

Fogedkjendelser,

affagte

i Kjøbenhavn

fra 1838 til 1ste Juli 1866,

Iedsagede af

Domstolenes Afgjørelser,

med tilhørende

Realregister.

Samlet og udgivet

ved

Hans Glud;

Candidatus juris, Dultmægtig under Hof- og Stadsretten og
Assistent i Kongens Bogeds Gentelt.

Kjøbenhavn 1866.

Andr. Schøn's Forlag.

3. Købens Vægtrolferi.

KILDESKRIFTSAMLINGEN

Det var oprindelig kun min Hensigt til eget Studium at samle de ved Kongens Fogeds Embede i Kjøbenhavn affagte Kjendelser og de i Anledning af disse faldne judicielle Udtalelser; men efterhaanden, som det blev mere bekjendt, at jeg bestjeftede mig med dette Arbejde, blev jeg fra flere Sider opfordret til at udgive Samlingen i Trykken.

Jeg erkjendte ogsaa at en saadan Samling maatte kunne have sin Interesse for enhver Jurist. Med Undtagelse af de enkelte Kjendelser, som ere optagne i de almindelige Domsamlinger som liggende til Grund for en paa kjendt Sag, findes i den juridiske Literatur ikke nogen Samling af Fogedkjendelser, som udstrækker sig over et større Tidrum. Kun J. N. Høst har i sin Tid i Arkiv for Lov og Ret i Danmark, 4 Bind, 1824—1826, og nyt Arkiv for Lov og Ret i Danmark, Kjøbenhavn 1834, meddeelt nogle Fogedkjendelser, uden dog at have medtaget andre end saadanne, som forekom ham at være sær mærkelige. I Modsetning hertil vilde da jeg, der havde samlet alle de fra 1838 indtil nu affagte Kjendelser — efter at have erhvervet mig den fornødne Tilladelse dertil — kunne meddele en fuldstændig Oversigt over den ved Kongens Fogeds

Embede i Kjøbenhavn herstende Praxis i et længere Tidsrum. Jeg ansaae det imidlertid dog for rigtigst, at flere Kjendelser, fordi de vare uden al Interesse, enten i og for sig eller som Gjentagelser af oftere forekommende Tilfælde, udgik af Samlingen; men ligesom jeg tog i Betænkning selv at gjøre dette Udvalg, saaledes turde jeg ogsaa tvivle paa, hvorvidt den Deel af Parternes Procedure for Fogedretten, der var nødvendig til Forstaaelsen af Kjendelserne, af mig i det enkelte Tilfælde var udarbejdet med tilstrækkelig Klarhed eller maaskee for vidtloftig.

Da beviste Hr. Professor Nellesmann mig den Benvillie at gjenmemngaae det hele af mig samlede Materiale, og det er derpaa efter Conference med Hr. Professoren, at Udvalget er skeet, og at jeg, efter atter omhyggelig at have gjenæmgaet mine Optegnelser, har turdet overgive nærværende Samling til Trykken.

Samlingen omfatter: de af Kongens Foged og Underfogden affagte Kjendelser fra 1838 til 1ste Juli 1845, da begge disse Embeder bleve forenede, de i Etatsraad Homanus Embedstid indtil 1ste Juli 1857 affagte Kjendelser, og de Kjendelser, der ere affagte i den nuværende Fogeds Embedstid indtil 1ste Juli 1866. At jeg har begyndt med Aaret 1838 er paa en Maade vilkaarligt, det er fornemmelig skeet for i et nogenlunde ligeligt Forhold at medtage Etatsraad Spandets Kjendelser, ligesom ogsaa derved Samlingen nærmer sig til det Tidspunct, hvor de af Hofst meddeelte Fogedkjendelser standse.

Kjendelserne har jeg i Reglen opsørt i chronologisk Orden, og kun i enkelte Tilfælde, hvor flere Kjendelser aabenbart høre

til samme Sag, der med kortere eller længere Mellemrum er continueret, har jeg samlet dem under Et.

I de Tilfælde, hvor en Kjendelse har været appelleret, eller hvor der har været anlagt Justifications- eller Erstatningsføgemaal, har jeg strax efter Kjendelsen angivet Dommen, dens Conclusion og saameget af Præmisserne, som var nødvendig til Begrundelsen af Resultatet. Jeg har saaledes i Reglen udeladt Rettens Fremstilling af Sagen, dens Tvangsclausul og deslige, ligesom i flere Tilfælde, hvor andre end de for Fogedretten foreliggende Spørgsmaal have været inddragne under Sagen, dette er udeladt (ogsaa i Conclusionen). Derimod har jeg medtaget alle de Udtalelser, som kunne have nogen Interesse for Fogedvæsenet eller mere almindelig Interesse, ligesom jeg ogsaa har medtaget de Spørgsmaal i Sagerne, som ere berorte i de i disse affagte Højesteretsdomme, hvilke ere fuldstændigt gjengivne, og endelig har jeg undertiden, for ikke at bryde af midt i en Sætning eller Periode i en Doms Præmisser, medtaget enkelte af de Udtalelser, som jeg ellers har betragtet som denne Samling uvedkommende.

Hvad angaaer det medfulgte Realregister, da var det kun min Hensigt at udarbejde et practisk Register, hvori den Sogende med Letthed skulde kunne finde, om et foreliggende Spørgsmaal havde fundet sin Besvarelse. Jeg har deri i Reglen henviist til den Side, hvor en Sag er begyndt, og kun i enkelte Sager, hvorunder der er affagt flere Kjendelser og gjentagne Gange har været Spørgsmaal om det samme, t. Ex. om Aulstand, har jeg henviist til den Side, hvor Spørgsmaalet er besvaret.

Jeg anseer iøvrigt Udarbejdelsen af et Realregister for at være et saa vanskeligt Arbejde, at jeg ikke tvivler paa, at man vil kunne finde enkelte Ting mindre correct angivet, men jeg haaber dog, at Registret, som ogsaa er gjennemseet af Hr. Professor Mellemann, i det Væsentlige vil svare til sin Hensigt.

Kjøbenhavn i November 1866.

Hans Glud.

Første Afsnit.

A. Kongens Fogeds, Statsraad Spandets Kjendelser,
fra 1838 til 1ste Juli 1845.

1018 Bd.

1838. 20de Februar.

Urtekræmmer J. C. Brunn
ctr.

Urtekræmmer Flindt.

Udenfor Reqvifiti Bopæl angives at Reqvifitus skal opholde sig hos sin Moder, til hvis Bopæl Retten efter Proc. Bangs Forlangende begav sig. Reqvifitus samtykker her i Forretningens Foretagelse; om Moderens Samtykke er ikke Tale.

Proc. Klein bemærkede at Reqvifiti Bøe er taget under Skiftebehandling ifølge Reqvifition fra Reqvirenten, og at det er en Følge heraf, at Reqvifitus er sat ud af Stand til at disponere over de Midler, hvorved han ellers vilde kunne dække Forbringen, ligesom at Reqvirenten derved tydeligt havde tilkjendegivet at ville holde sig til Boets Masse for sit mulige Tilgodehavende og var uberettiget til paa andenMaade at indtale dette, saa længe han ikke har oplyst at han ikke i Boet kan erholde Fyldestgjælfse.

Proc. Bang benægter at Reqvifiti Bøe er tilstrækkelig til at dække Forbringen og at Skiftebehandlingen har betaget Reqvirenten Ret til at forlange Reqvifiti Person belagt med Arrest.

Da Reqvirenten ikke kan autages, ved at lade Reqvifiti Bøe tage under Skiftebehandling, at have renunceret paa Ret til at arrestere Reqvifiti Person, og da den Omstændighed, at Reqvifiti Bøe uden hans eget Forlangende er taget under Be-

handling til Skifte og Deling imellem hans Creditorer, taler for at han er ude af Stand til at betale sin Gjæld, vil den requirerede Forretning være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning bor ude Fremme.

Spandet.

(Sindes hverken appelleret eller justificeret, Skjodt Requisitus har hensigten i Gjældsarresten til 9 Mai).

Dagmuleter 2180 Rb.
ifølge Højesteretsdom.

1838, 17de, 23de og 24de Marts.

Blegmand Johan Jenner paa sin Hustrues Vegne m. fl.
ctr.

Skipscapitain Christian Borthig.

Requisitus, som formener at Højesteretsdommen er oplydt, overgiver Sagens Documenter til Proc. Hoyer. Proc. Hoyer udbeder sig en kort Ansand for at gjøre sig bekendt med disse og søre Beviiset for Paastanden. Proc. Hansen protesterer derimod.

Efterat Kongens Foged havde gjennemlæst foranstaaende Protocollation, bevilgede han efter Omstændighederne den af Proc. Hoyer begjærte Ansand til forstkommende Tirsdag den 20de d. M. om Middagen Kl. 12.

(ikke understrevet).

Den 21de Marts begynder derpaa Proceduren, som fremgaer af Kjendelsen.

At Requirerterne selv skulde have erkjendt, at Højesteretsdommen af 9de Juni f. A. fra Requisite Side var esterkommet ved den af ham i Aaret 1835 til Døgs Afledelse foranstaltede Indretning, kan ikke udledes deraf, at de ikke strax efter Dommens Afsigelse tilkjendegav Requisite det Modfatte, eller deraf, at de ikke, saasnart det var dem muligt, forlangte denne Dom

exequeret, da det er indlysende, at sliq Erkjendelse ikke ligger i de nævnte Undladelser. Men paa den anden Side kan den Omstændighed, at Højesteret ikke har taget Reqviliti subsidiaire Paastand til Folge, heller ikke bevise, at Højesteret har fundet den omhandlede Indretning utilstrækkelig, efterdi den subsidiaire Paastands Forbigaaelse i Højesteretsdommen kun grunder sig i, at denne Paastand var udenfor Proceduren ved Hof- og Stadsretten, og at, som Requisitus har erindret, ingen af Parterne havde erhvervet Bevilling til nye Exceptioners Fremsettelse i Højesteret.

Da det saaledes ikke kan antages, enten at Requirenterne selv have erkjendt, at Højesteretsdommen er opfyldt, eller at Højesteret har afgjort, at den Indretning, ved hvilken Requisitus nu vil, at den Lands- Over- samt Hof- og Stadsretsdom, som Højesteret stadfæster, skal være efterkommet, ikke er nogen Opfyldelse af bemeldte Lands- Over- samt Hof- og Stadsretsdom, saa vil det her blive at paakjende, om Requisitus kan anses ved den omhandlede Indretning at have opfyldt den ham ved den nævnte Dom paalagte Pligt.

Det bliver da først at mærke, at Requisitus efter sin, forend Højesteretsdommen faldt, bragte Procedure, ikke synes selv at have betragtet denne Indretnings Anbringelse som nogen Opfyldelse af Lands- Over- samt Hof- og Stadsretsdommen, men blot som et Middel til enten at faae Sagen forligt eller sidstnævnte Dom forandret. Men dernæst bør erindres, hvad der endnu er vigtigere og maa være afgjørende for at give Requirenternes Paastand Medhold, nemlig at, om man end ikke vil tage Hensyn til de om Indretningens Utilstrækkelighed forte Vidners Udsagn, saa er det efter Overfjomsmandenes Formening kun, saafremt Indretningen vedligeholdes og virkelig afbenyttes naar Vinden bærer paa Blegerviet, at den kan forhindre skadelige Folger for Requirenterne af Steenkuls Brug i Reqviliti Brænderi. Requirenterne kunne saaledes ikke antages ved denne Indretning, for hvis Vedligeholdelse og Afbenyttelse de ikke have nogen Sikkerhed, at have opnaaet den Bestjærmelse, som hjemles ved de ommeldte Domme, efter hvis Ind-

hold det ikke skjones, at Requirenterne skulle nøjes med en Indretning, som ingen Vestfærmelse yder, uden naar Brænderiets Ejer eller Bruger og hans Folk finde for godt.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning bør nyde Frenne.

Spandet.

Efter Kjendelsens Afsligelse saar Proc. Hoyer med Samtykke, og for at afgive Erklæring om Requisition seer sig istand til at betale det Østebe, en kort Udsættelse, som han benytter til at udlage Appelsævning (af Kjendelsen) og idet han foreviser den, forlanger han Beskrivelse osv. og Udsættelse.

Proc. Hansen protesterer.

Da Beskrivelse af den igaar affagte Kjendelse maa antages at være begjært af Requisition' alene i den Hensigt, at han ved at appellere denne Kjendelse vil standse den requirerede Forretning, og da det efter Lovgivningens Grundsætninger ikke kan tillades ham saaledes at standse Forretningen, vil den forlangte Beskrivelse ikke kunne bevilges.

Thi eragtes:

Den af Requisition forlangte Beskrivelse af den igaar affagte Kjendelse kan ikke bevilges.

Spandet.

1838, 16de Mai. Fortsættelse.

Proc. Hoyer protesterer fordi den forrige Kjendelse nu staaer under Appel og fordi Højesteretsdommen ikke er forlyndt.

Proc. Hansen modsiges disse Subsiggelsers Betydning og forlanger Execution i Requisitioni Gjærbrænderi og Bærket standset.

Proc. Lange møder for Cancell. Nønnen som Panthaver og protesterer imod at Bærket standses, da ingen tredie Mand maa hindre Requisition i Udøvelsen af Privilegiet til Bærkets Drift, af hvis Udbytte Panthaveren bør have det maanedlige Afdrag paa sin Forbring efter Obligationen; han bemærker isvrigt at Udlæg i Brænderiet ikke vil nytte Requirenterne noget, da det ikke kan realiseres uden at Panthaveren udløses for sin hele Forbring.

Den Appel, den Mangel af Paategning om Højesteretsdommens Forkyndelse og den Bestemmelse i Requisition Privilegium, som han har paaberaabt sig, skjønes ikke at kunne være til Hindrer for Forretningens Fremme. Smidbertid vil der ikke kunne gives Udlæg i det omhandlede Værk saaledes, at dettes Brug derved skulde standses til Skade for Panthaveren.

Thi crages:

Den requirerede Forretning bør nyde Fremme, dog saaledes, at med det Udlæg, som maatte gives i det omhandlede Værk, dettes Drift ikke standses.

Spandet.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de April 1838.

Thi kjendes for Ret:

Den i nærværende Sag ndtagne Stævning afvises.
(3 Kost og Tæring 5 Rdl.)

Citanten der ikke ved Stævningen har beduceret Sagen og paaberaabt at den paaankede Executionforretning endnu ikke var erholdt bestrevet, har ikke strax ved Incaminationen fremsagt den Attest om at Beskrivelse var bestilt, som Frd. 16. Januar 1828 § 6 forpligter ham til.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 17de December 1838.

Thi kjendes for Ret:

De paaankede, af Kongens Foged her i Staden under en, efter Requisition af Contracitanterne, Ejerne af 5te Blegdam paa Blegdamsvejen, Blegmand Jenner (osv.) hos Hovedcitanten, Skibscaptain Christian Borthig ifølge Højesteretsdom af 9de Juni 1837 foretagne Executionforretning den 23de Marts og 16de Mai d. A. affagte Kjendelser, saavel som det under sidstnævnte Datum effectuerede Udlæg i Hovedcitantens Gjørbrænderi paa 2den Blegdam Nr. 74 bor ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

Med Hensyn til Paastanden at Forretningen af 16de Mai skulde være uøsterrettelig, forbi Forretningen af 23de Marts var appelleret da den foretoges, yttres: „at Grundsætningerne i nysnævnte Forordning (17de Mai 1690) medføre, at den Kjendelse, hvorved en Executionsforretning imod Reqvisti Protest er tillagt Fremme, i intet Tilfælde kan paaales med suspensiv Virkning.“

1838, 22de og 23de Marts.

Skomagermester N. Hansen
ctr.

Wiinhandler Theodor Dencker.

Forretningen gaar ud paa til Requirenten at udlevere endel Effecter efter et Document, som Reqvistus erkjender at have underskrevet, men da han dog har Indsigelser begjærer han Udsættelse til N. 4, for til den Tid at faae Proc. Lange til Assistance (som ikke har kunnet træffes nu).

Der protesteres mod Udsættelsen med den Bemærkning, at Reqvistus har solgt og kan frygtes yderligere at ville sælge af de specificerede Effecter.

Rongens Foged eragtede: at den af Reqvistus begjærte Udsættelse ikke kan bevilges.

Spandet.

Efter denne Kjendelse vil Reqvistus sende Bud efter Proc. Hansen, men da denne ei træffes hjemme, beder han den tilstedeværende Exam. jur. Ettrup om at iagttage hans Tarv.

Ettrup bemærker, at de i det fremlagte Document ommeldte Effecter af forskjellige Personer ere kjøbt paa den hos Reqvistus i forrige Aar afholdte Auction, og derefter igjen afhændede til ham, hvorefter Sidstnævnte udstedte det fremlagte Document til Requirenten, under den Betingelse, at denne betalte Reqvistus 500 Rdl.; men da denne Sum ikke er bleven ham betalt, og Effecterne quaestionis hverken have tilhørt eller tilhøre Requirenten, kan det fremlagte Document ikke paadrage Reqvistus Forpligtelse. Han protesterer derfor mod Udleveringen og paaistaaer in subsidium at Effecterne kun belægges med Arrest, hvis Gylldighed ved Domstolene vil være at afgjøre.

Proc. Knudsen ved Fuldm. Smith benægter at de ommeldte Effecter af forskjellige Personer ere kjøbt paa den hos Requisiteus afholdte Auction, og at det tilstedeværende Document er udstedt under nogen- somhelst Betingelse, og bemærker, at da Requisiteus har vedgaaet Under- skriftens Rigtighed, kan Requirenten ikke være forpligtet til at godtgjøre sin Ejendomsret til hvert enkelt Stykke.

Ettrup provocerer Requirenten til bestemt at erklære om han ejer eller har ejet de omhandlede Effecter, og om han nogensinde har været i Besiddelse af disse.

Fuldm. Smith „exciperede mod den fremsatte Provocation.“

Efterat derpaa først Ettrup og saa Proc. Lange af Modpartens Procedure har villet godtgjøre, at Requirenten aldrig har ejet de ommeldte Effecter, bemærker Requirenten personlig, at det virkelig forholder sig saa, at han paa den ommeldte Auction har kjøbt adskillige af de paa Forteguelisen ommeldte Effecter, om hvilke det dog i den indgaaede Contract omhandles, at Requisiteus mod Erstatning kan gjøre Afhændelse deraf, forsaavidt de ikke kunde opbevares i uforbrøgt Stand. Dernæst bemærker han, at da det er in confesso at Deudter ikke ejer de omhandlede Effecter, og Documentet er tydeligt affattet og underskrevet af agtværdige Folk, saa maatte det være ham uvedkommende videre at godtgjøre sin Ejendomsret.

Proc. Lange bemærker 1) at dette ikke er in confesso (at Requisiteus ikke er Ejer af Effecterne), 2) at det ikke følger af Documentet at Requisiteus maa sælge Varerne, 3) at det ene Bitterlighedsvidne kan bevidne, at det var en Betingelse for Documentets Indhold, at Requirenten skulde ubbetale en Pengesum, 4) at Nr. 76 i Listen specielt vidner mod et Laan til Brug og en Overleverelse, da dette Nr. ikke nævner hvor mange Flaasker Vin der omhandles, 5) at Requisiteus har acquireret adskillige af de paa Listen opstrevne Ting efter den afholdte Auction, hvilke Ting aldrig have været i Requirentens Besiddelse, eller af denne ere overleverede Requisiteus, 6) at Requisitei hele Næringsvei og borgerlige Eksistens ophører saasnart Forretningen fremmes. — Han fremlægger et Catalog til Auctionen og opfordrer Requirenten til at opgive hvilke Nr. han vil have kjøbt og overleveret Requisiteus. Han bemærker endelig, at han selv for et Par Maanedes siden overværede en Ventilation mellem Parterne, da Requirenten ogsaa vilde have Varerne udliverede, men da vedgif at han ikke var Ejer af dem, og ei heller havde ubbetalt Penge i Anledning af Documentet, men nævne som Grund, at han var Cautionist for Requisitei Humsleje og vilde sikke sig ved Besiddelsestagelsen af Effecterne for den Sum, han maatte komme til at betale Børtten.

Fuldm. Smith „benægtebe specielt Proc. Langes Tilførte, exciperede og indlob.“

Den requirerede Forretning kan ikke videre fremmes forinden der for dens Folger stilles Fogden saadan Sikkerhed, som Fogden finder antagelig.

Spandet.

Ikke appelleret, (havet efter Requirentens Forlangende).

Relaxation.

1838, 30te Marts.

Bævermester Pohl

Arrestimpetranten er ikke tilstagt til Møde; Kongens Foged fremlægger en Skrivelse fra Pohl og en Rapport fra Arrestforvareren, Buerstov, med Fogdens Paategning af Gaars Dato, og affiger strax Kjendelsen.

Kongens Foged eragtede: at da Underholdningspengene vare betalte og efter Arrestantens Bedgaælse tilbudne ham samme Dag, som han var arresteret, maatte de efter Rescript af 14de Mai 1777 og Placet af 22de December 1820 antages at være betimelig erlagte af Creditor og Debitor tilbudne, og at den paastaende Værløstelse derfor ikke kan finde Sted.

Spandet.

Ikke appelleret.

25 Mbl.

1838, 7de Juni.

Viinhandler Røck
ctr.

Viinhandlersvend J. Christianfen.

Der siges i Protoecollen at Retten har begivet sig til det angivne Sted for hos Requiritus „som er der logerende“, at paabegynde den requirerede Arrestforretning.

Requiriti Fader protesterer mod Arrest i det Tilstedeværende som sine Ejenbete.

Requirenten forlanger Arrest beri.

Kongens Foged eragtede: at da det ikke er opløst, at Re-
quisitus, der siges at logere hos sin Fader, ejer det paa dennes
Bopæl værende Bohave, som Faderen figer at være sig tilhø-
rende, vil Requirentens Paastand om Arrests Ankyndelse i dette
Bohave, ikke kunne tages til Folge.

Spandet.

Ikke appelleret.

1838, 28de August.

c. 55 Bbl.

N. J. Eibeschütz

ctr.

Maler H. V. Ebert.

Requirenten som ønsker Arrest i Requisitioni endnu herværende Effecter
tilbyder at stille Sikkerhed for Forretningen.

Da Requisitus, efter hvad Requirenten mundtlig har med-
deelt Fogden, ikke kan betragtes som Udlandning, saa at Placater
af 30te November 1821 har kunnet anvendes, og dog for lang
Tid siden har forladt Staden, saaledes at han ikke ventes at
ville komme mere tilbage, saa kan den requirerede Forretning
ikke paabegyndes.

Spandet.

Gjeldscommissionens Dom

den 18de October 1838.

Eibeschütz

ctr.

Kongens Foged.

Chi kjendes for Ret:

Den requirerede Arrestforretning bør nyde Fremme, dog
at Requirenten opfylder Forstrifterne i V. 1—21—4, forsaavidt
Fogden maatte ansee saadant fornødent.

Forøvrigt bør Kongens Foged her i Staden, Justitsraad
Spandet, for Citanten, Examinatus juris N. J. Eibeschütz
Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Forfaavidt det nu i den hertil indankede Kjendelse uttræs, at Reqvifitus for lang Tid siden har forladt Staden, saaledes at han ikke ventes mere at ville komme tilbage, da skjønnes det ikke, at den Omstændighed, at Debitor har forladt det Sted, hvor noget af hans Gods findes, og antages ikke mere at ville komme tilbage hertil, i og for sig kan, ifølge Bestemmelserne i L. 1—28—8, være til Hinder for, at det af ham efterladte Gods belægges med Arrest. — Som Følge heraf, og da det saa meget mindre vil kunne faae nogen Indflydelse, at Reqvifitus ei kan betragtes som Ublænding, og Placaten af 30te November 1821 følgelig her ikke kan komme til Anvendelse, som denne Placat ikke angaaer Arrestforretningens Sværskættelse men derimod dens Forsøgning, hvorom der for Tiden ikke er Spørgsmaal, vil altsaa den paaanførte Kjendelse være at forandre, og Fogden have at fremme den requirerede Forretning, dog at Requirenten oplylder Hærskrifterne i L. 1—21—4, forfaavidt Fogden maatte ansee saadant fernødent. Derimod findes der ikke Anledning til at tilspigte Indstævnte at betale Citanten de af ham emmelbte hærte Udgifter, eller at paalægge Indstævnte noget Ansvar for det Tilfælde, at der ei paa vedkommende Debtors Bopæl maatte være tilstrækkelig Løsere for 55 Rdl. 2 Mk. 12 Sk.“ . . .

480 Rdl.

1838, 4de September.

Snedkermester Wilhelm Joachim Evers
ctr.

Snedkermester Johan Gotfred Evers.

Proc. Lange og Reqvifitus nægte at have udstedt den fremlagte Obligation og fremlægger Attest af Dr. med. Lund om, at Reqvifitus paa den Tid da Obligationen var dateret, var i en Tilstand, hvori han ikke med Gyldighed kunde underskrive noget Document. Lange tilføjer, at Reqvifitus som Grundeier og Arving i det nævnte Bøe er fuldkommen vederhæftig for Beløbet, som Requirenten kunde indtale paa ordinair Maade uden at nedlægge Forbud mod Arvens Udbetaling.

Proc. Steel forbeholdt sig til Tid og Sted at besvare disse Indsigelser og forlanger fremmet forbuddet imod at et saa stort Beløb udbetales Reqvifitus af Arven efter hans Svigermoder Mette Chr. Lorentzen, idet han personlig indestaaer for Følgerne af det paaftaaede Forbud.

Da den fremlagte Obligation er forsynet med Bitterlighedsvidners Underskrift, og det ene af disse Vidner er en bekendt Sagfører, der ikke kan antages at ville have underskrevet

til Bitterlighed, dersom Reqvifitus ikke havde underskrevet i en Tilstand, hvori hans Underskrift maatte være forbindende, vil den requirerede Forretning være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning bor fremmes.

Spandet.

Ikke forfulgt, men anmeldt for Skifteretten, hvor Sagen senere er forliget.

1839, 18de Maj.

Kammeradvocaten

etc.

Carl Eberhard Rjar m. fl. Sosolk.

Forretningen gaaer ud paa at neblægge Arrest eller Forbud mod Udbetalingen af den endeel Sosolk hos Grosserer Petersen tilkommeude Hyre, 8 Rdl. til hver.

Reqvifiti antage Proc. Lange, som protesterer deels mod Reqvirentens Competence, da Kammeradvocatens Ordre kun paalægger ham at intervenere inden Soretten og der paasee den kongelige Raafes Ret; deels paaftaaer han, at Reqvifiti ikke skyldte Belobet, fordi Skibscaptain Mogensen selv havde afflediget dem, medens han endnu havde Commandoen over Skibet, hvorsfor deres Hjemsendelse burde skee paa hans Bestyning (efter Consulens Instrux § 11).

Kammeradvocaten ved Fuldm. Larsen bemærker herimod, at Consulen i Norge havde afgivet et Decret, som Reqvifiti efter Frd. Ake Aug. 1824 vare pligtige at efterkomme, saa at de, ved at vægre sig, havde sat Consulen i den Nødvendighed, at hjemsende dem som Lovens Overtrædere.

De mod nærværende Forretning fremsatte Indsigelser ere 1) at Reqvirenten skulde være incompetent til at requirere Forretningen og 2) at Reqvifiti ikke skyldte det Belob, for hvilket Forretningen er requireret.

Hvad den første af disse Indsigelser angaaer, da maa samme, efter Reqvirentens Embedsstilling ansees som ugrundet, og med Hensyn til den anden, da vil det blive Reqvirentens Sag under Forbuddets Forsølgning at godtgjøre, at Reqvifiti skyldte det dem affordrede Belob.

Thi craged:

Den requirerede Forretning bør fremmes paa Requirentens
 Ansvar efter Lovens 1 Bog 21 Capitel 21 Artikel.
 Spandet.

Sorettens Dom
 den 23de Maj 1839.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør for Kammeradvocatens Tiltale i denne
 Sag fri at være, og bør som Folge heraf, den til Sikkerhed
 for den paastævnte Fordring foretagne Arrest være ophævet.
 Processens Omkostninger ophæves.

(Deres Indsigelser ere, at de selv kunde have sørget for deres Hjem-
 reise, uden at det vilde have kostet noget, og at de intet usovligt havde
 foretaget ved at forlade Skibet, da det fik en ny Skipper, efter som den
 forrige havde givet Tillæbelse dertil, og at der ingen Hyrecontract var
 tilstede. Rigtigheden af dette sidste er constateret og det er omtalt i
 Frd. 23de Marts 1756 § 1, at den skal følge med Skibet).

. . . „Men selv om man hverken tager Hensyn hertil“, (eller til det
 Øvrige anførte), „sijønnes det dog ikke, at der er Grund til at lade Sa-
 gen gaae dem imod. Under en saadan Forudsætning var nemlig det,
 der kunde lægges de Indstævnte til Last, dels at de havde nægtet at
 gaae med Skibet efter at det havde faaet en ny Skipper, og dels at de
 havde undslaaet sig for at opfylde Consulens Kjenbelse. Hvad nu det
 Første heraf angaaer, da viser Lovens 4—1—33, at „Straffen derfor
 kun er Hyrens Fortæbelse“, altsaa ikke noget der medfører criminelt An-
 svar, og betræffende det Sidste da fastsætter vel Frd. 4de August 1824
 § 4, at Consulens Kjenbelse uden Vagring skal efterleves, men dette
 er dog intet andet end hvad der gjælder om enhver Dom, og som derfor
 maa være saaledes indrettet, at den ved Execution kan opfyldes, eller
 (forfaavidt umiddelbar Tvang ei kan anvendes) at et andet Alternativ
 tilspjøs, der ved Execution kan gjøres gjældende. Naar saaledes de Ind-
 stævntes Forhold ikke leder til noget criminelt Ansvar, og de dog som
 Arrestanter eller som Personer, der ikke kunne overlades til sig selv,
 skulde besørge hjemsendte, maatte saadant grundes paa, at man skulde
 have Visshed for, at de, som Værnepligtige, kom tilbage heri Landet,
 noget der kunde synes at have Hjemmel i den fremlagte Consul=Instrux
 § 11. Men, da denne Instrux ikke er en beljendtgjort Lov, der kan
 anvendes til Skade for de Indstævnte, og da der ikke er det mindste
 som giver Formodning om, at de have havt til Hensigt at uddrage sig

den ommeldte Pligt og forblive i Udlandet, saa sees det ikke, at det Offentlige ved in casu at paatage sig Controllen med Hjemreisen, kan lade Omkostningerne dermed falde de Indstævnte til Last." . . .

Begel 600.

1839, 4de Juli.

J. A. Jacobsen
ctr.

Urtekrammer J. E. Hammerich.

Requisiti Husfru bemærker, at hendes Mand er reist paa Landet, hvorpaa, efter steet Undsendelse, Proc. Nyholm bemærker, at der er indgivet en Klage til Politiet, hvori Requirenten besværes for Klager, og hvoraf han fremslægger Gjenpart, og protesterer imod at Forretningen nyder Fremme for denne er afgjort. Derhos bemærker han, at den ene Begel ikke er protesteret, og saaledes den Betingelse, hvorved den indendiges Begel først erholder lige Character med en transeret Begel mangler. Endelig fremslægger han Hmslægens Attest om at Requisitus ikke kan taale personlig Arrest.

Proc. Lange og Requirenten modsigte disse Indsigelser og forlange Arrestdecretet ueblagt.

Da Lovgivningen intet indeholder om, at en Begeldebitor kan undgaae Arrest, ved at indklage Begelcreditor for at have taget for høje Renter, vil den fremsatte Klagerexception ikke kunne komme i Betragtning her, hvor Spørgsmaalet kun er, om Arrest kan finde Sted, og ikke, om Requisitus skal indfri Beglerne ved at betale deres Beløb til Requirenten; og denne Exception kan saaledes hverken standse Forretningen eller medføre, at der for sammes Følger behøver at stilles Sikkerhed af Requirenten.

Den fremlagte Bæge-Attest skjønes heller ikke at kunne befrie Requisitus for Arrest paa Person, hvormed Begemøbedægselse kan og altsor megen Nødsighed ikke behøver at være forenet.

Endelig findes den Omstændighed, at Requisitus ikke er personlig tilstede, ikke at kunne være til Hinder for at decretere Arrest paa hans Person.

Da det imidlertid kun er protesterede Begler som den fortrinlige Udgang til Arrest er tillagt, saa vil nærværende For-

retning kun være at fremme med Hensyn til de to i Requisitionen ommeldte Buxer, som ere protesterede.

Thi eragtes:

Med Hensyn til de omhandlede Buxer, som ere protesterede, bør Forretningen fremmes efter Requirentens Paastand.
Spandet.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 14de October 1839.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanten Skomagermester J. N. Jacobsen den 4de Juli sidstleden effectuerede Arrestforretning bør, som lovligt gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bør Indstævnte betale 600 Rdl. (ogsaa den ikke protesterede Buxel) osv.

(Arrestforretningen stadesløst. Processens Omkostninger 15 Rdl.)

1839, 6te November (begyndt 4de).

Interessenterne i Kjøbenhavns Adressercontoir
ctr.

J. Larsen, som Udgiver, Redacteur og Forlægger af „almindelig Commissionstidende“, N. Larsen og Bogtrykker J. Elmquist.

Forretningen er rettet mod J. Larsen. Ved Ankomsten i Snaregade træffes N. Larsen, der erklærer at ikke J. Larsen men N. Larsen er Udgiver af den ommeldte Tidende.

Proc. Lange kommer tilstede og protesterer mod Forretningens Fremme, principielt fordi Requistus ikke har Bopæl her i Jurisdictionen, hverken J. Larsen eller N. Larsen, som Proc. Kraft nu har forbret Forretningen rettet imod.

Proc. Kraft paastaar at det Forhold, hvori Contoiret i Snaregade Nr. 12 staaer til Commissionstidenden, idet Avertissementerne modtages der, Bladet trykkes der og endeligt udbeles derfra til Abonnenterne nødvendigjor og retfærdiggjor Forretningens Foretagelse der, da Brødrene Larsen, som stiftetviis navngive sig som Udgivere, kun i Udere Højesteretsdommen mod Udgivelsen af Bladet i Kjøbenhavn, ligesom ogsaa N. Larsen var tilstede paa Contoiret der ved Rettens Ankomst.

Lange som vedbliver sin principielle Indsigelse mod Fogdens Competence og Anvendelse af de af Kraft paaberaabte 1—21—8 og 1—2—27 in casu, fremlægger dog N. Larsens Rejecontract om hans Bopæl udenfor Stadens Jurisdiction. Han fremstiller Sagens Realitet saaledes, at Brodrene Larsen endnu ikke mellem sig have afgjort hvor der fremtidig skal vedblive at være Bladets Udgiver; saafnart dette er steet vil en Anmeldelse herom stee i Bladet med Angivelse af Udgiverens Bopæl, hvor da Avertissementer osv. vil kunne indleveres. Her er kun det Sted, hvor de her i Staden eller i dens Nærhed boende kunne indlevere Avertissementer til Bladet, og hvor Trykkeriet findes. Bladet er ikke heller bestemt alene for Kjøbenhavn, men for hele Landet.

(Proceduren fortsættes paa Kongens Fogeds Contoir).

Proc. Kraft vedbliver sin Paastaad og gjør gjældende, at Contoiret i Snaregade er det eneste Sted, hvor der indleveres Avertissementer osv.

Lange mener, at det ikke kan stride mod Adressecontoirets Privilegier, at en Mand udenfor Staden udgiver dette Blad, at han lader det trykke her, og opgiver et Sted, hvor Avertissementer kunne indleveres. Han benægter at her holdes et saadant Contoir, som i Requisitionen beskrives „hvor der modtages og hvorfra der gives Adresser“. Han paastaar at alle Exemplarer hver Morgen bringes ud paa Udgiverens Bopæl og derfra uddeles til Abonnementerne.

Lange møder derpaa for Elmquist og protesterer mod at Forretningen rettes mod ham, hvis Privilegium som Bogtrykker berettiger ham til at trykke for Enhver, der bestiller noget Arbejde hos ham.

Proc. Kraft bemærker, at hvis Fogden skulde have nogen Betænkelighed ved at lade Forbudet mod Elmquist gjælde andre Blade af lignende Bestaffenhed, som den almindelige Commissionstidende, har han intet imod at det indskrænkes til at gjælde denne Tidende alene.

Hvor en Fogedforretning skal begynde, beroer paa Omstændighederne, der ofte medføre, at den ikke kan begynde paa Requisitionens Bopæl eller i den Jurisdiction, hvori han boer. Naar saaledes en fremmed Skipper skal stoppes eller Forbud nedlægges mod Rejsepasfæs Meddelelse til en fremmed Rejsende, begynder Forretningen paa det Sted og i den Jurisdiction, hvor den Person, hvis Rejse skal forhindres, da befinder sig, men ikke paa Personens Bopæl, der ordentligviis maa være i en anden Jurisdiction. I Lovbogen forekommer ogsaa Artikler, som handle om Arrest, der ikke kan antages at begynde paa den Arresteredes Bopæl, saafom 1—21—8 og 13. — Den Omstændighed, at Brodrene S. Larsen og N. Larsen skulle have

Bopæl udenfor Staden Kjøbenhavn's Jurisdiction vil saaledes ikke være til Hinder for, at den requirerede Forretning (der med Hensyn til den Forbindelse, hvori Gaarden Nr. 12 i Snaregaden heri Staden staaer med de Foretagender, som ved Forretningen attraaes standsede, findes passende at være begunst i denne Gaard) fremmes for de nævnte Brodres Vedkommende af Fogden i Kjøbenhavn. Imidlertid vil det requirerede Forbud ikke være at nedlægge imod, at J. Larsen og N. Larsen holde Contoir, hvor der modtages og hvorfra der gives Adresser om Leje o. s. v., da det ikke fra Requirenernes Side er imod Procurator Vanges Benægtelse godtgjort, at enten J. Larsen har holdt eller at N. Larsen har holdt eller holder eller at man overhovedet i Snaregaden holder noget saadant Contoir. Derimod ffjones den Omstændighed, at almindelig Commissions-tidende siges at være fra denne Maaned's Begyndelse udgivet fra et udenfor Stadens Jurisdiction liggende Sted, ikke at kunne hindre Requirenterne i at faae Forbud nedlagt imod, at der i denne Tidende optages Avertissementer af de Slags, som ere Gjenstande for Requirenernes Privilegium. Forsaavidt det for J. Larsens Vedkommende specielt er blevet erindret, at han ikke længere er Udgiver af Almindelig Commissions-tidende, bemærkes, at da han udgav det Bladnummer, som sidst var udkommet, forinden Requifikationen indleveredes, findes han at kunne være Gjenstand for Nedlæggelse af det requirerede Forbud, om han end ikke nu er Udgiver af Bladet. Hvad endelig Bogtrykker Elmqvist angaaer, da formenes Requirenterne berettigede til at lade nedlægge Forbud imod, at han giver sig af med Trykningen af Almindelig Commissions-tidende, saalænge der i dette Blad optages Avertissementer hvis Optagelse deri strider imod Requirenernes Privilegium.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning bliver at fremme dog kun forsaavidt som den gaer ud paa: a) Nedlæggelse af Forbud for J. Larsen og N. Larsen imod, at der i det af dem udgivne Blad Almindelig Commissions-tidende kaldet, optages Kjøbenhavnste Avertissementer om Leje, Lejesøgende, Tjenesteføgende, Tjeneste-

ledige, bortkomne og suudne Sager, Varer og Voger, som bydes tilfals, Auctioner over Meubler, Besjenbtgjorelser, Proclamata, Auctioner over Huse og Gaarde, Actier og Skibe, b) Nedlæggelse af Forbud for Bogtrykker J. Elmquist imod at han afgiver sig med Trykningen af Almindelig Commissiøns-Tidende saalænge de her foranførte under a) nævnte Avertissementer eller noget af dem i denne Tidende optages.

Spændet.

1839. 21de November.

Samme Sag; ogsaa mod Hagelberg.

Proc. Straft opfordrer Fogden til *ex officio* at træffe Foranstaltning til Overholdelse af det nedlagte Forbud, eller ialtsald at lægge Beslag paa alle de Exemplarer af Commissiøns-Tidenden, der maatte forefindes i Snaregade Nr. 12 bestemte til Uddelelse i Morgen, og paa Pressen, der benyttes til Trykningen deraf; — samt til at nedlægge Forbud hos Hagelberg.

Da Overtrædelse af et i en privat Sag nedlagt Forbud kun er en privat Fornærmelse imod Requirenten af Forbudet, finder Fogden sig ikke foranlediget til *ex officio* at træffe nogen Foranstaltning til Overholdelsen af det hos N. Larsen og Bogtrykker Elmquist den 6te d. M. nedlagte Forbud. Ligesaaalidet anseer Fogden sig befojet til at efterkomme Requirentens Forlangende forsaavidt dette gaaer ud paa at lægge Beslag paa og tage under Forsegling saavel de Exemplarer af Commissiøns-Tidenden, der i Snaregaden Nr. 12 maatte forefindes, bestemte til Uddeling blandt Publikum i Morgen, som den Presse, der benyttes til Trykningen af bemeldte Tidende. At en Creditor med *physisk* Magt kan stoppe et Skib, ved hvis Afsejling han vilde udsættes for at tabe mange tusinde Daler af sit Tilgodehavende, og en Ejer af en Bygning ligeledes kan paa sin egen Grund hindre den Gravning, som truer hele Bygningen med at styrte sammen, skjones ikke at kunne oplyse, hvilken Fremgangsmaade der kan bruges i nærværende saa aldeles forskjellige Tilfælde. Af 1—21—22 er man ikke befojet til at slutte, at der med Forbud **udenfor** Gjeldsager skal forholdes ligesom med

Arrest i Gjeldsfager, til hvilken sidste Arrest 1—21—18 efter sin Forbindelse med de foregaaende Artikler maa antages alene at have Hensyn. Naar Fogden skal finde sig besøjet til at lægge Beslag paa en Gjenstand, maa det forekomme ham sandsynligt, at Beslaget vil kunne blive ved Dom stadfæstet. Men det her requirerede Beslag paa de trykte Exemplarer af Commissions-Tidenden og paa Bogtrykkerpressen, synes ikke at kunne ventes stadfæstet ved Dom, da sliq Stadfæstelse kunde have den Urimelighed til Folge, at de under Beslag lagte Gjenstande bestandig blive Ejernes Raadighed unddragne. Thi at Beslaget kunde, som Requirenten synes at mene, blive stadfæstet, fordi dets Stadfæstelse vilde gjøre dets længere Vedvaren uvodvendig, kan næppe antages. Om N. Larsen er berettiget til at udgive, og Elmquist til at trykke Commissions-Tidenden, maa endnu anses som usikkert, saalange der ikke er falden Dom i Sagen. Men i al Fald kunne dette Blads Trykning og Udgivelse ikke betragtes som Forbrydelser; men selv om Trykningen og Udgivelsen vare Forbrydelser, vilde Requirenten og Fogden dog være ubesøjede til at bestemme at disse Handlinger skulde straffes med Beslaglagning paa de Skyldiges Ejendele, paa Bladet og Bogtrykkerpressen.

Thi eragtes:

Fogden finder sig i Anledning af den fremlagte Requisition ikke besøjet til at foretage andet, end at paabegynde den hos Hagelberg requirerede Forbudsforretning.

Spandet.

1839. 12te December.

Proc. Kraft indgiver atter en Requisition, hvori er begjært „at de Nummere af den „almindelige Commissions-tidende“, som ere udkomne siden den 22de f. M. og fremdeles udkomme maa af Fogden blive lagt under Beslag og Forsegling.“

Kongens Foged eragtede: at han i Henhold til sin Kjendelse af 21de f. M. ikke fandt sig besøjet til at lægge under Beslag og Forsegling de af den „almindelige Commissions-

Tidendes" Nummere, som ere udfomne efter den 22de f. M. og fremdeles udkommer.

Spandet.

Højesterets Dom d. 14de Mai 1840.

Conf. og Generalpostdir. David Mourad, Etatsraad og Prof. Joh. Georg Endv. Mauthen samt Proprietair Henning Bohusen, som Interessenter i Adresse=Con=toiret i Kjøbenhavn

ctr.

J. Varsen og N. Varsen, som. Redacteur, Udgiver og Forlægger af den saakaldte „Almindelige Commis=sionstidende“, samt Bogtrykker Elmquist, og Kongens Foged i Kjøbenhavn, Justitsraad Niels Møller Spandet, Afsesfor i den kongelige Lands=Over=samt Hof= og Stadsret.

Betræffende Kjenbelserne af 6te November, 21de November og 12te December.

Fogden Justitsraad Niels Møller Spandet bor paaany foretage de af Citanterne requirerede Fogedforretninger og samme, forsaavidt paaanket er, i Overensstemmelse med de udgivne Requisitioner og de under Forretningerne nedlagte Paaastande, fremme, ved at nedlægge Forbud for de Indstævnte J. Varsen og N. Varsen mod det under Sagen omhandlede Contoirs Holdelse, samt ved at effectuere Rettens Arrest og Beslag paa Bladet „den almin=delige Commissionstidende“ faldet.

Processens Omkostninger for Højesteret betale de Indstævnte J. Varsen og N. Varsen, Een for Begge og Begge for Een, til Citanterne med 100 Rd. Solv.

Saa betale de og paa lige Maade til Justitskassen 5 Rd. Solv.

1840. 16de Mai.

Abresfecontoirets Ejere
etc.

S. Larsen og N. Larsen.

(Continuation fra 6te November 1839.)

Efter Højesteretsdommen af 14de Mai 1840.

Proc. Lange, næst at bemærke, at Requisition (N. Larsen) ikke har Bopæl her i Jurisdictionen, forlanger fremlagt de i Højesteret producerede Documenter, uden hvilke det ikke kan vides hvoreledes Dommen skal forstaaes; han forbeholder enhver anden Indsigelse.

Proc. Kraft protesterer herimod.

Kongens Foged eragtede: at Forretningen bør fremmes uden Hensyn til den fra Proc. Lange fremkomne Protest og den af ham tagne Forbeholdenhed.

Spandet.

Efter Kjendelsen gjentager Proc. Lange at Højesteretsdommen er formuleret anderledes, end den nedlagte Paastand, og derfor er den af ham forlangte Documentation og den fulbstændige Domsact nødvendig, da det deraf er klart, at Højesteret positivt har fratjent Citanten Ret til anden Fogedhjælp end den Dommens egne Ord omhandler.

Proc. Kraft protesterer i Henhold til den affagte Kjendelse.

Proc. Lange forlanger in subsidium Udfættelse for selv at documentere den i Højesteret nedlagte Paastand.

Da Fogden kun, forsaavidt den nu requirerede Forretning strider imod hans tidligere Kjendelser, behøver Højesteretsdommen til Hjemmel, vil denne Doms mulige Afvigelse fra Paastanden her være uden Indflydelse, hvorfor heller ikke den af Proc. Lange in subsidium begjærte Udfættelse vil være at bevilge.

Thi eragtes:

Forretningen bliver at fremme efter Requisitionen.

Spandet.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 6te Juni 1842.

Adressecontoirets Ejere
ctr.

J. Larsen og N. Larsen, Elmquist og Hagelberg.

Thi kjendes for Ret.

Jorfaavidt Contracitanterne J. Larsen og N. Larsen ved det af dem anlagte Contrafogsmaal have inddraget den under 16de Mai 1840 foretagne Fogedforretning under denne Sag, afvises Sagen. Det paastravnte af Kongens Foged under 6te November 1839 nedlagte Forbud bor ved Magt at stande og bor Contracitanterne J. Larsen og N. Larsen være uberettigede til i Bladet „almindelig Commissionstidende“ at optage Avertisfementer om Leje, Lejesogende (osv. som i Kjendelsen) og Skibe, hvorhos de saavel som Indstævnte Hagelberg bor være uberettigede til at holde noget Contoir, hvor der modtages eller hvorfra der gives Adresser om de nysævnte Gjenstande, og Indstævnte Bogtrykker Elmquist ligeledes være uberettiget til at afgive sig med Trykningen af bemeldte Blad, saalænge noget af de nysævnte Avertisfementer optages i samme; saa bor og Contracitanten N. Larsen og Indstævnte Bogtrykker Elmquist hver for sig bøde 3 Gange 40 Rod Solv til Deling efter Loven.

(Derimod frifindes Hovedcitanterne for Contracitanternes Tiltale, og disse og Hagelberg og Elmquist dommes til at betale Gebyr og Skrivefalair o. s. v., da Sagen har været benificeret for Hovedcitanterne.)

Ufviisningspaastanden med Hensyn til Kjendelsen af 16de Mai tages til Folge „allerede af den Grund, at de (Contracitanterne) ikke af den saaledes paaanlede Fogedforretning have produceret nogen fulstændig Act, men itkun en Udskrift af Fogdens Protocol, idet den Omstændighed, at den paaanlede Forretning er en Continuation af en tidligere, ikke findes at kunne hjemle en Undtagelse fra det almindelige Bud i L. 1—6—12 om Retshandlingers Beskrivelse i Actform ved Appel.“ — (Dog findes ikke tilstrækkelig Anledning til at give Kost og Tæring.)

Spørgsmaalet om Brødrene Larsens Domicil er slet ikke omhandlet i Præmisserne. Om Boldsbøberne siges „hvorhos Contracitanten N. Larsen, efter Hovedcitanternes Paastand, som den, der har foragtet det hos

ham af Kongens Føged neblagte Forbud, efter 1—21—17 cfr. 22, vil være at ansee med Voldsbøder 5 Gange 40 Lod Sølv. — Indstævnte Elmquist vil bernæst, med Hensyn til at han har siddet det ved Føgedforretningen neblagte Forbud overhørigt ved at vedblive med Trufningen — være at komme til i Genhold til 1—21—17 cfr. 22 at bøde 5 Gange 40 Lod Sølv.“

5764 Rd.

1840. 27de Februar (26de). 26de og 31te Marts.

Apotheker Laurig Schmidt

ctr.

Kammerraad Procurator Rugaard
som Mandatarins for Etatsraad Donner.

Efter Requisition fra Etatsraad Donner og Handelshuset Slein & Comp. blev ved Skifterettens Kjenbelse (i Nalstov) af 21de Juni 1836 Apotheker Schmidts Bøe taget under Skiftebehandling, men atter extraberet den 28de s. M., da der var stillet Sikkerhed for Fordringen.

Højesteretsdommen af 21de Februar stadfæster Overrettens Dom af 25de October 1837, ved hvilken er kjendt for Ret:

„Den paaanlede Kjenbelse og herefter paaferede Skiftebehandling bør ufterrettelig at være, og bør Indstævnte Proc. Donneseu som Mandatarins for Etatsraad C. H. Donner i Altona og Handelshuset Slein & Comp. i Kiel, til Citanten Apotheker Laurig Schmidt i Erstatning for den ham ved bemeldte Skiftebehandling tilføjede Tort, Skade og Creditspilde betale saameget som uvillige inden Retten indmeldte Mænd maatte skjonne at være paaefende.“

Overretsdommen af 10de Februar 1840 angaaer nogle Kjenbelsse, hvorved Skjondsmand, mod ueblagt Protest, bleve indmeldte udenfor Nalstov Jurisdiction, en Kjenbelsse, hvorved Skjondsforretningen blev modtaget til Afhjemling, samt denne Forretning.

Ved denne Dom er kjendt for Ret:

„De paaanlede Kjenbelsse bør ved Magt at stande, men den efter dem afholdte Skjondsforretning og dennes Afhjemling, forsaavidt den Hovedcitanten, Apotheker Schmidt i Nalstov, tilkommende Erstatning ved Skjondsforretningen er ansat til mere end 6000 Rdl., ufterrettelige at være, og kun iøvrigt ved Magt at stande.“

3 Præmisserne siges at den paaanlede Skjondsforretning og dens Afhjemling ville „være at kjende ufterrettelige, forsaavidt den ved Skjondsforretningen ansatte Erstatning oversiger 6000 Rdl., da det ved at sammenholde Præmisserne til den i Højesteret den 21de Februar s. A. stad-

fæstede Landsoverrettsdom med Højesteretsdommen af bemeldte Dato sees at det, som efter sidstnævnte Dom skulde være Gjenstand for uvillige Mænds Paastjonnelse, kun var, hvoribit den fremkomne Indsigelse mod Størrelsen af den af Hovedpartanten paastaede Reparation af 6000 Rdl. var besøjet, hvoraf følger, at Skjousmændene ikke vare bemyndigede til at ansætte Erstatningen højere, end til denne Sum."

(Erstatningen er ansat til 8000 Rdl.)

Kammerraad Proc. Nygaard protesterer, deels forbi han mener, at Forretningen skal foretages i Altona hos Etatsraad Donner; deels forbi Overrettsdommen af 10de ds. ikke er forkyndt og forbi Domsacten i denne Sag ikke er tilstede. Subsidiariter protesterer han forbi denne Dom er appelleret til Højesteret, og da Stævningen er sendt til Forkyndelse til Proc. Nagaard i Maribo, henviser han til sin Brevecopibog derom. Assistent Gudenrath attesterer at dette er rigtigt.

Proc. d'Anchamps siger, at da Dommen forgjæves er søgt rekvireret hos Proc. Bonneseu, maa Reqvirenten være berettiget til at holde sig til Etatsraad Donners Gods her i Riget; og da det er Højesteretsdommen af 21de Februar f. A., der rekvireres, behøver Overrettsdommen af 10de ds. hverken at forkyndes eller at være tilstede i Actform.

Apotheker Schmidt benægter at Højesteretsstævning er ndtaget eller at saadant kan standse Forretningen naar den ikke strax forevises.

Kammerraad Nygaard begjærer saa en kort Udsættelse for at tilvejebringe Attest derom fra Højesterets Justitscontoir.

Da det er Højesteretsdom af 21de Februar f. A. og ikke Landoverrettsdom af 10de d. M., der forlanges rekvireret, vil den Omstændighed, at sidstnævnte Dom ikke er bleven forkyndt, ligesaalidet som Mangel af Domsact i den ved denne Dom paakjendte Sag, kunne være til Hinder for den rekvirerede Forretning, ligesom det heller ikke findes, at Altona er det eneste Sted, hvor Reqvirenten kan lade denne Forretning foretage. Derimod vil Forretningen, efter Kammerraad Nygaards Begjæring, imod hvilken ingen Indsigelse er fremkommen, være at udsætte, for at han kan tilvejebringe Beviis for, at den omhandlede Højesteretsstævning er ndtagen.

Thi eragtes:

Denne Forretning udsættes til Løverdagen den 29de d. M. om Middagen Kl. 12.

Spandet.

Ved Ajenbelsens Afsigelse fremlægges Kammerraad Nygaard Attesten. Forøvrigt forbeholder han sig enhver Indsigelse, navnlig den, at de Documenter, der skulde tjene til Fundament for Requirentens Krav, ikke vise, hvormeget Statsraad Donner og hvormeget Handelshuset Iselin & Comp. have at tilsvare.

Requirenten protesterer mod at den fremlagte Attest er tilstrækkelig. Kammerraad Nygaard begjærer 4 Ugers Afsand for at fremlægge den originale Højesteretsstævning.

Da Requirenten ikke vil erkjende den fremlagte Attest for tilstrækkelig, vil der være at tilstaae Kammerraad Nygaard efter hans Begjæring 4 Ugers Afsand for at tilvejebringe den originale Højesteretsstævning.

Thi eragtes:

Denne Forretning udsattes til Torsdagen den 26de Marts 1840 om Middagen Kl. 12.

Spandet.

Den 26de Marts foreviser Kammerraad Nygaard den originale Højesteretsstævning og forlanger Forretningen hævet.

Proc. Lange fremlægges en Memoire med 5 Bilag.

Kammerraad Nygaard forlanger en kort Afsand for at gjøre sig bekendt dermed og bevare det i et Indlæg.

Proc. Lange protesterer.

Efter Omstændighederne bevilges Kammerraad Nygaard den af ham begjærte Afsand til Løverdagen den 28de d. M. om Middagen Kl. 12.

Spandet.

Den 31te Marts vegrer forskjellige Indlæg.

Da det er som Mandatarins ikke blot for Statsraad Donner men tillige for Handelshuset Iselin & Comp. Proc. Bonnesen er dømt til at betale den Erstatning, Requirenten ved nærværende Forretning søger Fyldestgjørelse for, men Statsraad Donner ikke personlig er tilpligtet at udrede noget, og intet er bestemt om, i hvad Forhold han og det nævnte Handelshus hver for sig skulle tilsvare Erstatningen, om hvilken det ikke, som Requirenten har formænt, kan anses afgjort, at den i sin Heelhed er exigibel hos Statsraad Donner, saa vil den requi-

reerede Forretning ikke kunne fremmes. Hvad der iøvrigt er indvendt mod Forretningen vil saaledes kunne forbigaaes.

Thi cragtes:

Denne Forretning hæves.

Spandet.

Højesterets Dom

den 14de December 1842.

Den requirerede Fogedforretning bør ikke nyde Fremme.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Institskassen betaler Citanten 5 Rdl.

c. 1000 Rdl.

1840. 30te April.

Cancellieraad, Procurator Hansteen

(for Fabricius)

etc.

Assurancemægler Edvard Hvidt.

(Grosserer Chr. Christiansen).

Mægler Hvidt, som Forretningen først er rettet imod, erklærer at ikke P. Steffensen men Christiansen har ladet Assurancen tegne og eue kan have Betsbet.

Grosserer Christiansen erklærer, at han ikke har besørget Assurancen for P. Steffensen, men for Tegning af Farver Jensen i Sønderborg, der saaledes er Ejeren deraf.

Proc. Hansteen fremlægger Fabricii Skjøde paa Skibet og bemærker, at denne har solgt den halve Deel af Skibet til Skipper P. Steffensen; Assurancen maa altsaa være stæet for Skibets Ejeres Vegne, om den ogsaa skulde være besørget tegnet ved Farver Jensen.

Kongens Foged cragtede: at det requirerede Forbud vil være at nedlægge kun for Grosserer Christiansen, og blot at anmeldte for Mægler Hvidt, hvis Mandanter ikke skjønes at staae i noget saadant Forhold til Requirentens Mandant, at Forbudets Nedlæggelse for bemeldte Mægler Hvidt derved kunde retfærdiggjøres.

Spandet.

Sorettens Kjendelse
den 24de Juli 1840.

For Magler Hvidts Vedkommende afvises Sagen.
(3 Kost og Taring 10 Rdl.)

(. . . „Da Citantens Mandant Fabricius ikke kan formere noget Søgemaal mod Assurandeurerne, saalange det endnu er nasgiort, om han har nogen Andeel i Policen.“ . . .)

Dom

den 9de October 1840.

Sagen er gjort afhængig af Farver Jensens Ved, saaledes, at hvis han bekræfter at han ikke efter Anmodning eller Ordre af afdøde Skipper Steffensen har besørgt Assurancen, frifindes Parterne for hinandens Tiltale og Forbudet ophæves.

I modsat Fald bor Grosserer Christiansen under en daglig Mulet af 2 Rdl. give Policen en saadan Paategning, at Fabricius deraf kan kræve Assurance-Erstatning indtil et Beløb af 760 Rdl. og „det paastævnte Forbud ved Magt at stande indtil nærværende Dom er opfyldt.“

Forbudets og Processens Omkostninger ophæves.

(Grosserer Christiansen har ladet gjøre gjældende, at Farver Jensen for egen Regning har ladet Policen tegne for at fikke sig Betaling af de Forstud, han havde givet Skipperen.

Farver Jensen har ikke ladet møde. — Slibet er vurderet til 1600 Rdl., og det er Halvdelen deraf, 800 Rdl. :- Omkostningerne ved Assurancen 40 Rdl., der ubgjør de omhandlede 760 Rdl.)

Højesterets Dom
den 2den Juni 1841.

Sorettens Dom bor ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte med 100 Rdl. Sølv; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl. Sølv.

1840. 17de September.

Kjobmand H. Jacobsen
ctr.

Skibskaptajn Laurentz.

Canc. Proc. Hansteen protesterer mod Forretningen, deels i Henhold til Tractat med Rusland af 19de October 1782 § 13, da Requisitionen ikke ejer det Skib han fører; deels i Henhold til 4—1—36, da Requisitionen var færdig til at sejle. Specielt tilføjer han at en med Requisitionen fulgt Skrivelse viser at Requirenten har antaget Capitain Kræki til at opfylde Contracten og altsaa kun har at holde sig til denne, og at det desuden var en mundtlig Afstale, at Requisitionen ikke skulde være bunden ved Contracten i det Tilfælde, at et Skib, der kunde passere Grousvund, ikke kunde faaes, og dette var Grunden til at Capitain Kræki, der havde et Skib af saadant Dybgaende paatog sig at opfylde Contracten.

Proc. Lange benægter at Requisitionen er russisk Underfaat og paastaer at han selv ejer Skibet, samt opfordrer ham til at fremkomme med Skibspapirerne. Requirenten har ikke frasaget sin Ret mod Requisitionen, fordi han har villet lade sig nøje med, efter dennes Tilbud, at Kræki leverede Trælasten i rette Tid, hvilket ikke stete, og han benægter den mundtlige Afstale, som jo i sig selv er urimelig.

Proc. Hansteen bemærker, at Requisitionen ikke har Skibets Papirer i Hænde og derfor ikke kan producere dem, at Requirenten ved i Requisitionen at anføre, at Requisitionen har hjemme i Nyssad i Finland, har erkjendt at denne er russisk Underfaat, og at han som saadan maa, uden Hensyn til at Finland senere end Tractaten af 1782 er underlagt russisk Herredømme, tilkomme de Beskjærmelser og Rettigheder, som denne Tractat tilfiger. Han benægter vedblivende at Requisitionen er Ejer af Skib og Ladning.

(Der sees at have været stillet Sikkerhed for Forretningen.)

Da det ikke er oplyst, at Skib og Ladning tilhører nogen Anden end Requisitionen, og da Requirenten ikke sees at have paa saadan Maade antaget Capitain Kræki til at opfylde Contracten, at Requisitionen derved skulde være løst fra sin Forpligtelse, og da endelig det fra Requisitionen Side paaberaabte mundtlige Vilkaar ikke er beviist at have fundet Sted, vil Forretningen være at fremme.

Spandet.

Forligt.

1840. 10de October.

Cand. juris Maag som Mandatarins for
 Directionen for Fattigvæsenet
 ctr.

Eftkefabrikant Busch.

Requiritus modfiger Regningen, hvori han vil skal afgaae fra September Maaned 10 à 11 Rdl.; han tilføjer at hans Gods ved Obligation af 1ste Juni d. N. og Forlig af 1de s. M. er pantsat.

Cand. juris Maag indrømmer at de 10 à 11 Rdl. maae afgaae i Forbringningen, men paaberaaber at Forliget ikke er tinglæst.

Fogden eragtede: at da den foreviste Obligation ligesaa lidet som Forliget findes tinglæst, ville disse Documenter ikke kunne være til Hindrer for den requirerede Forretning, som altsaa bliver at fremme for det Velob, Requiritus her ovenfor har erkjendt at skyldes.

Spandet.

Forligt ved Gjældscommissionen.

Gjældsliste 49 Rb.

1840. 15de October.

Enkemadam Smith

ctr.

Anders Hansens Enke.

Indsigelse at Effecterne ere lejede af Skomagersvend Pausen, som er tilstede, men ikke har Rejecontracten med. Requisita paaviser enkelte Effecter som sig tilhørende, som kun vurderes til 8 Rtl. Der forlanges derfor ogsaa Arrest i de øvrige tilstedeværende Effecter.

Fogden eragtede: at da det ei er godtgjort, at de sidstnævnte Effecter tilhøre nogen anden, end Requisita, vil Forretningen være at fremme efter Requiritendens Paastand.

Spandet.

Forligt.

1841. 16de Marts (15de).

Grosserer N. N. Aspegreen
ctr.

Skibscapitain Carl Joseph Gerberding.

Proc. Delbanco bemærker at F. Bruusviad ikke har transporteret Bodmeribrevet (som i Requisitionen angivet) til Requirenten, men at det af den oprindelige Creditor er cederet til Schenk & Comp. i Hamborg og af disse kun overdraget Requirenten til Subcassation, og i den Ordre, hvormed dette er steet, er det ham tilkjendegivet, at han ikke hos Requisitionis, men hos Ladnings-Ejerne kom til at oppebære, hvad disse havde at udrede i Contribution efter opgjort Dispatche. Dette er erkjendt at beløbe sig til c 2748 Rdl., hvori er indbefattet denne Forretnings Gjenstand; han opfordrer Requirenten gjentagende til at fremlægge disse Breve.

Proc. Hanssen benægter alt hvad Proc. Delbanco har fremhævet, og bemærker, at om end Requirenten har modtaget Brev med Bodmeribrevet fra Schenk & Comp., hvorom han ikke kan erklære sig uden at conferere med sin Mandant, kan detses Subhold — som ikke kan have været som opgivet —, dog ikke vedkomme Requisitionis, som kun har at paasee at Bodmeribrevet er i fornøden Form og Orden.

Naar Requirenten ikke vilde, at de Breve, som han ikke nægter at have modtaget fra Handelshuset Schenk & Comp. angaaende den omhandlede Bodmerigæld, og endnu at være i Besiddelse af, skulde antages at kunne, som Requisitionis angiver, ifald de fremkom, godtgjøre, at Requirenten er uberettiget til at affordre Requisitionis det Beløb, der er Gjenstand for den requirerede Forretning, saa maatte Requirenten, efter Requisitionis Opfordring have fremlagt disse Breve. Da han imidlertid har undladt dette, saa findes endogsaa blot i denne Omstændighed Grund nok til at bifalde Requisitionis Protest imod Forretningens Fremme, hvorfor det Øvrige, som fra Requisitionis Side er blevet anbragt for at retfærdiggjøre denne Protest, vil kunne forbigaaes.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning kan ikke nyde Fremme.

Spandet.

Ikke appelleret.

Huusleje 40 Rdl.

1841. 25de Juni.

Conferentsraad Brandis

ctr.

Ravnholdt.

Requiritus præsenterer en Regning, og opgiver at hans Bøe er pantfat.

Proc. Lange erciperer — og forlanger Arrest i et Chatol, og samme Menkel efterseet om Penge der foresaundes. Han leverer Nøglen, som han har sat sig i Besiddelse af, til Assistent Damme.

Requiritus protesterer derimod.

Kongens Foged eragtede: den requirerede Forretning bør fremmes; dog vil Requirentens Begjæring om Requiriti Chatols Aabning og Eftersyn ikke kunne opfyldes.

Spandet.

Førligt.

1841. 22de Juli.

Hjrekudsk M. S. Petersen

ctr.

Madam Lovise Rasmussen.

Requiritus beuægter, at Requirenten har tilgode i afdøde Smedemester Høyers Bøe den i Requisitionen omhandlede styrbige Leje 140 Rdl.

Proc. Nyholm paastaar det, og begjærer Arrest ankyndt i hendes Arb efter Høyer.

Hvorpaa blev eragtet: at da det ikke imod Requirentens Benægtelse er beviist, at nogen Deel af den Fordring paa 140 Rdl., som er Forretningens Gjenstand, er afgjort, vil Forretningen være at fremme.

Spandet.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 11te September 1843.

Thi kjendes for Ret:

Contra=Citantinden Lovise Hansen med hendes nuværende Mand og Værge Arbejdsmand Johan Peter Siems, bor til Hovedcitanten, Hærefudst H. S. Petersen, betale 175 Rdl. — osv. . . .

Den den 22de Juli 1841 for et Velob af 140 Rdl. af ovennævnte Sum effectuerede Arrest bor, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bor Contra=Citantinden osv. betale sammes Omkostninger med 15 Rdl. 19 Sk.

Processens Omkostninger ophæves.

(Det er givet at Høyer, hvis Arving Lovise Siems er, har boet hos Hærefudst Petersen, og i saa lang Tid og under saadanne Vilkaar, at Lejen maatte kunne anbringe det fordrede Velob, og ikke godtgjort, at den er betalt.)

Hussleje 51 Rdl.

1841. 18de August.

Eufemadam Schnabel .

ctr.

Skomagermester Peter Holm.

Requifiti Indboe er pantsat til Rundins Ekte for 500 Rdl. efter Obligation af 1833.

Proc. Lange paastaer at Pantet som yngre end Pl. 25de Juli 1819 maa vige for nærværende Husslejefordring. Han paastaer derfor Arrest samt tillige Forbud imod at Requifitus indgaaer noget Forlig med nogen anden Creditor, inden Requifitinden er fyldestgjort.

Requifitus protesterer navnlig mod et saadant Forbud.

Kongens Foged eragtede: at den ommeldte Pantfætning ikke vil kunne hindre den begjærte Arrest, der vil indbefatte Forbud imod, at Requifitus foretager nogen Disposition, som kan være til Hinder for Requifitens Fyldestgjørelse af de arresterede Gjenstande og altsaa ogsaa imod, at Requifitus med nogen anden

Creditor indgaaer noget saadant Forlig, for hvilket der skulde kunne gøres Execution i bemeldte Gjenstande til Præjudice for Requirenten.

Spandet.

Forligt ved Gjeldscommissionen.

Forbud.

1841. 13de November (12te).

Skibscapitain B. B. Hansen og
Urtekræmmer B. E. Werhardt
ctr.

Skibscapitain Krag.

Forretningen gaar ud paa at standse Reqvisti Rejse, og begynder, da han alt er gaaet fra sit Logis, paa Postgaarden. Forbringen gaar ud paa Slabeserstatning, og at han skal aflægge Requistab. Reqvistus benægter Forbringen og protesterer; — længere Procedure.

Kongens Foged eragtede: at den requirerede Forretning vil være at tillægge Fremme.

Spandet.

(Der har været stillet Sillerbed for Forretningen.)

Forligt ved Soretten.

Forbud.

1841. 29de November.

Malermester D. Larsen
ctr.

Kjobmand L. A. Zahnsen.

Reqvistus erklærer at Arbejdet er foretaget med Requirentens Samtykke, og fuldført paa Befælselsen af noget Træværk nær, og at der hverken findes Nabning eller Udsigt til Requirentens Gaard.

Proc. Nygaard nægter Samtykket og bemærker, at Arbejdet var ej saa vidt, da Requisitionen indgaves; at der var anbragt en Kamme af Træ i Muren, hvori Glasruber vare indsatte, og ligesom det maatte

ansees lovstridigt at gjøre Brud paa Muren, saaledes kunde Reqviritus ved at slaa en Klude ud eller indsætte andet Glas osv. Skaffe sig Udsigt til Reqvirentens Gaard. Han udvider Paastanden som Kjendelsen lyder.

Reqviritus begjærer Udsættelse til „imorgen“ for at faae en Sagfører, da Reqvirenten lod møde ved Sagfører, og protesterer mod den udvidede Paastand.

Proc. Nygaard protesterer mod Udsættelsen.

Kongens Foged eragtede: at den af Reqviritus begjærte Udsættelse ikke kan bevilges men at Forrettingen bliver at fremme saaledes at det forbydes Hr. Zahnsen ikke blot at fuldføre det begyndte Arbejde, men ogsaa at iværksætte mere af samme Natur.

Spændet.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 17de October 1842.

Thi kjendes for Ret:

Det paaståvnte Forbud bor ved Magt at stande, og bor Indståvnte, Kjobmand E. A. Zahnsen under en Mulct af 5 Rdl. Sölv til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, borttage de under Sagen omhandlede i Muren af hans Hus Nr. 11 i Nyhavn ud til Citauten Malermester D. Varsens Gaard Nr. 72 i lille Strandstræde anbragte Lysningsindretninger, og sætte Muren i samme Stand, hvori den var for disses Anbringelse.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

(Zahnsen har ogsaa under Sagen gjort gjældende at det ikke er Binduer men kun Lysningsapparater, der ikke ere bestemte til at aabnes eller tilstæbe nogen Udsigt, da det er maaltøbet Glas, men Retten siger, at Indståvnte „vil ej heller heri kunne gives Medhold, ibet de ommælte Apparater, der have den væsentligste Egenstøb tilfælles med Binduer, at skaffe Lysning, altsaa rettelig maa beuævnes som saadanne og deres Anbringelse saaledes er i Strid med det i 5—10—56 indeholdte Forbud mod at have Binduer, hvor Fortoug mangler.“)

1842. 19de April.

N. Jensen
etc.

Skrædermester Niels Ernst Hviid.

Snedkermester Leonhagen foreviste et under 21de Novbr. f. A. af Requisition til E. Jæger udstedt Kjøbebeviis (saakalbet) om det nævnte Bohave, hvilket ifølge Paategning af Dags Dato af Jæger var solgt til ham. Han protesterer derfor mod Arrest deri.

Requirenten kunde ikke erkjende det paastubte Salg for virkelig foregaact.

Kongens Foged eragtede at det af Snedkermester Leonhagen foreviste Document og det deri ommeldte Salg ikke kunde hindre den requirerede Arrest i de to opskreene Nummere.

Spandet.

Forligt ved Gjældscommissionen.

285 Nbl.

1842. 24de Juni.

J. Meyer
etc.

Toldecontrollenr Christoffer Bauscher.

Requisition erklærede at han vel havde underskrevet det fremlagte Gjældsbeviis, men gjort det i en Sindstilsstand, efterat han nemlig havde været syg og sengeliggende i 28 Uger, ja at han ikke vidste hvad han gjorde og tilmed i en Verusselfestilsstand, med Tilføjende, at han i det Hele ikkun stlybte 170 Nbl.; — han protesterer derfor.

Proc. Lange kan Intet af dette indbrømme.

Kongens Foged eragtede at da Requisition erkjendte at have underskrevet det fremlagte Beviis, og da det ikke er oplyst, at han paa den Tid, han underskrev, var nde af Stand til at forpligte sig, vil Forretningen, paa Requirentens og Cautionens

stens Ansvar være at fremme for Bevistets paalydende Sum med Omkostninger.

Spandet.

Findes hverken forfulgt eller appelleret.

Dom 11700 Rdt.

1842. 25de Juli.

Kammerherre Grevenloop Castenskjold
ctr.

fhv. Forpagter P. Maribo.

Ved Sors Virk (Requiriti Domicil) er Forretningen begyndt og der er tillagt Requirentens Paastand om personlig Arrest Fremme, men derpaa begyndt en Procedure om Arrestdecretets Fuldbyrdselse.

Proc. Dantjer ved Fuldm. Dantjer paaستاer nu, at Requiritus ved sin Mandatarie = Tilførsel (i Sore) udtrykkelig har opgivet det som Ejemedet med sin Rejse til Kjøbenhavn, her at faae Bistand af en Retskyndig, og hvor han, som han udtrykker sig, „kunde være sikker paa, at vedkommende Foged, efter de siden de nævnte Arrestdecreters Afsligelse indtrufne Omstændigheder, aldrig vilde tilstede Arrestdecretets Fuldbyrdselse.“ Fuldm. Dantjer paaستاer derfor at Requiritus har erkjendt at nærværende Foged kan afgjøre Spørgsmaalet.

Requiritus benægter dette og paaستاer, at Fuldm. Trojels Tilførsel udviser, at Comparentens Rejse til Kjøbenhavn kun var temporair, og i Særbeleshed foretaget med Hensyn til hans Helbredstilstand og med den Fortrøstning, at han ikke her vilde blive overfaldet med en Forretning, der, som Lægeattesterne udvise, kunde sætte hans Liv og Helbred i Fare (ved at sætte ham i Sinduro). Hans Hensigt er ogsaa at give personligt Møde i Højesteret. Hvis et Arrestdecret virkelig var affaagt, som han benægter, maatte det være Politiet og ikke nærværende Foged, der skulde sætte det i Udøvelse. Han protesterer saaledes mod Fogdens Competence.

Om end Requiriti Mandatarius skulde i en Protocollation have forudfat, at Spørgsmaalet om Requiriti Arrestabilitet mulig kunde blive forelagt Fogden i nærværende Jurisdiction, faa findes dog den requirerede Forretning, ifølge det fra Requiriti Side paaberaabte af hvad der er passeret i en anden Ju-

isdiction, ikke under de forhaanden værende Omstændigheder imod Requisitioni Protest at kunne fremmes her.

Thi eragtes:

-Den requirerede Forretning kan ikke nyde Fremme.

Spandet.

Ikke appelleret.

41 Rdl.

1842. 22de August.

Skrædermester D. B. Berg
ctr.

Reebflager Mandix.

Requisitionens bemærkede, at han hverken selv har underskrevet det med Requisitionen fulgte Beviis af 18de Marts 1838 eller tilladt nogen paa sine Vegne at underskrive samme, ligesom han heller aldrig har stlybt Spelbøter Olsen den Sum af 55 Rdl., hvorpaa Beviiset lyder; derimod har han stlybt Olsen 12 Rdl., men disse ere betalte, og for dem har aldrig noget Beviis været udstedt.

(En Olsen havde forud deponeret 100 Rdl. til Sikkerhed.)

Kongens Foged eragtede at denne Forretning ikke kan videre fremmes.

Spandet.

Gjældscommissionens Dom
den 3die April 1843.

Thi kjendes for Ret:

Hovedeitanten D. B. Berg vor for Contracitanten Reebflager Mandix Tilstale i denne Sag fri at være.

Sagen er derefter gjort afhængig af Mandix Eed.

(Baade Hoved- og Contra=Sogsmaalets Omkostninger ophæves.)

(. . . „Da Contracitantens Benægtelse af det omhaandlede Gjældsbrevs Rigtighed ej findes afbevist ved de førte Vidner.“ — Dog findes der ikke Foje til, selv om Eben aflægges, at tilkjende Erstatning.)

Bxcl 504 Bbl.

1843. 30te Januar.

Tojfabrikant Drieser
ctr.

Hørkræmmer Snydergaard.

Requisitus lader henvisse til sine Tjeneste, der ere tilstrækkelige og opfordrer Proc. Christensen til at vedgaae dette, eller forlanger Skjøn optaget derover, ibet han protesterer imod Arrest paa Person.

Proc. Christensen vedbliver kun at forlange Arrest paa Person.

Kongens Foged eragtede at da denne Forretning er requireret for en Bxclgjeld, følger det ligefrem af Lovgivningens Bud, at den fra Requisite Side fremkomne Protest er ubefojet, og at der efter Requirentens Begjæring strax vil være at lægge Arrest paa Requisite Person.

Spandet.

Hævet under Forsølgningen.

5449 Bbl.

1843. 21de April.

Apotheker Lauritz Schmidt.
ctr.Conferentsraad Donner
og Mandatarus Rammerraad Nygaard.

Proc. Nygaard protesterer mod Forretningen. Højesteretsdommen, mener han, kan ikke exequeres uden i Forbindeelse med en usvækket Skjønforretning. Ved Højesteretsdommen af 14de Decbr. f. A. ere vel de mod Skjønforretningen fremsatte Formalitets Indsigelser forlastede, men Realiteten kan kun paakjendes af Overfjønsmænd. Og strax efter at Højesteretsdommen var assagt har han foranstaltet det Fornødne til en Overfjønforretning og fremlægger Attest om at denne er incamereret. Han fremhæver hvorledes han selv har reserveret sig Ret til at erholde Overfjøn, saavel da vedkomnende Dommer mod hans Protest lod den afholdte Skjønforretning afhjemske, som ved Fogedforretningen her den 26de Februar 1840, og mener at Spørgsmaalet om Overfjønnet kan tilstedes,

hører under Paakjendelse af den Dommer, hos hvem samme er requireret, og saaledes er udenfor Fogdens Besfort.

Da nærværende Foged ikke kan ansee sig befojet til at afgjøre, at Requirerentens Protest mod det fra Reqvifiti Side attraaede Overskjon bør tages til Folge, vil den requirerede Forretning ikke imod Reqvifiti Protest være at fremme, saalænge det er ubekjendt, hvad Udfald den efter Reqvifiti Foranstaltning til Overskjon incamererede Sag vil kunne faae, og det altsaa ogsaa maa ansees for uvist, om den Sum, hvorfor Execution er begjært, tilkommer Requirerenten.

Reqvifiti øvrige Indsigelser mod Forretningen ville saaledes ikke for nærværende Tid komme under Paakjendelse. Requirerentens subsidiaire Paastand om at nyde Afsetning i Conferenzraad Donneres Gaard her i Staden, vil som uhjemlet ikke kunne tages til Folge.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning kan ikke nyde Fremme.

Spandet.

Højesterets Dom
den 30te August 1844.

Den paaankede Eragtning bør ved Magt at stande.
Til Institusjonen betaler Citanten 5 Rdl. Solv.

1843. 27de Mai.

Cancellieraad Hanssteen som Mandatarius for Handelshuset Louise sal. Holms Euke & Schierbeck
ctr.

Capitain M. Steuinan.

Proc. Nyholm erklærer, at Reqvifitus ikke med sit Skib er beliggende paa Kjøbenhavn's Neb, men derimod i Nenden udenfor Tretroner, og anseer derfor ikke Fogden competent til at belægge Skibet med Arrest. Han anerkjender ikke heller Ferbringen eller at hans Nheber er noget

skyldig til Requirenterne, eller at hans Skib kan arresteres af nogen dansk Autoritet efter den med Rusland i 1782 oprettede Tractat, og protesterer.

Proc. Hansteen erklærer, at selv om Skibet er beliggende paa det opgivne Sted, er dette dog en Deel af Kjøbenhavns ydre Næb, og at det maatte være nok, at Skibet befandt sig under dansk Territorium og nærmest Kjøbenhavn. Han anerkjender ikke at den paaberaabte Tractat in casu er anvendelig.

Efterat Proc. Nyholm har benægtet at Skibet er paa dansk Territorium, fremlægger Proc. Hansteen senere en Attest fra Havnecapitainen om at Skibet „Familien“ er beliggende paa den ydre Næb.

Da det ifølge Parternes Anførte og den fremlagte Attest maa antages, at Skibet befinder sig indenfor Grændsen af Stadens Jurisdiction, den af Requiritus citerede Tractat ikke sees at indeholde noget Forbud imod Arrest, og det maa blive Requirentens Sag under Arrestens Forfølgning at godtgjøre Fordringens Rigtighed, vil Forretningen være at fremme.

Thi eragtes:

Forretningen bliver at fremme.

Spandet.

Sorettens Dom
den 17de Juni 1843.

Thi kjendes for Ret:

Den paastavnte Arrestforretning bor ved Magt at stande og Citanterne (—) være berettigede til for deres Fordring med Renter osv. samt Arrestens og Processens Omkostninger, der ansættes til 60 Rdl., at gjøre sig betalt i det arresterede Skib med Inventarium, Tilbehør og Ladning.

1844. 27de November (19de).

Grosserer Bulff S. Leu

ctr.

Skiftecommissarierne i Grosserer M. L. Fürst's
Boe, Cancellieraad Delbanco og Generalconsul
Weidemann

Proc. Baastrup protesterer, principaliter fordi Requirenten ikke har Bemyndigelse til at requirere Forretningen; in subsidium fremlægger han det fra Handelsbuset Gross & Comp. fremsendte Connossement og en Skrivelse, hvori de vel udtale det Haab at Fürst vil acceptere Børlen; men han benægter at det som i Requisitionen angivet var gjort til Betingelse for Ejendomsrettens Overdragelse, at Børlen blev accepteret.

Advocat Liebenberg ved Jusdm. Dantzer fremlægger nogle Skrivelser, der skulde godtgjøre Requirentens Bemyndigelse, og ibet han nægter at Handlen er afsluttet anderledes, end som angivet, betinget ved Børlens Accept, som ikke har fundet Sted, bemærker han, at Modparten maa bevise at Handlen var anderledes, at dette Beviis ikke kan føres her, og at Fogden maa gaae ud fra de Forudsætninger der ligge til Grund for Requisitionen.

Proc. Baastrup modsiger dette, vedbliver at Connossementet har givet Veet Ejendomsret, og modsiger ogsaa, at de fremlagte Skrivelser indeholde Bemyndigelse for Requirenten til at foretage Forretningen.

Til at tvivle om Requirentens Bemyndigelse til at requirere Forretningen, findes der ikke at være tilstrækkelig Grund, og under Forudsætning af, at de omhandlede Varer kun under den i Requisitionen angivne Betingelse ere overdragne Fallenten, kunne de ikke antages at høre til hans Boes Masse, som er Gjenstand for Skiftecommissariernes Behandling. Men at denne Betingelse, hvis Tilværelse ikke stonnes afbevist ved den Skrivelse og det Connossement, Skiftecommissarierne have ladet fremlægge, var forbunden med Varernes Overdragelse, vil muligt kunne blive antaget under Forfølgningen af den requirerede Forretning, hvis Fremme Fogden saaledes ikke anseer sig besøjet til at nægte.

Thi crages:

Den requirerede Forretning bor nyde Fremme.

Span det.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de September 1845.

Grosserer B. S. Levy som Mandatarus for Hand-
delshuset Federigo Gross & Comp.
ctr.

Skiftecommissarierne i Grosserer M. R. Fürsts
Opbudsbog, Cancellieraad Delbanco og General-
consul Weidemann.

Thi kjendes for Ret:

Den paaståvnte Arrestforretning ophæves og bør de under
Sagen omhandlede Varers Auctionsprovener, 1600 Rdl. 4 Mk.
8 Sk., tilhøre Grosserer M. R. Fürsts Opbudsbog. Forvrigt
bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Da imidlertid ordinerede Varers Afslibning for Ordinateurens
Regning og Risico i Forening med Uffendelsen til denne af Connossement
paa Varerne efter Lovgivningens Grundsætninger maa betragtes som en
Overlevering af Varerne, hvorved disse overgaae i Ordinateurens Eje,
uden at det deri kan gjøre Forandring, om Sibstævnte i Mellemtiden,
for Connossementet kommer ham tilhænde eller Varerne af ham modtages,
maatte have gjort Opbud, saa maatte Hoveddebitanten, naar det in casu
skulde statueres at saadan Overdragelse af Ejendomsretten ej havde fundet
Sted, og at Contracitanterne derfor være pligtige at afgive Connosse-
mentet, Varerne eller disse Provener, have godtgjort, at det ved For-
handlingerne mellem hans Mandanter og Grosserer Fürst var vedtaget,
at Connossementet ifkun da skulde have den ovenansførte Virkning, naar
Fürst ved bets Modtagelse accepterede den for Varernes Betsløb truene
Vejel.

Men ligesom en saadan Overenskomst ej kan uledes af Fürsts Or-
dinationsbrev eller af den Skrivelse fra Hoveddebitantens Mandanter,
hvorved Connossementet oversendtes, saaledes har Hoveddebitanten ej heller
forøvrigt præsteret Beviis for at samme har været indgaaet.“ . . .

1845. 9de Juni.

Marstaudiser Boygelund
ctr.

shv. Frømsfru Elise Kirstine Juul
og Mand Husker.

Requirenten fordrer udsleveret endeel Effecter som han efter Contract har lejet til Sfr. Juul.

Mb. Husker erklærer at hun har kjøbt Effecterne og ikke lejet dem.

Manden erklærer at alle Meubler tilhører ham, da han har faaet dem med sin Kone.

Kongens Foged eragtede at da intet bestryrker at Requirenten skulde have solgt de specificerede Meubler, vil Forretningen med Hensyn til den paastaede Udslevering af disse til Requirenten være at fremme.

Spandet.

Ikke appelleret.

B. Underfogdens, Cancellieraad Homanns Kjendelser
fra 1838 til 1ste Juli 1845.

Dom 160 Rtbl.

Rente 55 Rtbl.

1838. 24de Juli.

Grosserer Olof Rhodin
ctr.

C. S. Treffenberg.

Requiriti Indsigelse er, foruden Ansøgningen om beneficium pauperatis, at han „staaer under speciel Protection af det svenske Gesandtskab hersteds.“

Efterat Protocollen var bleven tilsendt mig Cancellieraad Homann, og det under Forretningen Tilførte af mig var gjenemlæst, blev af mig eragtet som følger:

Paa de af Requiritus under Sagens Procedure ved Retten fremsatte Indsigelser kan under nærværende Forretning ligesaa lidet være at tage Hensyn, som den af ham, i Gjenpart fremlagte Attest om at have indgivet Ansøgning om Beneficium til Dommens Indtakning, med Hensyn til D. R. 1—24—54, hvorefter selve Appellationsstævningen maa være tilstede, saafremt Execution skal kunne standses ved Appel, kan komme i Betragtning. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Stte' appelleret.

1838. 16de August.

D. S. Jacobsen

ctr.

Andreas Lehmann.

Den 8de August, da Forretningen begynder, opgives Nr. 36—41 at være Md. Vegat tilhørende som kjøbt paa Auctien hos Fuldm. B. Smith efter forevisti Regning.

Den 16de møder for Md. Vegat Proc. Mundsén ved Fuldm. Smith og protesterer mod Ubleveringen, idet han tilbyder at stille i Sikkerhed disse Effecters Burderingsum, indtil Ejendomsretten er bevist. Specielt bevidner han personlig at kunne kjende den under Nr. 36 skrevne Secretair, som identift med den til Md. Vegat fulgte. Colding bevidner det samme som den der har kjøbt Secretairen til Md. Vegat.

Colding for Færgehøns fremlægger en Lejecontract hvorefter han protesterer mod Udlæg i det under Nr. 47 skrevne Consolskab.

Proc. Lange modsiges Smith og Colding og gjør opmærksom paa at Lejecontracten kun omhandler 2 Consoller og ikke et Consolskab.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Da Requirenten, i Følge den skete Anknudigelse af Udlæg i de under Forretningen fra Nr. 36 til 41 anførte Effecter, er berettiget til at komme i Besiddelse af samme; saa kan der ikke være at tage Hensyn til det af Fuldmægtig Smith gjorte Tilbud om at stille Sikkerhed for det Beløb, hvortil de ere vurderede, ligesom den af ham gjorte Paastand med Hensyn til den under Nr. 36 anførte Secretair heller ikke kan komme i Betragtning. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til den af Architect Colding uedlagte Protest imod, at Requirenten gives Udlæg i det under Nr. 47 anførte Consolskab, efterdi der, i den foreviste Lejecontract, ikke findes anført noget Menbel af dette Navn og bemeldte Consolskab, saaledes som det under Forretningen anføres at være bestaent, formeentlig ikke kan anses at være nogen af de i bemeldte Contract nævnte Consoller. Forretningen vil derfor, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbehol-

denhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Efter Ajenbølsen indløser Smith efter Overenskomst endeel Effecter ved at betale deres Burderingsjum.

Derefter begjærer Lange yderligere Udlæg og paaviser det som opskrives under Nr. 49—68.

Hu møder Færgehøns personlig og protesterer mod Udlæg i disse Effecter, som efter Vejecontracten tilhører ham.

Lange er overbevist om, at Færgehøns kun har laant sit Navn til denne Contract og forlanger Udlæg i Effecterne.

Efterat Prot. Nr. 10 Afsten atter osv. — eragtet som følger:

I Folge den under Forretningen foreviste Vejecontract, der er tinglæst den 14de Maj d. A., maa Brændeviinsbrænder Jens H. Færgehøns formeentlig anses at være Ejer af de under Forretningen fra Nr. 49—68, begge incl., anførte Effecter, og Requirenten vil derfor ikke være at give Udlæg i samme; thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg i de under Forretningen fra Nr. 49—68, begge incl., anførte Effecter.

H o m a n n.

Stke appelleret.

Forlig 48 Rbl.

1838. 25de August.

Munrsvend Jens Nielsen Thye
ctr.

Candidatus juris Janus von Vorm.

Requisitus protesterer ibet han foreviste en Udskrift af Rettens „Tinglysningsprotocol, hvorefter det herværende Subboe er Enkefru Mathilde Døberlein tilhørende.“ Udskriften angaaer en Declaration (læst den 16de Decbr. 1835), hvori Requisitus erklærer, at en Deel i hans Børge værende specificerede Meubler ere Mb. Døberlein tilhørende og ham af hende overløbet til Afkøbsttelse indtil videre uden al svare Reje beraf.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da den af Requisiteus foreviste Udskrift af den kongelige Landslover= samt Hof= og Stads=Rets Tinglæsningsprotocol, der er dateret 6te Maj 1837, formeentlig ikke kan anses at indeholde Beviis for, at nogen af de paa Requisitei Bopæl værende Effecter tilhorer andre end Requisiteus, hvis Bøe, efterat have været under Skiftebehandling, er ham ekstraderet den 30te Juni d. A.; saa kan der ikke være at tage Hensyn paa den af Requisiteus nedlagte Protest, og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

3fte appelleret.

1838. 12te October.

Skomager Dethmer

ctr.

Sfibstommermand P. C. Gjerlov.

Commissionær Paasche paa Mb. Gjerlovs Vegne protesterer mod Udlæg i de Effecter, hvori hun har faaet Udlæg ved en den 15de Marts s. A. afholdt Forretning, hvoraf han fremlægger Udskrift, tinglæst den 17de April.

Proc. Bang, som bemærker at Mb. Gjerlov er Requisitei Moder, paaستاer Udlæg deri paa Grund af at Effecterne ere forblevne beroende hos Requisiteus i saa lang Tid istædtfor realiserede.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Ved at sammenholde de under nærværende Forretning specificerede Effecter med de i den fremlagte Udskrift af den den 13de Marts s. A. hos Requisiteus foretagne Execution=forretning Anførte, hvori Gjerlovs Enke er givet Udlæg, maa Formodningen formeentlig anses at være for bemeldte Effecters Iden-

ditet, undtagen forsaavidt angaaer de under nærværende Forretning under Nr. 6, 9, 10 og 11 specificerede, der ikke findes at være anførte i bemeldte Udkrift, og da nu Reqvirenten, i Folge D. N. 5—6—6 m. fl. Lovbestemmelser, maa ansees at være uberettiget til, for det under Forretningen Ofsede, at søge Fuldestgjorelse i de Effecter, hvori Gjerlovs Enke er givet Udlæg; saa vil, af de under nærværende Forretning specificerede Effecter, Reqvirenten ifkun være at give Udlæg i de under Nr. 6, 9, 10 og 11 Anførte, der ikke ere beviste at tilhøre nogen Anden end Reqviritus; thi eragtes: af de under nærværende Forretning specificerede Effecter vil Reqvirenten ifkun være at give Udlæg i de under Nr. 6, 9, 10 og 11 Anførte.

Homann.

Tilbeels forligt.

Dom 19 Nbl.

1839. 30te Marts.

Exam. jur. Cold
ctv.

Arbejdsmand Ole Sorensen.

Reqviritus erklærer at hans Bopæl ikke er her, men da han ellers intet ejer og hans Gods foresaandtes her, havde han intet imod at Forretningen paabegyndes her, hvor hans Kone endnu har sit Ophold; han har intet at erindre imod at der skeer Udlæg i de nærværende Effecter.

Hans Kone kommer derefter tilstede og fremlægger en tinglæst Lejecontract af 15de Octbr. f. N., hvorefter Effecterne ere lejede af Brun, et Gjeldebrev af 21de Januar f. N. for 48 Nbl. og et derefter indgaaet Forlig, som af Brun ved Fogden blev erøget den 15de Octbr. f. N., ved hvilken Forretning Brun kom i Besiddelse af Effecterne.

Reqvirenten fremlægger derimod en af Reqviritus den 30te Januar d. N. udsædt Erklæring om at han i Virkeligheden intet stylder til Brun og paaflaer Forretningen fremmet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqviriti Hustru ikke har fremført nogen Beviislighed for hendes Competence til under nærværende Forretning at give

Mode for Skomagersvend Johan J. Bruun og det derhos ikke med de af hende fremlagte Documenter, kan anses at være beviist, at de in quæstione værende Effecter tilhøre bemeldte Bruun; saa kan der ikke være at tage Hensyn paa den af hende nedlagte Protest og Forretningen vil derfor, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Efter Kjendelsen moder Bruun selv og fremlægger igjen de af Requiriti Hustru fremlagte Documenter, samt tillige en Lejecontract af 7de Januar d. A. hvorefter han er Lejeren af Lejligheden.

Efterat Prot. atter — decreteret som følger:

Da Skomagersvend J. J. Bruun, i Folge den af ham under Forretningen fremlagte Lejecontract, maa anses til eget Brug at have til Leje den Lejlighed hvor nærværende Forretning foretages og Formodningen formeentlig saaledes maa antages at være for, at de derværende Effecter ere ham tilhørende; saa vil det afgivne Decret, der er sleet under Reservation af Enhvers lovlige Ret, ikke være at sætte i Udovelse og Requirenten saaledes ikke være at give Udlæg i de in quæstione værende Effecter; thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg i de in quæstione værende Effecter.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

1839. 1ste Juni.

Kjøbmand M. Robinow og
Kjøbmand Moriz Salomonsen
ctr.

Collecteur Salomon Moses Salomonsens Boe.

I Boet efter afdøde Enke Blume Salomonsen er fra Skiftecommis- sionen under 5te Decbr. 1837 bleven anmeldt, at der samme Dato af Kongens Foged er anlyndt Arrest i den Sønne Tallottericollecteur Sa- lomon Moses Salomonsen efter hans Forældre tilkommende Arv til Sik- kerhed for de M. Robinow tilkommende 1550 Rdl. og de Moriz Salo- monsen tilkommende 250 Rdl., tilsammen 1600 Rdl., og derhos neblagt Forbud imod at Arven udbetales ham foren disse ere fyldestgjorte. Da imidlertid Collecteur S. M. Salomonsen boer, forinden Moberens Boe er sluttet, indbetales Arven til Skifteretten i hans Boe tilligemed Un- dervedtning om det anmeldte Forbud. Efter at dette er stadfæstet ved Dom af 17de September 1838 forlanges Beløbene udbetalte, og Skifte- retten i sit nævnte Boe har bevilget en Udsættelse for at Proc. Hanssen kunde føge Dommen exequeret og „maatte overlade til Fogdens Afgjørelse, hvorvidt han vilde foretage Executionen.“

Proc. Nyholm møder for Kjøbmand M. Valentin og protesterer. Valentin har efter Blume Salomonsens Død erholdt en Gjeldsforfkriv- ning af Collecteur S. M. Salomonsen med Pant i hans Arv, som da var salden, medens den til Requirenterne udstedte Gjeldsforfkrivning var udstedt inden Moberens Død, og deres Fordring kunde ikke blive bedre ved det neblagte Forbud og dets Stadfæstelse, end Valentins privile- gerede Fordring var det. Han bemærker at Dommen kun stadfæster For- budets formale Rigtighed og ikke har tilføjet nogen clausula executionis, hvorved jo er tilkjendegivet, at det ikke er Fogden der har at exequere den, men Skifteretten, der vil have at afgjøre Tvisten imellem Parterne (Intervenienten og Requirenterne).

Da afgangne Tallottericollecteur Salomon Moses Salo- monsens og Enkes Boe, ifølge den ffete Protocoltilforsel, maa betragtes som et Arvs og Gjelds Fragaafelsboe, og den Arv, hvori Udlæg er forlangt, naagtet den i Henseende til samme tagne Reservation, ligesuldt maa ansees at henhøre til bemeldte Boes Ejendele, saa anseer Fogden sig, med Hensyn til Be- stemmelferne i D. R. 1—24—40 og 5—14—39, ikke beføjet til videre at iværksætte den paabegyndte Forretning, hvilken

derfor vil være at have; thi eragtes: den paabegyndte Forretning vil være at have.

H o m a n n.

(Senere forligt ved Eksteretten.)

Dom 18 Rbl.

1839. 11te Juli.

Enken Karen Marie Husebye

ctr.

Garversvend Hans Hausen.

Berten fremlægger Kislens Panteobligation for 600 Rbl.

Requirentindens Langværge C. N. Njøge protesterer mod Bertens Berettigelse til at fremlægge Obligationen, da han ikke er Sagfører; desuden mener han, at da Dommens Gjenstand „hidrører fra Underlag, har den, som Communeafgift, Præference for enhver anden Fordring.“

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

Da Requisite, ifølge den under Forretningen fremlagte Panteobligation, har givet Hjulmand Kislær i Hillerød Pantret i alt hvad han ejer og ejende vorder, saa vil Requirentinden ikke være at give Udlæg i de in quæstione værende Effecter til Forringelse af den Sikkerhed der tilkommer bemeldte Pant-
haver i samme; men derimod er der intet hinderligt for at, saafremt saadant maatte onstkes, Ankyndigelse af Udlæg skeer i samme saaledes, at Requirentinden derved faaer Udkomst til, efterat Panthaveren er bleven syldestgjort, i samme at erholde Betaling for det under Forretningen Udfede; thi eragtes: Requirentinden vil ikke være at give Udlæg i de in quæstione værende Effecter til Forringelse af den Sikkerhed der tilkommer Hjulmand Kislær som Pant-
haver i samme; men derimod vil, saafremt saadant maatte onstkes, Ankyndigelse af Udlæg i samme være at give saaledes, at Requirentinden derved faaer Udkomst til, efterat Panthaveren er bleven syldestgjort, i samme at erholde Betaling for det under nærværende Forretning Udfede.

H o m a n n.

3fte appelleret.

1839. 24de Juli.

Ritmester H. Stal
ctr.

Skomagermester C. Eggert.

Requisitus erklærer at han intet ejer, Sengklæderne og Garnvinden tilhøre Verten Louw, de andre Effecter ere, ifølge Kjøbecontract af 1ste Marts, tinglæst 27de Maj, solgte til Høker S. Andersen.

Verten Louw møder og paastaaer sin Ejendomsret og fremlægger for Andersen Kjøbecontracten.

Proc. Weidemann ved Fuldm. Smith protesterer og paaberaaber ialtsald Dommens tidligere Tinglædning.

Esferat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da der ikke er fremført nogen Beviislighed for, at de in quæstione værende Sengklæder samt Garnvinden ere Skomagermester Louw tilhørende; saa kan der ikke være at tage Hensyn paa det under Forretningen derom gjorte Foregivende. Ligesaalidet kan der, da den Dom, hvorefter nærværende Forretning er paabegyndt, er tinglæst den 13de Maj d. A. ifølge Bestemmelserne i D. N. 1—24—26 og 5—3—18 samt Pl. 18de Januar 1788, være at tage Hensyn til den for Høker Andersen under Forretningen fremlagte Kjøbecontract. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

S o m a n n.

Ikke appelleret.

1839. 31te Juli.

Skrædermester N. H. Simonson
ctr.

Undereancellist Dahlgreen.

Efterat Intet er foresundt paa Reqvistis Bopæl continuerer Forretningen paa hans separerede Hustrues Bopæl.

Denne protesterer mod Udlæg i de herværende Effecter, der ere hendes Ejendom, da hendes Mand's Gjæld er hende udbestemte, da hun for omtrent fem Maaneder siden er separeret fra ham.

Reqvirenten vedbliver sin Begjæring, idet han bemærker at hans Panteobligation og Forlig ere ældre end Separationen.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da, i Folge den stete Protocoltilførsel, den Panteobligation, der ligger til Grund for det Forlig, hvorefter nærværende Forretning er paabegyndt, er ndstedt for Separationen har funden Sted mellem Reqvistus og hans Hustru og de in quæstione værende Effecter maa antages at have henhørt til deres fælles Boes Ejendele; saa kan der ikke være at tage Hensyn til den af Madame Dahlgreen nedlagte Protest og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Forlig 35 Rbl.

1839. 2den September.

Assistent Eibeschütz
ctr.

Tracteur E. Sørensen.

Reqvistus bemærker, at da Borchsenius den 19de Februar erholdt Udlæg hos Arentzen, lod han de herværende Effecter af det Udlagte for-

blive i hans, Sorensens, Bærge, imod at han paatog sig Ansvaret for deres Tilstedeværelse. Effecterne tilhøre saaledes Borchsenius.

Vidnerne erklære at de herværende Effecter alle ere en Deel af de da, den 19de Februar, hos Krenghen udlagte.

Proc. Bang protesterer og mener at det, at Effecterne ere i Requisition Besiddelse, maa være et Beviis for hans Ejenomsret.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da i Folge den ffete Protocoltilforsel de in quæstione værende Effecter maa antages at være en Deel af de Effecter, hvori Urteframmer Borchsenius, under den den 19de Februar d. A. hos Conditør Krenghen foretagne Executionsforretning, er givet Udlæg og hine Effecter, under bemeldte Forretning, af Udlægshaveren ere blevene overladte Requisition til Afbenyttelse, imod at han forbandt sig til at være ansvarlig for samme, og, paa Opfordring, udlevere dem; saa vil Requisitionen ikke være at give Udlæg i samme; thi eragtes: Requisitionen vil ikke være at give Udlæg i de in quæstione værende Effecter.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom 68 Rdl.

1839. 17de December.

Exam. jur. Eibeschütz
ctr.

Bataillonschirurg S. M. Birch.

Requisition, der erklærer intet at eje, da alt hans Subboe er pantsat til Høker Kjellerup for 700 Rdl., protesterer imod, ifølge sin Stilling, at kunne belægges med personlig Arrest.

Proc. Lange paastaer Arrestdecretet neblagt, idet han bemærker, at Regimentet, som jo er underrettet om denne Forretning, hverken har ladet møde eller paa anden Maade gjort Indsigelse mod dens Fremme.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisition, som Chirurg ved Kronens Regiment, formentlig maa ansees at henhøre til Militairstaten, og de Be-

stemmelse, hvorefter en Militair, for Gjæld, ikke kan heftes paa Person, formeentlig saaledes maa antages at have Anvendelse i Henseende til ham; saa vil den nedlagte Paastand om Arrest paa Reqvifiti Person ikke være at tage til Følge; thi eragtes: den nedlagte Paastand om Arrest paa Reqvifiti Person vil ikke være at tage til Følge.

H o m a n n.

Gjældscommissiounens Dom
den 17de Februar 1840.

Eibeskilt
ctr.

Birch og Underfogden Cancellieraad H o m a n n.

Thi kjendes for Det:

Den paaankede Kjendelse bor ved Magt at stande, (— og bor Citanten betale Indstævnte Birch 1 Mk. i Sagkomkostninger).

1840. 26de Februar. Fortsættelse.

Høfer Kjellerups Broder fremlægger den ommeldte Obligation og protokoller.

Requirenten henviser til at Forbringen angaaer Reqvifiti Selvfylnercaution for Tredeemand's Skyldige Hundsleje, og derfor maa være privilegeret fremfor Pantet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requirentens Tilgodekommende, i Følge den Dom hvorefter nærværende Forretning foretages ene grunder sig paa en Cautionforpligtelse og Pl. 23de Juli 1819 og 14de Mai 1834 formeentlig saaledes ikke in casu kan tillægges Anvendelse; saa vil Requirenten ikke være at give Udlæg i Reqvifiti Ejendele til Præjudice for Kjobmand Kjellerup som Panthaver i samme; thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg i Reqvifiti Ejendele til Præjudice for Kjobmand Kjellerup, som Panthaver i samme.

H o m a n n.

3tte appelleret.

Forlig 29 Mbl.

1840. 21de April.

Enkemadame M. Møller

ctr.

Christian Emil Bugge.

Requisitus opgiver at være umyndig, men hans Døbeattest er i Djeblisset i Proc. Langes Hænder, han beber derfor om Udsættelse og tilbød Depositum under Reservation.

Requiritindens Søn benægter at Requisitus er umyndig og mener at denne Exception burde ialtsald have været fremsat under Forligets Indgaaelse.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisitus foregiver, ikke at have opnaaet Myndighedsalderen, samt at han, med en Døbeattest, der er i Procurator Langes Besiddelse, kan godtgjøre bemeldte hans Foregivende; saa vil Forretningen, imod at han strax til Requiritindens Befuldmægtigede overleverer et Depositum, der indeholder betryggende Sikkerhed for det Eskede, være at stille i Hæroe til Dags Estermiddag Kl. 5, for at han kan gives Lejlighed til at skaffe Døbeattesten tilstede og fremlægge samme under Forretningen. Overleverer han derimod ikke et Depositum, som det Anførte, vil Forretningen, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, uden Ophold være at fremme.

Som a n.

Efter Kjendelsen fremlægges Requisitus sit Lærebrev, dateret den 14de April 1852, hvori han er opgivet at være 16½ Aar og altsaa nu først 24½ Aar.

Stub. Møller anerkjender ikke at dette indeholder Beviis.

Requisitus erklærer at han ikke vil kunne skaffe sin Døbeattest til Kl. 5, da han er sødt i Holbek, og beber om 14 Dages Henstand til at skaffe den tilveje.

Efterat Prot. atter osv. — eragtet som følger:

Da det fremlagte Lærebrev ikke kan anses at indeholde tilstrækkeligt Beviis for, at Requisitus ikke har opnaaet Myndighedsalderen og den forlangte Henstand med at tilvejebringe

Dobeaattest ikke, mod den nedslagne Protest, kan være at indvilge; saa vil det have sit Forblivende ved den under Forretningen forhen afgivne Eragtning; thi eragtes: det vil have sit Forblivende ved den under Forretningen forhen afgivne Eragtning.

H o m a n n.

Nr. 5 bemærker Requisiteus at han ikke endnu har kunnet staffe sin Dobeaattest, men beder om Udsættelse til at staffe den, imod at det Depositum han havde overleveret forbliver i Requisiteus Besiddelse.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da den omhandlede Dobeaattest ikke af Requisiteus er bleven produceret; saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med de under samme forhen afgivne Eragtninger, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom 31 Ndl.

Umkostninger 29 Ndl.

1840. 22de August.

Enke H. Schæffer

ctr.

Bertshuusholder J. Sorgenfen.

Requisiteus erklærer, at der under 15de Februar sidstleden af Klæbefabrikant Selig er steet Execution i de bestrevne Effecter for et Betsøb af 121 Ndl. 5 Mk., hvoraf endnu intet er betalt.

Proc. Bang bemærker, at dette ikke kan komme i Betragtning, da Effecterne endnu ere i Requisiteus Besiddelse og Executionsforretningen ikke er tinglæst.

Efterat Prot. osv. -- eragtet som følger:

Da der ikke er fremsort nogen Beviislighed for, at den under 13de Februar sidstleden hos Requisiteus foretagne Executionsforretning er tinglæst; men Tinglæsning af samme, i Analogie af D. R. 5—7—7 m. fl. Lovbestemmelser formeentlig

maa antages at være nødvendig, faafremt den skulde kunne være Requiritinden hinderlig i, for det under Forretningen Effede, at erholde Fyldestgjorelse i de in quæstione værende Effecter; saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastrand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastrand, være at fremme.

H o m a n n.

(Tilbeets forligt og tilbeets udsæret.)

Udsættelse.

1840. 22de og 24de August.

Skrædermester Glincke
ctr.

Bertshuusholder S. Stephensen.

Proc. Lange benægter at den fremlagte Lejecontract er gjældende. Efter Opsigelse er Requisiteus flyttet October Flyttedag 1835 og senere igjen indflyttet uden at have erholdt skriftlig Contract og paa andre Bilskaar, hvortil navnlig ikke hørte den Klausul, at han kunde tvinges til at flytte uden Opsigelse. Han fremlægger Opsigelsen og Requiritens Dvitering for Afbetaling paa det nye Lejemaal.

Adv. Bruun ved Fuldm. Trojl paaflaer at Parterne efter den påsæede Opsigelse vare blevne enige om at fortsætte Lejemaalet efter den fremlagte Contract. Uden denne har Requisiteus ingenjohelst Afkomst til at forblive boende i Lejligheden.

Efterat Protocollen, Kl. 6½ Eftermiddag var bleven tilsendt mig Cancellieraad Homann, blev det Omventilerede af mig optaget til Kjendelse, der vil blive afgiven forstkommende Mandag den 24de d. M. Kl. 1 Eftermiddag.

H o m a n n.

Om det end antages, at den med Requisitionen følgende Lejecontract er bleven ophævet ved den af Requisiteus producerede Opsigelse, samt at Requisiteus for Tiden beboer den i Con-

tracten omhandlede Vejlighed i Folge en senere mellem ham og Requirerenten sluttet mundtlig Overeenskomst, kan Requisitus dog formeentlig ikke ansees berettiget til længere at blive boende i samme, efterdi han, hvem det, i Overeensstemmelse med Pl. 2den October 1754 § 3, paaligger, at godtgjøre Beskaffenheden af de Bilkaar, hvorpaa han er i Besiddelse af Vejligheden, ikke, med det af ham Fremførte, kan ansees at have afbeviist Requirerentens Paastand, at han skal betale 10 Rdl. i Veje for hver Sommermaaned; hvilket desuden findes bestyrket ved de paa Contracten anførte Dvitterings Paategninger for Vejen for Halvaaret fra April til October Sluttedag 1839. Paa Grund heraf, samt da der ingen Sikkerhed er stillet for Vejen og Formodningen saaledes maa antages at være for, at den mundtlige Overeenskomst er saaledes, at Requisitus, ved Udeblivelse med den maa nedlige Betaling, strax skal fratvæde det Vejede; saa vil Forretningen, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme, saafremt Requisitus ikke nopholdeligen ryddeliggjør og til Requirerenten overleverer den i Requisitionen omhandlede Vejlighed; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke nopholdeligen ryddeliggjør og til Requirerenten overleverer den i Requisitionen omhandlede Vejlighed, vil Forretningen, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paa- stand, være at fremme.

H o m a n n.

Proc. Lange erklærer at da Requisitus isebetjor Caution har betalt 25 Rdl. forub, saa fordrer han nu, da han nægter at svilde mere end 10 Rdl., 15 Rdl. tilbagebetalt for han slutter.

Fuldm. Trojl erklærer at bidse 25 Rdl. forlængst ere tilbagebetalte, at Requisitus svlder mere, og at dette Forhold var nærværende Sag uevdkommende.

Efterat Prot. atter — decreteret som følger:

Da Forretningen, ved den afgivne Eragning, er tillagt Fremme; saa kan der ikke være at tage Hensyn til det fra Re- quisiti Side senere under samme Fremførte. Den vil saaledes

være at fremme i Overeensstemmelse med den forhen afgivne Eragtning; thi eragtes: Forretningen vil være at fremme i Overeensstemmelse med den under samme forhen afgivne Eragtning.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom 8800 Rdl.
Rente 1936 Rdl.

1840. 9de September.

Committeret Skifteforvalter paa det Bernstorffske
Gods E. D. Bruun
ctr.

Kammerraad Jens Jensen.

Requiritus reserverer sig Ret til i Lars Jacobsens Bøe at erholde 500 Rdl. for Udlæg til Begravelsen og Salair, da han ved Dommen er frakjendt den Obligation paa 500 Rdl., som af den Afbøde dertil var givet ham.

Proc. Stabsfest ved Fuldm. Hornbeck kunde ikke erkjende Rigtigheden af dette Tilgodehavende.

Requiriti Son, Cand. theol. E. C. Jensen erklærer at eje og have kjøbt det beskrevne Fortepiano og foreviser Sælgerens Dwittering herfor.

Hans Tante Mfr. Jacobsen bevidner dette og erklærer at hun har bidraget til Betalingen deraf. Ligeledes erklærer hun som Ejerinde af Stedet at have 180 Rdl. i Hundsleje tilgode hos Requiritus og protesterer imod at der gives Udlæg til Præjudice for denne Forbring.

Fuldm. Hornbeck modsiges begge.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Hvad angaaer den af Requiritus tagne Reservation med Hensyn til de 500 Rdl., som han foregiver at have tilgode i Lars Jacobsens Bøe i Begravelsesomkostninger og Salair, da følger det af sig selv, at samme under nærværende Forretning ikke kan komme i Betragtning. Ligeaa lidet kan der være at tage Hensyn til den af Cand. thool. Jensen nedlagte Protest imod, at der skeer Udlæg i det beskrevne Fortepiano, efterdi der ingen Beviislighed er fremført for, at dette er det samme, der

omhandles i den under Forretningen fremlagte Tilstaaelse. Endelig kan den af Sonfru Jacobsen foregivne Hunslejesfordring ikke heller være hinderlig for nærværende Forretnings Fremme, efterdi de en Hunsvert, ved Pl. 7de Octbr 1771 § 3 og 14de Mai 1834, tilstaaede Begunstigelser ikke ere tredie Mand hinderlig i, at erholde Udlæg i Lejetagerens Gods. Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dem 55 Rdl.

1840. 8de October.

Procurator Nyholm som Curator i Brændeviins-
brænder P. Jensen's Voc
ctr.

De Thomsen.

Proc. Weidemann protesterer paa Pantaveren Peter Thomsens Begue ifølge fremlagt Obligation.

Proc. Nyholm paaveraaber at Forbringen angaaer skuldig Hunsleje, og saaledes efter 5—14—37, 25de Juli 1819 og 14de Mai 1834 er privilegeret fremfor Pantet.

Weidemann erindrer herimod at Forbringen, dersom den angaaer Hunsleje, ialtfald angaaer en ældre Hunsleje fra et tidligere Beboelsessted og mener at Privilegiet derfor i Analogie med Lovens Bestemmelser om Renter af Prioritets-Capitaler (12te Martz 1790) maa vige for den lovlige tingløste Panteobligation.

Proc. Nyholm modsiges dette og mener at 25de Juli 1819 ubtrykkelig involverer at Hunslejeskrav der ere ældre end 1819 ere den eneste Indtagelse fra Privilegiet som almindeligt.

Proc. Weidemann mener derimod, at Berten (Jensen) ved at lade Requisitionen stutte uden at gjøre sit Krav gjældende de facto har skafaldet sin fortrinlige Panteret, og at denne Fortrinsret nu kun tilkommer den Ejer, i hvis Sted Requisition boer.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

Da afgangne Brændeviinsbrænder P. Jenseus Boes Tilgodekommende i Folge den Dom, hvorefter nærværende Forretning er paabegyndt, hidroerer fra skyldig værende Hunsleje og saaledes henhører til de i Pl. 23de Juli 1819 omhandlede privilegerede Fordringer; saa kan den under Forretningen omhandlede Pantfættning, formeentlig, i Folge bemeldte Placat, samt Pl. 14de Mai 1834, ikke være bemeldte Boe hinderlig i, for det under Forretningen Effede, at erholde Fyldestgjorelse i Requiriti Ejendele. Forretningen vil saaledes, nauseet de fra Requiriti Side fremførte Erindringer, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paaftand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paaftand, være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Forlig 219 Nbl.

1840. 17de October.

P. E. Brasen

ctr.

Drejermester F. E. Wndh.

Marstambiser Bogelund fremlægger sin Udlægsforretning in forma bestreven og protesterer.

Requirenten paaberaaber at denne ikke er tinglæst, hvorpaa Bogelund erklærer at dette vil skee.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

I Folge den skete Protocoltilførsel maa det formeentlig antages, at de Effecter, hvori Requirenten paaftaaer Udlæg, ere de samme, hvori Marchandiser Bogelund, under den den 16de f. M. hos Requiritus foretagne Executionforretning, er givet Udlæg og da ikke saadanne Data ere tilstede, der give Formodning om, at bemeldte Bogelund senere har faaet sit under foranførte

Forretning æskede Tilgodekommende betalt; saa vil Requirenten ikke være at give Udlæg i bemeldte Effecter til Præjudice for Bogelund; thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg i de in quæstione værende Effecter til Præjudice for Marchandiser Bogelund.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Forlig 55 Rdl.

1841. 20de Januar.

Niels Liebmann

ctr.

The- og Kaffeekjæmker Peter Borgeisen.

Bliklakerer Holm møder med den af Requisitus for 400 Rdl. ndstedte Panteobligation og protesterer.

Med Hensyn til de 5 Rdl. 2 Mk. som ligge i en Assistentenshuusgeddel paa en Frakke, og hvori Proc. Lange forlanger Udlæg bemærker Requisiti Hustru, at disse ere hende igaar af en Dame leverede til dermed at indløse Frakken.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

Da Requisitus, i Folge den under Forretningen foreviste Panteobligation, har pantsat Alt hvad han ejer og ejende vorder til Maler og Bliklakerer Holm, saa vil Requirenten ikke være at give Udlæg i de under Forretningen specificerede Effecter til Forringelse af den Sikkerhed der tilkommer denne som Pant-haver i samme. Ligesaalidet vil han være at give Udlæg i de under Forretningen omhandlede 5 Rdl. 2 Mk. til Forringelse af bemeldte Sikkerhed, efterdi de, saafremt de ikke, som under Forretningen er opgivet, ere leverede Requisiti Hustru for dermed at indløse en Frakke, maae anses at henhøre til Requisiti pantsatte Ejendele. Derimod er der Intet hinderligt for at, saafremt saadant maatte ønskes, Ankyndigelse af Udlæg, under Reservation af Enhvers lovlige Ret, skeer saavel i bemeldte specificerede Effecter, som i de foranførte 5 Rdl. 2 Mk., saaledes, at Requirenten derved faaer Udkomst til, efterat Panthaveren er

bleven syldestgjort, at komme i Besiddelse af og realisere en faa stor Deel af samme, der er tilstrækkelig til Fyldestgjørelse for det under Forretningen Udfede. Thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg enten i de under Forretningen specificerede Effecter eller de omhandlede 5 Rdl. 2 Mk. til Forringelse af den Sikkerhed der tilkommer Maler og Blisklækerer Holm i samme; men derimod er der Intet hinderligt for at, under Reservation af Enhvers lovlige Ret, Ukyndigelse af Udlæg skeer i samme saaledes at Requirenten derved faaer Udkomst til, efterat Panthaveren er bleven syldestgjort, at komme i Besiddelse af og realisere en faa stor Deel af samme, der er tilstrækkelig til Dækning for det under nærværende Forretning Udfede.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom 8 Rdl.

1841. 28de Januar.

Bertshuusholder=Corporationen
ctr.

Bertshuusholder Pet. Petersen.

Requisitus er dømt til at betale 8 Rdl. i resterende Contingent. Nagtet den af Peter Hansen fremlagte Obligation, mener Proc. Borup, at det Pengebøvl, som er Gjenstand for nærværende Forretning, maa, som hidvørende fra Requisite borgerlige Stilling, gaae foran alt Pant.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Da Requisite Indboe er pantsat til Peter Hansen for 100 Rdl., og de under Forretningen udfede 8 Rdl. ikke kan henføres til nogen af de ved Lovgivningen privilegerede Fordringer, for hvilke den en Panthaver tilkommende Panteret maa vige; saa vil Udlæg ikke være at give i bemeldte Indboe til Præjudice for den Peter Hansen tilkommende Panteret i samme; thi er=

agtes: Udlæg vil ikke være at give i Reqvifiti Indboe til Præ-
judice for den Peter Hausen tilkommende Panteret i samme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom 58 Rbl.

1841. 30te April (29de).

Bertshuusholder Jespersen

ctr.

Strædermester Madsen.

Uttekræmmer Vad fremlægger for Klædefabrikor Madsen en af Reqvifitus
til denne udslett og tingløst Panteobligation og protesterer mod Ublevering.

Præc. Nyholm ved Guldm. Hænschel paaberaaber at Fordringen an-
gaaer skyldig Huusleje.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvirenten, under Forretningens Foretagelse den 6te
d. M. er bleven givet Udlæg i de in questione værende Ef-
fecter, og hans Tilgodekommende, i Folge den ergangne Dom,
hidrører fra Huusleje, som Reqvifitus er bleven skyldig; saa
vil der ikke være at tage Hensyn paa den af Uttokræmmer Vad
for Klædefabrikor Madsen nedlagte Protest; men Forretningen,
under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme
i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand; thi
eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers
lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paa-
stand, være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Førlig 68 Nbl.

1841. 26de August.

Canceklieraad Bahneberg
ctr.

Vertshuusholder Peterfen.

Requisitus erklærer, at alt Subboet er lejet af Hjulmager Sorgen Hansen og fremlægger en Udskrift af Retteus Lejecontractprotocol.

Proc. Bang protesterer derimod forbi Lejetageren i Udskriften kaldes Gert Peter Gertsen.

Requisitus erklærer at hans fulde Navn er Gert Peter Michael Petersen, saaledes som han er benævnt i sit Patent, som han foreviser, men da hans Faber hedder Peter Gertsen, benævnes han ogsaa undertiden som det er skeet i Lejecontracten Gert Peter Gertsen.

Proc. Bang mener at Patentet netop taler imod at Lejecontracten angaaer Requisitus, forbi han der benævnes Gert Peter Michael Petersen.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Da Requisitus, i det Førlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, nævnes Vertshuusholder Peterfen, men den i den fremlagte Udskrift af den Kongelige Lauds=Over samt Hof= og Stads=Rets Lejeprotocol anførte Lejetager, anføres at være Søeindrulleret Matros Gert Peter Gertsen; saa vil der paa Grund af denne Uovereensstemmelse, ikke være at tage Hensyn paa bemeldte fremlagte Udskrift, ligesaa lidt som det under Forretningen foreviste Patent kan komme i Betragtning. Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers Lovlige Ret, i Uovereensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers Lovlige Ret, være at fremme i Uovereensstemmelse med den derom gjorte Paastand.

H o m a n n.

Alle appelleret.

Forlig 9 Nbl.

1841. 27de August (25de).

N. J. Eibeschütz

ctr.

Brødbager og Grønhandler Johan Daniel Schytø.

Requisitus erklærer at Subboet er lejet af Lars Mortensen, men erklænder, paa Opfordring af Proc. Lange, at han tidligere har ejet det, men solgt det i 1832 til Lars Mortensens Kone i hendes første Ægteskab, og isjor lejet det af Lars Mortensen.

Lars Mortensens Kone møder med den originale Lejecontract og protesterer.

Proc. Lange modsiges Lejeforholdet og paaviser det Usandsynlige i, at Requisitus, naar han var saa fattig, skulde leje saadanne Ting som Klaveer, 2 Glasstabe, og forlanger Udlæg.

Efterat det under Forretn. Tilf. — eragtet som følger:

Da de in quæstione værende Effecter, i Folge den under Forretningen foreviste Lejecontract, der er dateret 20de Januar 1840, ere Lars Mortensen tilhørende; saa vil Requirentens Paastand om at gives Udlæg i samme ikke være at tage til Folge; thi eragtes: Requirentens Paastand om at gives Udlæg i de in quæstione værende Effecter, vil ikke være at tage til Folge.

Homann.

Alle appelleret.

Forlig 11 Nbl.

1841. 2den September.

E. N. Rjøge

ctr.

Sporemagermester Hansen.

Requisitus fremlægger som Beviis for, at Alt hvad han ejer er pantsat, en Concept af Obligationen.

Requirenten kan ikke erkjende dette for et gyldigt Beviis.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Paa den fremlagte Concept, der ikke indeholder Beviis for den under Forretningen foregivne Pantfatning, kan ikke være at tage Hensyn; thi eragtes: paa den under Forretningen fremlagte Concept kan ikke være at tage Hensyn.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom 600 Rbl.

1842. 28de Juli.

Skomagermester Gjelstrup
ctr.

Thee- og Poreellanshandler Leifer Moses
Friedländer.

Collecteur Behrendt protesterer imod at der gives Udlæg til Præjudice for hans tilgodehavende Huusleje 70 Rbl. efter Forlig, der fortiblen beroer hos Fogden for at exequeres.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Om der end ved Fogdens Embedscontoer er beroende et Forlig, hvorefter Collecteur Behrendt har Huusleje tilgode hos Requisition; saa kan denne Omstændighed dog ikke være hinderlig for nærværende Forretnings Fremme, efterdi Execution efter bemeldte Forlig ikke enten er berammet eller paabegyndt; hvilket formeentlig maatte være Tilfældet, saafremt den i Forliget omhandlede Fordring skulde kunne tillægges den i Pl. 14de Mai 1834 omhandlede Fortrinsret. Eigeskaalidet kan der være at tage Hensyn, enten paa Requisitioni Foregivende, at de i hans Boutique beroende Varer ikke ere ham tilhørende, efterdi dette er ubeviist, eller paa den af ham fremlagte Attest om at han har indgivet Anfogning om beneficium paupertatis til den erangue Doms Indankning for Højesteret, da, i Folge D. R. 1—24—54 Foreviisning af Appellationsstævning er nødvendig til at standse Execution. Forretningen vil saaledes, under For-

beholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Forklig over 500 Rtbl.

1842. 11te August.

G. Broberg

ctr.

Borgen Tholstrup Nielsen.

Den 12te April faaer Requisitus Udsættelse for at forsøge at formaae en Slægtning til at betale hans Skyld; da dette ikke lyktes, fremsætter han den 11te August *exceptio minorrennitatis*.

Proc. Christensen ved Fuldm. Jensen mener at Forklig har samme Virkning som en Højesteretsdom og beskriver som Følge deraf Fogdens Competence til at tage Indsigelsen under Paaarbejdelse.

Efterat det under Forretningen Tilforte — gennemlæst — eragtet som følger:

Da Requisitus, i Følge den under Forretningen fremlagte Dobeatteft, ikke har opnaaet Myndighedsalderen, faa kan den Forpligtelse, som han har undergivet sig ved det Forklig, hvor- efter nærværende Forretning er paabegyndt, i Følge Lovgivningen om Gjældsforpligtelser, indgaaede af Personer, der ikke ere myndige, in specie Frd. 14de Mai 1754, formeentlig ikke ansees at være for ham forbindende. At et ved en Forkligelsescom- mission indgaaet Forklig ved Lovgivningen er tillagt samme Rets- kraft som en usvækkelig Dom, frembyder formeentlig Intet her- imod, efterdi Lovgivningen formeentlig her maa antages at for- udsætte, at de ellers nødvendige Betingelser for at en For- bring skal kunne tillægges Retsgylldighed ere tilstede; hvilket, som foranført, in casu ikke er Tilfældet. Den paabegyndte Forret-

ning vil derfor ikke være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil være at hæve.

H o m a n n.

Hof= og Stadsrettens Dom
den 2den Januar 1843.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

. . . „Da det fra Citantens, Stroppehandler G. Brobergs, Side er in confesso, at Indstævnte Jørg. Th. Nielsen ikke er fuldmægtig, saa maa den Omstændighed, at Stævningen er udtagen mod ham alene uden Curator bevirke at Sagen ex officio bliver at afvise.“ . . .

Hof= og Stadsrettens Dom
den 26de Juni 1843.

S a m m e

ctr.

Samme med Curator.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

„Da Stævningen i nærværende Sag til Paaanke af den af Underfogden heri Staden under 11te August f. A. assagte Eragtning, hvorved en af Citanten, Stroppefabrikant G. Broberg hos Indstævnte J. Th. Nielsen requireret Executionsforretning hævedes, først er udtagen den 4de Marts d. A. altsaa efter Udløbet af den Tid, efter hvilken Paaanke ifølge L. 1—6—12 cfr. Rescr. 25de Januar 1739 § 5 ej kan iværksættes uden Oprejning, og en saadan ligesaa tidt er produceret, som Citanten, forsaavidt han under Henviisning til Frb. 19de August 1755 § 10 og Rescr. 19de Decbr. 1749 som Hjemmel for den foranstaltede Appæl har paabe-
raabt, at Sagen efter tilbligere at være indbragt for denne Ret, ved sammes Dom af 2den Januar d. A. er bleven afviist, har ved Fremlæggelse af bemeldte Dom eller paa anden Maade beviisliggjort dette Anbringende, saa vil Sagen ex officio her fra Retten blive at afvise.“

Hof- og Stadsrettens Dom
den 12te Februar 1844.

Samme
ctr.

Samme (uden Curator).

Efter Opvejsningsbevilling og efterat Reqvifitus er bleven myndig.

Thi kjendes for Ret:

Den paaanfede Eragting bør ved Magt at stande.

(Processens Omkostninger betaler Broberg til Indstævnte med 10 Rdl.)

. . . „Vel har Indstævnte nu, ved det omhandlede inden Kjøbenhavn's Forligelsescommission den 21de Januar 1842 med Citanten indgaaede Forlig, forpligtet sig til at betale denne 544 Rdl. i visse Terminer, men da han, efterat Citanten paa Grund af Forligets Ikke-Opsyfvelse, havde begjært samme exequeret af Fogden, for denne har produceret en Døbeattest, hvorefter han er født den 27de Mai 1818, og saaledes ikke var fuldmyndig da han affluttede Forliget, maa Fogden, uanseet den herimod paaderaaede 43de § i Freds. 10de Juli 1795, som i Almindelighed tilføjer de ved de anordnede Forligelsescommissioner indgaaede Foreninger samme Kraft og Virkning, som en usvækkelig og upaaankelig Dom, ansees for at have været besøjet til at nægte Executionen af det omhandlede Forlig, der ifølge Lovgivningen om Gjældsforpligtelser, indgaaede af Personer, der ej ere myndige, og navnlig Fred. 14de Mai 1754 § 2, i og for sig maatte ansees for at være en Nullitet.“

1842. 31te August (27de).

Skomager J. A. Jacobsen
ctr.

Hof-Raadestober A. E. Dahlgreen.

Efter at Reqvirenten ved Proc. Lange den 8de Marts har faaet Udlæg i enbeel Effecter, hebdet det den 23de August at Assistent Bliksfeldt har været Skomager Jacobsen og Proc. Lange „følgagtig for at sætte Forsnævnte i Besiddelse“ af disse Effecter.

Reqvifitus bemærker nu at Reqvirenten har drevet ublu Uager med Fordringen, saa at han efter Forretningen den 8de Marts endog har

labet sig betale 82 Rbl. for at give Henstand med Fortsættelsen. Han protesterer derfor mod Forretningen.

Jacobsen bemærkede at han havde protesteret mod denne Tilførsel.

„Proc. Lange erkjendte det af Reqvistus opgivne Factums Sandhed og begjærede Forretningen hævet.“

„Forretningen blev derpaa som begjært hævet.“

Den 27de August forlanger derpaa Jacobsen og Proc. Pihne Effecterne ubleverede, og Udlæg for Gebyr og Salair for Forretningen idag.

Reqvistus protesterer paa det kraftigste forbi Forretningen er hævet den 25de.

Proc. Lange møder og bemærker at da han i sin forhenværende Mandants Nærværelse og uimodsigt af ham har begjært Forretningen hævet, saa havde der ikke været ringeste Anledning for Fogden til at bevilge en ny Forretnings Foretagelse, hvorfor han haaber, at han vil komme til tilbørligt Ansvar.

Da Paakjendelsen af den af Reqvistus fremsatte Agerreception henhører under vedkommende Domstol og er udenfor Fogdens Embedscompetence og Retsvirkningen af det, under Forretningen den 8de Marts sidstleden, decreterede Udlæg, ikke kan anses at være tilintetgjort derved, at Forretningen, under 27de August dernæst, efter Requirentens Anmodning, er bleven hævet; saa drifter Fogden sig ikke til at nægte at sætte Requirenten i Besiddelse af de til ham udlagte Effecter; derimod vil han ikke være at give Udlæg for det under nærværende Forretning paastaede Gebyr og Salair, der antages for Requirenten at ville have været uundværdigt, saafremt den foregaaende Forretning ikke var bleven hævet; thi eragtes: Requirenten vil være at sætte i Besiddelse af de til ham udlagte Effecter; men derimod vil han ikke være at give Udlæg for det under nærværende Forretning paastaede Gebyr og Salair.

H o m a n n.

Efter Kjendelsen fremslægger Reqvistus en idag udtagen Stævning til Paaanke af det Passerede og Proc. Lange tilbyder sig som Selvskyldner Cautionist for at Fordringen skal være betalt om 4 Uger, under Reservation.

Proc. Pihne protesterer.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Paa den under Forretningen foreviste Stævning kan ligesaa lidet være at tage Hensyn som paa det gjorte Tilbud af Caution, og da Requirenten har protesteret imod den begjærte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge. Forretningen vil saaledes være at fremme i Overeensstemmelse med den forhen afgivne Eragtning.

H o m a n n.

Forsigt.

Dom 85 Rbl.

1842. 26de October.

Restaurateur Danielsen

ctr.

Madam C. Frisch.

Da Reqvifita erklærer ikke at kunne betale den skyldige Leje, forlanger Requirenten under samme Forretning Dr. jur. Coch, der skal boe i samme Lejlighed, afsættet Betsøbet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel ere Reqvifita og Dr. juris Coch ved den ergangne Dom, tilpligtede in solidum at betale det, der i Følge Dommen er at udrede; men da det ikke er oplyst, at de have sælleds Ejendele, hvori Requirenten vil søge sin Fyldestgjørelse, og der saaledes i Følge Sportelreglementet af 22de Marts 1814 § 51, skal afholdes og betales Gebyr for en særskilt Forretning hos Dr. juris Coch, saafremt Requirenten attraaer, for det 3domte, ogsaa at søge ved Execution Betaling hos ham; saa vil Dr. juris Coch under nærværende Forretning ikke være at afsætte det der i Følge Dommen er at udrede; thi eragtes: Dr. juris Coch vil under nærværende Forretning ikke være at afsætte det, der i Følge den ergangne Dom er at udrede.

H o m a n n.

Alle appelleret.

Dom 1465 Rbl.
Renter 975 Rbl.

1843. 10de Martø.

Grosserer Robert Nettelbladt
ctr.

Ritmester Henric Staal.

Requisitus fremlægger Appellrævning til Højesteret og protesterer mod Forretningen.

Proc. Nyholm protesterer herimod, da han er stævnet som Requirerentens Mandatarius, hvilket han nægter at være, og forlanger in subsidium Affætning.

Requisitus protesterer ogsaa herimod, idet han paastaar at Forbringen ikke er uimodsagt.

Proc. Nyholm mener at Forbringen ikke er modsagt, men maatte iøvrigt uden Hensyn hertil, ifølge 1—24—22 ansee sig berettiget til at erholde Affætning.

Efterat det under Forretningen Tilførte — afgivet følgende Eragtning:

Da Procurator Nyholm, mod hvem, som Mandatarius for Domhaveren, der boer uden Riget, den udtagne Højesteretsstævning er rettet, for Domhaveren har udført Sagen i første Instants, og, ved den ham meddeelte Fuldmagt, er givet uindskrænket Bemyndigelse til, i Henseende til hans Tilgodekommende, for ham at handle; saa maa Stævningen formeentlig tillægges den i D. L. 1—24—54 omhandlede suspensive Virkning, og Udlæg vil derfor ikke være at give efter den ergangne Dom; men derimod maa Domhaveren formeentlig ansees berettiget til, efter samme, i Overeensstemmelse med Frd. 13de Januar 1792, dens sidste Membrum, at erholde Affætning, hvilken derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Følge den derom nedlagte subsidiaire Paastand, vil være at iværksætte; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at give efter den ergangne Dom; men derimod vil Affætning efter samme, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at iværksætte.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

1844. 16de Marts.

M. Leuy

ctr.

Bævermester Bengel Pohl

Requiriti Indsigelser gaaer ud paa at han ikke boer i den Lejlighed, Contracten omhandler, da denne nævner et Værelse paa to Fag, hvilket han ikke har, ligesom han heller ikke har noget Fag Vinbue i Dviftammeret til Gaarden.

Proc. Knudsen bemærker, at det som i Contracten anført er Stuen, Requiritus beboer. Det ommeldte Værelse er 2 Fag Huns, skjøndt der kun er et Fag Vinbue, og paa Dviftværelset er der to Ruder til at lulle op. Forøvrigt har jo Requiritus modtaget Lejligheden saaledes som den er, og slutte han paa Grund af Uoverensstemmelse kunne tilkomme nogen Erstatning hos denne eller forrige Ejer, maatte dette blive en Sag, der var Udsættelsen udeblommende.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Da Requiritus, efter den med Requisitionen følgende Lejcontract, har taget den Lejlighed, hvoraf han forlanges udkastet, i Besiddelse, uden at det er beviist, at han har gjort nogen Erindring med Hensyn til det til samme værende Vocale, saa maa han formeentlig antages at have erkjendt sig fyldestgjort i Overensstemmelse med Contracten, ved at komme i Besiddelse af samme, og der kan saaledes ikke være at tage Hensyn til de af ham i Henseende til det lejede Vocale umgjorte Erindringer; og da han, der, ved Contracten, har forpligtet sig til, at erkøbe den stipulerede Leje med 4 Rdl. 2 Mk. hver Maaned og i Udeblivelse Tilfælde strax at fratræde det Lejede, er udebleven med 2 Maaneders Leje; saa er han formeentlig ikke berettiget til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden. Forretningen vil derfor, saafremt han ikke nopholdeligen fratræder samme, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requiritus ikke nopholdeligen rinddeliggjør og fratræder foranførte Beboelseslejlighed, vil For-

retningen, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1844. 19de Marts.

Münzberg

ctr.

Snedkermester Sorgen Hansen.

Requifitus erklærer at han boer efter mundtlig Overeenskomst for halvårlig Leje 50 Rbl., uden Afstale om Betalingsterminen, og med Berettigelse til at blive boende efter Opfyldelse til en Flyttedag. Han har dog betalt 52 Rbl. 3 Mk. forud, fordi Ublejeren foretrak successiv Betaling, og Resten kan komme til Liquidation mod en Requirenten overladt Høvlébænk. Han har isvrigt leveret stemplet Papir til Contracten, men den blev ikke understrevet fordi Requirenten havde indført det Billaar at han skulde stytte i Mangel af prompte Forudbetaling, hvilket han ikke vilde underkaste sig.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Da Requifitus, hvem det, ifølge Placat af 2den October 1754, paaligger at godtgjøre Bestaffenheden af de Billaar, hvorpaa han er i Besiddelse af den Lejlighed, hvoraf han forlanges udkastet, ikke har fremfort nogen Beviislighed for, at Overeenskomsten mellem ham og Requirenten i Henseende til det Lejede er anderledes end af denne er opgivet, den Omstændighed at Requifitus, istedetfor Caution, har betalt en Deel af Lejen for indeværende Halvaar forud, derimod giver Formodning om, at Overeenskomsten i Henseende til Lejens Betaling er saaledes, som af Requirenten er opgivet; saa kan der, paa Grund heraf, og da Requirenten ikke har vedgaaet, af Requifitus enten at have modtaget nogen Høvlébænk, eller at, i alt Fald, sammes Værdi skulde komme til Liquidation i den skyldig værende Leje, ikke være at tage Hensyn paa de af Requifitus

fremfatte Indsigelser. Forretningen vil derfor, saafremt Requivitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder foransorte Beboelseslejlighed, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paa-stand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requivitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder foransorte Beboelseslejlighed, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paa-stand, være at fremme.

H o m a n n.

Alle appelleret.

Udsættelse.

1844. 16de April.

Justitsraad Hovik
ctr.

Med. Ebbesen

(Commissionair Marcus Johansen).

Johansen boede efter Contract med Requirenten i Vagstuen, og blev der opsagt til Grasslytning April Flyttedag 1843. Han vedblev derefter at boe der, men betalte derfor Lejen til Lejeven af Stuen i Forhuset, først Ambrup, saa Md. Ebbesen. Da nu Md. Ebbesen selv har opsagt og er flyttet, paastaer Johansen at han boer hos Requirenten efter den ældre Contract, da Opsigelsen er hævet derved at han er bleven boende og at Requirenten har modtaget Leje af ham for Maanederne August og September.

Proc. Hanssen ved Fuldm. Melbøla bemærker at den modtagne Leje er modtaget paa Ambrups Begue.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel viser den af Commissionair M. Johansen under Forretningen i Gjenpart fremlagte Lejecontract, at han i sin Tid har havt af Requirenten til Leje den Lejlighed, hvoraf han forlanges udsat; men da dette Lejemaal maa antages at være hævet ved den med Requisitionen følgende Opsigelse, der fornemlig kjendes deraf, at Examinatus juris Bredberg, der for Requi-

renten har havt af Requisiteus at oppebære Lejen, ikkun for den Leje der er forfalden indtil Paaſte Flyttedag 1843, der var den Tid da Johansen, ifølge Opſigelsen, ſkulde fratræde Lejligheden, har meddeelt Qvittering paa Requirentens Begue, hvorefter han ſenere har qvitteret paa Andrupſ Begue; ſaa kan han, der ikke har godtgjort, ſenere at have erhvervet nogen Udkomst af Requirenten til Beboeſe af den in qvæſtione værende Lejlighed, der henhører til de i den med Requisitionen følgende Lejecontract omhandlede Lejligheder, der af Lejerinden ere opſagte til indeværende Flyttedag, formeentlig ikke anſees berettiget til længere at forblive i Beſiddelse af ſamme. Forretningen vil derfor, ſaaſremt han ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder den in qvæſtione værende Lejlighed, i Overeensſtemmelse med den derom nedlagte Paaſtand, være at fremme; thi eragtes denne Forretning vil, ſaaſremt Requisiteus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder den in qvæſtione værende Beboeſe-lejlighed, i Overeensſtemmelse med den derom gjorte Paaſtand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Forlig 990 Rbl.

1844. 5te Juli.

Kammerraad Nygaard ſom Mandatarins for
Handelshuſet Carl Heinr. Donner
ctr.

Silke- og Klædehandler P. S. Weber.

Requisiteus opgiver at Cand. jnr. Møller har ladet foretage Arreſt i nogle angivne Varer, ſom han har ſat ſig i Beſiddelse af.

Møller møder og forlanger at Requirenten forſt ſkal godtgjøre at Requisiteus ikke havde Videre, hvoraf Requirenten kan blive ſpibeſgjort.

Efterat det under Forretningen Tilførte — eragtet ſom følger:

Da Arrest, ifølge Frd. 30te September 1778 m. fl. Lovbestemmelser, ikke giver Arrestimpetranten nogen Fortrinshret i Henseende til det arresterede Gods, der ndeluffer tredie Mand fra at erholde Udlæg i samme; saa maa Requirenten formeentlig ansees berettiget til, i Overeensstemmelse med den under Forretningen skete Ankündigung af Udlæg i de in questione værende Effecter, for Arrestimpetranten at erholde Betaling i samme; imidlertid seer Fogden sig ikke i Stand til at sætte Arrestimpetranten ud af Besiddelse af Effecterne, for Requirenten over ham har erhvervet Dom til Udleveringen af samme. Den forlangte Udlevering vil saaledes ikke være at iværksætte; thi eragtes: Udlevering af de in questione værende Effecter vil under nærværende Forretning ikke være at iværksætte.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Forlig 552 Rdl.
(af 2den August).

1844. 28de September.

Slagtermester J. Stæhr
ctr.

Enke Kirstine Marie Møller.

Student Blicher ubfiger at Skifteretten for 2 Timer siden har registreret Requisitæ Effecter (men protesterer ikke).

Efterat Prot. osv. — decenteret som følger:

Nærværende Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

1844. 14de og 15de October.

Tommermester C. Beber
ctr.

Tommerhandler Bagge.

Spejlsfabrikant Lehmann som Befuldmægtiget for Beber forlanger sig fat i Besiddelse af det omhandlede Pakhuslocale.

I Anledning heraf blev af mig decreteret som følger:

Den forlangte Forretning vil ikke være at paabegynde, for Requirenten har tilvejebragt og til Fogden overleveret vedkommende Husejers Attest for at Tommermester Beber endnn, i Folge den med Requisitionen i Gjenpart følgende Lejecontract, der er dateret 18de Marts 1841, er Lejetager af det i Requisitionen omhandlede Pakhuslocale.

S o m a n n.

Efterat Requirenten har tilvejebragt den forlangte Attest fra Ejeren, Kornhandler Holst, erklærer Requisiteus, at han i 3 Aar ifølge mundtlig Overenskomst saavel med Beber som med Holst har været i Besiddelse af Pakhuslejligheden, at han har Penge tilgode hos Beber og ingen anden Sikkerhed herfor har end de Materialier i Pakhuset, som tilhøre Beber, og paa hvilke denne har optaget Penge hos ham og yttret at han ikke kunde berygte noget Tab, saalænge der var Materialier i Pakhuset som tilhørte Beber. Han kan derfor ikke astræbe Pakhuset til Lehmann paa Bebers Vegne.

Proc. Hansteen ved Fuldm. Melbøla benægter saavel at Requisiteus er i lovlig Besiddelse af Pakhuset, som at Beber er ham noget skyldig.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragting:

Da Tommerhandler Bagge ligesaalidet har fremført Beviis for, at han har nogen Udkomst til Besiddelsen af det under Forretningen omhandlede Pakhuslocale, som at han hos Tommermester Beber har noget tilgode, hvorfor de i samme værende Materialier skulde tjene ham til Sikkerhed; saa kan der ikke være at tage Hensyn til det af ham Anførte; thi eragtes: paa det af Tommerhandler Bagge under Forretningen Anførte kan ikke være at tage Hensyn.

S o m a n n.

Den 15de October fremlægger Requisti Fuldmægtig Østergreen en fgl. Bevilling, hvorefter Bagge maa handle med flere Træsorter i det omhandlede Locale, samt flere Blade af en Contrabog med Beber.

Fuldm. Melbøla benægter at Bevillingen giver nogen Udkomst til Besiddelse af Localet, medens de løse Blade ere Dwitteringer for Penge, der tilkom Beber for Materialier som Bagge havde folgt for ham.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Paa de af Fuldmægtig Østergreen fremlagte Documenter, der ikke hjemle Commerhandler Bagge nogen Udkomst til Besiddelsen af det omhandlede Pakhuslocale, kan ikke være at tage Hensyn og Forretningen vil derfor, i Henhold til den under samme afgivne Eragtning, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

H o m a n n.

(Efterat Bebers Materialier ere flyttede ud, tager Bagge Pakhuset i Besiddelse efter Lejecontract med Holst, hvorefter det er lejet ham fra idag, Flyttedag, den 15de October.)

Ikke appelleret.

Forsig 40 Rbl.

1845. 9de Januar.

Enke Sine Meuter
ctr.

Malerfvend E. F. P. Friederichsen.

Requisti Hustrue bemærker at Alt, hvad her forefindes, er lejet af Mb. Strunch.

Denne møder med Lejecontracten og protesterer.

Requiritindens Laugbørge, Kjøge, gjør gjældende, at Contracten ikke er tinglæst.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Tinglæsning af de fra Strunchs Enkes Side under Forretningen fremlagte Documenter formcentlig ikke kan anses

at være nødvendig for at disse kan tillægges Retsskyldighed med Hensyn til 3die Mand, saa vil Reqvirentinden ikke være at give Udlæg i de in quæstione værende Effecter, der maa ansees at være i Reqvifiti Besiddelse som lejet Gods; thi eragtes: Reqvirentinden vil ikke være at give Udlæg i de in quæstione værende Effecter.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Forlig 40 Nbl.

1845. 11te April.

P. V. Jensen
ctr.

Wolff Flatau.

Reqvifitus bemærker at samtlige herværende Effecter beels ere udlagte, beels ere lejede af Krovært Tofte. Han fremlægger Gjenpart af Lejecontracten, hvorpaa dog Datum mangler, og bemærker, at Contracten er tingløst ved Kjøbenhavns Jurisdiction.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger.

Da den fremlagte Copie af en Lejecontract ikke kan ansees at indeholde Beviislighed for, at de under Forretningen specificerede Effecter tilhøre nogen Anden end Reqvifitus, saa drifter Fogden sig ikke til at nægte Reqvirenten Udlæg i bemeldte Effecter. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paa-stand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paa-stand være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom 1500 Rdl.

1845. 30te April.

Mullens, Ruog & Howden
ctr.

Skibscapitain M. Wilson.

Proc. Hansen ved Fulbm. Fonsø bemærker at Capitajnen og Mandstabet have tilgode i Syre 1100 Rdl., for hvilke han fordrer Affætning, hvis ikke Requirenten vil forpligte sig til forlobsd at udrede dette af det eventuelle Auctionsbeløb.

Cane. Proc. Delbanco erkjenner ikke at de have denne Syre tilgode, eller at deres Fordring kunde løbe op til 1100 Rdl., eller at Requisitus paa nogen Maade er berettiget til herfor eller for nogen anden Sum at fordrer Affætning.

Estimat Prot. osv. --- eragtet som følger:

Om det end antoges, at Requisitus og hans Skibsmandskab havde Syre tilgode, samt at de af ham auforte Omkostninger vilde finde Sted, saa maatte dog den af ham gjorte Paastand om Affætning for samme anses at være aldeles ulovhjemlet. Paa den af ham nedlagte Paastand kan saaledes ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paa-stand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paa-stand være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Relaxation.

1845. 6te Mai.

Gjeldsarrestant Schmidt
ctr.

Gjæstgiver Jacobsen.

Requirenten fremlægger Døccattest, hvorefter han endnu ikke er myndig og fordrer Arresten relaxeret.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Klunge protesterer derimod, da Arresten var grundet paa et Forlig og Forbringen hidrorte fra Logis.

Pf mig Canc. Homann blev eragtet som følger:

Da Gjeldsarrestant Schmidt, ifølge den af ham produce= rede Dobeattest ikke har opnaaet Myndighedsalderen, saa kan den Forpligtelse, han har paadraget sig ved det Forlig, hvorefter han er bleven heftet paa Person, formeentlig ikke tillægges nogen Retsskyldighed. Den af ham forlangte Relaxation vil saaledes være at iværksætte; thi eragtes: den paa Kammerstriver Schmidts Person under Forretningen den 12te April sidstleden decreterede Arrest vil være at relaxere.

Homann.

Ikke appelleret.

Andet Afsnit.

Efter Foreningen af begge Embeder den 1ste Juli 1845.

A. Fra 1ste Juli 1845 til 1ste Juli 1857. Justitsraad
Homanns Embedstid.

Dom 57 Rdt.

1845. 7de August.

Thomas Meyer
ctr.

Eufc H. S. Lindberg.

Requisita erklærer, at hendes Børn ved en af hende i Mai Maaned
j. A. udstedt Declaration ere blevne Ejere af samtlige her beroende Ef-
fecter.

Sønnen møder med denne Declaration og protesterer imod Ublæg i
de deri omhandlede Effecter.

Efterat Protocollen var bleven tilsendt mig Cancelliraad
Homann og det under Forretningen Tilførte af mig var bleven
gjennemlæst, blev af mig eragtet som følger:

Da den under Forretningen fremlagte Declaration for-
meentlig ikke kan ansees at indeholde Beviis for, at de i samme
omhandlede Effecter, paa den Tid Declarationen blev udfærdiget,
have tilhørt nogen Anden end Requisita, Formodningen derimod
maa ansees at være for at de tilhørte hende, der ved den frem-
lagte Rejecontract, havde den Lejlighed til Reje, hvori de fore-
fandtes, saa kan bemeldte Declaration formeentlig ikke være Re-
quirenten hinderlig i, for hans under Forretningen æstede Til-

godekommende at erholde Udlæg i bemeldte Effecter. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paaftand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paaftand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 6 Dbl.

1845. 14de og 15de October.

Skomager S. G. S. Holm
ctr.

Enke Johanne Jørgensen.

Requifita erklærer at boe hos sin Søn, og at denne baade har lejet Lejligheden og er Ejer af de berørende saae Effecter; da hverken Berten eller Sønnen er hjemme, begjærer hun Ubjættelse for at bevise dette.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Forretningen vil være at stille i Bero til i Morgen Formiddag Kl. 11 for at Requifita derved kan gives Lejlighed til at skaffe Beviislighed for, at den Beboelseslejlighed, hvor Forretningen foretages, er lejet af hendes Søn, Bogbinderfvend Frederik Wilhelm Jørgensen og ikke af hende.

Homann.

Den 15de møder Sønnen med en Attest fra Berten og opgiver tilige at han allerede for en rum Tid siden har solgt alle Effecterne til en Futteralmagersvend Petersen for 15 Dbl.

Petersen møder og erklærer at han idag har ladet de af ham kjøbte Effecter transportere til sig.

Requirenten protesterer og paaftaaer Udlæg beri.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

I Folge den fte Protocolltilfølsel maa det fornøentlig

antages, at Bogbindersvend Frederik Wilhelm Jørgensen, der i Dag har været nærværende under Forretningen, er den samme Person, der i den fremlagte Attest, udstedt af Hmnsverten Lausen, nævnes som Cigarmager, og da med Hensyn til denne Attest og det i Dag under Forretningen Tilførte, Formodningen maa antages at være for at han har lejet den Beboelseslejlighed, hvor Forretningen foretages, og de in quæstione værende Effecter paa Grund heraf maa antages at have været hans og ikke ere Requiritæ Ejendom; saa drifter Fogden sig ikke til at give Requiriten Udlæg i samme; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at give i de in quæstione værende Effecter.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom og Skjonsforretning.

1845. 23de October.

Augusta Frederikke Aradea Hindberg
ctr.

Frugt- og Wildthandler Hans Andersen.

Skjonsmændene have ansat den Erstatning, Requiritus skal ubrede, til en aarlig Livrente af 100 Rbl.

Proc. Npholm ved Fuldm. Ronge begjærer Execution for det beregnede Priiskøb hertil 2231 Rbl. 10 Sk.

Advocat Salicath ved Fuldm. Paulsen fremlægger Indlæg med Bilag, hvorved han protesterer mod Forretningen.

Ronge mener at Fogden er incompetent til at bedømme, hvorvidt den afhjælede Skjonsforretning er en Nullitet. In subsidium mener han, at Requiritus ved at overvære Mændenes Udmeiselse i Retten siltiende har frasalbet Stævning til at paahøre Afhjæmning, ligesom og at han skulde have fremsat sine Indsigelser under Skjonsforretningen.

Paulsen paaslaaer at Fogden er competent til at bedømme Retsvirkningen af at Afhjæmningen er stæet uden at Requiritus er stævnet til at paahøre samme, og benægter at saadan Stævning er frasalbet. Da han for Skjonsmændene har erklæret sig utilfreds med deres Skjøn, maatte han overlade til dem, at optage denne hans Erklæring i deres Forret-

ning. Han var ikke pligtig til at protestere mod Afhjemlingen før han blev stævnet til at paahøre den.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

Da Requisitus, der i Folge den derom fremlagte Attest, irax, efterat være bleven underrettet om Storrelsen af det Beløb, hvortil de ndmeldte Mænd have ansat den Erstatning han efter den ergangne Dom har at udrede, for Skjonsmændene har yttret, at han ansaae Erstatningen for højt ansat og at han derfor maatte forlange Dverfsjon, ikke er bleven varslet om til hvad Tid Afhjemlingen skulde finde Sted og han saaledes ikke har havt Lejlighed til for samme at varetage sit Tare; saa maa han formeentlig ansees berettiget til, den stete Afhjemling nagtet, ifølge den af ham udtagne Stævning at erhverve Dverfsjon, og den paabegyndte Forretning vil derfor ikke være at fremme; eragtes: den paabegyndte Forretning vil ikke være at frem
Homann.

Efterat Requisitus, Underjen, derpaa havde ndtaget Stævning til Dverfsjon, blev i Hof- og Stadsrettens 1ste Bidnekammer den 17de November 1845 affagt følgende

Kjendelse.

Da der angaaende den Gjenstand, om hvilken et Dverfsjon, ifølge den i nærværende Sag ndtagne Stævning, attraaes erhvervet, allerede er, efter foregaaende retlig Udmeldelse, afholdt en Skjonsforretning, som den 22de September sidstleden inden Retten er af Skjonsmændene afhjemlet, og et lovligent afhjemlet Skjon, i Medhold af Lovgivningens Grundsætninger, maa betragtes som en endelig Afgjorelse, medens det paa den anden Side ikke her ved Retten kan blive at paakjende, om og hvorvidt den afholdte Skjonsforretning og navnlig den derunder passerede Afhjemling maatte laborere af saadanne Mangler, som kunne vitiere sammes Gyldighed, vil folgeligen den begjærte Udmeldelse til Afholdelsen af et yderligere Skjon i samme Anledning, saalænge bemeldte afhjemlede Skjonsforretning er ufækket,

ej kunne finde Sted her for Retten, hvorimod Sagen bliver at afvise.

Thi eragtes:

Denne Sag afvises.

Højesterets Dom
den 16de Juni 1846.

Frugt- og Bildthandler Hans Andersen
ctr.

Gartner Hindberg som Børge for sin Datter
Augusta Frederikke Ardea Hindberg.

Den af Citanten tilstævnte Overstjens Forretning bør nyde
Fremme, og bortfalder den requirerede Fogedforretning.

Processens Omkostninger ophæves.

Til Justitskassen betales Contra-Citanten 1 Rdl.

Statsraad Salicath tillægges i Salair 60 Rdl., som ud-
redes af det Offentlige.

Førlig 16 Rdl.

1845. 14de November.

Simonsen
ctr.

Bertshuusholder P. Skibye.

Requiritus erklærer at hans Indboe er pantsat til Brændeviinsbrænder
S. Bjerre for stybbig Huusleje, og at han ikke er nogen Anden Huusleje
stybbig, hvorimod Førligets Gjenskab angaaer en Andens Huusleje, for
hvilken han havde indgaaet Caution.

Requirenten paaberaaber at i Førliget er bemærket at Gjelben er
„for Huusleje“, og mener, at selv om Requiriti Opgivende er vigtigt,
maa Cautionen ved Førliget være traadt i lige Virkning med Selskylb-
nercaution for Huusleje og kan ikke præjudiceres ved Pantsætning.

Bjerre lader protestere og fremlægge den paaberaabte Panteobligation
for 200 Rdl.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge det Forlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, maa det formeentlig antages, at de i samme omhandlede 16 Rdl. ere Huusleje, og da Requirenten saaledes, efter Bl. 14de Mai 1834, er berettiget til, den skete Paantsætning nagtet, at erholde Fyldbestgjorelse i de under Forretningen beskrevne Effecter, saa kan der ikke være at tage Hensyn til den fra Brændeviinsbrænder Vjeres Side nedlagte Protest. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Ajenbelsen betaler Requiritus under Reservation.

Ikke appelleret.

Mulcter til Rest. 503 Rdl.

1845. 10de December (4de).

Politidirecteuren

ctr.

Cand. jur. Jens Fjufteem Gjødvad.

Requiritus paastaaer Ublæg effectueret i 22 opgivne Nr. af „Fædrelandet“ — beslaglagte og ham fratagne osv. — de have kostet 40 Rdl. hvert, og der er ialt c. 50000 Exemplarer, altsaa en Værbi, der er højere end det Restbeløb Fogden har at indbringe. Han mener at have retlig Afkomst til dem og at han ej bør taale Afsoning af Mulcter, naar han ejer Guds der kan realiseres, og gjør Fogden personlig ansvarlig, hvis han nægter Forretningen fremmet heri.

Da de Foranstaltninger af det Kongelige Danske Cancellie, hvorved de opgivne Nummere af Dagbladet Fædrelandet ere Requiritus fratagne og ej derpaa tilbageleverede, som Dvirigheds-handlinger ere udenfor Fogdens Paakjendelse; saa kan Requiriti

Paastand at der til Fyldestgjørelse for det under Forretningen æstede Næstbeløb effectneres Udlæg i de anførte Blade, ikke være at efterkomme; thi eragtes: Reqvistiti Paastand at der til Fyldestgjørelse for det under Forretningen æstede Næstbeløb effectneres Udlæg i de anførte Nummere af Dagbladet Fædrelandet kan ikke være at efterkomme.

Homann.

Efter Kjendelsen opfordrer Reqvistitus Fogden til at lade foretage offentlig Auction over Reqvistiti Forbring paa det kongl. danske Cancellie i Anledning af de 22 ovenfor nævnte beslaglagte Nummere af Dagbladet Fædrelandet, eller at give Reqvistitus en passende Frist til selv at foranstalle en saadan Auction afholdt.

Fogden, i Henhold til den affagte Kjendelse, fandt sig ikke foranlediget til at efterkomme den til ham gjorte Opfordring.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 6te April 1846.

Forhenværende Redacteur af Bladet „Fædrelandet“
Zens Finsteeu Gjudvad
ctr.

Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Conferentsraad
Bræstrup.

Thi kjendes for Det:

De paaankede Kjendelser bør ved Magt at staunde.

Retten bemærker foreløbig, at der „ikke findes for Retten at være Anledning til, efter Citantens Henstilling i hans Protocol-Tilsørgel, den 9de Februar d. A. at træffe nogen Foranstaltning, paa Grund af at Indstævnte ikke har mødt eller ladet møde, da saadan Udeblivelse ikkun gjør bet til Pligt for Retten, ex officio at paasee, at rette Vedkommende behørigen ere varslede, hvilket in casu findes at være Tilfældet.“

. . . „Hvad nu først angaaer Fogdens Nægtelse af, at gjøre Udlæg i de foromleste Blad-Nummere, da ligger her i, hvad Citanten ved Fogedforretningen har tilført, en Erkjendelse af, at der ved den med

Hensyn til samme truene Foranstaltning, forudsat at denne ikke maatte betragtes som fravalben eller ugyldig, var berøvet ham Udgang til at disponere over de nævnte Nummere, og navnlig at afhænde samme, og der har derfor, da Udlæg deri, uden saadan Dispositionsret, vilde være hensigtsløs, for Fogden været Tøje til at nægte samme, naar ingen af de 2 ovenangførte Forudsætninger kunde skjønnes at være tilfede. Men ligesom det efter Lovgivningens Grundsætninger med Hensyn til den judicielle Virkekreds maa antages at ligge udenfor Fogdens Competence, at sentere over om den Ærghedsbehandling, hvorved Bladene vare beslaglagte, kunde af den af Citanten angførte Grund, at Paastale ved Domstolene ej var iværksat, blive ugyldig, saaledes har Citanten ikke alene ikke paaberabt nogen Umstændighed, som kunde berettige til det Antagende, at den truene Foranstaltning var fravalben, men der er derhos saa lidet ved Fogedforretningen, som her ved Retten fra hans Side fremkommet nogen Paastand om, at Fogden i saa Henseende skulde forskaffe sig Underretning ved mundtlig eller skriftlig Erlyndigelse paa vedkommende Steder.

De samme Grunde, som bevirke, at der ikke under de forangførte Omstændigheder kunde effectueres Udlæg i de omhandlede Nummere af Blad „Fædrelandet“, skjønnes og at maatte medføre, at der ligesaa lidet kunlignes Udlæg i Citantens formeentlige Forbring paa det Kongelige danske Cancellie i Anledning af bemeldte Nummere, eller Fogden anses pligtig, efter Citantens Forlangende, at lade foretage Auction over denne Forbring, der netop gaar ud paa at erholde Raadighed over de ommeldte Nummere af Bladet. Og forsaavidt Citanten endeligen har begjært en passende Frist, til selv at foranstalte en saadan Auction afholdt, findes det ligeledes at maatte billiges, at Fogden har nægtet Opfyldelsen af denne Begjæring, efterdi Fogden, naar den, hos hvem Execution af Ærgheden forlanges, paa den Tid Intet ejer, som kan være Gjenstand for Execution, maa være besøjet til at slutte Forretningen, og i de Tilfælde, hvor Execution er foretaget for en Misset, der i Mangel af Betaling skal affones, at overlade til Ærgheden, som skal foranstalte Afsoningen, at afgjøre, om denne kan udsættes efter den Betaling, som den Paagjældende maatte haabe, om nogen Tid at kunne tilvejebringe.“ . . .

Fertig 178 Rdl.

1846. 15de April.

Fuldmægtig P. Coln
etc.

Enke Barbola Cardelli.

Proc. Christensen ved Fuldm. Sensen bemærker, at alt paa Lejligheden forefindende Løsbre (med Undtagelse af enkelte Gjenstande) tilhører Requisite Svigersøn, S. J. Cardelli og af denne er pantsat til Conditor Mini for 700 Rdl.; ligesom under denne Pantsætning ogsaa er indbefattet 2 ældre Panteforskrivninger fra Requisite til S. J. Cardelli. Som et Beviis for dennes Egenbomsret fremlægger han et Document, som viser, at Cleetta har solgt til denne det til det ældre saakaldte Vandliffe Conditor-Etablissement hørende Inventar m. m., hvoraf det væsentligste af det herværende Løsbre bestaaer.

Requirenten paaberaaber kun, at Requisite har lejet den Lejlighed, hvorpaa Løsbret findes, og at den ham tiltransporterede Forbring angaaer Huusleje.

Sensen erindrer hertil at Requisite kun derfor har underskrevet Lejecontracten, at det er hende og ikke S. J. Cardelli, der havde Borgerkab som Conditor.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da de fra Conditor Minis Side under Forretningen fremlagte Documenter formeentlig ikke kan anses at indeholde Beviis for, at de in quæstione værende Effecter tilhører Johan Jacob Cardelli, Formodningen derimod maa anses at være for, at de tilhører Requisite, som den der, ifølge den under Forretningen i Gjenpart fremlagte Lejecontract har lejet den Lejlighed, hvori de forefindes; saa kan der paa bemeldte Documenter under nærværende Forretning ikke være at tage Hensyn, og da Requirentens Tilgodekommende er Huusleje, og den under Forretningen anførte Pantsætning, ifølge Pl. 14de Mai 1834, saaledes ikke er ham hinderlig i, for det under Forretningen Effede, at erholde Fyldestgjørelse i bemeldte Effecter; saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paaftand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbe-

holdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 25 Mdt.

1846. 2den Mai.

Bertshuusholder P. Olsen

ctr.

Jens Andersen.

Requiritus erklærer at hans Bert Somand H. Christensen, hos hvem han logerer, har faaet de paaviste Effecter til Eje som Godtgjørelse for Kost og Logis.

Proc. Weidemann ved Fuldm. Smith benægter Rigtigheden deraf o forlanger Udlæg deri.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requiritus, ifølge det under Forretningen Fremforte, maa antages at have været Ejer af de in quæstione værende Effecter, da han indflyttede der hvor nærværende Forretning foretages, og hans Foregivende at han senere har overdraget sin Ejendomsret over samme til Somand Henrik Christensen, er blottet for alt Beviis, saa kan der paa bemeldte Foregivende ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen møder for Christensen Proc. Rihme ved Fuldm. Grünner og begjærer Henslaad for ved Vidneførsel at bevise at Requiriti Udsagn er rigtigt.

Smith indvilger i, at Effecterne, efter at Decret er nedlagt, maa blive henstaaende berefter i 4 Uger.

Under en Sag anlagt af Sømand H. Christensen mod P. Olsen findes „tilvejebragt en saadan Tilnærmelse til fuldt Beviis“, at Sagen er gjort afhængig af H. Christensens Eed.

Paadømt den 7de Decbr. 1846.

Dom 1500 Rbl.

1846. 31te Juli (30te). 1ste August.

Forst- og Jagtjunker Egmout Greve af Bernstorff
ctr.

Fuldmægtig E. D. Brunn.

Proc. Lihme fremlægger den 30te Højesteretsstævning og protesterer mod Forretningens Fremme.

Proc. Kraft ved Fuldm. Herforth benægter at have Fuldmagt til som Mandatarius at modtage Stævning for Requirenten.

Lihme henviser til den fremlagte Domsact, hvorefter Kraft under Retsagen har gereret sig saaledes, og da Requirenten er i Ublandet, maa Kraft vel ogsaa anses bemyndiget til at modtage Stævning til Højesteret; in subsidium begjærer han Udsættelse for at foretage de fornødne Skridt, og bemærker at han først „igaaestermiddag“ ved Stævningens Forsynbelse for Kraft blev meddeelt at ikke Kraft men Højesteretsadsessor Eberlin havde Fuldmagt, og idag har givet Møde her paa Con-
toiret fra Kl. 9 Formiddag og saaledes ikke har kunnet foretage noget Skridt til en yderligere Indstævning i den Tid.

Herforth benægter at Kraft har været Mandatarius, om han end selv har benævnet sig saaledes, da Dommen er givet i Requirentens Navn, og protesterer mod Udsættelsen.

Efterat det under Forretningen Tilførte var gennemlæst af mig Canecllieraad Homann, blev af mig eragtet som følger:

Da Procurator Kraft benægter at have Fuldmagt til paa Domhaverens Begne at modtage Stævning til den ergangne Doms Indankning for Højesteret og denne hans Benægtelse ikke ved det fra Requiriti Side under Forretningen Fremførte kan anses at være afbediist; saa drifter Fogden sig ikke til at

nægte at give Requirenten Udlæg efter Dommen. Ugefæalidet anseer Fogden sig besøjet til, mod Requirentens Protest, at tilstaae Requiritus den af ham forlangte Udsættelse. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers loulige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paaastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers loulige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paaastand være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsens Afsigelse begjærer Pihne Udsættelse for at appellere Kjendelsen, — og da

Herforth protesterer i Henhold til Frd. 17de Mai 1690, bemærker Pihne, at dette er et specielt Tilfælde, da her jo virkelig foreligger en særlig udtagen Højesteretsstævning, der ialtsald, selv i dens nærværende Form, maatte kunne benyttes og tinglæses som offentlig Stævning.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Den forlangte Beskrivelse til særskilt Indankning af det under Forretningen Passerede, samt den til dette Djiemed forlangte Udsættelse kan ikke være at indvilge. Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med den tidligere afgivne Eragting, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen fremlægger Pihne en ny udtagen Højesteretsstævning, der nu efter Strafs Anviisning vil blive forlyndt for Højesteretsafsætsfor Eberlin.

Herforth protesterer mod denne som for seent fremkommet til at standse Forretningen.

Efterat Prot. atter osv. — eragtet som følger:

Da den idag fremlagte Højesteretsstævning er udtaget efterat Forretningen er tillagt Fremme, kan paa samme ikke være at tage Hensyn. Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med de under samme forhen afgivne Eragtinger, være at fremme.

Homann.

Forligt.

1846. 1ste August.

Exam. jur. Engberg
ctr.

Marshandiser S. Jacobsen.

Proc. Trojl begjærer Arrest efter den fremlagte Regnskabsbog og en Requisition igaar forlyndt Notarial Requisition.

Requisition erklærer at han vel i Aarene 1841—45 har laant Smaasummer af Requirenten ialt vel 50 Rdl., men disse har han tilbagebetalt med Halvdelen af Udbyttet for det derfor Subjektivt. Han benægter paa det Bestemteste at have modtaget de i Requisitionen ommeldte 1700 Rdl., og at have underskrevet eller tilladt nogen Anden at underskrive sit Navn paa de 7 Tilstaelser. Paa Opfordring fremlægger han et Stykke Papir med nogle Paategninger, som han erklærer selv at have skrevet med Navns Underskrift.

Proc. Trojl vedbliver at paastaae at Requisition har underskrevet de 7 Tilstaelser, „forøvrigt kunde nærværende Fogedsforretning efter sin Natur ej udsættes efter de yderligere Bevijer, navnlig Vidner, der under Sagens Drift vilde være at erhverve, men den maa ifølge den stillede Sikkerhed fremmes paa Requirentens Ans og Tilsvaer.“

Protocollen oplyser ikke hvilken Sikkerhed der har været stillet.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

Vel benægter Requisition at han har underskrevet eller tilladt nogen Anden paa hans Vegne at underskrive hans Navn paa de 7 Tilstaelser, der ere anførte paa det Papir, der er indheftet mellem Bindet og Titelbladet paa den fremlagte Regnskabsbog; men da denne af ham fremsatte negatio manus ikke er bestrykt ved noget Datum, hvilket den formentlig maatte være, saafremt den skulde kunne komme i Betragtning under en Forretning af Natur som den nærværende; saa vil Forretningen paa Requirentens Ans og Tilsvaer være at fremme; thi eragtes: den fremsatte negatio manus vil ikke være hinderlig for nærværende Forretnings Fremme.

Homann.

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Decbr. 1847 er Sagen gjort afhængig af Jacobsens Eed, jaaledes, at hvis han aflægger den med Hensyn til alle eller nogle af de 7 Tilstaaelser, bør Arrestforretningen være ophævet, og Engberg i Anledning af samme betale ham i Erstatning 100 Rdl.

Forsaauidt han ikke aflægger Eden bør Arrestforretningen for et saadant Beløb, med Hensyn til hvilket Eden ej bliver afslagt, ved Magt at stande, og hvis den bliver ved Magt i Henseende til det fulde Beløb, bør han endvidere godtgjøre Engberg Arrestforretningens Omkostninger.

Processens Omkostninger ophæves.

54 Rdl.

1846. 9de (8de) og 11te September.

Peter Hansen
ctr.

Traadhandler Peter Nielsen Winther.

Requisitus erklærer at det Ublagte ved Panteobligation af 22de Dec. f. A. tinglæst 5te Januar d. A. er pantsat til Møllersvend S. Jørgensen Bjellerup, nu i Malmø, fremlægger Attest derom af Pantebogen og protesterer mod Ubleveringen.

Requirenten mener at da han under 29de Decbr. f. A. har faaet Ublæg becreteret, kan den nu fremkomne Indsigelse ikke hindre at han faaer det Ublagte udleveret. Han modsiger berhos Obligationens Ægthed og Bitterlighedsvidnernes Habilitet som gode Mænd, saa meget mere som selve Obligationen ikke er kommen tilstede, og den selv om den var rigtig, kunde være indfriet.

Requisitus paaberaaber at han ikke var tilstede ved Ublægsforretningen den 29de Decbr., og derfor ikke da kunde fremsætte Indsigelsen; det laae i Sagens Natur, da Creditor var i Udlandet, at han paa dennes Vegne nu fremkom med Indsigelser; han navngiver Bitterlighedsvidnerne og paastaaer endnu at Forliget slet ikke kunde eregveres, forbi det ikke var indgaaet for Forligelsescommissionen men for Politiasistenten.

Requirenten erklærer at det ene Bitterlighedsvidne ved Højesterets Dom er frifunden for videre Tiltale i en Sag anlagt med ham for hans Gaarbs Brand. Iøvrigt exciperer han.

Af mig Cancellieraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requirenten allerede er givet Udlæg efter det fremlagte Forlig, saa kan de mod sammes Gnyldighed fremsatte Indsigelser, under nærværende Forretning ikke komme i Betragtning. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til den under Forretningen fremkomne Udskrift af Kjøbenhavns Pantebog, efterdi den ikke er bleven fremlagt enten af den i samme nævnte Pantecreditor, eller nogen af ham til dens Fremlæggelse bemundiget Person; fremdeles fordi den i samme omhandlede Obligation ikke er kommen tilstede under Forretningen, og Fogden saaledes ikke seer sig i Stand til at bedømme, hvorvidt de i Frd. 28de Juli 1841, dens § 1, givne Forskrifter, ved dens Udfærdigelse, ere blevene fulgte, og endelig fordi der er gaaet en saa rum Tid efter Udskriftens Udfærdigelse, at den i samme omhandlede Pante-gjeld muligt forlængst kan være afgjort. Paa Grund af For-anførte drister Fogden sig ikke til at nægte Requirenten at sætte ham i Besiddelse af de til ham udlagte Effecter, og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: nærværende Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsens Afsigelse, Dagen efter, den 9de, da Requirenten forlanger Forretningen fremmet, protesterer Requistus paa Grund af en idag ubtagen Appellstævning, hvorved Executionforretningen af 29de Decbr. f. A. og den nu affagte Kjendelse indankes.

Requirenten protesterer mod at Forretningen staubses derved; — desuden er fatalia appellationis udløsen.

Efterat Prot. ofv. — decreteret som følger:

Paa den fremlagte Appellationsstævning kan ikke være at

tage Hensyn, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den afgivne Eragting, være at fremme.

Homann.

Efter den anden Kjenbelse bemærker Reqvistus, at Sagen er afgjort ved senere Overeenskomst ifølge et til Reqvirenten under 30te Januar 1846 udstedt Revers — som Reqvirenten nu fremlægger —, og hvorpaa er affkrevet de da betalte 5 Rbl.

Reqvirenten bemærker hertil, at Reqvistus den ommeldte Dag kom til ham med dette Document, men at han nægtebe at indgaae derpaa og derfor ej heller har skrevet sit Navn paa den Plads, der var labelt aaben dertil. Documentet beholdt han som betydningsløst. — Desuden havde jo Reqvistus ikke, som dette Document fordrer, afgjort Gjelden i sidstafvigte Juni Termin.

Reqvistus mener at Reqvirenten ved at have Documentet i sin Besiddelse maa anses at have været enig i Overeenskomsten, og at han, naar han skal gjøre sin Ret gjeldende efter dette, først maa erhverve Forlig eller Dom.

Reqvirenten vedbliver sit, og bemærker at Reqvistus, dersom han havde meent at dette Revers havde nogen Betydning, nok var kommen med denne Indsigelse ved Forretningens Begyndelse.

Da Reqvirenten ikke har underskrevet det omhandlede Document og han forøvrigt mod hans Benægtelse ikke kan anses at have samtykket i sammes Indhold, saa kan der paa bemeldte Document ikke være at tage Hensyn. Forretningen vil saaledes være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret; tilbeels forligt.

Bærel c. 5400 Rbdl.

1846. 10de October.

Lieutenant Gjorling
ctr.

Materialist V. Schmidt.

Proc. Nyholm protesterer med Forretningen idet han gjør gjælbende, at det hele Arrangement med Bærlerne er Proformaværk og at Reqvistus ikke har erhøbt Valuta for dem. Kun den ene Bærel paa 2000 Rbdl. er Reqvistus villig til at betale imod at faae saamlige Bærlere ekstraderede. Han fremlægger i Concept Klage til Politiet om denne Sag.

Proc. Larsen benægter Rigtigheden af denne Indsigelse, som ialtsald uvedblommenbe for Reqvirenten, der har faaet Bærlerne overdragne som Subcassator af den til hvem de ere ndstedte (Mægler Gjebe).

Han forlanger Forretningen fremmet og Reqvistiti Gods og Person belagt med Arrest.

Proc. Nyholm vedbliver sin Paastand, og paaستاer at Reqvistiti Person ikke kan arresteres, saalænge hans Gods kan afgive tilstrækkelig Sikkerhed.

Efterat Protocollen var tilsendt mig Justitsraad Homann og — Tilforte gjennemlæst blev af mig eragtet som følger:

Da de fra Reqvistiti Side fremsatte Indsigelser ere blottebe for alt Beviis, saa kan der under nærværende Forretning ikke være at tage Hensyn paa samme, og Reqvistus vil derfor, saafremt han ikke strax retter for sig i Mindelighed, i Overeensstemmelse med Bærellovgivningen, efter den derom nedlagte Paa-stand, være at heste saavel paa Gods som paa Person; thi eragtes: saafremt Reqvistus ikke strax retter for sig i Mindelighed vil han, under Forbeholdenbed af Enhvers loulige Ret, efter den derom nedlagte Paa-stand være at heste saavel paa Gods som paa Person.

Homann.

Forligt.

1846. 23de November.

S. Rett

ctr.

(Bøngelunds Bøe).

Requiritus støtter sit Forlangende om Arrestens Relaxation paa at hans Creditor P. S. Bøngelund er død, og at Sønnen, der derefter har betalt Underholdningspenge, ikke dertil har været bemyndiget.

Proe. Nyholm ved Justit. Ronge erklærer som Curator i Bøet, at det er efter Aftale og Bemyndigelse fra ham at denne Betaling er skeet.

Uf mig Justitsraad Homann blev dekreteret som følger:

Da de under 21de d. M. for Gjeldsarrestant Rett erlagte Underholdnings- og Varetægtspenge, i Folge det fra Procurator Nyholms Side Tilforte, maa anses at være indbetalte af afgangne Bøngelunds Bøe, saa vil den forlangte Relaxation ikke være at iværksætte; thi eragtes: den forlangte Relaxation vil ikke være at iværksætte.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 500 Rbl.

1846. 30te December.

Urtekræmmer Jorgen Hansen

ctr.

Enfemadam Abel Christine Holm.

Dommen er erhvervet over Requiritæ afsøde Mand i 1841 og af Skifteretten i Doms haverens Bøe transporteret til Trebiemand, der igjen har transporteret den til Requiritenten.

Requiritæ benægter Transporternes Vgthed og Rigtighed, bemærker at der er Proces om hvorvidt den med Dommen fulgte Pantobligation som betalt er indfriet uden at være quitteret, og at der ikke kunde opstaa nogen personlig Forbring af Obligationen, da den indeholder den Klausul, at dersom Pantet kom i anden Mandes Eje eller Besiddelse, skulde den

fremdeles vedblive at heste som en Pantegejeld paa Ejendommen, der nu allerede har været i 3die, 4de og 5te Mands Eje.

Proc. Larsen modfiger disse Indsigelsers Betydning.

Efterat Prot. — Tilforte — gjenneulæst, blev af mig eragtet som følger:

Da de fremlagte Transporter give Requirenten tilstrækkelig Adkomst til det, der er at udrede efter den med Requisitionen følgende Panteobligation samt Domsact, og der ikke er fremført nogen Beviiislighed for, at der herpaa er blevet Noget udbetalt; saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastrand være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastrand, være at fremme.

Homann.

3lle appelleret.

Udjøttelse.

1847. 4de Februar (3die).

Skomagermester J. Handberg
ctr.

Snuffebager J. S. Dethmer.

Requiritus paaberaaber at han er opsagt til at frastytte April Flyttebag og at Ordene i Opsigelsen, „hvilken Opsigelse er at forstaae, som Contracten foreskriver“ kun kan forstaaes med Hensyn til Bestemmelsen i Lejecontractens § 1, at han da skal aflevere Lejligheden som han har modtaget den og reen og ryddelig osv., og han protesterer derfor mod Forretningen.

Requirenten modfiger Rigtigheden af det Anførte.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requiritus, der, ved den med Requisitionen følgende Lejecontract har forpligtet sig til strax at fratræde den i samme omhandlede Lejlighed, saafremt han skulde udeblive med den ac-

corderede Forudbetaling af Lejen, foruden at være udebleven med 10 Rdl. af den Leje han skulde erlægge ved Contractens Under- skrift, er udebleven med den Leje, han skulde have betalt forud for indevarende Hjerdingaar; saa kan han formeentlig ikke ansees berettiget til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden, og frembyder det af ham med Hensyn til den påsejede Opsigelse Fremførte Intet herimod, efterdi indevarende Hjerdingaars Leje ikke var forfalden til Betaling paa den Tid Opsigelsen fandt Sted og desuden den Påsæt i Opsigelsen, hvori det hedder „at Opsigelsen er at forstaae saaledes som Contracten foreskriver“, saafremt den ellers ikke skal ansees at være aldeles overflødig, formeentlig alene kan forstaaes saaledes, at Requiritus, Opsigelsen naaget, i Overensstemmelse med Contracten strax har at fratræde Lejligheden, saafremt han maatte udeblive med Forudbetaling af Lejen for det sidste Hjerdingaar. Forretningen vil saaledes, saafremt Requiritus ikke nopholdelig ryddeliggjør og fratræder foransorte Lejlighed, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: naar værende Forretning vil, saafremt Requiritus ikke nopholdeligen ryddeliggjør og fratræder foransorte Lejlighed, være at fremme i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand.

Homanu.

Ikke appelleret.

Forlig 155 Rdl.

1847. 5te Februar.

3. Peteresen og Caspersen
ctr.

Møllermester Peter Jensen.

Requiriti Hustru erklærer at deres Gobs er pantsat for 500 Rdl.; Vidnerne skjønte at det ikke er af 200 Rdl. Værdi.

Proc. Winther, som ogsaa er bekjendt med denne Pantsætning, begjærer Arrest paa Person.

Den fungerende Assistent „overlob dette Spørgsmaals Afgjørelse til Fogden selv.“

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvifitus ikke har været nærværende under Forretningen og han saaledes ikke har havt Lejlighed til at erklære sig over, hvorvidt han kan betale det Eskede eller om han ejer andet Gode end det, der foresindes paa hans Bopæl, hvori Requirenten kan søge sin Fyldestgjørelse; saa vil det forlangte Arrestdecret ikke være at give.

Homann.

Alle appelleret.

Forlig 169 Rbl.

1847. 19de Februar.

H. Follstrup

ctr.

Nyfestøber C. Stauning.

Reqvifiti Fader fremsætter et tinglæst Document af 19de Aug. 1846, hvorefter Reqvifitus af ham har erholdt tilkaans de Effecter, som foresindes paa Lejligheden.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Klønge veed vel at et saadant Document er oprettet, men de deri omhandlede Gjenstande vare allerede tilstede paa Reqvifiti Lejlighed længe før Oprettelsen deraf, og bleve indflyttede med Reqvifitus, og da Fordringen angik skyldig Husbøje for denne Lejlighed, maatte han antage at Requirenten var berettiget til i disse Gjenstande at søge Fyldestgjørelse derfor.

Efterat Prot. osv. — Tilførte — gjennemlæst — blev af mig eragtet som følger:

Da de Menbler og Effecter, der ere anførte i den under Forretningen omhandlede Tilstaaelse, dateret 19de August 1846, ifølge det under Forretningen Fremførte formeentlig maa antages at være Gjestgiver Johannes Ruop Stauning tilhørende, saa vil Requirenten ikke være at give Udlæg i samme; thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg i de Menbler og

Effecter, der ere anførte i den under Forretningen omhandlede Tilstaelse af 19de August 1846.

Homann.

Ikke appelleret.

1847. 6te Marts.

Glarmester Kolling
ctr.

Smedemester Jørgensen.

Requisitus erklærer at have modtaget den paaviste Skæetdrosche til Reparation af Hjrekudst Kruse, og vil, uden at erkjende at det er den samme Drosche, som findes anført paa Documentet af 9de Sept. 1846, udlevere den til Requirerenten, naar denne vil betale ham hvad Kruse endnu skylder ham til Rest 11 Rbl. 5 Mk. 6 Sk., tildeels for Reparation paa Droschen.

Requirerenten nægter dette, da han ikke har forlangt nogen Reparation.

Requisitus fordrer in subsidium først betalt 15 Mk. 12 Sk., som er for Droschens Reparation.

Vidnerne skjønte at den paaviste Drosche kan have den Værdi 450 Rbl., til hvilken den er ansat i Hjemmelsdocumentet.

Esterat Prot. osv. — Tilførte — gennemlæst — blev af mig eragtet som følger:

Da Requisitus, i Folge den skete Protocoltilførsel, har modtaget den in qvæstione værende Bogu af Hjrekudst Kruse, saa maa, paa Grund heraf, samt med Hensyn til Indholdet af den med Requisitionen følgende Skrivelse fra Kruse, Formodningen formeentlig ansees at være for, at det er den samme Bogu som Kruse har erholdt til Leje af Requirerenten, og da denne saaledes maa ansees berettiget til at komme i Besiddelse af samme; saa vil Forretningen, saafremt Requisitus fremdeles maatte vægre sig ved at udlevere Boguen, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastaad være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus fremdeles maatte vægre sig ved at udlevere den in qvæstione værende Bogu, vil Forretningen, under For-

beholdenhed af Enhver's lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

Homann.

Efter Kjøbellsen reserverer Reqvirenten sin Ret til Reqvistus for Forretningens Gebyr 6 Rdl. 4 Ml. m. v.

(Reqvirenten havde deponeret 200 Rdl.)

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1847. 22de Februar (19de) og 8de Marts.

Carst Andersen Holm
ctr.

Skibstommermand T. N. Nielsen.

Den 29de Decbr. f. A. er Forretningen requireret og begyndt den 6te Januar, da Reqvistiti Hustru fik et saabant Udbefindende, der varede saa længe at Metten troede hende død og derfor forlod Stedet. Reqvistitus er i længere Tid fraværende paa en Sørejse og Konens beskikkede Pangs værge C. N. Skjøge protesterer mod Forretningen, ibet han gjør gjeldende, at Reqvistitus ikke alene ikke skylder noget, men endog har betalt for meget.

Proc. Knudsen fremstiller Sagen saaledes, at Reqvistitus og hans Hustru selvbe ordentlig have betalt deres Lejeafgift, der et Par Gange efter mundtlig Overenskomst var forhøjet, og engang ved skriftlig Paategning blev forhøjet med 4 Rdl. aarlig; men da maa En have indgivet Reqvistiti Kone at fragaae de mundtlige Overenskomster, hvorefter hun nægtede at betale hvad hun skylder. Selv om man imidlertid kun gaaer ud fra den skriftlige Contract, skyldte Reqvistitus den 29de Decbr. f. A. 5 Rdl. Da Skjøge havde foreviist Lejecontracten ved Forretningens Begyndelse, hvorpaa Paategningen findes, gjorde han, Knudsen, opmærksom paa, at i denne Paategning et 4 Tal havde staaet, der ved Klæbering var forandret til et Ettal.

Fra Reqvistiti Side benægtes at han selv eller ved Andre har ladet underskrive Paategningen paa Originalcontracten.

Knudsen fremhæver det Besynderlige i at Reqvistiti Hustru forud skylder have betalt saa meget mere Leje end hun skylder.

Efterat det under Forretningen Tilforte var bleven gjen= nemlæst af mig Institutsraad Homann, blev af mig foreløbig eragtet:

Forinden videre vil være at foretage i Henseende til nær= varende Forretning, har Requirenten at stille Fogden betryg= gende Sikkerhed for det Ansvar, der muligens kan flyde af samme, og vil, naar saadant er fæet, yderligere Eragtning være at afgive.

Homann.

Ifølge D. R. 5—1—6 maa den Paategning, der findes paa den med Requisitionen følgende Lejecontract, hvorefter den ved Contracten stipulerede Leje forhojes med 4 Rdl. aarlig formeentlig tillægges Retsgyldighed saalænge indtil Requiritr= edelig har fragaet enten selv at have underskrevet eller tillå= nogen anden paa hans Vegne at underskrive samme, og da m. Hensyn hertil, samt ifølge selve Contracten, Requirenten maa antages at have havt de i Requisitionen omhandlede 5 Rdl. tilgode paa den Tid nærværende Forretning er bleven requireret, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom ned= lagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, i Over= eensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Der sees at have været deponeret 500 Rdl. til Sikkerhed.

3fte appelleret.

1847. 24de Juni (22de).

Silke- og Klædehandler Collin
chr.

Enkemadam Vauscher.

Requisita erklærer at hun Intet ejer.

Hendes Datter Mdb. Nielsen erklærer at være Ejer af samtlige Meubler og fremlægger en Lejecontract af 25de Decbr. 1815, hvorefter hun har lejet Moderen det Meste af det foresindende Bopæl, og anfører som Beviis, at de i Lejecontracten anførte Effecter af hende ere pantsatte til Sfr. Schmidt. Hun tilføjer at det er Retten bekendt, at hendes Moder for c. 5 Aar siden ved Executionssorretning blev berøvet alt hvad hun ejede, og Comparentinden har siden assisteret hende med det nødvendige Bopæl, men først oprettet Contract derom senere.

Proc. Beyer benægter Rigtigheden heraf og paastaaer at Contracten er oprettet pro forma, hvorfor han paaberaaber Grundfættningerne i L. 5—14—46.

Ifølge den fremlagte Lejecontract, samt det forovrigt til Bestyrkelse derved under Forretningen Fremførte, maa det fornemmelig antages, at de i Contracten omhandlede Meubler tilhøre Requisite Datter Enkemadam Nielsen, og Requirenten vil derfor ikke være at give Udlæg i samme; men derimod vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, Forretningen være at fremme i de øvrige paa Requisite Bopæl foresindende Effecter; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at effectuere i de i den fremlagte Lejecontract omhandlede Meubler; men derimod vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, Forretningen være at fremme i de øvrige paa Requisite Bopæl foresindende Effecter.

Somann.

Ikke appelleret.

1847. 28de Juli.

Procurator Bydtmann som Mandataricus for
Handelshuset B. A. Dehn & Melchior
ctr.

Manufacturhandler Ernst Bernhardt.

Proc. Levinson fremlægger Protectorium og paastaer derefter, da det i Requisitionen er erkjendt at Proclama endnu ikke er udstedt i Requisitioni Fallitboe, hans Person befriet for personlig Hæftelse.

Juldm. Hedscher bemærker at Requisitus er fallit siden 19de Febr. 1846, og da saaledes intet Proclama bliver udstedt, kan Protectorium ikke længere gjælde.

Levinson bemærker at Protectoriet ikke er knyttet til nogen Betingelse om at Proclama skal udstedes, men besuben var det in casu endnu uafgjort om Proclamaet ikke skal udstedes. Skifteretten havde kun i sin Naadighed 50 Rbl., men en Creditor havde gjort Execution i Requisitioni Barelager for 5000 Rbl., og realiserebe dette, og naar, efter endt Subcasation, dette gav Overflud, som vilde indflyde i Skifteretten, kunde endnu Proclama blive udstedt.

Efterat Prot. — Tilforte — gjennemlæst — blev af mig eragtet som følger:

Forinden videre under nærværende Forretning vil være at foretage, haver Requirenten at stille Fogden betryggende Sikkerhed i Overeensstemmelse med D. R. 1—21—4.

Efter Skjedbelsen forlanger Hedscher Udsættelse for at tale med Handelshusets Chef, der er her i Byen, forinden han bestemmer sig.

Levinson protesterer og mener at en Mandataricus for en Ublanding efter Grundfætningerne i Højesteretsinstrug af 7de Decbr. 1771 og R. 5—10—5 betragtes som dominus litis, og maa ifølge 1—21—4 forub være beredt paa at tilvejebringe Sikkerhed.

Efterat det osv. — blev af mig fremdeles eragtet:

Den forlangte Udsættelse vil være at indvilge, for at Requirenten derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe den i den foregaaende Eragtning omhandlede Sikkerhed.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 26de Juni 1848.

Thi kjendes for Ret:

Den paastavnte Arrestforretning bør nyde Fremme, uden at nogen Caution i saa Henseende affordres Reqvirenten.

Processens Omkostninger ophaves (efter Omstændighederne).

Indstævnte har paastaet Sagen afviist forbi Fogden ikke havde paa-
kjendt Spørgsmaalet om Protectoriets Virkning.

. . . „Da Indstævnte imidlertid ej findes heri at kunne gives Med-
hold, men Fogden tværtimod skjænes ved den affagte Kjendelse, om endog
kun indirecete at have decideret, at det ommeldte Requisitus i sin Tid for-
umde Protectorium ikke nu længer kan være til Giuder for at effectuere
Arrest paa hans Person, i hvilken Formening nærværende Ret maa være
enig med Fogden, esterbi et Protectorium ikke kan i Tilfælde, hvor som
in casu der ej paa Grund af Voets Forsatning har kunnet udtages Pro-
clama, skjønt der, da Arresten requireredes, var hengaaet omtrent 1½ Aar
efter Fallittens Declaration, antages vedblivende at beholde sin Virk-
somhed til at stille Fallenten for personlig Hestelse, vil den nedlagte Af-
viisningspaastand saaledes ikke kunne tages tilfølg, og naar Fogden derfor
ikke bestomindre har eragtet, at Citanterne forinden videre kunde foretages,
vilde have at stille Sikkerhed overensstemmende med L. 1—21—4, findes
slig Sikkerhedsstillelse in casu, hvor Fordringerne, med Hensyn til hvilke
Arresten er requireret, grunde sig paa Vexler, ikke efter Bestemmelsen i
Frd. 18de Mai 1825 § 68 at kunne forlanges, og vil som Følge heraf
den affagte Kjendelse være at forandre derhen, at den requirerede Arrest
tillægges Fremme.“ . . .

Dom 5 Rdl. 76 St.

1847. 11te August.

Vertshuusholder J. S. Tofte
ctr.

Tjener Hendrik Larsen.

Requisitus ejer Intet, og Reqvirenten paastod derfor Udkæg i et
Ommeuhr, som Requisitus har om Halsen.

Requisitus erklærer at dette ikke tilhører ham, men Arbejdsmand
Niels Larsen.

Efterat Prot. — blev af mig decreteret som følger:

Da Requisitionen Foregivende at det in questione værende Commencbr tilhører Arbejdsmand Niels Larsen er blottet for alt Beviis, saa kan der paa samme ikke være at tage Hensyn. Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paa- stand være at fremme.

Homann.

Gjeldscommissionens Dom
den 9de December 1847.

N. P. Larsen
ctr.
Tofte.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Bertshuussholder Tofte bor til Citanten N. P. Larsen betale 7 Rdl. 26 Sk., men forovrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostningen ophæves.

Indstævnte har, efterat der er ført Vidner, erkjendt Citantens Ejendomsret til Uhret og tilbuddt at erstatte det med 7 Rdl. 26 Sk. (hvortil det under Forretningen af Fogdens Vidner er vurderet); ved Auktionen har han selv kjøbt det for 7 Rdl. 24 Sk., men senere overladt det til en Anden. Citanten fordrer det Værbi erstattet med 12 Rdl. og Stadesløse Omkostninger.

. . . „Hensees nu til, at Indstævnte ved en lovlig foretagen Forretning er kommen i Besiddelse af Uhret, som han ifølge 5—5—3 ikke kunde være pligtig at opgive forinden Citanten havde godtgjort sin Udkomst til Uhret, og at bettes Værbi ikke er beviist at være større end af Indstævnte indbrømmet, skjøndes Indstævnte ikke at kunne paalægges større Erstatning end de auzjorte 7 Rdl. 26 Sk., ligesom Processens Omkostninger ville være at ophæve.“

Dom 1000 Rbl.

1847. 17de August.

Vinhandler E. T. Staal

ctr.

S. C. Heyligers Enke.

Rbv. Buntgen ved Proc. Lewinsen protesterer, da Reqvistita agter at appellere Dommen. Han foreviser Attest om at Domsacten er bestilt og antager at Reqvistita Consulent ogsaa efter hendes Forlangende har besørget Appelsævning udtaget.

Proc. Larsen ved Fuldm. Schrum benægter dette.

Lewinsen begjærer in subsidium Forretningen udsat til „imorgensmiddag“ for at tilvejebringe den ovennævnte Højesteretsævning.

Da det ikke imod Requirentens Benægtelse er godtgjort, at de fornødne Skridt ere foretagne for at appellere den omhandlede Dom, og da efter Loven Udsættelse for at tilvejebringe den Højesteretsævning, der efter Reqvistita's Formening skal være udtaget, ikke kan bevilges, bliver den requirerede Forretning at fremme.

Thi crages:

Den requirerede Forretning bor nyde Fremme.

Spandet.

eft.

Ikke appelleret, og ikke heller paaljendt ved Højesteret.

Dom 20 Rbl.

1847. 31te August.

Snedkermester A. Madsen

ctr.

. . . . . Harber.

Reqvistitus erklærer at da Dommen lyder paa Emaillieur Harber, vil han ikke betale, da han er Farver, hvorom han fremlægger Attest fra Byfogden i Skjelsjør. Da han blev sævnet som Emaillieur Harber endog uden hans Fornavn, som er Thomas Christian, mødte han ikke. Han erkjender vel at skylde Requirenten Penge, men har Indsigelser at gjøre mod Regningens Størrelse. Han indbømmer at være i et Slags Inter-

essentfak med Emaillere Møller, men har Intet med Fabricationen at gjøre.

Requirenten paaberaaber, at Reqvifitus er den, der, hvad enten han kalder sig Farver eller andet, har faaet Arbejdet udført.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvifitus, der har opfagt sit Borgerfkap som Farver i Skjæftjor, ifølge den under Forretningen fremlagte mellem ham og Emaillere Møller oprettede Contract, maa antages at have anlagt et Emaillerefabrik der hvor nærværende Forretning foretages og hvor den ergangne Dom ved bemeldte Møller er bleven ham forkyndt; faa kan der ikke være at tage Hensyn paa de af ham fremsatte Indsigelser: thi eragtes: paa de af Reqvifitus fremsatte Indsigelser kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1847. 15de December (14de).

Snedkermester Bruhn
ctr.

Skomagersvend Bergmann.

Proc. Levinfen benægter at Reqvifitus skylder den i Requisitionen ommeldte Leje for Sommeren, 9 Rdl. Den ældre Lejecontract og navnlig den Bestemmelse i sammes 1ste Post om Følgerne af Ubeblivelse med Lejen er ophævet ved senere Paategning af 17de Octbr. f. N., hvorefter Reqvifitus deponerede 20 Rdl., som Requirenten endnu har i Besiddelse, og derefter skulde betale Lejen med 9 Rdl. om Ugen. Reqvifitus har Dvittering for 4 Uger af indværende Halvaar, den 5te Uge har han betalt uden at faae Dvittering, for 6te og 7de Uge har han tilbudt en qvitteret Uegning, og Lejen for den 8de Uge, som forfalder idag, tilbyder han nu tilligemed Lejen for 6te og 7de. Dersom Requirenten ikke erkjender at Lejen for 5te Uge er betalt, kan dog denne ubetydelige Lejes Ubeblivelse, ikke efter den senere Dvereenkomst, bevirke at han skal udsættes af Vejligheden.

Proc. Hansen ved Fuldm. Møller benægter at Reqvifitus har betalt for indværende Halvaar mere end for de 4 Uger, hvorfor han har Dvite-

tering, hvorimod han vel ved quitteret Regning har' tilbudt for 2 Uger. Han benægter at Requirenten har faaet de 20 Rdl. beponerede; disse ere berimod efter Overenskomst afgaaede i den Leje, Requisitionen stulde til April Flyttedag 1847, hvorimod Requisitionen endnu stulder de i Requisitionen ommeldte 9 Rdl. for Sommeren. Dette fremgaaer Alt af den Contrabeg Requisition har og hvoraf de fremlagte Qvitteringer udgjor det ene Blad, og hvilken han opfordrer Requisitionen til at fremlægge.

Levinson bemærker at Requisitionen Varn har revet denne Bog islytter, men han skal, dersom Forretningen kan udsættes, umage sig for at flette de løse Blade tilstede. De 9 Rdl. for den 5te Uge, som Requirenten nægter at have modtaget, tilbyder han herved. Forøvrigt vedbliver han Alt, med Bemærkning, at Requisitionen Hustru hver Dag venter sig ned, og gjør Requirenten ansvarlig for de Følger, den Sindsbevægelse, hun er udsat for ved denne Forretning, kan medføre.

Alf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Rigtigheden af Requisitionen Benægtelse af at de af ham til Sikkerhed for den stipulerede Leje forud betalte 20 Rdl. ere blevne ham godtgjorte i den af ham for Halvaaret til April Flyttedag d. A. erlagte Leje svæktes derved, at han ikke er fremkommet med de ham for bemeldte Leje meddeelte Qvitteringer, og han derhos, bemeldte Forudbetaling nægtet, formeentlig, ifølge Contracten, maa ansees ligesuldt pligtig at forlade den in quæstione værende Lejlighed, naar han udbliver med Leje; saa kan han, der ikke har fremført nogen Beviislighed for at de i Requisitionen omhandlede 9 Rdl. af Lejen for Halvaaret til afvige Flyttedag af ham ere blevne betalte og som stulder paa Lejen for indeværende Halvaar, formeentlig ikke ansees berettiget til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden, og Forretningen vil derfor, saafremt han ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder samme, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitionen ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder den in quæstione værende Lejlighed, vil Forretningen i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de Juni 1849.

Bergmann
ctr.
Bruhn.

(Erstatningsjugsmaal for Tort, Skade og Creditspilbe.)

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Suedkermester J. B. Bruhn bor for Citanten, Stomagermester Bergmanns Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

Dommen er alene støttet paa at Lejen for den 5te Uge ikke var erlagt.

Beføl 500 Rbl.

1847. 28de December.

Handelsfuldmægtig Fr. Bugge
ctr.
Kammer skriver F. Hansteen.

Somfru Badstjær erklærer at hun er Ejerinde af de Meubler og Effecter, som foresindes paa Lejligheden, og fremlægger til Beviis herfor en af Requiritus udsædt Declaration berom af 22de ds. Hun indrømmer at Requiritus vel har lejet Lejligheden, men den er de facto lejet for hende og han har kun et Ustræbelsesværelse hos hende.

Requirenten benægter Rigtigheden og Gyldigheden af det fremlagte Beviis.

Efterat Prot. — Tilførte — gjennemlæst — eragtet som følger:

Da Requiritus, i Folge den stete Protocoltilførsel, er Lejetager af den Lejlighed, hvor nærværende Forretning foretages, saa maa Formodningen formeentlig ansees at være for, at de derværende Effecter ere ham tilhørende, og da denne Formodning ikke kan ansees at være afbeviist ved den af Somfru Badstjær fremlagte Declaration, der er dateret 22de d. M.;

faa vil Arrest være at anknyde i faa stor en Deel af bemeldte Effecter, der er tilstrækkelig til Dækning for det under Forretningen Væde; thi eragtes: Arrest vil, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, være at effectuere i faa stor en Deel af de Effecter, der forefindes paa Bopælen hvor nærværende Forretning foretages, der er tilstrækkelig til Dækning af det under Forretningen Væde.

Homan.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 2den Juli 1849.

Bugge
ctr.

Hansteen og Bomsfru Fl. A. Vadskjær ved hendes beskikkede tutor in litem Procurator Trojel.

Thi kjendes for Ret:

For Indstævnte, Kammer skriver Hansteens Vedkommende afvises Sagen.

Contractantinden, Bomsfru Flora Udeleide Vadskjærs Paastand om, at den omhandlede under 28de December 1847 afholdte Arrestforretning bor for hendes Vedkommende være ophævet, kan ikke tages under Rettens Paakjendelse; og bor, under Contrafogsmålet Hovedcitanten, Handelsfuldmægtig F. Bugge, for Contractantindens Tiltale fri at være.

(Processens Omkostninger ophæves; -- efter Omstændighederne).

Sagen er for Hansteens Vedkommende (som havde forladt Staben og ikke er mødt) afviist, forbi Stævningen sees at være bleven forkyndt paa den af Bomsfru Vadskjær beboede Lejlighed, „hvor bemeldte Hansteen efter de under Sagen fremkomne Oplysninger ikke kan antages sidst at have haft Bopæl.“ . . .

Bomsfru Vadskjær har paastaet Erstatning for Tort, Tab og Creditspilbe, og Arrestforretningen, som ulovligen gjort, ophævet.

. . . „Forsaaaridt nu Bomsfru Vadskjær har paastaet Arrestforretningen ophævet, da Kjønnes denne hendes Paastand ikke at kunne komme under

Retten's Paakjenbelse. Det maa nemlig bemærkes, at Arresten som ikke effectueret mod eller ankyndiget for hende paa egne, men paa Hansleens Vegne, er hende juridisk uvebfommende, og at hun følgerlig er at ansæe i Forhold til samme som enhver anden Trebiemand, der maatte attraae den ophævet; men en Saadan vilde ikke kunne opnaae dette Resultat, uden at indtræde som Hovedintervenient i Sagen, og, efter ndtagen Contraktage og Contrastævning, at nedlægge Baastand. Da Contracitantindens Klage nu ikke gaaer nd paa Forretningens Ophævelse, ligesom denne ej heller har været Gjenstand for Contrastsøgmaalet, vil der, i Hensyld til det Bemærkede, ikke kunne være Spørgsmaal om den paaftaaede Ophævelse, og bliver det som en Følge af de Grunde, hvorpaa dette Resultat, — der iøvrigt vil være uden factist Indflydelse, efterdi Forretningen, da Søgmaalet afvises for Hansleens Vedkommende, og da Hovedcitanten ikke har paaftaaet Forretningen skabsfæstet med Hensyn til Contracitantinden, af sig selv vil bortfalde, — er bygget, overflødig at undersøge de Grunde Hovedcitanten har anført imod Arrestforretningens Ophævelse for Contracitantindens Vedkommende. — Hvad dernæst angaaer Contrastsøgmaalet, til hvis Afvisning der ikke findes tilstrækkelig Grund, da vil Contracitantinden ikke kunne tillægges den under samme paaftaaede Erstatning alene af den Grund, at Arresten, som alt bemærket, ikke er ankyndiget for hende paa egne Vegne. Den har desaaarsag ikke kunnet indskrænke hende i at disponere over de arresterede Gjenstande, forsaavidt hun til en saadan Disposition havde en Ret, som hun ikke behøvede at ulede af nogen fra Hansleens efter Arrestens Foretagelse stæet Overdragelse. Da Contracitantinden saaledes ikke har lidt noget retligt Tab ved Arresten, vil Hovedcitanten være at freifinde under Contrastsøgmaalet." . . .

Over 7500 Rbl.

1848. 15de Martz.

Procurator Larsen som Mandatarius for Rjobmand
F. H. Frolidh
ctt.
Rjobmand H. Bjornftad.

Proc. Larsen fremlægger en Fuldmagt fra Frolidh i Christiania af 14de Sept. s. A., en Donn, men ikke forkyndt, de dertil hørende Bøxer og en Arrestforretning, hvorefter Requisti Person i Norge er belagt med Arrest.

Requisitus erklærer at han ikke flykter Noget til Frolich og protesterer mod Forretningen, da han her kun opholder sig som Rejsende. Dommen er paaanket til Underkjendelse ved Overretten i Christiania. Følgelig staaer Sagen til Afgjorelse i Norge og kan ikke saamtidig følges med ham her som Rejsende, saa meget mindre som den norske Lovgivning ikke tillader at eragere en Dom, der ikke er forkyndt den Domsældte personlig under hans Ophold i Riget. — I ethvert Fald maa da Requirerenten stille en Caution af 20000 Rdl.

Larsen anseer det Fremlagte som tilstrækkeligt Beviis for at Requisitus flykter Frolich, og forlanger jo kun Arrest derefter, saa der ej er Spørgsmaal om Dommen er forkyndt eller ikke, hvilket Requisitus selv har uddraget sig ved at forlade Landet. Requisitus har i længere Tid haft Domicil her med Kone og Søn og holdt Huusbolbning, hvilket iøvrigt maatte være ligegyldigt. Han benægter at Appellen er betimelig eller lovlig idærksat eller kan være til Hindre for her at søge Stabsstellet paa Arresten. Mod Caution protesterer han som overdreven, og Spørgsmaalet derom maa jo være afgjort ved Arrestforretningen i Norge af vedkommende Foged.

Af mig Institutsraad Homann blev decreteret som følger:

Ifølge de af Procurator Larsen under Forretningen fremlagte og foreviste Documenter maa det formeentlig antages, at Requisitus er Kjobmand Frolich af Christiania de æftede Summer skyldig, og da det, i Henseende til hans Forpligtelse til at rette for sig, ifølge Lovgivningen ikke kommer i Betragtning om han er her hjemmehørende eller han opholder sig her som Rejsende, ligesom der under nærværende Arrestforretning heller ikke kan være at tage Hensyn paa den af ham foregivne Appel af den af Kjobmand Frolich over ham erhvervede Dom; saa vil Forretningen, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paaftand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paaftand være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 19de Juni 1848.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

(3 Kost og Tæring 8 Rdl.)

. . . „Denne Sag har Indstævnte paaستاet afviist og for denne Paaستاnd blandt andet paaستاabt sig, at den ommeldte i Sarpsborg affagte Dom af ham er paaانكلت til Stiftsoverretten i Christiania.

Da det nu fra Citantens Side maa ansees indbrømmet, at Sagen angaaende den Forbring, hvorfor den paaستاunte Arrest er idærkat, endnu henstaer ved bemeldte Stiftsoverret, og Tingens Natur medfører, at nærværende Ret ikke kan paaكجند Arrestens Lovlighed uden i Forbindelse med Forbringens Gyldighed, som ikke vil kunne paaكجندes her, saalænge det er givet, at den er underkastet en anden Domsstols Paaكجندelse, saa vil Indstævntes Afvisningspaaستاund, uden at det findes fornødent at bedømme de øvrige for denne anførte Grunde, blive at tage til Følge.

Indstævnte, som fremdeles har paaستاet sig tillagt Sagens Omkostninger med noget Paaكجندende, vil derhos være hos Citanten at tilكجندende e: paaكجندende Kost og Tæring, der skjøntes at kunne bestemmes til 8 Rdl.“ . . .

Udsættelse.

1848. 28de April (27de) og 1ste Maj.

Malermester A. Wiig

ctr.

Hjrekudsk og Bognmand E. Sviger.

Proc. Larsen protesterer mod Udsættelsen. Rekvizitus har ikke betalt den ommeldte Leje, fordi Rekvirenten ved væsentlige Misbrug af Contracten og givne Lovter har givet Rekvizitus Krav paa en langt større Erstatning. Der verserer herom Sag mellem Parterne ved Retten og han fremlægger 22 Skr. Documenter fra denne foruden et Tingsvidne til Beviis herfor. Han henviser navnlig til den Paategning, Rekvirenten har meddeelt paa Copien af Lejecontracten og til de 2de fremlagte Tingsvidner. Forøvrigt har Rekvizitus tilbudt at betale den betingede Leje, naar Rekvirenten vilde frasælbe den paaكجندende Dpfjgelse, men dette Tilbud er af denne forkastet; men da den Tid, i hvilke Lejligheberne ere lejede, endnu ikke er udløbet, er Dpfjgelsen uøsterrettelig.

Proc. Levinson erklærer at Requirentens Ret til Opsigelse er aldeles ubetinget, og modsiges isøvrigt Parsens Anbragte. Specielt protesterer han mod at der tages Hensyn til de Forklaringer, der under et af Tingsvibnerne ere afgivne af 2 Bognuandskarle, som ere inhabile Vidner efter 1—15—16, og af Fr. Due Marie Hansen; hvilket Requirenten motiverer ved at hun er i Requisition Tjeneste og i denne har sødt et Varn indenfor Tegtestab.

Proc. Parsen modsiges det Fremkomne og opfordrer Fogden til i fornødent Fald at forlange en Sikkerhedsstillelse af Requirenten af 4000 Rdl.

Af mig Institutsraad Homann blev decreteret som følger:

Forinden videre vil være at foretage i Henseende til nærværende Forretning, har Requirenten, til Sikkerhed for det Ansvar, der muligt kan flyde af samme, at stille et Depositum af 500 Rdl., og vil, naar dette er skeet, Fogdens Kjendelse angaaende det mellem Parterne Omventilerede blive afgivet.

Homann.

Da Requisition er udebleven med den i Requisitionen omhandlede Leje, og i Overeensstemmelse med de oprettede Lejecontracter givet Opsigelse til at fratræde de af ham lejede Lejligheder til sidstafvigte Flyttedag, Paakjendelse af Spørgsmaalet, om og hvorvidt han kan anses berettiget til Erstatning i Anledning af den af ham foregivne Misligholdelse af de Forpligtelser, der paaligge Requirenten som Udlejer, derhos ikke henhører til Fogdens Embede; saa vil Forretningen, saafremt han ikke nopholdelig ryddeliggjor og fratræder bemeldte Lejligheder, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisition ikke nopholdelig ryddeliggjor og fratræder foranførte Lejligheder, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

1848. 3die Maj.

Prøveprocurator Delbanco som Curator i Grosferer
 Weils Fallitboe
 ctr.

Jfenkræmmer Moller.

Proc. Delbanco forlanger ubleveret et Parti Kornvarer, af Værbi 7—800 Rdl., hvorpaa Fallenten den 13de f. M. har faaet Connossement, men sem er modtaget af Requistus og oplagt paa Puggaards Loft.

Requistus nægter at ublevere dem, da han efter Kjobmand Frydenlund's Skrivelse af 18de April, som han fremsætter, har været bemyndiget til at modtage dem; ligesom han ogsaa har betalt Fragten derfor.

Delbanco paastaar at Boet, som Ejer af Connossementet, maa have Dispositionsret over Varerne, og at der besuden er anført i den fremsatte Skrivelse, at disse allerede efter Connossement vare sendte til Weils Ordre. Fragten vil selvfølgelig blive godtgjort Requistus, naar Boet faaer Varerne.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Kjobmand Frydenlund, ved under den 13de f. M. i have tilstillet Grosferer Weil Connossement paa det under Forretningen omhandlede Parti Kornvarer, har berettiget denne til at disponere over samme, faa følger deraf, at den af ham senere gjorde Overdragelse af bemeldte Varer til Mollers Enke & Co. ikke kan tillægges nogen Retshyldighed. Paa de af Jfenkræmmer Moller fremsatte Erindringer kan saaledes ikke være at tage Hensyn, og vil derfor Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den i Requisitionen gjorde Anmodning være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den i Requisitionen gjorde Anmodning være at fremme.

H o m a n n.

Forligt under Justificationsagen.

Førlig 1002 Rbl.

1848. 24de Juni.

Kirstine Cathrine Sørensen
ctr.

Cand. philosophiæ B. Vuud.

Requisitus erklærede, at den fremlagte Arrestforretning var ham aldeles ubekendt ligesom og det under 7de Jan. d. N. indgaaede Førlig, hvortil han aldeles ikke havde meddeelt nogen Fuldmagt hverken til Olsen eller nogen Anden, saa meget mindre, som han paa denne Tid ikke opholdt sig i Kjøbenhavn, ligesom han og var uvidende om at være indslabt til Førligelsescommissionen i den nævnte Anledning. Han troede sig derfor ikke forpligtet til at opfylde Forpligtelser, der uden hans Vidende og Billie vare indgaaede.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. de Coninck benægter Rigtigheden af det Anførte.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da, ifølge Indholdet af det Førlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, S. N. Olsen for Requisitus har givet Møde efter dertil fremlagt Fuldmagt, og Førliget forøvrigt har usvækkelig Domskraft; saa kan der ikke være at tage Hensyn paa de af Requisitus fremsatte Indsigelser; thi eragtes: paa de af Requisitus under Forretningen fremsatte Indsigelser kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Alle appelleret.

Dom 110 Rbl.

1848. 19de August.

Skrædermester Jacobs
ctr.

S. N. Vorum.

Requisitus ansaae sig ikke forpligtet til at inblabe sig paa Afgjørelsen af det æfste Bøf forinden det Ublæg, Requirenten engang havde faaet, var bleven realiseret, og det efter Realisationens Ubsalb var godtgjort

om Requirenten bliver berettiget til videre. Om de øvrige i hans Besiddelse værende Effecter bemærker Requisiteus at de tilhøre hans i Elberfeld boende Søn Adolph Borum.

Efterat Prot. — Tilførte — gennemlæst — blev eragtet som følger:

Da Requirenten ikke er bleven sat i Besiddelse af de Effecter, hvori han under Ide d. M. har erholdt Ankyndigelse af Udlæg, en anden af Requisitei Creditorer derhos tidligere har Udlæg i samme; saa maa Requirenten, der har frasaldet det ham givne Udlæg, formeentlig ansees berettiget til at søge sin Fyldestgjørelse i andre Requisitei Ejendele, og da der ikke er fremført nogen Veniøslighed for, at de i Requisitei Besiddelse værende Effecter tilhører nogen Anden end Requisiteus; saa drister Fogden sig ikke til at nægte Requirenten Udlæg i samme; Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

Homann.

Senere forligt.

1848. 22de August (19de).

Handelshuset Buggaard & Co.

ctr.

Skipper H. Dithleffen.

Proc. Broct opfordrer efter Requisitionen Requisiteus til at ulevere Varerne mod at erholde betalt Fragten, c. 1182 Rbl., og begjærer derpaa Arrest i dette Beløb til Sikkerhed for Erstatning for Tab, tilføjet Requirenterne ved hans forhalede Rejse, ansat til 1500 Rbl.

Requisiteus (og Proc. Desbanco) protesterer. Han, Requisiteus, havde begivet sig til Coves i England paa Grund af det udbrudte Oprør i Hertugdømmerne, og af Frygt for at Skibet kunde blive opbragt af tybste Kapere, eller endog her blive beslaglagt som hjemmehørende i Husum.

I Covees fik han af den danske Generalconsul en trykt Advarsel, og opsatte derfor sin Rejse til han fra Marineministeriet her havde erholdt Tilfagn om, at han idetmindste fra dansk Side intet havde at befrygte. Han meente saaledes endog at have handlet i Requirenternes Interesse, og benægter at de have lidt noget Tab, eller at dette kan sættes højere end 100 Rdl. Deuden er Fragten bestemt til Dækning af Hyren, der efter Frd. 28de Decbr. 1792 og 1ste Febr. 1797 var privilegeret fremfor anden Gjæld, og aubdrog over 1500 Rdl.

Bred benægter at Requisiteus havde anskøbt Covees af den nævnte Grund, eller havde havt Grund dertil, da han ikke havde været i nogen som helst Fare, som efter 4—5—22 berettigede til at søge Nødbavn og uden at optage Protest. Han havde forpligtet sig til at føre Skibet til Kjøbenhavn og maatte derfor yde Erstatning for den uberettigede Deviation. I ethvert Fald var Skipperen i de kraftigste Udtryk fra Handelsministeriet gennem Generalconsulatet i England under 14de Juni og 5te Juli opfordret til uophødelig at begive sig til Kjøbenhavn. Han benægter at Fragten var fortjent før Ankomsten hertil, eller bestemt til Dækning af Hyren, eller at dette kan hindre Arresten.

Delbanco vedbliver sit Tidligere. Generalconsul Wilsons Skrivelse til Ditlevsen af 1ste Juli indeholdt blot dennes private Mening, og skriftlig Garanti eller Fripas erholdt Skipperen først den 25de Juli, og samme Dag affejlede han.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisiteus, i de af ham ansførte Omstændigheder, formeentlig ikke har havt tilstrækkelig Grund til den skete Udsættelse med hans Rejse her til Staden, og han saaledes maa ansees pligtig til at erstatte Requirenterne det Tab, der er foranlediget derved, at de nu først komme i Besiddelse af de i de fremlagte Connossementer omhandlede Varer, hvilket Tab, med Hensyn til Varernes betydelige Værdi, formeentlig maa kunne antages at beløbe sig til den i Requisitionen opgiene Sum; saa drifter Fogden sig ikke til at nægte Requirenterne den forlangte Arrest, for hvilken den af Requisiteus foregionne Bestemmelse af Fragten formeentlig ikke kan være til Hinder. Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paaastand være at fremme.

Homann.

Sorettens Dom
den 22de Decbr. 1848.

Ihi kjendes for Ret:

Contracitanten Skibscaptain Dithleffen bor for Hovedci-
tanternes Tiltale i denne Sag fri at være.

Den paastævnte, under 22de August d. N. effectuerede Ar-
rest bor være ophævet.

I Reparation for bemeldte Arrest betale Hovedcitanterne,
Handelskhuset Puggaard & Co. til Contracitanten 100 Rdl.

(Hovedsagens Omkostninger ophæves. Contrafagens Om-
kostninger betale Hovedcitanterne til Contracitanten med 25 Rdl.,
saa og til Justitskassen for unodig Trætte 10 Rdl. (Udeblivelse
ved Forligsprøven)).

. . . „Spørgsmaalet som bliver at besvare er altsaa, om dette Df-
hold (i Coveð) er af en saadan Beskaffenhed, at det kan medføre Erstat-
ningspligt for Contracitanten eller hans Nleder. Foresøbigt maa det nu
bemærkes, at en Skipper, hvis Pligt det er at paasee Skibs og Ladnings
Tare og i ekstraordinaire Tilfælde at tage Beslutninger om det, som
Forholdets Natur udkræver, er ofte under pludseligt Udbrud af Krigs-
uroligheder i en uanstelig Stilling, da han, hvad Beslutning han end
tager, kan vente at blive bragt til Ansvar af den Slabelidende, naar
Udsædet senere viser, at det havde været bedre at handle paa en anden
Maade. Man maa derfor ved Bestemmelsen af en saadan Skippers
Handlemåde tage villigt Hensyn til Omstændighederne, og det vil ingen-
lunde være nok til at paabyrde ham Ansvar, at han har taget Noticer
af Nygter og Fortællinger, som siden findes at have været ugrundede.
Saaledes kan det in casu heller ikke bebrejdes Contracitanten, at han ej
har turdet forudsætte, at der fra den danske Regjerings Side vilde blive
gjort Forskjel mellem hollandske og slesvigske Skibe, og at han derfor,
stjondt hans Skib henhørte til disse sidste, har insisteret paa mere Sik-
kerhed, end der maasse var nødvendig. I Henhold til Forestaaende vil
det derfor ikke kunne lægges ham til Last, at han er søgt ind til Coveð
og der bleven liggende for at afsente nærmere Oplysninger; men det,
der i Særbesøghed taler mod ham, er, at han (da det dog viser sig, at
hvad han især har frygtet, var, at hans Skib skulde blive opbragt fra
dansk Side eller blive lagt under Beslag, naar han kom til Kjøbenhavn)
ikke har fortsat sin Rejse, efterat der til Consulen var kommet Brev fra
Told- og Commerce-Collegiet om, at Skibe fra Hertugdømmet Slesvig,
der fore under dansk Flag i en saadan Fart som det af ham førte, ikke

vilde være ubefatte for at opbringes eller beslaglægges fra dansk Side. Da imidlertid Contracitanten benægter at have været vidende om denne Deel af Indholdet af Tolb- og Commerce-Collegiets Skrivelse, saa er man af Mangel paa Beviis ubesjjet til at statuere det Modsatte, siden det af Consulens Beretning af 15de Juni d. A. sees, at Skrivelsen kun er bekendtgjort i Extract, og Contracitanten paastaar, at der i denne Extract var ubeladt Tilfaguet om, at hans Skib hverken skulde opbringes eller beslaglægges.

Uf det sidst Anførte er altsaa Resultatet, at Contracitanten ikke vil kunne antages at have gjort sig skyldig i ulovligt Forhold. Men desnaget kunde man spørge, om dog Skibet ikke bør godtgjøre Ladningsøjerne deres mulige Tab forsaavidt det paatagende Ophold alene har fundet Sted i Skibets Interesse og ikke til sælles Bedste, hvilket maa ansees at være Tilfældet, naar, som det synes, Contracitanten in casu ikke er bleven liggende i Coes formedelst Taksen om tybste Kapere, men kun for at undgaae den Mulighed, at Skibet skulde ved Ankomsten til Kjøbenhavn blive beslaglagt. I saa Henseende kunde man da sige, at hvorvel en Skipper maa være berettiget under tvivlsomme Omstændigheder at sikke sit Skib mod enhver Fare uden Hensyn til, om denne tillige truer Ladningen eller ikke, saa burde dog denne sidste holdes fri for Tab, naar det, som i et saadant Tilfælde foretages ikke tilsigter Ladningens, men kun Skibets Fordeel, og dette saaledes alene vinder ved den brugte Fremgangsmaade. Men om man end vilde lade dette Raisonnement gjælde i Almindelighed, kunde det dog ikke paa nærværende Tilfælde faae Anvendelse, da Uroelighederne i Hertugdømmerne allerede vare bekendte i Bordeaux førend Skibet derfra afgik, og Contracitanten derfor vilde, at Ufaderne (disse's Haandlinger forbinde de senere Ladningsmodtagere) skulde beholde Ladningen tilbage, noget, hvorfor de undsløge sig, og hvortil man derfor maa slutte, at de have samtykket i, at Contracitanten bragte Ladningen til Bestemmelsesstedet paa en saadan Maade, som kunde bestaae med hans og Skibets Sikkerhed." . . .

. . . „Uf Frifindelsen bliver det en Selvsølge at den effectuerede Arrest hæves og at Contracitanten i Anledning af samme skal have Reparation efter 1—21--21, hvilken Reparation i det Hele (altsaa med Indbegreb af Renter, som Contracitanten gjør Paastand paa) findes at kunne bestemmes til 100 Rdl." . . .

Højesterets Dom .
den 6te November 1849.

Sorettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højeesteret betale Citanterne til Indstævnte med 100 Rdl.

Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Dom 2000 Rdl.

1848. 16de September (13de).

Færgemand Love
ctr.

Urtekrammer Lars Chr. Jensen.

Requiriti Hustru erklærer at Meublementet m. v. er hendes Mand's Gældtøi tilhørende.

Proc. Larsen ved Fuldm. Schrum begjærer hans Person belagt med Arrest.

Requiriti Hustru bemærkede „at hendes Mand fortiden befunder sig paa Landet, hvor ved hun ikke, protesterede imod at hans Person for Tiden blev hestet, og refererede isorigt hans Ret.“

Schrum vedblev sin Begjæring.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requiritus ikke har været nærværende og haft Lejlighed til at erklære sig under Forretningen, og de tilstedeværende Data ikke give tilstrækkelig Vidshed for at Requiriten er berettiget til at saae hans Person belagt med Arrest, saa vil det forlangte Arrestdecret ikke være at give.

Homann.

Ikke appelleret.

1848. 24de November (22de). 1ste og 2den
December.

Grosserer Fiedler & Comp. paa Consul
H. C. Brockelmanns Begne
ctr.
Grosserer H. Werner.

Requisitus begynder med at spørge hvor stor en Sikkerhed der er stillet Fogden, da en saadan efter Forbringens Natur som illiquid maatte kunne forlanges, og han derfor strax in limine, hvis ikke et aldeles syldestgjørende Beløb var deponeret, maatte protestere imod Forretningens videre Fremme.

Proc. Brod bemærker, at han har deponeret 500 Rbl. for Forretningens Vaabegyndelse og er beredt til at stille yderligere Caution, hvis Fogden skulde fordre dette, men mener, at „Requisitus var aldeles ubesøjet til at fordre, at Fogden, for Forretningens Fremme, overhovedet skulde begjære nogensomhelst Sikkerhed, da L. 1—21—4 aldeles overlod dette til Fogdens egen Afgjørelse.“ Han paastaer derhos ogsaa at Forbringen er liquid.

Lottoadvocat Damfjer ved Fulbm. Damfjer indlader sig kun saa vidt paa Sagens Realitet som behøves for at benægte Forbringens Liquiditet. Han modsiges at 1—21—4 overlader det til Fogden „om han vil tage Sikkerhed eller ikke; thi Artiklen forpligter kun Requirenten til at stille Sikkerhed. Retten til at forlange den maa være baade hos Fogden og Requisitus, thi begge lobe Missio mod Regres til Requirenten, og ingen af dem er forpligtet til at have Tillid til hans Soliditet,“ hvilket in casu Requisitus ikke har. Han forlanger derfor deponeret idetmindste 20000 Rbl. for Forretningen videre fremmes.

Proc. Brod bemærker at Fogden, efter at have afgivet et Decret om en Sikkerhedsstillelse for at begynde Forretningen, ikke kunde være berettiget til selv at omgjøre dette og fordre yderligere Sikkerhed. 1—21—4 gav ikke Requisitus nogensomhelst Ret til at fordre Cautionstillelse, men henstillede blot til Fogdens Skøn, hvorvidt han „efter Sagens Beskaffenhed vilde finde det nødvendigt, rigtigt eller passende at ætse en saadan,“ og han kunde kun drages til Ansvar, dersom Overdomstolene fandt, at han i sin Virksomhed havde forset sig. — Han vedbliver sin Paastand at Forbringen er liquid.

Danfjer benægter dette, og mener, at selv om Fogden kunde siges at have afgivet et Decret om en vis Sikkerhed, var dette kun for at begive sig hen til Requisitus, og denne maatte nu selv være berettiget til

at søge sig sikket den Erstatning, som kan tilkomme ham ved Fogdens videre Fremstriden imod ham. 1—21—4 „paalægger kun Requirenten den Forpligtelse at stille Fogden Sikkerhed uden at indstrænke Berettigelsen til at forlange Opfyldelsen af denne Forpligtelse til Fogden alene, og det indsees ikke, hvorfor ikke den ved beslige Tilfælde gjældende Regel, at Enhver, der er interesseret i en Forpligtelses Opfyldelse, ogsaa er berettiget til at forlange saadant af den hvem Forpligtelsen paaligger,“ ikke skulde gjælde her. Og den mest Interesserede herved, mener han, er dog netop Requisiteus.

Brock bemærker, at Fogden ved at fordrø Sikkerhed, hvad der efter Naturen af Fogdens Handlinger som actus judiciales var et retslig Decret, havde netop havt Hensyn til Requisiteus Lære og den Erstatning, der muligt kunde tilkomme ham for Forretningens Paabegyndelse, men Fogden kunde ikke fordrø yderligere Sikkerhed, førend Indsigelser fra Requisiteus Side maatte have forandret Sagens hele Stilling, og dette var in casu ikke Tilfældet, da Modparten, som han selv havde udtrukt sig, strax in limine havde protesteret imod Forretningens videre Fremme, fordi der formæentlig burde fordrø højere Sikkerhed end den in casu ydede.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I Medfør af D. R. 1—21—4 vil Requirenterne, efterat Requisiteus er givet Lejlighed til, ifølge den af ham tagne Reservation, til Embedsprotocollen at fremsætte de yderligere Indsigelser han maatte attraae at fremsætte og derpaa er givet Tilsvær, have, for endelig Eragtning afgives, at stille en saadant yderligere Sikkerhed for Forretningens Følger, som Fogden, saafremt han fremmer Forretningen, finder at maatte være betryggende; men derimod føler Fogden sig ikke foranlediget til forinden at affordrø Requirenterne nogen større Sikkerhed end den allerede stillede.

Homann.

Efter Kjendelsen vil Damsker først protestere mod Forretningen paa Grund af at der er anlagt Sag mod Requisiteus om det omhandlede Tilgodehavende, dog med et andet Betsøb, hvilken Sag endnu staaer under Forsøgning, og hvorunder Requirenterne for Tiden have Anstænd, for at fremskaffe Legitimation for det fordrøede Betsøb; og han mener, at disse ikke samtidig kunde forsølge Sagen med to forskellige Betsøb baade for den ordinaire Ret og for Fogebretten. In subsidium gaar han ind paa Sagens Realitet,

jom han fremstiller saaledes. For at formaae Nøderiet for Dampskibet Victoria til at fare paa Kjøstol, tilbød Consul Brockelmann i Skrivelse af 1ste Decbr. 1847 at ville indlægge en nye Kjøbel og foretage andre Reparationer herved, imod at der, naar Arbejdet var udført og Brockelmann derefter forelagde Nøderne en documenteret Contocontrant, som af disse var anerkjendt, saa skulde Forholdet ordnes ved en Contract efter meklenborgske Love og hvorefter Betalingen skulde erlægges medio Sept. 1849 og Consul Brockelmann indtil da have haandsaaet Pant i Skibet. Ved Skrivelse af 9de Decbr. s. A. antog Requisiteus i det Væsentlige dette Tilbud, og erklærede sig beredt til endeligen at afflutte Contractforholdet, efter Brockelmanns Forlangende, naar denne efter Arbejdets Udførelse vilde forelægge Contracten til Underkrift. Skibet gik saa til Kjøstol og Arbejdet blev udført, og da det nærmede sig den Tid, da Arbejdet skulde være endt, rejste Nøderen til Kjøstol for at paastunde Arbejdet og afflutte Contracten. Her foresaant han imidlertid nu en oplyst Stemmning mod Danmark, det var kort efter Udbrudet af Oprøret, og da baade hans Person ofte svævede i Fare og der truedes med at miste Skibet, henvendte han sig til Brockelmann for at faae Requirererne forelagte og Contractforholdet ordnet. Denne var imidlertid ikke at formaae dertil, og da Requisiteus frygtede at Forhalingen gik ud paa ved Krigens Udbrud at faae Skibet confiskeret som dansk Ejendom, sejlede han med det til Kjøbenhavn. Han paastaer nu at Skibet var i hans Besiddelse, og at han kun er forpligtet til nu at afflutte den endelige Contract, og betale medio Sept. 1849.

Brockelmann paastaer, at Skibet var i Brockelmanns Besiddelse, og at Requisiteus ved at sejle bort dermed har gjort sig skyldig i Contractbrud, hvorefter Brockelmann maa være berettiget til at fordrø Betaling nu, og Sikkerhed til Sagen er afgjort.

(Herom procedere Parterne i flere Dage.)

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

For Kjendelse afgives, have Requirerterne, i Overensstemmelse med den foregaaende Fragtning, til yderligere Sikkerhed i Henseende til nærværende Forretningsfølger at stille et Depositum af femtufinde Rbdlr. eller af Kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Følge de Betingelser, der indeholdes i den under Forretningen fremlagte Skrivelse af 1ste Decbr. 1847 fra Consul Brockelmann, samt Requisiteus Svar i hans Skrivelse af 9de

f. M., maa det formeentlig antages, at Consul Brockelmann, efterat det under Forretningen omhandlede Skib var kommen til Rostok og bleven taget under Reparation, var berettiget til at fordrø, at Skibet forblev der tilstede, saalænge indtil Reparationen var tilendebragt og Requisition, ved sin til ham udsærdigede Forfkrivning med Pant i Skibet havde fikket ham hans Tilgodekommende for Omkostningerne i Anledning af Reparationen; men da nu Requisition mod Consul Brockelmanns Vidende og Villie har fort Skibet her til Staden uden at bemeldte Forfkrivning er bleven udsærdiget og den betingede Sikkerhed derved givet; saa maa Consul Brockelmann formeentlig anses berettiget til for sit Tilgodekommende at erholde Arrest, hvorfor den Umstændighed, at han for vedkommende Domstol har saggivet Requisition for samme ikke kan være til Hinder. Paa Grund heraf, samt da de af Requisition gjorte Indsigelser i Henseende til de fremlagte Regninger under nærværende Fogedforretning ikke kunne komme i Betragtning, vil Forretningen under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme; th. eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paa- stand være at fremme.

Homann.

Dampjer erklærer efter Kjenbelsen at „Victoria“ er skilt ad og henviser til Arrest i et andet Skib, idet han forlanger det Passerebe bestrevet for at indante det efter 1—6—19.

Brock erkjenber ikke det tilbudte Skib tilstrækkelig til Sikkerhed og vedbliver sin Paa- stand om Arrest i „Victoria“, som ikke er anderledes skilt ad end at Maskinen er udtaget og til Reparation hos Baumgarten og Burmeister.

Efterat det senere under Forretningen Tilforte — gjen- nemlæst, blev af mig eragtet som følger:

Forretningen vil, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paa- stand være at fremme og Arrest at ankynde i det omhandlede Dampskib Victoria. Forovrigt vil der Intet være

hinderligt for at Requisitioner efterat saadant er skeet, bliver med-
deelt den forlangte Beskrivelse til Brug i det tilsigtede Njemed.
Homann.

Senere forligt.

Forlig 497 Rbl.

1849. 18de (15de) og 24de (22de) Januar
samt 15de Marts.

Klasselottericollecteur N. Berendt
etc.

Fru Cathrine Marie Melsted.

Forliget er indgaaet den 25de Juni s. A. mellem Buumdruager Hoppener og Requisitioner ved Berendt efter Fuldmagt og har derefter Hoppener transporteret det til Berendt.

Requisitioner erklærer, at hun aldrig har seet eller kendt Hoppener eller laant Penge af denne eller udfæstet et saadant Beviis, som er omtalt i Forliget og derefter ekstraheret. Af Berendt derimod har hun laant mellem 5 à 400 Rbl. i Smaaafsummer imod haandsaaet Pant. Hun betvivler og maa foreløbigen benægte at have meddeelt Berendt Fuldmagt til at indgaae Forlig paa hendes Vegne med Hoppener, og maa først see denne Fuldmagt. Hun skulde nemlig paa den Tid, Forliget skal være indgaaet, ikke Berendt en eneste Skilling og havde aldrig skuldt ham Noget, men det havde været omtalt mellem dem, at hun agtede at laane hos ham imod haandsaaet Pant, og skulde hun da have underskrevet nogen Fuldmagt, er dette foranlediget ved hendes Begjæring om Laan. — Hun benægter, at Hoppener har underskrevet eller tilladt nogen Anden at underskrive hans Navn paa Transporten.

Proc. Beyer modsigter dette, og opfordrer Requisitioner til at erklære om hun vil benægte at have modtaget behørigt Varsel til at møde for Forligelsescommissionen og at have meddeelt Fuldmagt til Nogen.

Requisitioner synes dunkest at erindre at have modtaget Tilføjelse derom, men hun mødte ikke selv derefter og troer ikke at have ladet nogen Anden give Møde for sig.

Ifølge Indholdet af det Forlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, maa det antages at Klasselottericollecteur Berendt har været forsynet med fornøden Fuldmagt til for Requisitioner at give Møde under Forliget, og da dette saaledes

maa tillægges usvækkelig Domskraft; saa kan der ikke være at tage Hensyn til de mod sammes Guldighed fremsatte Indsigelser; ligesaa lidet kunne de, i Henseende til den fremlagte Transport, der er forsynet med tvende Understrifter til Bitterlighed og ledsaget af den tinglaeste Beskrivelse af Forliget, gjøre Indsigelser komme i Betragtning. Forretningen vil derfor, saafremt Requisitiona ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitiona ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homanu.

Efter Kjendelsen forlanger Beyer Udlæg og Requisitiona paaviser som sig tilhørende forskjellige Meubler; det øvrige paa Lejligheden foresindende erklærer hun at være hendes Datter Fruen Voigt tilhørende.

Fruen Voigt fremlægger bekræftet Copie af den under 17de Febr. f. N. oprettede Lejecontract, hvorefter det er hende, som har lejet Lejligheden, og erklærer, at alle Meubler og Effecter ere hendes, med Undtagelse af de Gjenstande hendes Moder har opgivet.

Requisitiona paastaar derhos først Udlæg aflyndt i det af hende som haandsaaet Pant til Requirenten overgivne Guld- og Sølvstøj, som hun opgiver.

Beyer benægter igjen, at Requirenten har haandsaaet Pant for den æstede Sum; protesterer mod den fremsatte Erindring om Lejligheden som for sig selv fremkommen, da den ikke blev omtalt den 15de, og bemærker, at Fruen Voigt da kun yttrede at det i forreste Bærelse værende Fortepiano og Commoden vare hendes, hvilket involverer at de øvrige Gjenstande vare Moders.

Fruen Voigt erklærer, at hun da kun har udtalt sig om de 2 Effecter, forbi hun kun blev spurgt om disse.

Beyer benægter nu den fremlagte Contractes Rigtighed og Ægthed og at Hundoverten hedder Mathiesen; han paastaar, at Contracten er fingeret og henviser til Kjøbenhavns Vejviser, hvori Requisitiona er anført som boende for Lejligheden her, og paaberaaber, at Requisitiona har beboet Lejligheden i Vinteren 1847—48, og at hun har Meublerne asurereede i Brandkassen, hvilket han vil bevise.

Den 22de fremlægger han Attest herom.

Proc. Trojl møder nu for Requisitiona og Fruen Voigt og protesterer mod Beyers Bemærkninger; det er rigtigt at Requisitiona tidligere har beboet Lejligheden, men da hun ved Chr. VIII.s Død mistede en Understøttelse, maatte Datteren, der har særlig Formue, overtage Lejemaalet; Requisitiona har

forfikkret Meublerne, forbi Moder og Datter ikke vilde have Ulejlighed med at have hver sin Police, og deri indeholdes intet Beviis for Ejendomsretten. Han protesterer imed at Præsuntionen uledes fra det tidligere Lejeforhold og ikke fra det nuværende.

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvifita ikke har fremført nogen Beviislighed for, at Reqvirenten, til Sikkerhed for nærværende Forretnings Gjenstand, er i Besiddelse af Effecter heude tilhørende, saa kan der paa dette hendes Foregivende ikke være at tage Hensyn, og da den i Copie fremlagte Lejecontract, der ikke er forsynet enten med Barges eller Bitterlighedsvidners Underskrift, ikke kan ansees at indeholde tilstrækkeligt Beviis for, at hendes Datter, Frøken Voigt, har lejet den i samme omhandlede Lejlighed, og saavel den fremlagte fra Contoiret for det Kjøbenhavnste Brandassurancécompagnie paa Bærer og Effecter udstedte Attest, hvorefter Reqvifita under 26de Januar f. N. har ladet sine Meubler og Effecter forfikkre for 2000 Rdl., som den Omstændighed at hun, efter hvad der er in confesso, har havt den omhandlede Lejlighed tillige indtil April Sluttedag f. N., give Formodning om, at de i samme værende Effecter ere hende tilhørende; saa drister Fogden sig ikke til at nægte Forretningen Fremme efter den derom nedlagte Paastand; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, efter den nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Den 15de Martis paaviser Proc. Beyer endnu enkelte Gjenstande, og idet han bemærker, at Huusverten og Beboerne i Forstaaelse med Reqvifita have nægtet at meddele ham Underretning om et Pulsterkammer, der skal høre til Lejligheden, forlanger han nu ogsaa Udsøg i det tidligere ommeldte Fortepiano og Commoben, som dengang stode i det forreste Værelse, men nu ere spjttede bort.

Proc. Troil ved Indbm. Dgenbøll erklærer, at Frøken Voigt for at undgaae at see sine Meubler ublagte nu har disponeret over disse Gjenstande, og vægrer sig ved at give yderligere Forklaring om, hvor dette Fortepiano og Commoben fortiden beroer.

Alf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I den Deel af de under nærværende Continuationsforretning omhandlede Effecter, der forefindes i den Beboelseslejlighed, hvor Forretningen foretages, vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Diet, Udlæg være at give; men derimod vil den forlangte Execution i det omhandlede Fortepiano og Commoden, der ikke ere blevne paaviste, ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

Arrest 487 Rdt.
og Udsættelse.

1849. 10de Februar (Ode).

E. Wichmann
ctr.

Bertshuussholder Jacobsen.

Proc. Larsen bemærker, at der verserer Retssager mellem Parterne angaaende Sagens Gjenstand, hvorunder Requisiteus gjør Contractus gjældenbe, og han kan saaledes ikke erkjende at stylbe Belobet. Han fremlægger Requisiteus Copie af Lejecontracten, i hvilken ikke findes den Passus „erlægges Lejen ikke i rette Tid, er jeg pligtig strax at fraslytte Lejligheden“, og paastaar, at et saadant Billaar ikke er vedtaget mellem dem, og mener, at denne Passus i den originale Contract øjensynlig er en senere Tilføje; han opfordrer Fogden til at fordrø en betydelig Sikkerhed.

Proc. Klein indbrømmer at Spørgsmaalet om endeel af Arrestens Gjenstand er anhangiggjort ved Retten, men mener ikke at dette kan være til Hindre for at fordrø Sikkerhed ved Arrest. — Requirenten personlig benægter at have underskrevet og attesteret den fremlagte Copie, og Klein paastaar, at Requirenten maa være berettiget til at gjøre sin Ret gjældenbe efter den originale af Requisiteus underskrevne Contract.

Larsen gjør opmærksom paa at samme Mand har underskrevet begge Contracter til Bitterlighed, og siger, at Requirenten ibag har indbrømmet, at den fremlagte Copie er skrevet af hans Son, og overleveret Requisiteus for at tjene til Hjemmel og Esterretning i Contractforholdet. — Requirenten, som selv er Lejer af hele Lejligheden, har ikke opfyldt sin Forpligtelse mod Ejeren, og vil derfor ikke kunne hjemle Requisiteus hans Lejlighed, saalænge han er berettiget til at beholde den (til Octbr.), da

Requirenten er oplagt at frastytte til April, og Requisiteus kan ikke være pligtig at betale Leje, før Requirenten kan fikke ham at blive boende. Desuden har Requirenten transporteret endeeel af Beløbet til v. Vesten, hvorom han fremlægger Attest fra denne.

Klein erkjender at Requirenten er Ejeren Leje skyldig, hvilket hidrører fra, at Requisiteus ikke har betalt sin Leje, men han benægter, at Ejeren har havt Ret til at opsiye ham til April Sluttedag, og mener, at dette Forhold ikke vedkommer Requisiteus. Han benægter, at Requirenten har overleveret Copiecontracten til Requisiteus. Skulde det Beløb, han har transporteret til v. Vesten, og hvorfor han iagen har maattet søgje denne, have nogen Subsydelse paa denne Sag, er det i alt Fald kun for Smi og Suli Maaned, da det øvrige her forbrede ikke er korttransporteret.

Alf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisiteus ikke har fremsort nogen Beviislighed for, at Requirenten er ham noget skyldig, der under nærværende Forretning kan komme til Liquidation, saa vil Arrest være at foretage for det Gæbde, med Fradrag af den omhandlede Leje for Smi og Suli Maaneder f. N., for hvilken Requirenten, ifølge den stete Protocolforsel, har saggivet v. Vesten; imidlertid vil Requirenten, i Medfør af 1—21—4, have, for Arresten iværksættes, med Hensyn til de fra Requisite Side mod samme fremsatte Indsigelser, at stille et Depositum af 200 Rdl. til Sikkerhed for Arrestens Folger. Ligeledes vil den forlangte Udsættelse være at iværksætte, men dog først, efterat Requirenten, til Sikkerhed i Anledning af samme, har stillet et Depositum af 600 Rdl., efterdi der, som fra Requisite Side er anført, er Grund til at antage, at den fremlagte Lejecontract er Requisiteus af Requirenten meddeelt til Hjemmel og Efterretning i Contractsforholdet, og der i samme ingen Bestemmelse indeholdes om, at Requisiteus, naar han ikke erlægger sin Leje i rette Tid, strax skal fratræde det Lejede.

Homann.

vide næste Sag.

Arrest 600 Rdl.
og Udsættelse.

1849. 16de og 17de Februar.

Kammerherre Baron Noddy Thott
ctr.
Bichmann.

Requisitus erklærer sig villig til at flytte, men har overladt endeel af Lejligheden til Jacobsen.

Proc. Larsen for denne fremslægger Contracten med Bichmann og bemærker, at denne er indgaaet med Requirentens Samtykke, og at uden Contracten mellem Requisitus og Ejeren ikke hjemler denne nogen Ret til at forlange Udsættelsen.

Proc. Trojel benægter, at Requirenten har givet sit Samtykke til det omhandlede Fremleje, og, om end noget saadant var givet, kunde det ikke vedvare efterat Bichmanns Lejeforhold var ophørt. Han meente, at det fulgte af sig selv, at betydelige Rescancer altid maatte være en saa væsentlig Uvillighedsbølge af Contracten, at Ublejeren kunde fordr den ophævet, men det var desuden en Afstale mellem Baronen og Bichmann, i Udeblivelse med Lejen strax skulde have Ophævelse af Lejemaalet til Følge.

Requisitus indbrømmer, at en saadan Afstale var truffet men ved en Forglemmelse ikke var bleven indført i den skriftlige Lejecontract.

Larsen benægter dette.

Uf mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Bertshuussholder Jacobsen ikke har fremført nogen Beviislighed for at Requirenten har givet sit Samtykke til den til ham gjorte Fremleje af den omhandlede Lejlighed og hans Udkomst til Besiddelsen af samme saaledes maa ansees alene at støtte sig paa den mellem ham og Requisitus oprettede Lejecontract, der ikke kan medføre nogen Forpligtelse for Requirenten til at lade ham forblive i Besiddelse af Lejligheden efterat Requisitus er pligtig at fratræde samme; saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Requisitus henviser til Arrest i det omhandlede Jacobsen lejede Inventarium.

Larsen protesterer herimod, da Jacobsen efter Contracten med Bichmann har Ret til at beholde det Lejde til Octbr. Flyttedag 1849 og

Decretet om Udsættelsen intet afgjør om Rettsforholdet mellem Wichmann og Jacobsen; in subsidium paastaer han derfor at Decretet ikke gives anderledes end under Forbehold af Jacobsens Ret til at benytte disse Gjenstande saalænge.

Trojel paastaer at dette Lejemaal som et Necessarium til Lejligheden maa være hævet tilligemed Lejesforholdet om Lejligheden ved Fogdens Decret om Udsættelsen.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da det omhandlede Inventarium, i den mellem Vertshusholder Jacobsen og Requisiteus oprettede Lejecontract, nævnes som tilhørende den i Contracten omhandlede Lejlighed, faa maa Requirenten formeentlig ansees berettiget til, for den afseede Leje, deri at søge sin Fyldestgjørelse, uden at den bemeldte Jacobsen ved Contracten tilstaaede Brng af samme, der maa ansees at ophøre derved at han ikke længere er berettiget til Besiddelsen af Lejligheden, derfor kan være til Hindrer. Arresten vil derfor være at fremme i Overensstemmelse med Requirentens Paastand.

Homann.

Kjenbelsene ere ikke appellerede, Wichmann har ved Sagerne mod Jacobsen faaet Dom efter sin Paastand for hvad denne skyldte til 1ste Decbr. 1848.

Dom 3025 Nbl.

1849. 19de Februar (16de).

Cancellieraad N. Wolff

ctr.

Udfjstent i Nationalbanken F. S. Popp.

Requisiteus fremlægget en den 21de Decbr. f. U. udtagen Højesteretsstævning.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Borch benægtede at denne Stævning, som ikke var forkyndt for Vedkommende, kunde standse nærværende Forretnings Fremme.

Da der ingen Lovbestemmelse er for, at en udtagen Appellationsstævning skal være forkyndt for at kunne hindre Execution, saa vil den forlangte Execution, med Hensyn til den udtagne Stævning til den ergangne Doms Indankning for Højesteret, i Overeensstemmelse med D. L. 1—24—54, ikke være at foretage.

Homann.

Alle appelleret og ikke heller paakjendt ved Højesteret.

Dom 65 Nbl.

1849. 5te Marts (3die).

Skomagermester Petersen
ctr.

Copist P. C. Heiberg.

Requisitus fremlægger Protectorium af 30te Marts f. A.

Proc. Larsen ved Fuldm. Sdrum bemærker at Protectorium ikke kan præjudicere den Creditor, Reqvirenten, der har tinglæst Arrest forinden Fallitten og trods denne har kunnet foretage Execution den 18de Marts f. A.; desuden er intet Proclama udstedt i Boet.

Af mig Just. Homann blev decreteret som følger:

Med Hensyn til det Requisitus meddeelte Protectorium vil Arrest paa hans Person ikke være at foretage.

Homann.

Alle appelleret.

Dom 10054 Rdt.

begrundet paa en Skadeserstatnings-Forbring.

1849. 2den April (31te Marts).

Skibscapitajn H. Thorjusen

etc.

Skibscapitajn S. Spinl.

Requiritus henviser til Udlæg i Skibet, men fremlægger sin Regning paa 5579 Rdt. med 17 Bilag, hvori de enkelte Poster ere legitimerede og Hyrens Rigtighed attesteret, og paaستااer Udlæget givet under Betingelse af at dette Beløb forlods afsгааer af Provenuet i Dvereenstemmelse med Frd. 28de Decbr. 1792 § 1 og 2.

Proc. Hanssen protesterer imod at der tages Hensyn til den stillede Betingelse, da Frd. 28de Decbr. 1792 er uanvendelig in casu, og paaستاaer Udlæg efter Dommen i Skib og Fragt.

Proc. Delbanco paaستاaer, at Dommen kun hjemler Execution i Skibet, ikke i Fragten, og benægter at der er fortjent nogen Fragt, da den engelske Lovgivning ikke erkjendte Skipperen berettiget til nogen Deel af Fragten, uden Skibet kom til Bestemmelsesstedet, hvilket Requiritens Fremgangsmaade forhindrede. Han vedbliver sin Paastand om Hyren og Omkostningerne, og formener, at det klart var udtalt i Frd. 28de Decbr. 1792 at Skipperen og Skibsmandskabet herfor havde en fortrinlig stikende Panteret i Skibet, medens Requiritens Kraw aldeles ikke hjemlede ham Det i Tingen.

Hanssen bemærker, at der for Soretten ikke har været procederet om Fragten, at denne er en Fortjeneste ved Skibet, der maa anses at henhøre til og følger med Skibet, og at Distance-Fragt efter 4—5—52 skal udredes, naar Ladningen stilles fra Skibet.

Delbanco benægter, at Fragten saaledes hører til Skibet, og bemærker, at Soretts Dom, der af Fogden maa antages at være begrundet i Proceduren, alene nævner Skibet som Gjenstand for Execution. Han vedbliver sin Fortolkning af Frd. 28de Decbr. 1792.

Hanssen indleverer den for Soretten brugte Procedure til Beviis for at derunder ikke har været Tale om i hvilke Gjenstande Udlæg skulde gives.

Hvad angaaer den af Requiritus nedlagte Paastand om, at Requiriten kun gives Udlæg i det under Forretningen omhandlede Skib Circassian under Betingelse af, at han af sammes Provenu forlods bliver dækket for hans og hans Skibsmandskabs tilgodekommende Hyre, samt de af ham anførte Omkost-

ninger, ialt til Beløb 3379 Rdl., da kan der paa samme ikke være at tage Hensyn, efterdi Requisiteus ikke for bemeldte Hyre og Indkostninger har erhvervet enten Dom eller Forlig og Frd. 28de Decbr. 1792, der nærmest angaaer Concurstilsælde, formeentlig in casu ikke kan ansees at have Anvendelse. Requirenten vil derfor, i Overeensstemmelse med hans Paastand, være at give Udlæg i bemeldte Skib; men derimod kan han formeentlig ikke ansees berettiget til at erholde Udlæg i Fragten, efterdi Requisiteus, ved den ergangne Dom, kun er tilpligtet at betale det idomte Beløb under Tvang af Execution i Skibet, men Fragten ikke, saaledes som fra Requirentens Side er anført, kan ansees at henhøre til Skibet; thi eragtes: Requirenten vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at give Udlæg i det omhandlede Skib, men derimod vil han ikke være at give Udlæg i Fragten.

Homann.

Ikke appelleret.

Bezel 250 Rdl.

1849. 12te April.

C. Rosborg

ctr.

Exam. juris Cibeschütz.

Requisiteus protesterer forbi Bexlens Protest ikke er anmeldt for den 3die Endossent N. Bondo, der er den eneste af de paa Bexlen tegnebe habile Debitorer.

Proc. Trojel ved Fulbm. Dynebøll henviser til Frd. 18de Maj 1825 § 34, hvorefter Præsentaenten kun skal give Underretning til Endossenterne, forsaavidt han agter at søge Betaling hos dem, hvorimod enhver Endossent er pligtig til selv at underrette sin Medendossent, naar han agter at søge Regres hos denne. Desuden har Requisiteus ved Præsentationen af Notarius ubetinget forpligtet sig til at betale inden 8 Dage.

Requisiteus bemærker, at Bestemmelsen i Frd. 18de Maj 1825 § 34 kun kan passe paa transerede Bexler, og at hans Svar paa Notarialcon-

toiret kun er stæet under Forudsætning af at hans Formand Bondo paa lovlig Maade og i rette Tid har faaet en saadav Forkyndelse.

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der formeentlig ikke er nogen Grund til at antage at Bestemmelsen i Frd. 18de Maj 1825, hvorefter den, der har ladet en Bexel protestere de non solutione kun pligter at underrette den Endossent om Protesten, hos hvem han vil søge sin Betaling, ikke skulde have Anvendelse ogsaa i Henseende til indenbyes Bexler, for hvilke de almindelige Forfrister om Bexler, forsaavidt de paa samme lade sig anvende, ifølge Frd. 7de April 1843, skulde tjene til Regel; saa kan der ikke være at tage Hensyn til den af Requisition gjorte Indsigelse, at den påsefede Protest ikke er bleven forkyndt for N. Bondo som Endossent af den omhandlede Bexel. Paa Grund heraf, og da Requisition, ved den for ham skete Forkyndelse af Protesten, har erklæret, at naar Bexlen ikke blev indfriet inden 8 Dage, vilde han betale samme, maa Requisition formeentlig ansees pligtig at betale bemeldte Bexels Paalydende. Forretningen vil derfor, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisition ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom

den 16de Juli 1849.

Thi kjendes for Ret:

Den påstævnte Arrestforretning bor som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at staae, og bor Indstævnte — osv.

(Processens og Fogedforretningens Omkostninger skadesløst.)

. . . „Men ligesom den saaledes yttrede Formening maa ansees ugrundet, da Frd. 7de April 1843 § 4 udtrykkelig bestemmer, at indenbyes Bexler blive at protestere de non solutione til samme Tid, paa samme Maade og under samme Ansvar som trasfereede Bexler, og at de første, med den specielt gjorte Undtagelse med Hensyn til Nenter, iøvrigt

skulle medføre samme Nøttingheder og Forpligtelser som de sidste, saaledes kan heller ikke den Omstændighed, at Indstævnte kort Tid efter Protesten har formaaet Vexlens Udbyder til at udbyde et Skadestøpsbrev, hvorved der blev givet Citanten Pant til et til Vexlens Dækning tilstrækkeligt Betsøb, betage ham den efter den protesterede Vexel tilkommende Ret, da det med Hensyn hertil af Indstævnte fremsatte Udsættum, at Citanten ved Modtagelsen af Skadestøpsbrevet havde erklæret, at han frasagt al Tiltale mod Indstævnte, ikke af denne, — imod Citantens Benægtelse heraf — er bevist." . . .

Udsættelse.

1849. 10de (2den) og 23de April (18de).

Gkonomager S. A. Jacobsen
ctr.

Enkemadame Jensen.

Requirenten har ved Auction kjøbt Requisita forrige Ejendom.

Requisita protesterer mod Udsættelsen, for det første, fordi Requirenten ikke har faaet Stjøde paa Ejendommen, men kun er i Besiddelse af en Udskrift af Auctionsprotocollen, Auctionsconditionerne og en Attest fra Proc. Schaaf; hun benægter at hun derefter har Competence og paaflaer at han ikke har opfyldt Conditionerne; dernæst fordi der verserer en Rets sag mellem Parterne om Gyldigheden af hans højeste Bud, idet han nemlig selv paa Auctionsdagen havde udtalt, at han vilde købe Ejendommen til hende, og derved havde faaet den tilflaaet for en Kjøbesum, der var betydelig under dens Værdi.

Requirenten forlanger fremlagt det af Requisita til Fogdens Assistent leverede Papir, som nu er tilført Protocollen, hvilket han erklærer er skrevet af Assistenten selv, hvorfor han maaite ønske en anden Assistent.

Assistent Bedege indbrømmer, at han i Formiddag har skrevet dette efter Conference med Requisita Sagsfører, for at lette hende Tilførslen til Protocollen af Proceduren, som han, Bedege, ikke kjendte videre til, end hvad denne Sagsfører idag har sagt; men han erklærer sig fra nu af inhabil og henstiller til Kongens Foged om han skal fungere længere.

Af mig Justitsraad Homann blev resolveret som følger:

Da Requirenten aldeles ingen Grund har til Anke over det af Bedege i Henseende til nærværende Forretning brugte Forhold; saa kan det af ham gttrede Ønske om, at en Anden

af Assistenterne ved Fogedcontoiret kommer til at fungere under Forretningens Continuation, ikke komme i Betragtning.

Homann.

Efterat Kjendelsen er assagt den 10de, fortsættes Proceduren om Reqvirentens Competence den 10de og 18de.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Med Hensyn til det fra Requisite Side Fremførte vil Reqvirenten, til Sikkerhed i Henseende til nærværende Forretnings Folger, have at stille et Depositum af totusinde Rdl., eller af Kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum, og derefter vil Forretningen, saafremt Requisite fremdeles maatte vægre sig ved at ryddeliggjøre og fratræde den Lejlighed, hun beboer i den omhandlede Ejendom, ifølge den derom nedlagte Paaftand være at fremme.

Homann.

vide 26de October.

Bezel 3830 Rdl.

1849. 11te og 12te Maj.

Holger T. Fosø & Co.

ctr.

Overlæge P. C. Feveile.

Requisite Svoger, Højesterets-Secretair Obeliv, erklærer at Requisite Hustru igaar havde indgivet Begjæring om at tage Voet under Behandling som fallit; derpaa ankommer Skifteretten, hvis Fuldmægtig Nørregaard protesterer imod Forretningens Fremme, da Voet alt igaar var decreteret taget under Behandling.

Proc. Maag paaستاer Forretningen fremmet, deels forbi Requisite Hustru ikke kan begjære Voet taget under Skistebehandling, da Requisite ikke er længere borte end i Jylland, deels forbi ogsaa Arrestforretningen er requireret igaar, og ikke kunde præjudiceres ved Falliterklæringen.

Fuldm. Nørregaard begjærer Fogdens Kjendelse.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Da Skiftecommissionen er nærværende paa Requifiti Bopæl for at tage hans Bøe under Behandling, faa vil den paabegyndte Forretning ikke være at fremme.

Homann.

Den 12te Maj forlanger Proc. Maag i skriftlig Requifition Forretningen foretaget i „Overlæge Feveiles Bøe.“

Kongens Foged affiger strax Kjendelsen.

3 Indledning af foranførte til mig gjorte Forlangende blev af mig decreteret som følger:

3 Henhold til det af mig afgivne Decret under den af mig igaar paabegyndte Arrestforretning hos Overlæge Feveile, samt da dennes Bøe af den Kongelige Lands=Over= samt Hof= og Stads=Rets Skiftecommission er taget under Behandling; vil den requirerede Arrestforretning ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

1849. 9de Juli.

Skomager S. G. S. Holm
ctr.

Brændeviinsbrænder Ehybe.

Requirenten fremlægger Udskrift af Gjældscommissionens Dom, hvorefter den af Requifitns anlagte Eedsfag ved Dom af 5te d. M. er bleven hævet, fordi Citanten, Requifitns, efter først at have erholdt 14 Dages Anstaud til at fremlægge en Udskrift, efter Udløbet deraf ikke mødte, men ved sin Sagsfører atter begjærede 8 Dages Anstaud, hvorimod Indstævnte protesterede. Requirenten forlanger derfor Execution for de 6 Rbl., hvis Betaling var gjort afhængig af Requifiti Eed.

Proc. Hausen ved Fuldm. Møller fremlægger en ny ubtagen Eedsstævning, der vil falde i Nette den 19de ds., og protesterer i Henhold dertil mod Forretningen.

Af mig Justitsraad Homann blev afgivet følgende Eragtning:

Ifølge den ergangne Dom af 5te d. M. samt Grundsaetningerne i Frd. 16de Januar 1828 § 2, kan den paa ny stete Gedsstaevning fornemmelig ikke standse naeravaerende Forretning, og den vil derfor, saafremt Requisiteus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, vaere at fremme; thi eragtes: saafremt Requisiteus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, vaere at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

1849. 4de (3die) og 22de August.

Procurator d'Andamp som Mandatarus for
Kjobmand Emil Møller

ctr.

Meiersen Nephew & Co.

Requisiteus er boemt til at ndlevere 79 Blokke Asphalt og 1 Fab Asphalt-Tjære eller betale 470 Rdl. 2 St.

Advocat Broch tilbyder at ndlevere Tjæren og 74 Blokke og betale de andre, eller puster 5 Dages Udsættelse for at levere dem alle, da de manglende 5 kun ere ude som Handelsprøve.

Pottoadvocat Damfjer ved Fulbm. Damfjer forlanger strax alle Varer ndlevere eller Execution for Beløbet.

Den i Dommen ommeldte Godtgjorelse, af Broch opgivet til c. 152 Rdl., ere Parterne enige om at afgjøre ved, at Damfjer deponerer Beløbet til bets rette Størelse naermere kan blive afgjort.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den ergangne Dom er Requirenten, der har protesteret mod at Requisiteus tilstaaes den af ham forlangte Udsættelse af naeravaerende Forretning, der derfor ikke kan vaere at indvilge, berettiget til, mod at udrede den i Dommen omhandlede Godtgjorelse, enten strax at komme i Besiddelse af samtlige de omhandlede Varer eller ogsaa at erholde sammes Verdi be-

talt med 470 Rdl. 2 Sk.; men da nu en Deel af Varerne ikke ere tilstede, og han saaledes ikke kan erholde Fuldbestjorelse ifølge Dommens forste Alternativ, saa maa Requisiteus formeentlig ansees pligtig til, til ham at udbetale bemeldte Erstatningssum. Paa Grund heraf, og da den i Dommen omhandlede Godtgjorelse, ifølge den mellem Parterne til Embedsprotocollen stete Overenskomst, under nærværende Forretning ikke vil komme til Liquidation, vil Forretningen, saafremt Requisiteus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisiteus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Efterat Kjendelsen er affagt den Ate, begjærer Dantsjer Forretningen. udsat og forlanger den igjen continueret den 22de.

Nu erklærer Brock, at alle Blokke ere tilstede og vil udelevere dem.

Dantsjer mener, at Dommens Alternativ er ham overladt ved Fogdens Kjendelse, som denne manglede Competence til at forandre; at Requisiteus ikke kan have Valget in infinitum, ligesom han ikke erkjender at Varerne ere i Behold.

Brock bemærker, at det er bekjendt, at Fogden efter Omstændighederne kunde forandre sine Kjendelser, og her saa meget mere som Requirenten selv havde begjært Forretningen udsat, da Varerne ikke alle vare tilstede. Varerne vil han paa vise i Requisiteus Pakhuus, og han opfordrer „Fogden og dennes Vidner til i saa Henseende at optage et Syn over Varerne.“

Dantsjer protesterer „mod Forretningens Forslyttelse og det begjærte Skjon“ og paa staar Forretningen fremmet.

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Udlæg endnu ikke er effectueret ifølge det afgivne Decret, saa maa Requisiteus formeentlig ansees berettiget til at opfylde Dommens forste Alternativ ved, saafremt samtlige de omhandlede Varer i uforringet Tilstand ere tilstede, at udelevere samme. Bemeldte Varer vil derfor være at tage under Skjon, og, saafremt de ansees at svare til den paa samme ved den er-

gangne Dom fastsatte Værdi af 470 Rdl. 2 Sk., maa Requirenten ansees pligtig at modtage samme som Fyldestgjørelse ifølge Dommens første Alternativ; skjønnes de derimod ikke at være af Værdi til bemeldte Sum, vil Udlæg, i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand, for denne være at give. Og saa vil Udlæg være at effectuere for de under nærværende Continuationsforretning afstedte Omkostninger, Gebur og Salair, saafremt Requiritus ikke erlægger samme i Mindelighed.

Homann.

Efter Kjendelsen forlanger Damsker Mænd udmeldte til at afgive Skjønnet.

Brod bemærker, at det under Disensionen saavel for Domstolen som for Fogedretten har været in confesso, at Værerne, dersom de vare tilstede, havde den i Dommen angivne Værdi; han henstiller til Fogden, at Synet maa gaae ud paa at undersøge om Værerne ere tilstede in natura.

Damsker bemærker, at der nu da ikke er en Forandring af factiske Omstændigheder, hvorefter Fogden kan forandre Kjendelsen, og „overlob til Fogden at bestemme hvorledes Forretningen skulde fremmes.“

Alf mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Under Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den sidst afgivne Eragtning, være at udmelde sagkyndige Mænd, der afgive deres Skjøn over de omhandlede Værers Værdi.

Homann.

Ikke appelleret.

1849. 26de October.

Skomager J. A. Jacobsen
ctr.

Enkemadame Hansine Jensen.

Forretningen gaaer som den 23de April d. A. ud paa at udsætte Requisita af den af Requirenten kjøbte Ejendom.

Requisita modsætter sig Udsættelsen, idet hun paaberaaber det under Forretningen den 2den—23de April Paaserebe, af hvilken denne Forretning er en Continuation.

Proc. Bydttmann benægter dette, han kjenner ikke den tidligere Forretning, og da der ikke er fremlagt nogen Udskrift af samme, kan den ikke her komme i Betragtning. Reqvirenten er nu ved Dom frifunden for Reqvistitæ Tiltale i den Sag, hun havde anlagt mod ham, og denne Dom er ikke appelleret, og han benægtebe at den vil blive det.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvirenten, ved den under Forretningen i Udskrift fremlagte Dom, er bleven frifunden for Reqvistitæ Tiltale, og han derhos har stillet Sikkerhed for Forretningens Folger, saafremt Dommen maatte blive indanket, og Ansvar i Anledning af Forretningen komme til at finde Sted; saa vil Forretningen, saafremt Reqvistita ikke uopholdelig ryddeliggjør og fratræder den Lejlighed, hun bebøer i den omhandlede Ejendom, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand være at fremme.

H o m a n n.

(Der sees at have været stillet 500 Rbl. til Sikkerhed.)

Ikke appelleret.

Dom 55 Rbl.

1849. 6te November.

Skomager J. G. J. Holm
chr.

Kammer skriver H. S. Jørgensen.

Reqvirenten, efterat have faaet Fylbesgjørelse paa omtrent 10 Rbl. nær, „paaviste beryaa nogle i en Chiffonniere liggende ubetydelige Fruentimmer-Klædningsstykker.“

Reqvistitus bemærker, at disse tilhøre hans Kone og Børn og protesterer mod Udlæg deri.

Reqvirenten vedbliver sin Paastand.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge den skete Protocoltilførsel maae de under Forretningen omhandlede Klædningsstykker anses at være af en ringe Værdi

og at henhøre til Reqvifiti Rones og Borns nødvendige Paa-
klædning, og Udlæg i samme vil derfor ikke være at give.

Homanu.

Ikke appelleret.

Udpantning 549 Rbl.

1849. 17de November.

Den kongelige Administration for Havnevesenet
ctr.

Gjæstgiver Zahusen.

Forretningen foretages efter en Skrivelse fra Havneadministrationen angaaende det af denne udlagte uresunderede Beløb for Ombygning af Bolværket udsfor Reqvifiti Ejendom.

Reqvifitus protesterer mod Forretningen som ulovlig, da Overøvrigheden, her Magistraten, ikke har givet sin Approbation dertil med Tilføjende af den ved Frd. 2den Juni 1830 § 6 forestrevne Clausul, ligesom Havneadministrationen ikke engang selv har erklæret at ville være ansvarlig for Forbringens Nigtighed. — Han bemærker derhos, at han ikke har faaet nogen Advarsel efter Frd. 18de April 1744 § 9, samt: 1, at det ikke var fornødent at ombygge Bolværket, hvilket ikke heller er oplyst ved løbligt Skjøn, 2, at Anordningerne kun paalægger ham at holde Bolværket istand, 3 og 4, at det ved Administrationen opførte nye Bolværk er blevet flettere og dyrere end det skulde, 5, at det ældre Bolværks Materiale ikke er kommet til Afbrug eller paa anden Maade ham tilgobe.

Efterat Prot. osv. — eraglet som følger:

Svad angaaer den af Reqvifitus gjorte Bemærkning, der gaar ud paa at en Forretning af Natur som den nærværende ikke retteligen kan foretages, uden at Overøvrigheden eller her i Staden Kjobenhavns Magistrat dertil har givet sin Approbation, da kan der paa samme ikke være at tage Hensyn, esterdi den Autoritet, der har forlangt nærværende Forretning, tildeels bestaaer af Personer, der beklæde Overøvrighedsembede her i Staden, hvis Autorisation til Inddrivelsen af det omhandlede Beløb maa ansees at være tilstrækkelig, og da de forovrigt gjorte Bemærkninger indeholde

Realitetsexceptioner, der under nærværende Fogedsforretning ikke kunne komme i Betragtning; saa vil Forretningen, saafremt Requisition ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisition ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 6te Januar 1851.

Gjæstgiver L. N. Zahusen
ctr.

Den kongelige Administration for Havnevæsenet
i Kjøbenhavn.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedsforretning bor ufterrettelig at være, og bor det derved givne Udlæg være ophævet.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Det skjønnes ej heller rettere, end at den almindelige Forstkrist i bemeldte Frds. § 5 maa antages at omfatte Inddrivelsen af saadant Tilgodehavende, som efter Pl. 28de Sept. 1768 er Gjenstand for „Execution“, hvilket Udtryk, naar henføres til Pl. 21de Novbr. 1828, der udbider sammes Bestemmelse til Kjøbstæderne i Danmark, ikke kan betragtes anderledes end som synonymt med „Udpantning“, hvilket og finder Bestyrkelse deri, at Frd. 2den Juni 1830 § 2 som Gjenstand for Udpantning blandt andet anfører Tienbevederlag, hvorom dog Frd. 8de Januar 1810 § 29 litra a bruger Udtrykket „Execution“. Da det nu berøres ikke findes, at Havneadministrationen her i Staden kan betragtes som Overøvrighed, og en saadan Resolution ifølge oftciterede Frds. § 5 udfordres for at Udpantning kan iværksættes, saa maa den paaankede Forretning anses uretteligen foretagen, og det berester givne Udlæg efter Citantens Paastand blive at ophæve.“ . . .

Højesterets Dom
den 22de December 1851.

Havnevæsenet

ctr.

L. A. Zahusen.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bor ved
Magt at stande.

Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

Dom over 450 Rdl.

1849. 16de og 20de November.

H. D. Schwinger

ctr.

Silke= og Klædehandler H. E. Lund.

Requisitus og Proc. Trojl ved Fuldm. Drenboß protestere mod per= sonlig Arrest, da Requisitus er syg og udsat for at blive sundsvag; fore= løbigt begjærer han Udsættelse for at producere Lægeattest.

Proc. Maag ved Fuldm. Herforth benægter og protesterer og for= langer i hvert Fald Decret afgivet, selv om det ikke fuldbyrdes.

Uf mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil være at stille i Beroc indtil i Eftermiddag Kl. 6, for at Requisitus derved kan gives Lejlighed til at til= vejebringe Beviislighed betræffende den af hant foregivne Syg= domstilstand; indtil denne Tid vil Forretningsvidnerne have hos ham at være nærværende for at varetage hans personlige Tilstedeblivelse.

Homann.

Om Eftermiddagen fremlægger Trojl Attester fra Dr. Wendt og Dr. Lund og fremskilder Requisti Handelsbetjent Bøch, som siger, „at Requi= situs i de 3 Maanedes, han har været hos denne, ofte er blevet svimmel og geraadet i en aldeles bevidstløs Tilstand, saaledes at han undertiden var faldet omkuld og undertiden ved hurtig tilfænde Hjælp bragt til Nolighed og Besindelse.“

Hersforth protesterer mod Bøchs ubeføjede Fremtræden, og benægter Nødvigheden af hans Forklaring; han erkjender ikke Nødvigheden af Attesternes Indhold eller at det er af saadan Betslæsenhed, at det kan befrie Rekviritus for personlig Arrest, med de aldeles ubestemte Udtryk „troer“, „frugter for“, „anseer“, som ikkun svagt antyde Muligheden af at Arresten kan have Indflydelse paa Rekviriti Helse.

Trojl bemærker, at naar Dr. Bøchs Attest erklærer, at han „maa anfæse Indspærring for at være særdeles farlig for hans (Bøchs) svage- lige Helse“, saa ere disse Ord vistnok bestemte og afgjørende, medens Ordene „frugter for“ antyder den samme Tanke.

Hersforth forlanger, at der skal staae „absolut“.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge Lovgivningen kan en Creditor formeentlig ikke ansees berettiget til for Gjæld at faae sin Debitor heftet paa Person, naar denne befinder sig i en Sygdomstilstand, der er saaledes, at han derved vil blive udsat for Fare enten paa Liv eller Helse, og da nu Rekviritus, ifølge de fremlagte Lægeattester, samt den af Handelsbetjent Bøch, under Eeds Tilbud til Embedsprotocollen afgivne Forklaring, maa antages at være i en saadan Tilstand, saa vil den forlangte Arrest paa hans Person fortiden ikke være at foretage; thi eragtes den forlangte Arrest paa Rekviriti Person vil fortiden ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

Forlig 140 Rbl.

1850. 6te Februar (5te).

P. N. Skovsted
ct.

Hjrekudsk og Bogmand L. Sviger.

Proc. Larsen protesterer mod Arrest paa Rekviriti Person og frem- lægger en Attest fra Amtsirurg Müller; — senere fremstiller han 2 Vidner, Hr. Hansen og Mb. Jensen, der, „behørig forberedte“ under Eeds Tilbud forklare, at Rekviriti mentale Tilstand ofte har været for- syrret, naar han ikke havde den behørig Motion.

Requirenten modsigter Indholdet og Betydningen af det Fremkomne, da han ofte seer Sviger i stadig Virksomhed.

Parten mener at det Fremkomne ialtsald maa være tilstrækkeligt til, at han kan forlange 14 Dages Udsættelse for at indhente yderligere Attester.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Forsaavidt der under nærværende Forretning er Spørgsmaal om Hestelse paa Person, vil Forretningen være at stille i Beroe i en Tid af 14 Dage fra Dato, for at Requiritus derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe yderligere Oplysninger i Henseende til hans Helbredstilstand; men forøvrigt vil den, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, saafremt Requirenten forinden maatte kunne paavise Noget til Gjenstand for Udlæg.

Homann.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1850. 4de Marts.

Urtekræmmer F. Wilhelm Nielsen
ctr.

Sadelmagermester Chr. Wilhelm Bottern.

Requirenten har ved Auction kjøbt Requiriti forrige Ejendom.

Requiritus protesterer mod Forretningen ved et Indlæg.

Proc. Hedscher bemærker, at Requirenten ifølge Auctionsconditionerne var berettiget til at tiltræde Ejendommen efter Hammerslaget ved 4de Auction den 15de Decbr. f. A. og de Dele deraf, som ikke vare bortsejede, og der er ikke betinget Requiritus nogen Ret til Beboelse efter Hammerslaget. Forsaavidt Requiritus anfører, at Requirenten ikke havde oplyst Auctionsconditionerne, og at der tilkom Requiritus et Overskud, da benægter han det, hvilket iøvrigt jo kun vedkom Auctionsrequirenten og rette Bekommenbe, men ikke denne Forretning.

Requiritus bemærker endvidere, at Proc. Sydman ved 4de Auction paa Forespørgsel har erklæret, at Kjøberen ikke strax kunde tiltræde Ejendoms Lejlighed.

Hedscher erkjender ikke dette eller at der „vare flere Conditioner for Salget end det Fremlagte.“

§ Auctionsconditionernes § 2 siges:

„Fra Tilslaget staaer Ejendommen for Kjøberens Risiko i alle Tilfælde . . . og strax efter Tilslaget kan Ejendommen tiltrædes og tages i Besiddelse af Kjøberen, som dog er pligtig at opfylde de med Beboerne indgaaede Lejemaal efter de afsluttede Contracters Indhold.“

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Hvad angaaer den af Reqvistus fremsatte Indsigelse, at Requirenten ikke har været berettiget til at opsigte ham den omhandlede Beboelseslejlighed til Fratrædelse afdagte 1ste Februar, da kan der paa samme ikke være at tage Hensyn, efterdi Auctionsconditionerne ikke hjemle ham nogen Udkomst til at blive boende i samme, hvorimod Requirenten, ifølge Auctionsconditionernes § 2, var berettiget til at tiltræde Ejendommen strax efterat han havde modtaget Hammer slag paa samme. Ligesaa lidt kan der være at tage Hensyn til hans øvrige Anførte, efterdi det skete Hammer slag paa Ejendommen er upaaanket og usvækket. Forretningen vil derfor, saafremt Reqvistus ikke uophødeliger ryddeliggjør og fratræder den omhandlede Lejlighed, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Reqvistus ikke uophødeligen ryddeliggjør og fratræder den omhandlede Lejlighed, vil Forretningen, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Forlig 160 Rbl.

1850. 6te og 23de Marts.

Gartner Kellermann

ctr.

Bundtmager Friß Rehlet.

Reqvistus protesterer mod Arrest, da ifølge Lovgivningen Creditor ikke er berettiget til at faae Debitor hestet paa Person, naar han berøvet bliver udsat for Fare paa Liv og Helbred; han fremlægger en Attest fra hans Huuslæge Secher om, at Alt hvad der hindrer den for Reqvistus

nødvendige Motion og daglig Spadseren, vil have en yderst stabelig og farlig Følge for hans Helbred; samt et Tingsvidne om at han lider af Krampetifsælde og ikke uden yderste Fare kan være alene; in subsidium begjærer han 8 à 14 Dage for at skaffe yderligere Oplysninger.

Proc. Byttemann benægter, at disse Documenter indeholde Beviis, at Attesten er udstedt af en offentlig Læge, og at Requisitus lider af eller har Ansats til nogen Sygdom, saa at Gjelbsfængsel udsætter ham for Fare paa Liv og Helbred; han protesterer med Udsættelse.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Forsaavidt der under nærværende Forretning er Spørgsmaal om Hestelse paa Person, vil Forretningen være at stille i Beroe i en Tid af 14 Dage fra Dato, for at Requisitus derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe yderligere Oplysninger i Henseende til hans Helbredstilstand; men forøvrigt vil den, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, saafremt Requirenten forinden maatte paavise Noget, Requisitus Tilhørende, til Gjenstand for Udlæg.

Homann.

Den 25de Marts fremlægger Requisitus en af Læge Bloch udstedt Attest med Paategning af Overlæge Fevejsle, som han siger afgiver fuldstændigt Beviis for, at Berøvelsen af den personlige Frihed absolut vil have høist stabelige og farlige Følger for hans Liv og Helbred.

Byttemann benægter, at denne Attest er udstedt af autoriserede Læger og bemærker, at Indholdet er ubestemt og kun indeholder hvad der er fortalt Udsæderen.

Requisitus vedbliver sit og forbeholder sig Udsættelse for at Udsæberne kunne ratificere deres Underskrifter.

Byttemann protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge de under Forretningen fremlagte Lægeattester samt de Oplysninger, der indeholdes i det ligeledes fremlagte Tingsvidne, maa det formeentlig antages, at Requisiti Helbredstilstand er saaledes, at han vil udsættes for Fare paa Liv og Helbred ved at undergives personlig Arrest, og da en Creditor ifølge Lovgivningen formeentlig maa anses uberettiget til for Gjæld at faae sin Debitor heftet paa Person, naar denne befinder sig

i en saadan Tilstand, saa vil den forlangte Arrest for Tiden ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Arrest paa Re-
quisiti Person vil for Tiden ikke være at foretage.

Homanu.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de November 1850.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Gartner Nicolai Kellermann, bor være berettiget til, ved Kongens Foged, at erholde Indstævnte, Bundtmager-
mester Friy Kehlert, belagt med Arrest paa hans Person.

Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten
stadesloft.

Dommen er alene begrundet ved at Citantens Paastand ikke har
mødt Indsigelse, da Indstævnte, efter at have erholdt Anstand for at give
Tilsvær i Sagens Realitet, „paa dens næste Tægtedag hverken har mødt
eller labet møde.“

Dom 50 Rbl.

1850. 13de (12te) og 15de April (13de).

J. H. Schæffer
ctr.

Watfabrikør Vallin.

Proc. Knudsen ved Fulbm. Møller for S. Vallin i Hamborg frem-
lægger et mellem Requisition og Pohmann den 20de Februar 1846 ind-
gaaet Forlig, tinglæst den 25de s. M., samt Transport fra Pohmann til
Intervenienten af 7de Januar 1848 paa dette og den derefter under 7de
Juni 1847 hos Requisition foretagne Executionforretning, og protesterer
mod Ublæg i de da ublagte Effecter.

Proc. d'Auchamp ved Fulbm. Olsen bemærker, at Forliget er expi-
reret i Begyndelsen af 1848, medens Lejecontracten er af 14de October
1848. Der var da intet Document læst paa Requisition, og da den paa-
beraabte Execution ikke var tinglæst, maatte han i Henhold til Grund-
sætningerne i Frb. 18de Jan. 1788, 27de Novbr. 1830 og 28de Marts
1845 protestere imod at der toges Hensyn dertil og paaستاae Forretningen

fremmet; in subsidium nægte de han Ibenbiteten, og aldeles in subsidium begjære de han Udlæg i de Gjenstande, der ikke maatte være anførte blandt dem, hvori Udlæg var skeet den 7de Juni 1847.

Møller exciperer mod den principale Protest og beder Retten at modtage en Tilsebeværendes Forklaring til Protocollen om Ibenbiteten. Ibsen vedbliver sin aldeles subsidiaire Paastand, og enes berester med Møller om imorgen at paahøre de ommeldte Forklaringer.

D. Henius erklærer nu, at de i det forreste Bærelse horende Meubler, som ikke vare udlagte ved den tidligere Execution, ere hans og af ham indbragte, da han lejede Bærelset af Requisiteus.

Ibsen protesterer herimod og
Henius forlanger Kjendelse.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I følge den fte Protocolltilførsel er forelobigen at paa-
fjende, hvorvidt Requirenten kan anses berettiget til for det
ste at søge Fuldgjørelse i den Deel af de omhandlede Ef-
fecter, hvori Udlæg ikke er skeet under Forretningen hos Re-
quisiteus den 7de Juni 1847. Da nu Requisiteus har lejet den
Lejlighed, hvori disse Effecter foresindes og Formodningen saa-
ledes maa anses at være for, at de ere ham tilhorende; saa
vil Udlæg i saame være at effectuere uden at der kan være at
tage Hensyn til den af Henius nedlagte Protest.

Homann.

Efterat den første Kjendelse er affagt, opfordrer Ibsen strax Fogden
til at tage hans principale Paastand under Paakjendelse.

Af mig Justitsraad Homann blev afgivet følgende Eragt-
ning:

Bel indeholder D. R. 5—7—7 m. fl. Lovbestemmelser
nogen Analogie for at en Executionsforretning, hvorunder der
er givet Udlæg i vorligt Gods maa, naar dette er forbleven i
Debitors Besiddelse, være tiuglæst for at kunne tillægges Rets-
virkning i Henseende til 3die Mand; da der imidlertid ikke
herfor er nogen særlig Lovbestemmelse, drifter Fogden sig dog
ikke til at give Requirenten Udlæg i de under Forretningen hos
Requisiteus den 7de Juni 1847 udlagte Effecter til Præjudice
for S. Ballin, der har erhvervet Transport paa Udlægget.

Requirentens principale Paastrand vil saaledes ikke være at tage til Folge. Forøvrigt vil Forretningen være at fremme efter den tdbligere afgivne Eragtning.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Dom 30 Mds.

1850. 30te Mai (29de).

E. Mortensen
ctr.

Dvægpranger Salomon Aage Jensen.

Salomon Dvesen protesterer mod at være den Paagjeldende og mod Forretningens Fremme.

Proc. Beyer benægter som ubeviist, at „Comparentens“ Navn er ån berlebes end i Dommen angivet, og bemærker, at denne selv har modtaget Stævningen uden Indsigelse og ogsaa indfundet sig i Retssalocalet, men der af Andre lod sig bevæge til at gaa bort. Comparenten benævnes her paa Stebet almindelig som i Dommen anført efter sin Faber, som hedder Aage Jensen i Fyen.

S. Dvesen fremlægger 3 Breve fra sin Faber Dve Jensen, hvis Udskrift godtgjør Rigtigheden af hans Ansøgte; her paa Stebet kaldes han kun „Salomon“, og hvad Stævningen angaaer, da spurgte Stævningmændene efter Salomon Dvesen, og derfor modtog han den; da han saae, at den ikke angik ham, gif han dog for en Sikkerheds Skyld op i Retssalocalet, men da hans Navn ikke var opført der paa Retssalisten, gif han bort.

Beyer modsigter, at Brevene ere fra Faberen, angaae Requiritus eller bevise noget; han vedbliver sin Paastrand, at Comparenten Salomon intet kan have mod Sagens Realitet at indvende men kun mod Navnet.

S. Dvesen vedbliver sit og erklærer, at Hestehandler Mortensen, hvis han er Requirenten, tværtimod skylder ham Penge.

Uf mig Justitsraad Homan blev eragtet som følger:

Da Requiritus ved Stævningens Forkyndelse har ladet sig overlevere Copie af samme uden derimod at gjøre Erindring og han ikke senere har givet Møde under Sagen og der fremsat Indsigelser; saa kan der ikke være at tage Hensyn til det fra

hans Side Fremførte, og Forretningen vil derfor, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requiritus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjenbelsen reserverer Requiritus alt lovligt og bemærker, at han intet ejer til Gjenstand for Udlæg, da han har Bopæl i Tjen og kun er her som Besulbmægtiget for sin Faber og har handlet med dennes Creaturer.

Beyer benægter dette og paaviser 2 Køer, som af Gaardskarlen her ere ham paaviste som Requiritus tilhørende.

Requiritus erklærer, at disse af ham i Commission for hans Faber ere solgte til Trebiemand, som endnu ikke har labet dem afhente.

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der ikke er fremført nogen Beviislighed for at de under Forretningen omhandlede 2 Køer tilhører nogen Anden end Requiritus, saa vil Udlæg i samme, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge den derom nedlagte Paastand, være at effectuere.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de November 1850.

Dvaaghandler Salomon Dvesen
ctr.

E. Mortensen.

Thi kjendes for Ret:

Det ved den paaankede Executionsforretning Indstævnte,
E. Mortensen, givne Udlæg i 2 Køer bør være ophævet.

Proecessens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Vel er det nu in confesso, at Titanten, da Stævningmændene indsaandt sig paa Vesterbroe Nr. 3 - 4, hvor Titanten da opholdt sig, for at forlynde Stævningen, har taget imod den Copie af samme, Stævningmændene leverede ham, ligesom det ved disses beedigede Forklaring maa ansees beviist, at de forud havde navngivet den Person som Salomon Lage Jensen, for hvem de skulde forlynde Stævningen; foruden at Titanten imidlertid først efter Mændenes Bortgang vil være bleven opmærksom paa, at Stævningen løb paa Salomon Lage Jensen, og at han saaledes af en Fejltagelse havde modtaget Indvarslingen, som om den paagjeldte ham selv, saa kunde Titanten, under Forudsætning at hans Navn i Birkeligheeden var Salomon Ovesen, og ille det, Stævningen løb paa, ille have Føje til at ansee Stævningemaalet som sig vedkommende, ligesaalidt som den Dom, der maatte erhverves over Salomon Lage Jensen, og da det derhos ved Fremlæggelsen af Titantens Døbeattest i Forbindelse med et ham i sin Tid meddeelt Pas og Indrullerings-Bevijs maa ansees godtgjort, at hans Navn i Birkeligheeden er som af ham opgivet Salomon Ovesen, vil som Følge heraf det Resultat, der er statueret i den indsaandede Kjenbelse, ille kunne billiges, hvorimod det paaanførte Udslæg bliver at ophæve.“ . . .

1850. 3die Juni.

J. A. Meier
ctr.

Capitain F. T. D. v. Bressendorph.

Proc. Knudsen ved Fuldm. Møller forlanger ubleveret et hos Rekviritus den 3die Maj d. A. udlagt Fortepiano.

Requiriti Møller erklærer, at Rekviritus ille er uvillig til at ublevere det, men Verten, Soele, har sat sig i Besiddelse deraf.

Soele erkjender, at han har gjort dette, for derved at søge Fyldestgjørelse for noget af den Huuseje, han har tilgode hos Rekviritus. Han mener, at han ifølge den Ret, en Huusejer efter Lovgivningen har som privilegeret Creditor, maa være berettiget til at tilbageholde det og protesterer mod, at det ubleveres til Rekvirenten.

Møller exciperer og vedbliver sin Begjæring om at faae det ubleveret.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Rekvirenten har Udslæg i det in questione værende Instrument, saa kan den Fordring, som Farvehandler Soele

har paa Requisition for tilgodehavende Hustru, ikke være ham hinderlig i for hans under den foregaaende Forretning omhandlede Tilgodekommende deri at søge sin Fyldestgjørelse. Imidlertid seer Fogden sig ikke i Stand til at sætte Requirenten i Besiddelse af Instrumentet, der ikke er paaviist, førend Requirenten ved Sogsmaal og Dom har erhvervet Tvangsmiddel over bemeldte Soele til Ubleveringen af samme.

Homann.

Soele forpligter sig til at ublevere Fortepianoet.

Underholdningsbidrag 12 Rbl.

1850. 10de Juni (7de).

Skæderisvend Johan Wilhelm Koch.

Requisition erklærede, at han var kommen overens med sin Hustru om, at denne ikke vilde gjøre noget Krav gjældende i Anledning af Separationen, før deres Datter var confirmeret, og fremlagde hendes Tilstaaelse derom af 17de Januar d. A.

Hustruen, som var tilstede, erklærer, at hun vel har understrevet sit Navn nederst paa Siden af det fremlagte Stykke Papir, men da var det $\frac{1}{2}$ Ark, medens det nu kun er $\frac{1}{4}$ Ark, og det indeholdt kun en Dwittering for det da betalte Afdrag. Hun tilføjer, at Requisition desuden senere personlig har betalt hende et Afdrag af 2 Rbl. for Maj Maaned.

Dette bekræfter Requisition.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Vel vedgaaer Requirentinden at have skrevet det Navn, der forefindes under det af Requisition fremlagte Document, men da Requisition har betalt Afdrag paa det Alimentationsbidrag, han ifølge den i Gjenpart fremlagte Separationsbevilling er pligtig at udrede, efterat Documentet er udfærdiget; saa kan Documentet, paa Grund heraf, samt med Hensyn til de mod sammes Gyltighed fra Requirentens Side fremsatte Indjiggelser formæntlig ikke anses at være for hende forbindende. Forretningen vil derfor, saafremt Requisition ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Minde-
lighed, vil Forretningen, under Forbeholdenbed af Enhvers lov-
lige Ret, være at fremme.

Homann.

Ferligt.

Forlig 70 Nbl.

1850. 11te Juli (10de).

Hofet N. Nielsen

ctr.

Hjrekudsk Sviyer.

Proc. Larsen ved Fuldm. Dølvær fremlægger Udskrift af Forretningen
hos Requisitus den 5te Febr. d. N. og den da fremlagte Røgeattest og
protesterer mod Arrest paa Person i Henhold dertil.

Proc. Knudsen ved Fuldm. Møller kan ikke anerkende den da a
givne Kjendelse for et Præjudicat; selv om Requisitus dengang ikke kun
taale Indsættelse i Gjelbsfængsel, kunde han det vel nu; da havde ha
faaet 14 Dages Indsættelse for at stasse yderligere Oplysninger, men ai
ingen saabanne være fremkomne viste, at han ikke kunde stasse saabanne.
Fogden var formeentlig ikke berettiget til at nægte at afgive Arrestdecret
og kunde derefter give 24 Timers Afsand, for at Requisitus kunde er-
hverve Stabsphysici Erklæring, om han ikke kunde taale at indsættes i
Gjelbsfængsel, i hvilket Fald han maatte være berettiget til at forlange
ham belagt med Humsarrest.

Requisitus vedbliver sin Protest og begjærer 8 à 14 Dage for at
erholde en ny Attest eller 14 Dage for at optage Vidnesforhør.

Møller protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil, forsaavidt der under samme er Spørgs-
maal om Hestelse paa Person, være at stille i Beroc i en Tid
af 14 Dage, for at Requisitus derved kan gives Lejlighed til at
tilvejebringe yderligere Oplysninger i Henseende til hans Hel-
bredstilstand; men forovrigt vil den, saafremt Requirenten for-
inden maatte paavise Noget Requisitus tilhørende til Gjenstand
for Udlag, under Forbeholdenbed af Enhvers lovlige Ret, være
at fremme.

Homann.

Alle appelleret.

170 Favne Brænde
eller deres Bærbi.

1850. 10de August.

Kammerherreinde N. Lovenstjold
ctr.

Administrations-Commissionen for Højjægermester
Grev Christian Fr. Knuth.

Proc. Winther protesterer; ved Dommen var det illun afgjort, at Dommehaverindens Forbring ikke, af de af Administrationen anførte Grunde, var bortfalden, men ikke at Creditrix havde Fortrin for de øvrige Creditorer. Specielt protesteres mod Ublæg i nogle af de Gjenstande, der ere overdragne Commissionen til Administration, da den kongelige Bevilling, der anordner Commissionen, vilde blive betydningsløs, naar disse Gjenstande kunde belægges med Execution.

Advocat Brod bemærker, at Højesteretsdommen netop ubetinget forpligter Commissionen til at sydbestjøre Requirentindens Forbring; han benægter, at Grev Knuth er fallit og at Commissionen har Ret til at stifte og dele, en Auktion, der ogsaa er ndtalt i Cancellieskrivelse af 26de Mai 1827.

Winther indbrømmer, at Commissionen er forpligtet til at sydbestjøre Requirentinden, men hun maa lade sig nøje med den Betaling, denne ifølge sit Hverv kan yde, i Terminer og i Forhold til de øvrige Creditorer.

Brod exciperer.

Af mig Institutsraad Homanu blev eragtet som følger:

Da den Omstændighed, at Højjægermester Grev Knuths Ejendele ere under Administration, formæntlig ikke kan anses at medføre nogen Indskrænkning for hans Creditorer i deres Ret til i samme, ved de almindelige Retsmidler, at søge Fyldestgjørelse for deres Tilgodehavende hos ham; saa kan der paa de under Forretningen fremsatte Indsigelser ikke være at tage Hensyn; thi eragtes: paa de under Forretningen fremsatte Indsigelser kan ikke være at tage Hensyn.

Homanu.

Ikke appelleret.

1850. 14de August (13de).

Mægler E. Hvidt paa de private Søasfurandeurers
Begue
ctr.

Grosserer A. T. Møller & Co.

Efter opgjort Dispatch af den i Christiania bestillede Dispatcheur havde E. J. A. Weber tilgode til Nest N. Spd. 177—115 for de af ham indlavede Varer i et Skib, som efter et det tilshødt Havari blev solgt i Norge. Da hans Varer vare forsikrede hos de private Søasfurandeurer her i Staden, have disse godtgjort ham Beløbet.

Efter en anden her i Staden opgjort Dispatch skal der af Søasfurancecompagniet her i Staden betales en Erstatning for Skibet til Hr. A. T. Møller & Comp. som Commissionair for Nederiet.

Det er i dette Erstatnings-Beløb, Proc. Larsen den 10de August forlanger Arrest, idet han tilligemed Requisitionen fremlægger de 2 Dispatcher og Transport fra Weber.

Proc. d'Auchamp protesterer imod Forretningen, beels forbi Transporten er underskrevet pr. procura, og dens Navn ham ubekjendt, som har underskrevet den; beels benægter han, at Beløbet ikke kan holdes hos Skipperen, eller at Nederiet er Weber eller de private Asurandeurer ansvarlig for samme. Requisition har vel tegnet Asurance for Skibets halve Casque men pr. Commission af en Trebiemand, og har i den Sum, der maatte udkomme efter Dispatchen, Sikkerhed for et større Tilgodehavende hos denne Trebiemand.

Den 13de fremskikker Proc. Larsen Weber, som ratihaberer Transporten, og gjør gjeldende, at Nederiet er ansvarlig for den Slade Skipperen tilføjer, ialtsald saavidt Skib og Fragt betræffer, og at Skibets Casque kun kan forsikres for Nederiets Regning, og at derfor Asurancen maa være tegnet for disse om end gjennem Trebiemand.

d'Auchamp modsigter dette og mener, at Nederiet ikke er ansvarlig for Skipperens criminelle Handlinger; og dersom denne ikke har betalt Weber, maa han ulovligt have forbrugt det Beløb, han skulde have betalt ham, og han vedbliver at paastaae, at Beløbet kan holdes hos Skipperen.

Larsen paaberaber 4—2—10 og 15 og 4—5—1 for at Nederiet er ansvarlig for Skipperens Foretagender i Forhold til Befragteren, enten de ere criminelle eller ikke.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Tilføje D. N. 4—2—10 m. fl. Lovbestemmelser maa det formeentlig antages, at Nederiet er ansvarligt for det Beløb,

hvorfor nærværende Forretning er forlangt, og da der ikke er fremført Beviidlighed for, at der paa den Erstatning, Soeasfurancecompagniet har at udrede, hviler nogen Hæftelse, der kan være Requiverterne hinderlig i for deres Tilgodehavende at fuge Fyldestgjorelse i samme; saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Førligt ved Sorennen.

Dom 2 Rbl.

1850. 11te September.

Formand Soehuus

ctr.

Hofker Benzens Enke.

Efter Parternes Overenskomst eragtede den fungerende Assistent saaledes:

Da den af Requiritus omhandlede Reservation ikke i Dommen er gjort til Betingelse for Betalingen af Dommens Paaalydende, vil den paa samme grundede Protest som uden Hjemmel i Lovgivningen ikke kunne tages til Folge, men Forretningen vil efter Requiverternes Paastand være at fremme.

(Bedege).

Hof- og Stadsrettens Dom

den 11te August 1851.

Hofker N. Benzens Enke med Lavværge

ctr.

Formand for Meel- og Grønhandlernes samt Rugbrødbager-Corporationen N. S. Soehuus.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bor ufterrettelig at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Hvad bernæst det paaanlede Decret angaaer, da vil — uden Hensyn til Parternes Procedure, — sammes Annullation ex officio være en Følge af, at den fungerende Assistent, der ingen Dommerfunction kan udøve, har været incompetent til ved Sjenbelse at afgjøre den under Forretningen opstaaede Uenighed imellem Parterne, uden at denne Mangel paa Competence har kunnet afhjælpes ved noget Samtykke fra Parternes Side. Som Følge heraf vil Citantindens Paastrand paa Gebyrs Tilbagebetaling og Erstatning ikke kunne komme under Paasjenbelse.“ . . .

Alimentationsbidrag 50 Rbl.

1850. 11te September.

Md. Sine Jensen
ctr.

Skomager J. A. Jacobsen.

Requisitus fordrer Beviis for, at Barnet lever og fremlægger et Forlig af 21de Januar 1848, hvorefter Md. Jensen stylder ham 569 Rbl. til Liquidation.

Requiritinden nægter at være ham denne Sum styldig, hvilket hun forbeholder sig i sin Tid at bevise, og i hvert Fald paastraar hun, at Forliget ikke kan komme til Liquidation mod Alimentationsbidraget, da dette Bidrag tilkommer Barnet, og hun kun oppebærer det paa Barnets Begne.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Paa det af Requisitus under Forretningen Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor være at fremme, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom over 800 Rbl.

1850. 27de August (26de—23de).

13de September (11te).

Grosserer P. E. Anthon
ctr.

Hørkræmmer August Biegell.

Den 23de August faaer Requisitus med Samtykke Udsættelse for at skaffe fornøden Pægeattest tilveje.

Den 26de fremlægger Proc. d'Aluchamp Attest fra Dr. From.

Proc. Schack ved Fuldm. Kommerup benægter Nigtigheden af Attestens Indhold, og at Requisiteus ikke kan taale Indspærrelse i Gjelbs-arrest; han kjennder intet Lovbud, der paa Grund af Helbred fritager for personlig Arrest.

d'Aluchamp henviser til, at From er autoriseret Læge og mener, at Moralkoven, der staaer over den skrevne Lov, gjør det indlysende, at Ingen kan paabyrdes Arrest, naar Følgen heraf kan være saa farlig; in subsidium begjærer han Aulstand for at stasse yderligere Oplysninger om Requisiteus physiske og mentale Tilstand.

Kommerup protesterer herimod, da Requisiteus har havt Tid nok dertil, og kalder d'Aluchamps øvrige Bemærkninger intetbetydende.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Foraauidt under nærværende Forretning er Spørgsmaal om Arrest paa Person, vil Forretningen være at stille i Beroe i en Tid af 14 Dage, for at Requisiteus derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe yderligere Oplysninger i Henseende til hans Helbredstilstand; men forovrigt vil Forretningen, saafremt Requirenten forinden maatte paavise Noget, Requisiteus tilhørende, til Gjenstand for Udlæg, under Forbeholdenhed af Enhveres lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Den 11te Sept. fremlægger d'Aluchamp ved Fuldm. Ibsen Attest fra Cand. med. Philip og fra Lieutenant Saxtorf.

Kommerup benægter disse Competence til at udstede Attester og Attesternes Nigtighed.

Ibsen forlanger 14 Dages Udsættelse for at faae disse Attester be-
edigebe.

Kommerup protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I de fremlagte Lægeattester indeholdes formcentlig ikke tilstrækkelig Hjemmel til at nægte den forlangte Arrest, og da der fra Requirentens Side er protesteret imod, at Forretningen stilles yderligere i Beroe, vil den, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paaftand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen

vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.
Homann.

Ikke appelleret.

1850. 10de October (9de).

Skomager S. G. S. Holm
ctr.

Inspecteur Professor Friedenreich.

Proc. Trojel ved Fulbm. Meinert tilbød de i Dommen omhandlede Billeter, i Pakker, subdtallige, 100 i hver, samt de idømte Procesomkostninger, 1 Rdl. 75 Sk., og paastod Dommen dermed oplyst og Reqvifitus fritaget for denne Forretnings Omkostninger, da et saabant Tilbud forinden Forretningens Berammelse var skeet.

Requirenten nægter, at saabant Tilbud er gjort, da han dengang ikke maatte eftersee og tælle Billeterne, ligesom han nægter, at de tilstedeværende Billeter ere de, der i sin Tid af Bogtrykker Klein ere leverede Reqvifitus. Han forlanger derfor Execution.

Meinert bemærker, at Requirenten jo har erkendt, at Billeterne have været ham tilbudte og benægter at have hindret ham i at overtlyde sig om Billeternes virkelige Bestaaenhed. Han formeenste, at det maatte være Requirentens Sag mod hans Benægtelse at godtgjøre, at de her foreviste Billeter ikke ere de i Dommen omhandlede.

Requirenten formener, at dette Beviis ikke kan paaligge ham, men at Reqvifitus maa bevise, at de ere de omhandlede Billeter.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requirenten denægter, at de Billeter, som Reqvifitus tilbyder at udlevere, ere de samme, der i sin Tid fra Bogtrykker Klein ere blevne leverede Reqvifitus, og denne, hvem Beviisbyrden i saa Henseende formeentlig maa anses at paahvile, ikke har fremført noget Beviis for Billeternes Identitet; saa vil Requirenten være at give Udlæg for de i Dommen omhandlede 10 Rdl., samt nærværende Forretnings Gebyr, saafremt Reqvifitus ikke retter for sig i Mindelighed; thi eragtes: saafremt Reqvifitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Requirenten

være at giøe Udlæg for de i Dommen omhandlede ti Rigsdaler,
samt nærværende Forretnings Gebyr.

H o m a n n.

Alle appelleret.

Dom 1000 Rdt.

1850. 11te October.

Viinhandler Soren Christensen

ctr.

Horkræmmer August Biegefl.

Proc. Trojel protesterer mod personlig Arrest i Genhold til Frd. 28de Octbr. 1702 § 5, som han citerer. Reqvistius er in casu i dette Tilfælde, da han i 1848 opgav sit Boe paa Grund af den da udbrudte Krig og deraf følgende Pengemangel, og derfor behøved intet andet Beviis, end at det Offentlige ikke har fundet Anledning til Tiltale mod ham efter Frd. 11te April 1840. Det var antaget af Overretten, at en Fallent ikke kan belægges med Arrest, saalange Boet staaer under Behandling. — Derhos gjør Reqvistiti Selvbedstilsstand enhver Arrest paa hans Person umulig, hvilket han forbeholder sig at bevise.

Coltoadvocat Damkjær ved Fuldm. Damkjær erkjender ikke, at Frd. 28de Octbr. 1702 § 5 endnu er gjældende, i ethvert Fald kan den ikke anvendes paa Reqvistius, i hvis Boe det havde viist sig, at han kun havde holdt sig ved Svinlerie. Desuden havde Reqvistius selv erkjenbt dette ved at søge Protectorium, der nu forlængst var udløbet, og endeligt, ved at udsæde Beglen den 11te Mai d. A., fraskrevet sig enhver Indsigelse mod Arrest.

Trojel vedbliver sit og fremlægger en Attest fra practiserende Læge Høst og et Tingsuibuc. Reqvirenten maatte vide, at han ikke kunde arrestere Reqvistius efter Beglen, da han modtog denne, og han paastaar at Fogden, hvis Attesterne ej ere tilstrækkelige, skal afstæle Stadsphysicus Erklæring.

Damkjær modfiger Attesterne, om hvilke han siger, at de kun indeholder at Reqvistius et Par Gange har faaet ondt paa forskellige Vertshuse.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge Fogdens Formening hjemler Frd. 28de October

1702 dens § 5 ikke Requisitus nogen Fritagelse for Hæftelse paa Person, efterat det ham meddeelte Protectorium er udlobet, og da de fremlagte Løgeattester, samt det ligeledes fremlagte Tingsvidne, formeentlig ikke indeholde tilstrækkelig Hjemmel til at nægte den forlangte Arrest paa Requisite Person; saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homan.

Ikke appelleret.

Forlig 1000 Rbl.

1850. 14de October (10de, 4de).

Creditkassen for Huusejere i Kjøbenhavn
etc.

Skomager Peter Rasmussen.

Den Abe paa Contoiret; — Requisite henviser til Udlæg i den pantfattede Ejendom Matr. Nr. 11 i Nyhavn.

Gjæstgiver Zahnsen møder med Proc. Larsen og protesterer mod Forretningen. Siden Maret 1841 har Zahnsen havt tinglæst Skjøde paa Ejendommen og været i Besiddelse af samme, hvorfor han formener at intet Udlæg deri kunde skee, for han paa lovlig Maade var tilladt til at overvære de forudgaaende Forhandlinger og havde givet sit Samtykke til disse, eller Rættens Dom hjemlede Udlægget, og det saa meget mere som det var Requiteuten bekjendt, at han havde tinglæst Skjøde, og denne derfor selv har krævet ham og indladt ham for Forligelsescommissionen, uden dog senere at forfølge denne Sag mod ham. Derhos er Forbringingen ikke forfalden til Betaling, da Zahnsen baade i Terminen har indfundet sig paa Creditkassens Coutoir for at betale, uden at kunne blive expederet, deels i Forligelsescommissionen har tilbudt baade Renter og Rentes Rente, og endelig nuber 24de Aug. sibil. betalt disse Beløb, forinden der mod Requisite blev rejst nogen Klage. Han tilføjer, at Rasmussen ved Skjødets Meddelelse havde givet Tilladelse til at det maatte beroe med Afgjørelsen af Creditkassens Forbring, til Zahnsen var færdig med sit Bygningsarbejde, og derfor var uberettiget til at indrømme Creditkassen Capitalens Udbetaling uden foregaaende Oplyselse.

Den 10de bemærker Proc. Dahl ved Fuldm. From, at Zahnsen er en Creditkassen uedkommende Person, med hvem den intet har at be-

stille. De 20 Rbl. Renter ere betalte af Requisition og kun modtagne under Reservation. Zahnsens Skjøde er først tinglæst i 1848, men maa i Forhold til Kassen betragtes som en Nullitet.

Proc. Delbanco for Requisition benægter, at denne har givet den af Zahnsen omtalte Tilladelse.

Larsen vedbliver sit og mener, at Creditkassen i Klagen til Forligelsescommissionen af 24de Juli har erkjendt Zahnsen som Debitor af Capitalen. In subsidium paastaar han, med Hensyn til at Kassen tager Renter forud, at den ikke kan beregne sig Rente af den Capital, man ikke maa beholde, og protesterer imod, at disse beregnes længere end til idag.

Da Gjestgiver Zahnsen, hvis Indkaldelse til at overvære Forliget samt nærværende Forretning, formeenlig ikke kan ansees nødvendigt for at Creditkassen kan være berettiget til at erholde Udlæg i den pantsatte Ejendom, ikke har fremført nogen Bevislighed for, at de til 11te Juni Termin sidstleden af den æfledede Capital forfaldne Renter ere blevne tilbudne i rette Tid; saa kan der ikke være at tage Hensyn til den af ham nedlagte Protest, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi cragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

vide den 29de Januar 1851.

1850. 26de October.

Julius Møgel

ctr.

Kammerjunker, constitueret Amtsforvalter
v. Halling.

Proc. Larsen fremlægger Requisition, Underrettsdomsact, foruden Numelbelle for Ministeriet, — samt foreviser Overrettens Dom af 2den J. M. in forma beskrevet, af hvilken han bemærker, at det fremgaaer, at Underrettsdommen, der ikke er appelleret af Domsældte men af Commissarierne i hans Boe, er blevet stabsfæstet, alene med den Forandring i Terminologien, som er en Følge af at Dommen var paaanlet af Commissarierne i Boet.

I Anledning af den gjorte Begjaring om Execution blev af mig Justitsraad Homann decreteret som følger:

Da den Underrettsdom, hvorefter Forretning forlanges, har været indanket for den Kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, hvor Sagen er paa kjendt den 2den f. M., saa kan den formueentlig ikke længere exequeres og den forlangte Forretning vil derfor ikke være at foretage.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 31te Marts 1851.

Julius Wilhelm Moyel
ctr.

Kongens Foged her i Staden, Justitsraad
Homann, og Kammerjunker B. v. Halling.

Chi kjendes for Ret:

Den indankede af Kongens Foged her i Staden den 26de October sidstleden affagte Kjendelse bor ved Magt at stande.

(Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte Kammerjunker v. Halling med 8 Rdl.)

. . . „I en af Julius Wilhelm Moyel i 1849 ved Roskilde Byting imod daværende constitueret Amtsforbaltter, Kammerjunker B. v. Halling anlagt Sag blev ved Bytingets Dom af 4de Octbr. f. A. kjendt for Ret, at Halling til Moyel imod Afkrivning paa en mellem dem den 18de Februar f. A. om Gaarden Nr. 107 i Middelbryggerøgade her i Staden oprettet Kjøbecontract skulde betale 4575 Rdl. med Renter deraf osv. — Efterat denne Sag derpaa af de i Hallings, medens Sagen henstod ved Underretten, til Skiftebehandling opgivne Boe allernaabigst bestillede Commissarier var bleven indanket til nærværende Ret og ved Rettens Dom af 2den Septbr. f. A. afgjort berhen, at Moyel kjendtes berettiget til i Hallings Boe efter Forbringens Natur og Boets Beskaffenhed samt imod Afkrivning paa den ommeldte Kjøbecontract at nyde Udlæg for det nævnte Beløb med Renter deraf etc., har Moyel efter Requisition til Kongens Foged her i Staden forlangt Execution foretagen hos Halling efter Underrettsdommen, og da Fogden med Hensyn til at sidstnævnte Dom havde været appelleret til Overretten, hvor Sagen yderligere var bleven paa kjendt, ved Ertagning af 26de Octbr. sidstleden

har nægtet den forlangte Forretning Fremme, nu ved Stævning af 2den Novbr. næstsest indanket denne Eragning her til Retten, hvor han har paastaet Fogden paalagt paany at foretage den requirerede Forretning og tillægge samme Fremme, samt at Indstævnte, Kammerjunker v. Halling, tilpligtes at udrede denne Appells Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, idet han, da det ikke var Halling, men Commissarierne i dennes Boe, der appellerede Underretsdommen af 4de Octbr. 1849, har formeenet, at Appellen maa være Halling uvedkommende, og at Citanten ikke ved sammes Sværkjættelse kan have tabt den ham ved Dommen i 1ste Instants tillagte Ret mod Halling personlig.

Indstævnte, Kammerjunker v. Halling, har derimod procederet til Fogdekljendelsens Stadsfæstelse og paastaet sig Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt tilkjendt hos Citanten.

Da Retten nu ej sjønner bedre, end at det ligefrem og med aldeles bindende Nødvendighed følger af det ved Lovgivningen etablerede Forhold mellem Underretterne og den Overret, hvortil disse Domme indankes, at en i 1ste Instants affagt Dom, efter at den af rette Vedkommende — og som saadanne maae, efterat Indstævntes Boe er opgivet til Skiftebehandling, be i samme bestilte Skiftecommissarier være at betragte — behørigen er appelleret til Overretten, og endogsaa, som in casu, sammesteds paatjent, bliver uegigibel, findes den indankede Fogdekljendelse velgrundet og vil den altsaa være at stadfæste." . . .

Bregel 60 Nbl.

1850. 20de November (15de, 16de, 19de).

Uldhandler P. Christensen
ctr.

Hofekammer J. E. C. Uhd.

Proc. Simonson fremlægger den 15de Protectorium, hvorefter Requiritus skal være fri for personlig Fæstelse til 6 Uger efter Proclamas Udløb, og benægter, at denne Frist er forløben. Endvidere bemærker han, at Overretten har etableret, at Frd. 28de Octbr. 1702 § 5 hjemlede en Fallent Arreftfrihed paa hans Person, saalænge hans Boe endnu ikke var sluttet.

Requirenten modsiges det Sidste og paastaar, at Proclama forlængst er udløbet.

Simonson begjærer Anstand for at bevise, at en saadant Dom er affagt.

Requirenten protesterer herimod, men begjærer, hvis Retten skulde forlange, at han skal bevise, at Proclama er udløbet, en kort Anstand bertil.

Af mig Justitsraad Homann blev decenteret som følger:

Forinden videre i Henseende til nærværende Forretning vil være at foretage, har Requirenten at tilvejebringe Oplysning, om det i Requisitioni Boe udfærdigede Proclama er udløbet, til hvilket Dømed Forretningen vil være at stille i Beroe til forstkommende Tirsdag den 19de ds., Kl. 12 Middag.

Homann.

Kjendelsen affiges den 16de, og Requirenten fremlægger derpaa en Attest fra Proc. d'Auchamp for at bevise sin Paastand og forlanger Forretningen fremmet.

Simonsen skal erklære sig over det af Requirenten fremlagte Stykke Papir, naar Sagen igjen kan foretages.

Requirenten mener, at Forretningen er udsat i det bestemte Dømed, hvilket han idag ved den fremlagte Attest kan opfylde.

Af mig Justitsraad Homann blev craget som følger:

Forretningen vil ikke være at continuere for til den i de afgivne Kjendelse berammede Tid.

Homann.

Den 19de benægter Simonsen Attestens Vgthed, selv om d'Auchamp var Curator i Boet, hvilket er ham personligt ubekjendt; Attesten maatte være udstedt af Skiftecommissionen for at have juridisk Beviidskraft. In subsidium vedbliver han Paastanden om Arrestfrihed efter Frd. af 1702 § 5.

Requirenten fremlægger nu ogsaa de Uviser, hvori Proclamaet har været indbrykket, sidste Gang den 6te April 1848.

Simonsen vedbliver vidtløstigt sine Indsigelser mod, at der indholdes Beviis i noget af det Fremlagte; selv om der staaer en Bekjendtgjørelse fra Skiftecommissionen i Uvisen, som han ikke troer, kan denne være kommen der paa mange Maader.

Af mig Justitsraad Homann blev afgivet følgende Eragtning:

Med det fra Requirentens Side Fremførte maa det forementlig ansees tilstrækkeligt oplyst, at det i Requisitioni Boe udfærdigede Proclama for saa rum en Tid siden er udløbet, at det foreviste Protectorium ikke længere kan besynte Requisitionis for personlig Hæftelse, og da den omhandlede Frd. af 1702

formeentlig heller ikke hjemler ham nogen Fritagelse for Arrest paa Person, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisiteus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paa- stand, være at fremme.

Homann.

Forligt ved Gjeldscommissionen.

Dagmueter 16 Rdl.

Udpanning foretaget efter Skrivelse fra Brandcommissionen.

1850. 19de November.

Den Kongelige Brandcommission

ctr.

Hotelejer L. Sahnfen.

Requisiteus erklærer, at han havde, efterat Kjendelserne var ham for- kyndt, beløst nye Kallelovsplader paaagtede inden den bestemte Tid, men ved Synet derefter vilde Brandcapitainen dog ikke meddele Attestation derfor, fordi Pladerne vare større end lovbefalet, og det oversflødige var lagt ind under Kalleloven. In formula bemærker han, at Kjendelsen intet Nedskrav kan tillægges, da Synet over hans Ejendom er foretaget uden lovlig Omgang, da han ikke har været stævnet til at lide Dom eller værset til at overvære Mødet, hvori Kjendelsen afsagdes; da Retten neppe har været fuldtallig; da Dommen er stridende mod Frd. 1ste Nov. 1805, § 8, hvorefter ikke straffes med Dagmueter, men med Mulet for hver Kallelovn, og det lun, naar Manglen ikke afhjælpes; da Kjendelsen indeholder en Umulighed og Absurditet, da der ikke findes Kallelovne i 3 af de Bærelser, hvori der foredes Kallelovsplader, nemlig Nr. 12, 14 og 25.

Efterat Prot. ofv. — blev af mig decreteret som følger:

Paa de af Requisiteus fremsatte Indsigelser kan under nær- varende Forretning ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor være at fremme, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed.

Homann.

Ikke appelleret.

1850. 9de December.

Directionen for det borgerlige frigivende
Eigsocietet

ctr.

. . . Rasmussen.

Den 3die begjærede Reqvifitus Forretningen udfat til d. 8de d. M., til hvilken Tid han „lovebe at udlevere alle de i Requisitionen nævnte Gjenstande, dog under Forbehold af hans Ret i enhver Henseende, idet han ikke kunde erkjenbe nærværende Forretnings Forlighed.“

„Proc. Delbanco samvillkede i, at Forretningen blev udfat til den af Reqvifitus begjærede Tid, idet han antog det af ham gjorte Tilbud om frivillig Udlevering,“ dog under Reservation af Directionens og Selskabets Ret.

Den 9de bemærker Proc. Vinther, at Reqvifitus er villig til at udlevere Protocoller og Papirer, men kunde ikke lade dem komme i Hænderne paa Reqvirenten uden betryggende Former, enten at Fogden tog dem i Forvaring, eller forsynede dem alle med Paategning. Raadsebeholdningen tør han ikke udlevere til den selvstaaende Autoritet.

Delbanco bemærker, at her ikkun kan være Tale om at opfylde det den 3die d. indgaaende Forlig, og ikke om Parternes øvrige Forhold.

Vinther bemærker at der ingenlunde forelaae noget Retsforlig, men kun en Erklæring af Reqvifitus om at udlevere disse Gjenstande under Forbehold, og til dette Forholds Opfyldelse gjorde han den fremsatte Betingelse; han var endnu Selskabets Bogholder og Raadserer og ikke „forbenværende.“

Derefter længere Procedure om Retsforholdet mellem Parterne ifølge Selskabets Love.

Efterat Prot. osv. — blev af mig eragtet som følger:

Da Reqvifitus under Forretningen den 3die d. M. har forpligtet sig til, til den 8de s. M. at udlevere alle de i Requisitionen nævnte Gjenstande under Forbeholdenhed af hans Ret i enhver Henseende; saa vil Forretningen, under denne saaledes af ham tagne Reservation, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til de af ham idag til Embudsprotocollen fremsatte Indsigelser; thi eragtes: Forretningen vil, under foranførte Reservation, være at fremme.

H o m a n n.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de Marts 1852.

Bogholder Rasmussen
ctr.

Skolebestyrer J. F. Bræmer, Vagermester C. Juby og Instrumentmager Fleron, som Directeurer for det borgerlige frigivende Vigsocietet, samt Justitsraad Homann som Kongens Foged her i Staden.

Thi kjendes for Ret:

Forsaauidt angaaer Spørgsmaalet, om Citanten, Bogholder Rasmussen, retteligen er afskediget fra sin Stilling som Bogholder og Kasserer ved det borgerlige frigivende Vigsocietet her i Staden, og Folgen af, at han formeentlig urettelig har faaet Afsked, afvises Sagen.

Den paaankebe Fogedforretning bor ved Magt at stande.

(Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte (Directionen) med 20 Rdl.).

. . . „Kongens Foged, Justitsraad Homann, som er stævnet til at stande til Rette, saunt til in solidum med de andre Indstævnte at udrebe den paastraaede Erstatning, har, naaget han befindes lovsigen varsklet, ikke mødt eller labet mede, hvisaarsag Sagen for hans Vedkommenbe i Medfør af L. 1—4—50 og Frd. 5die Juni 1796 § 2 vil blive at paa-bømme efter de fremlagte Breve og Beviisligheder.

Foreløbig bemærkes, at, forsaauidt Citanten har paaberaabt, at Fogden overhovedet ikke skulde være berettiget til at foretage en Indsættelsesforretning i rørlige Ting, vil Citanten ej heri kunne gives Medhold, da ifølge Lovgivningen Intet findes til Hinder for, at den omspurgte Forretning foretages i Gjenstande som de her omhandlede.

Forsaauidt der i Sagen dernæst er rejst det Spørgsmaal, om Citanten retteligen er afskediget, og om Folgen af, at han formeentlig urettelig har faaet Afsked, bliver at mærke, at Afsked var medbeelt ham allerede forinden den ovenmelbte Fogedforretning, unber hvilken Citanten, som ovenfor bemærket, alene blev sat ud af Besiddelsen af de til den meerbemelte Bestilling hørende Protocoller m. v. foretoges. Da nu unber nærværende Sag alene Fogedforretningen er Gjenstand for Paa-anke, og Forligsmægling berhos ikke har fundet Sted, bliver Sagen,

forfaavidt hiint Spørgsmaal angaaer, at afvise. Derimod bliver Fogedsforretningen efter de Indstævntes Begjæring at stadfæste, da det, naar Spørgsmaalet, om Citanten retteligen er afflediget, ikke kan komme under Paaskjendelse, og man saaledes alene maa holde sig til den Omstændighed, at han er afflediget, maa anses at være i sin Orden, at Protocoller, Papirer m. v. ere ham fratagne.

Der kan saaledes ej heller blive Spørgsmaal om Erstatning for Tert og Creditspitse i Anledning af bemeldte Forretning." . . .

1851. 29de Januar.

Creditkassen for Huusejere i Kjøbenhavn
ctr.
Hotelejer L. Zahnsen.

Forretningen foretages hos Reqvistus som Besidder af Ejendommen Nr. 11 i Nyhavn og gaar ud paa at indsætte Requirenten og de ubemeldte Mænd i Ejendommen, medens de vurdere den. Mændene ere derfor tilstede.

Proc. Parsen bemærker, at Reqvistus ikke anerkjender den Forretning hvorunder er givet Creditkassen Udlæg i Ejendommen, for lovlig, da Reqvistus har Skjode paa den. Men i ethvert Fald kan den ikke længe gjøres gjeldende mod ham, da han under 16de f. M. lovlig har tilbudt at betale Capitalet med Omkostninger 1050 Rdl., dog med Forbehold af hans Ret til at appellere Fogedsforretningen og drage Requirenten til Ansvar. Han fremlægger Notarialact herom og præsenterer atter de 1050 Rdl.

Proc. Dahl ved Fuldm. From bemærker, at det gjorte Tilbud ikke var lovligt, deels fordi det var gjort af en Creditkassen uveblommende Person, med hvem den Intet har at bestille, -- saaledes som ogsaa antaget i den ved Executionforretningen affagte Kjendelse (14de Octbr.) --; deels fordi det var knyttet til forskjellige Forbeholdenheder, om hvis Væfaffenhed han fremlægger Gjenpart af Notarialrequisitionen med det givne Svar, som Creditkassen ikke kunde erkjende, og hvorfor han ej heller kunde modtage det idag gjorte Tilbud.

Parsen mener, at Reqvistus ikke kan være en uveblommende Person, da han har lovlig Skjode paa den Ejendom, Creditkassen vil sælge; det er Creditkassen, der vil have, at han ved at betale skal frasælde ethvert Krav paa den, medens han ikke fordrer, at den skal erkjende hans Reservationer for gylbige, ligesom den kan tage hvilke Reservationer den vil. Udmeldelse af Mænd hørte ikke til Fogdens Functioner, det var efter Pl. 31te Juli 1754 Magistraten, der er berettiget til at udmelde Mænd og i Overensstemmelse med 1—4—1 efter Varsel til alle Vedkommende, og

saadant Varsel havde Requisition ikke faaet. Creditkassen havde ogsaa forlangt Renter, som den ej var berettiget til.

From modsiges alt dette. Creditkassen har aldrig erkjendt Requisition som Debitor, og behøvede alene derfor ikke at give ham noget Varsel.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel har Hotelejer Zahusen tilbudt Creditkassen til samme at udbetale det, den som Pant- og Udlægshaver i den omhandlede Ejendom har at fordrø, men da til dette hans Tilbud er knyttet Forlangende om Reservationer, som den formeentlig ikke kan ansees pligtig at meddele, saa kan Tilbudet formeentlig ikke tillægges nogen Retsvirkning. Paa Grund heraf, samt da bemeldte Zahusen maa antages, paa sædvanlig Maade at være bleven underrettet om den attraaede Burdering ved de til samme udmeldte Mænd, for disse første Gang indfandt sig hos ham for at foretage samme, men bleve afviste, og da Fogden, ifølge D. L. 1ste Bog 24de Capitel m. fl. Lovbestemmelser er den, der har at udmelde Mænd til Taxation og Burdering som den her omhandlede, vil Forretningen være at fremme, og den forlangte Taxations- og Burderingsforretning at iværksætte; thi eragtes: Forretningen vil være at fremme, og den forlangte Taxations- og Burderingsforretning at iværksætte.

H o m a n n.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 19de April 1852.

Hotelejer R. A. Zahusen
ctr.

Administrationen for Creditkassen for Huusejere i Kjøbenhavn.

Betræffende 1, Udlægsforretningen, begyndt den 4de, sluttet den 14de October 1850, 2, Udnævnelser af Burderingsmænd, foretagen den 6te Januar 1851, 3, Fogedforretningen af 29de Januar 1851, saavel som de under disse Forretninger assagte Fogedkjendelser, samt 4, Taxationsforretningen af 5die Februar 1851.

Den kjendes for Ret:

De paaankede Fogedsforretninger og Kjendelser samt den ligeledes paaankede Udmeldelse af Taxationsmand og den derefter afholdte Taxationsforretning bor, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, hvorhos Indstævnte, Administrationen for Creditkassen for Husejere i Kjøbenhavn, bor for Tiltale af Citanten, Hotelejer P. A. Zahnsen, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

... Den nedlagte Afvisningspaastand er stillet paa, at Citanten skulde være incompotent Sagsøger, da ikke han, men Kasemussen har udstædt Obligationen til Creditkassen, — og at de Indstævnte saaledes Intet have at gjøre med Citanten, der aldrig har staaet i Debetsforhold til den. Da imidlertid denne Omstændighed i al Fald maatte bevirke Frisindelse, ej Afvisning, vil Afvisningspaastanden ej kunne tages til Følge, men Sagen blive at paaafende i Realiteten.

Det maa i denne Henseende, da Indstævnte ogsaa har stillet sin Paastand i Realiteten paa Citantens Mangel af Competence, bemærke at Citanten, der ikke har udstædt Obligation til Creditkassen for dennes det emtaste Steb indestaaende Prioritet, ikke med Hensyn til Forbring, eller Pantet er traadt i negetjemhelt Retshforhold til Kassen, og at har selvsigelig ikke har noget retligt Krav paa at drages ind i de Foretagender, der maatte gjøres imod Debiter eller Pantet, medmindre de Indstævnte ved nogen Handling maatte have erkjendt, at de ansaae Citanten som rette Paagjeldende.

Dette sidste er imidlertid ikke Tilfældet, idet navnlig den Omstændighed, at Citanten af Indstævnte er bleven indskat for Færligelsescommissionen, hvorfra Sagen blev henviist til Rettergang, ikke skjæmmer, at den Stund Indstævnte ikke har forfulgt denne Sag, som de af en Fejltagelse ville have paabegyndt, at kunne begrunde nogen Erkjendelse af Citanten, som rette Paagjeldende.

Men kan han ikke anses som saadan, følger det heraf, at Executionsforretningen, paabegyndt den 4de October 1850, ikke kan omstødes af Citanten, idet de af ham paakeraabte Omstændigheder, at Requisiteus ikke længer er Ejer af Pantet, at det af ham med Indstævnte den 27de Septbr. f. A. indgaaede Forslig ej kan være bindende for Citanten, at Capitalen ej i Virkeligheden var forsalten, da Executionen effectueres, og at Indstævnte selv gjorde Forbring, med hvilke Krav paa Capitalens Udbetaling ej lod sig forene, ikke kunne komme i Betragtning, som fremsatte af en Uvedkommende. Ej heller vil Citantens Paastand med Hensyn til Taxationsmændenes Udmeldelse og Fogedsforretningen af 29de Januar f. A. kunne

gives Medhold, idet Citanten ikke kan antages at have havt noget Retshæv paa at vadses til eller underrettes om disse Retshandlinger, ligesom der, naar Indstævnte og Reqvistus vare enige om, at Mændenes Udmeldelse stete af Fogden, ikke kan lægges Vægt paa nogen herimod fra Citantens Side rejst Indsigelse.

Som Følge af Ovenstaaende vil ej heller den afholdte Taxationsforretning kunne erklæres nesterrettelig; og forsaavidt Citanten har urgeret paa, at den i Realiteten skulde være ulovlig, da er dette Noget, hvorpaa der, om ogsaa Citantens Competence var givet, ikke kunde raades Vob ved Rettens Dom.

De Indstævnte ville saaledes være at frifinde for Citantens Tiltale, idet der navnlig ikke kan være Spørgsmaal om at tillægge Citanten den paaastaaende Erstatning eller nogen Deel af samme, ligesom de paaanførte Fogdeforretninger og Kjendelser, samt den ligeledes paaanførte Udmeldelse og Taxationsforretning, efter Indstævntes berom neblagte Paastand, blive, forsaavidt paaanført er, at stabsæse." . . .

Højesterets Dom
den 25de Januar 1854.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom her ved Magt at stande.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Dom over 500 Rdl.

1851. 30te Januar.

Rådeappreteur E. D. Sorgenfen
ctr.

Handelsgartner Nicolai Kellermann.

Proc. Simonsen begjærer Udlæg i nogle Reqvistus tilfjødede Jordlodder.

Proc. Nyholm protesterer herimod, da Reqvistus ifølge det Skjøde, hvorved hans Fader har overdraget ham de nævnte Ejendomme som Forskud paa Arv, udtrykkeligt er erklæret uberettiget til at afhænde eller pantsætte disse Ejendomme eller nogen Deel deraf, med Hensyn til hvilke Bestemmelser den paagjældende Post i Skjødet er specielt tinglæst. Heraf følger, at det heller ikke staaer i Sønens Magt at stille sig ved Ejendommene ved at paadrage sig Gjæld, og følgerlig kan Udlæget ej finde Steb.

Simonfen bemærker, at de nævnte Ejendomme af Requifitus ere lovligen kjøbte og betalte, og at Skjødet selv indvifer det Urigtige i at de vare Forflub paa Arv. Intet af de i § 2 ommeldte Tilfælde findes in casu Steb, faa at Skjødets Bestemmelser ikke ere overtraabte, § 2 kan ikke være Requifiti Creditorer til Hinder i at ſøge Fuldbeſtgjørelſe for deres Tilgodehavende, og Faderen kan albrig have havt til Henſigt at berøve dem denne Ret.

Ryhofen henviſer til § 5 om, at Ejendommene ere overbrugne i Afdrag paa Arv og vedbliver ſin Paastand.

Simonfen benægter endnu, at der ved den her nævnte Regel har været Tale om at illudere Skjødets § 2, hvilket iøvrigt kunde være Requirenten ligegyldigt, om Requifitus kunde eller vilde ſaabaut.

Den nævnte Poſt 2 i Skjødet lyder ſaaledes:

„Kjøberne ſkal i 10, ſiger ti Aar, være uberettiget til at afhænde eller pantſætte nogen af de ovennævnte Ejendomme eller nogen Deel deraf, hvoraf følger, at ethvert Skjøde eller andet Afhændelſesdocument ſom og ethvert Pantebrev, der inden Udløbet af den nævnte Friſt maatte blive oprettet berom, ſkal være aldeles ugyldigt. Med Henſyn til denne Beſtemmelſe bliver nærværende Poſt ſpecielt at tinglæſe.“

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Følge § 2 i det fremlagte Skjøde kan Requirenten for meentlig ikke anſees berettiget til for det under Forretningen Veſtede at ſøge Fuldbeſtgjørelſe i de omhandlede Jordlodder, og Udlæg i ſamme vil derfor ikke være at effectuere; thi eragtes: Udlæg i de omhandlede Jordlodder vil ikke være at effectuere.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 14de Juli 1851.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanten, Kladeappreteur E. D. Jørgenſen, forlangte Execution i de Indſtævnte, Handelsgartner Nicolai Kellermann, ifølge Skjøde af 22de Juni f. A., tinglæſt den 5te Auguſt f. A., tilhørende Rodder af Blaagaards Jorder Nr. 36 E 1, 36 y og 36 F 6 bor nyde Fremme.

Proceſſens Omkoſtninger ophaves (eſter Omſtændighederne).

. . . „Vel maa det nu antages, at den omhandlede Beſtemmelſe i Skjødet har fuldkommen Gyldighed med Henſyn til Alle og Enhver; men

det skjønnes ikke, at samme Bestemmelse kan være til Hinder for det forlangte Udlæg, da dette, som kun vil blive givet under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, ikke vil kunne præjudicere Skjebets Udfælder, som i al Fald skulde være den eneste, der kunde være besøjet til af den Grund at modsætte sig Forretningen. Bestemmelsen indskrænker nemlig Indstævntes Ret, men giver ham ingen Ret, og han maa saaledes være ubesøjet til derpaa at grunde nogen Indsigelse. Om endog det i Skjebet indeholdte Forbud imod det Tilfjæbedes Afhændelse mod Indstævnte kunde udvides derhen, at heller ikke nogen Anden maatte sælge det i de fastsatte 10 Aar (hvilket Spørgsmaal ikke bliver at afgjøre under nærværende Sag), saa vilde deraf dog ikkun følge, at den, som fik Udlæg i det Tilfjæbede, ikke vilde kunne realisere dette, førend 10 Aar efter Skjebets Datum; men Udlægget vilde kunne give Citanten andre Fordele end Afgang til øjeblikkelig Realisation; det vil saaledes kunne sætte ham i Stand til at oppebære Indtægterne af det Udlagte og til, i al Fald efter de 10 Aars Forløb, at realisere det; ligesom det Udlæg, der gives ham, vil medføre, at Indstævnte ikke, hvad ellers mulig kunde blive Tilfældet, med sin Fabers Samtykke vil kunne afhænde eller pantsætte Jordene til nogen anden, eller dog lade nogen anden gøre Indkjøp i dem.

Citanten skjønnes saaledes at maatte hendes berettiget til at erholde det forlangte Udlæg, som man ikke vil kunne nægte ham paa Grund af den ombandede Clausul, uden at fortælle denne paa en udvidende Maade, hvortil der ikke haves Hjemmel." . . .

Dom over 100 Rdl.

1851. 15de Februar (14de).

Rådeappreteur E. D. Jørgensen
ctr.

Sufferraffinadeur Laurig Schmidt.

Requiritus og Proc. Vinther møde; Requiritus har igaar, da Sagen skulde foretages, faaet Udtættelse for at tilkalde Vinther, som nu fremlægger Højesteretsstævning og paastaar Erstatning for Tort osv.

Adv. Liebenberg erklærer, at da Forbringningen ikke har været modsiget, kan Stævningen ikke hindre Forretningen.

Vinther bemærker, at Grunden til at Forbringningen ikke er specielt modsiget, kun ligger deri at Requiritus blev affaaret fra at svare i Realiteten.

(Schmidt forlanger tilføjet, at Vinther havde overdraget Proc. Simonson at begjære 14 Dages Anstand, men da denne var hans Modpart, maatte han atter overdrage . . .; Vinther erklærer dette for en Misforstaaelse og forlader Contoret.)

Liebenberg forlanger in subsidium Affætning, hvis Forretningen ikke maa tillægges Fremme.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Vel er der, under Sagens Behandling ved den Kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, ikke fremsat nogen speciel Indsigelse mod den omhandlede Fordring; men da denne imidlertid, med Hensyn til den fra Requiriti Side brugte Procedure formueentlig ikke kan anses at være aldeles nimodsfagt; saa vil Udlæg ikke være at give; derimod vil Affætning, i Overeensstemmelse med Frd. 13de Januar 1792, være at foretage; thi eragtes: Affætning vil være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret og ikke heller paafjendt ved Højesteret.

Dom 50 Rdt.

1851. 22de Februar (21de).

Eufem Pernille Bendsdatter

ctr.

Hotelejer K. A. Zahusen.

Requiritus protesterer, da den assagte Dom ikke kunde anses stemmende med Landets Love, hvorfor han til Justitsministeriet har indgivet Begjæring om at den maa blive appelleret fra det Offentliges Side. Han har ingen Kjendskab til den Underkrift, der siden Dommens Forlyndelse for ham er givet om Kundgjørelsen for Birkedommeren paa Amager, hvilken mangler baade Forlyndelsespaategning af Stævningsvidnerne og Vedkommendes Segl.

Proc. Naasløff bemærker, at Dommens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis, og at Dommen ikke foresriver, at den skal forlyndes Cane. v. Osten førend Requiritus, hvorfor dennes Underkrift om at være betjendt med Indholdet maa være tilstrækkelig. Han fremlægger en Skrivelse fra v. Osten af 18de d. M., hvori denne anmoder ham om, naar han har modtaget Dommens Paalydende, da at iubbetale det til ham som Skifteforvalter.

Zahusen kunde, naar Birkedommerens Underkrift var givet, førend Dommen forlyndtes for ham, være gaaet til denne og forhørt sig om den var rigtig. Nu havde han ingen Visshed derfor. Underkriften paa Skrivelsen kjendte han ikke heller.

Uf mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Begjæring, som Requisiteus foregiver at have indgivet til Institutsministeriet, ikke kan standse nærværende Forretning, fornøden Tilstaaelse fra Virkedommeren paa Anager om, at den ergangne Doms Indhold er ham bekendt, indeholdes i den Domsudskriften derom givne Paategning, og Requirentinden formeentlig ikke kan ansees at have været pligtig at underrette Requisiteus om Paategningen, medmindre han havde indfundet sig hos hende for at erlægge Betaling; saa kan der ikke være at tage Hensyn til den gjorte Protest, og Forretningen vil derfor, saafremt Requisiteus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisiteus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret

Dom over 200 Nbl.

1851. 3die Marts (1ste).

Fjerhandler N. Jensen
ctr.

Conferentsraad, Lottoadministrator
Wondos Boc.

Proc. Larsen fremlægger Dom af 21de Januar f. N. og tinglæst Arrestforretning af 3die f. M.

Advocat Liebenberg som Curator i Boet foreviser Skiftecommissionens Beljenbtgjørelse af 5te Jan. f. N. om at Boet er taget under Behandling som fallit, der er tinglæst f. D. som Arrestforretningen, den 7de Jan.

Larsen mener, at efter 5—3—18 og 1—24—26 kan Requisiteus Fallit, der er requireret af ham selv, ikke komme Requirenten som Arrestimpe-
trant til Glæde. Pl. 18de Jan. 1788 havde kun gjort hans Ret betinget af at Arrestforretningen blev tinglæst, og dette var den, og medens Fallitens Tinglæsning ikke faaer Virkning førend fra Tinglæsningsbagen, beroer Arrestforretningens Kraft i Forhold til andre Creditorer paa Forretningens egen Natur, der bevarer sin Virkning ved Tinglæsningen.

Liebenberg exciperer og modsiges denne Fortolkning.

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Dom, hvorefter nærværende Forretning foretages, først er falden, efterat Requisitus har opgivet sit Boe til Fallitbehandling, saa kan Requivalenten, ifølge Analogien af Frd. 28de October 1702 § 2, formeentlig ikke anses berettiget til, for det under Forretningen Tilstede, ved Execution at erholde Fyldestgjorelse i Requisiti Boe til Præjudice for Boets øvrige Creditorer. Den forlangte Execution i Boet vil saaledes ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Execution i Requisiti Boe vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom over 3000 Rbl.

1851. 13de Mai (12te).

Gartner Limkilde

ctr.

Krigsassessor Peter Koop.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen fremlægger Højesteretsstævning og protesterer mod Forretningens Fremme.

Proc. Sydtmann erklærer, at da Forbringeren grunder sig paa en nimobsagt Forstrivning, kan Højesteretsstævningen ikke være til Hindre for at fordrø Betaling.

Ibsen henviser til Domsacten, navnlig det den 17de Febr. Passerede, hvorefter Sagen er optaget til Dom, nægtet han havde forbeholdt enhver somhelst Indsigelse. Han gjør opmærksom paa, at Obligationen udviste kjenkelige Tilførsler og Forandringer, hvorom han da vilde have confereret med sin Mandant, men hvortil Anstænd, paa Grund af Bedersparens Protest, blev nægtet.

Sydtmann henviser ligeledes til Domsacten, om at der kun har været Spørgsmaal om d'Auchamps gjentagne Begjæring om Anstænd, efter at have havt tilstrækkelig Tid til at erholde Requisiti Indsigelser i Sagen.

Ibsen mener, at Rettens Fortolkning af Frd. 25de Jan. 1828 § 4, hvorefter Anstænden blev nægtet, ogsaa maa være suspenderet ved Appellen efter 1—24—54; han tilføjer, at medens han den 24de Febr. havde begjært 8 Dages Anstænd paa Grund af Conference, har Retten i Dommen ansørt, at han havde begjært 14 Dage, og det sees ikke, hvorvidt denne

Fejl, der er kommet fra Afkristerne (fra Justitscontoiret) til den dømmende Ret, kan have indstret paa Rettens Beslutning til at nægte Ansønden.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger;

Skjøndt der, under Sagens Behandling ved den Kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, ikke er fremsat nogen speciel Indsigelse mod den omhandlede Fordring, kan denne formeentlig dog, med Hensyn til den fra Reqviriti Side brugte Procedure, ikke anses at være nimodsfagt, og Udlæg vil derfor ikke være at give; derimod vil, saafremt Requirenten Saadant maatte ønske, Afsetning være at foretage; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at give, men derimod vil, saafremt Requirenten Saadant maatte ønske, Afsetning være at foretage.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 29de September 1851.

Gartner N. Liimkilde af Aldersro
etc.

Kongens Foged her i Staden, Justitsraad
Homann og Krigssassessor P. Koop.

Thi kjendes for Ret:

Kongens Foged her i Staden bør foretage den den 12te Mai d. A. requirerede Forretning, og under samme give Citanten, Gartner N. Liimkilde af Aldersro, Udlæg hos Indstævnte Krigssassessor Peter Koop efter Rettens Dom af 7de April d. A., medmindre bemeldte Koop under Forretningen stiller en saadan Sikkerhed, som ifølge Frd. 13de Januar 1792 kan anses for nojagtig. Iøvrigt bør Kongens Foged for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Da det ikke kan antages, som Indstævnte Koop har villet gjøre gjeldende, at forsaavibt Frd. 13de Jan. 1792 bestemmer, at der nægtet stæet Appel til Højesteret kan gjøres Execution hos den, der paa Grund

af sin nimodfagte Forfkrivning er tilpligtet at betale Noget, medmindre han kan stille nojagtig Sikkerhed jaavel for det Idemte som de Bekftninger, Sagens videre Forfølgelse kunde medføre, ved nimodfagt Forfkrivning flulde forftaaes den, som ingen Indfignelse har mødt under Executionforretningen, hvorimod Frd. tvdelig viser, at derved menes, at der ingen Modfignelse af Fordringen har fundet Sted under Domsagen, og da det i den ovennævnte Dom er udtalt, at ingen Erindring mod Sogdomaalet er fremkommen under dette, hvilken Udtalelses Rigtighed det ligger udenfor Rettens Competence at bedømme, faa ville Koops Indvendinger, hentedte fra at Fordringen er modfagt under Fogedforretningen, og at den ej kan anses nimodfagt under Domsagen, ej kunne tillægges nogen Vægt. Ej heller fljønnes det, som Koop ligeledes har anført, at kunne komme i Betragtning, nemlig at han overhovedet er vederhæftig og kan stille Sikkerhed, samt at selve Citantens Pantebrev, efterfom det Sted, hvori Pant Hayes, er langt mere værd end Citantens Forbring med Rentur, og de foran ham flaaende 5000 Rdl. yder ham tilstræffelg Sikkerhed, thi da Frd. 1792 i Stedet for den Vederhæftighed, som L. 1-6-25 blot fordrer for at indgaae Execution, kræver nojagtig Sikkerhedsstillelse, vil Koops personlige Vederhæftighed ikke kunne komme i Betragtning, og den Sikkerhed, Citanten mulig har i sit Pantebrev, kan ikke sættes ved Siden af den positive Sikkerhedsstillelse, som Frd. kræver.

Som Følge af Ovenflaaende vil det være at paalægge Fogden a foretage den forlangte Execution hos Koop, dog, da denne under nærværende Sag har tilbudt at stille Sikkerhed, ifkun under Betingelse af, at han ikke under Forretningen stiller en faadan Sikkerhed, som efter Frd. 15de Jan. 1792 kan anses for nojagtig; og bemærkes, at forfaavidt Koops principale Paastand gaaer ud paa Relaxation af Affættningen, vil der alene af den Grund ikke kunne blive Spørgsmaal om samme, at Fogden ingen Affættning har decreteret, men blot bestemt, at den kunde erholdes, faafremt Citanten maatte ønske den, et Alternativ, hvorom der ikke kan være Spørgsmaal efter det Refultat, Retten er kommen til.

Processens Omkostninger blive efter Omflændighederne at ophæve, og fljønnes det ikke at kunne paalægges Fogden, der vil være at frifinde, faaledes som Citanten har paastaaet, at foretage Executionforretningen paa egen Bekostning." . . .

(Kongens Foged har ikke givet Møde.)

Forslig af 31te Mai 1850 over 30000 Rbl.
1851. 7de Juni (5te, 6te).

Agent J. From
ctr.

Sufferrassiuadeur A. Schmidt.

Proc. Schaef faaer den 5te med Samtykke Udsættelse som nyelig til-
kalddt. Den 6te fremslægger han en „Opfats“ af Requisition, hvorefter
Forsliget maa ansees ugyldigt. Man vil see, hvilke Byrder og Paand
Requisition har maattet paatage sig, og indsee, at han ikke vilde have ind-
gaaet Forsliget, hvis ikke Requirenten havde givet de høitideligste Forsik-
ringer osv. — Denne havde specielt lovet ham at give ham 6 Maaneders
Barsel, hvis han ugenfinde vilde afstræve ham sit Tilgodehavende, ligesom
at betale Skatter og Renter af Ejendommen, og dette havde han undladt;
den fremlagte Contocourant maa han have Tid til at gjenemgaae; in
subsidium begjærer han Anstand. — Han fremlægger Copie af nogle
Breve til From m. m.

Proc. Levinson benæjter Indholdet af den fremlagte Opfats, og navnlig
at Forsliget er indgaaet under Betingelser, som Requirenten ikke har opfyldt,
eller at det af nogensomhelst Grund er ugyldigt. Efterat det ældre Forslig
af 5die Marts 1849 var indgaaet, lovede Requirenten Requisition at opgive
Capitalen med 6 Maaneders Barsel, og den blev derpaa opsagt til Udbe-
taling til 11te Juni 1850, hvilket ikke vedkommer denne Sag. Specielt
benægtes hver af de andre Indsigelser. Requirenten har aldrig lovet
Schmidt at betale Skatter, men han har ofte gjort det. Han protesterer
mod yderligere Udsættelse. Det fremlagte Bilag er ingen „Contocourant“
men kun en Opgivelse, som tjener til at vise, hvad der efter Forsligets
Bestemmelse er at afstrive paa samme.

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requirenten har protesteret imod, at Requisition til-
staaes den af ham forlangte Udsættelse af nærværende Forret-
ning, vil denne ikke være at indvilge, og da, i det fra Requi-
siti Side Fremførte, ikke indeholdes nogen Beviiislighed for, at
enten det Forslig, hvorefter Forretningen foretages, mangler Nød-
sigdhed, eller at Requisition af sammes Paalydende ikke er Re-
quirenten de fulde afstede 30865 Rbl. 2 Mk. 3 Sk. skyldig,
saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den derom ned-
lagte Paastand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil,

under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 8de Marts 1852.

Sukkerraffinadour L. Schmidt
ctr.

Agent Sofva From.

Chi kjendes for Ret:

Den paaanfede Executionsforsretning bor ved Magt at stande.

(Processens Omkostninger skadesløst).

. . . „Citantens Indsigelser imod Executionsforsretningen have, for saavidt de ikke maae anses at være fragesløse eller for sigdig fremkomm været følgende:

at Forliget af 31te Mai 1850 er ugyldigt, forbi det er tilvejebragt under Betingelser, som ikke ere opfyldte af Indstævnte, der efter Citantens Paastand overtog sig Incassation af samtlige Citanten tilkommende Assurancesummer med den Forpligtelse at yde Citanten saavel ojeblifelig som fremtidig Assistance til at komme i Virksomhed og at deeltage halvt i det Tab, Citanten havde lidt ved den ham overgaaede Skadebrand;

at Gjenstanden for dette Forlig ikke egentlig er 98000 Rdl., men kun 58000 Rdl., der skulde afbetales ved hvad Indstævnte incasserede for Citanten, og da langt mere end det indstævnte Beløb var betalt ved de af Indstævnte oppebaarne Assurancesummer, kunde der kun være Spørgsmaal om Indstævntes Tilgodehavende efter Forliget af 3die Marts 1849;

at dette ældre Forlig imidlertid, hvis det antages indbefattet i Forliget af 31te Mai 1850, i alt Fald ikke kunde execveres uden efter 6 Maanedes forudgaaende Varjel, som Citanten ikke har modtaget, endstjondt Indstævnte ved en Declaration af 3die Marts 1849 havde tilstaaet Citanten saadant Varjel, naar han vilde afkræve denne sit Tilgodehavende, og denne Declaration betegner sig som anvendelig til enhver Tid, og maa derfor efter Citantens Formening betragtes som en ubensfor Forliget af samme Dato trussen særlig Bestemmelse, der, da den ikke i Forliget af 1850 er erklæret for ugyldig og ophævet, endnu maa være gjældende;

at Indstævnte har lovet at samtykke i, at Citanten folgte sine Ejen-

domme og ifølge dette Løfte var uberettiget til at gjøre Execution i samme Ejeblif, han af Citanten var bleven opløst om, at denne stod i Begreb med at afslutte en fordeelagtig Handel om disse Ejendomme.

Disse Indsigelser imod Executionen kan Retten imidlertid ikke tillægge den af Citanten tilfattede Virkning. Ligesom Forliget af 31te Mai 1850 Intet indeholder om de af Citanten angivne Betingelser, saaledes har Indstævnte benægtet at have indladt sig paa saadanne og overhovedet at have foretaget noget Skridt, der kunde betage ham hans Ret til at gjøre Execution for sit Tilgodehavende i Citantens Ejendomme, og Sidsnævnte har ikke indladt sig paa at modbevise denne Benægtelse. Det er fremdeles klart af Bestemmelserne i Forliget af 31te Mai 1850, at det omfatter Parternes hele Mellemværende, navnlig ogsaa det Beløb, der var Gjenstand for Forliget af 3die Marts 1849, og, da Declarationen af s. D. kun kan antages at angaae det da ifølge dette Forlig eksisterende Gjeldsforhold imellem Parterne, er den Forliget af 31te Mai 1850 uvedkommende, og behøvede saaledes ikke udtrykkelig i dette Forlig at erklæres ugyldig.

In subsidium har Citanten fremsat forskjellige specielle Indsigelser imod Indstævnets Dpgjørelser, af hvilke en Deel, som før sildig fremkomne, ikke kunne komme under Rettens Overvejelse, og de øvrige ikke kunne bifaldes.

Den paaanførte Executionforretning vil derfor blive at stadfæste, hvorhos Citanten efter Indstævnets Paastrand findes at burde tilsvare Indstævnte Processens Omkostninger, der i Medhold af Forliget af 31te Mai 1850 ville være at tillægge ham Stadesløst." . . .

Højesterets Dom
den 26de Mai 1853.

Lands= Over= samt Hof= og Stadsrettens Dom her ved Magt at stande.

Processens Omkostninger betaler Citanten til Contracitanten Stadesløst.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Førlig c. 560 Nbl.

1851. 12te Juni.

Exam. jur. Eibeschütz

ctr.

Toldassistent Grove.

Den 21de Mai, da Forretningen er paabegyndt for en Forbring paa c. 570 Nbl., har Proc. Zydtmann for Reqvirenten erkjendt, at de forefundne Effecter alle vare de af Skifteretten i Reqvisiti Gallitboe registrerede, hvorfor han begjærede Forretningen udsat.

Den 12te Juni møder Reqvirenten selv og vil ikke erkjende, at alt det herværende Løsøre tilhører Reqvisiti Boe, hvorfor han forlanger det specificeret og vurderet, navnlig forsaavidt det ikke er overeensstemmende med en nu fremlagt Liste.

Reqvisitus protesterer herimod, da alt hans Gods er optegnet af Skifteretten, som ogsaa erkjendt af Reqvirenten under Forretningen den 21de s. N.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Den forlangte Specification og Vurdering vil være at foretage.

Somann.

Førligt.

Førbud.

1851. 30te Juni.

Adressecontoirets Ejere

ctr.

Bogtrykker Herdahl.

Proceberet ved Indlæg.

Da Reqvisitus ved den omhandlede Avertissementstidende formeentlig maa ansees at gjøre Adressecontoirets Ejere Indgreb i den dem ifølge det fremlagte Privilegium af 17de Decbr. 1828, sammenholdt med den samme vedhæftede Fortegnelse, samt

det ældre Privilegium af 29de April 1809, tilkommende Berettigelse, i hvilken der, ved den senere Lovgivning, formentlig ikke kan anses at være skeet nogen Indskrænkning; saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Forkudet er ankyndt for Requisition, „imod at han fra idag af holder et Contoir, hvori der modtages og hvorfra der gives Adresser om de i Requisitionen nævnte Gjenstande, samt med at han længere udgiver den af ham hidtil udgivne Avertissementstidende.“

De i Requisitionen nævnte Gjenstande ere „Adresser om Leje, Lejesøgende, Tjenesteføgende, Tjenesteledeige, bortkomne og fundne Sager, Vare og Bøger, som bydes tilfals, Proclamata, Auktioner over Huse og Gaarde, Actier og Skibe.“

Hof- og Stadsrettens Dom
den 11te October 1852.

Ejerne af Adressecontoiret, Kammerherre Monrad, Professor Hoppe, Enkesfru Manthey, Justitsraad Manthey, Proprietair Manthey, Pastor Fenger, Kammerraad Stage, Oberstinde Bagner, Provst Monrad, Pastor Clausen, Cancellieraad Mazar de la Garde, Krigsraad Weis og Kammerherre Schøyen etc.

Bogtrykker Herdahl, som Udgiver og Redacteur af den Tidende, der udkommer under Navn af Herdahls Avertissements-Tidende.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten, Bogtrykker Herdahl, bor være uberettiget til at holde et Adressecontoir og til i en dermed i Forbindelse staaende Avertissementstidende at indrykke Betjendtgjørelser om Billetters Modtagelse paa bemeldte Contoir og om Anviisning sammesteds fra paa yderligere Oplysninger, og bor den paa- staaende af Kongens Foged her i Staden efter Requisition af

Randsverretsprocurator Kraft paa Hovedcitanterne, Ejerne af Adresscointoiret (— namngivne —) deres Begue hos Contracitanten den 30te Juni f. A. afholdte Forbudsforretning, forsaavidt som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, hvorimod den forovrigt bør være ophævet, og Contracitanten iøvrigt for Hovedcitanternes Tiltale i denne Sag fri at være.

Procurator Kraft bør, som Hovedcitanternes Mandatarins, til Contracitanten udrede et saadant Beløb, som uvillige inden Retten udmeldte Mand maatte skjonne at tilkomme ham i Erstatning for den ham ved den ovennævnte Forbudsforretning, forsaavidt samme gaar videre end den som foranført stadfæstes, paaførte Tort, Tab og Creditspilde.

Processens Omkostninger saavel i Hoved- som i Contracitagsmaalet ophæves (efter Omstændighederne).

. . . Hovedcitanterne have fremsat „den Indsigelse, at Spørgsmaalet hvorom nærværende Sag drejer sig, allerede maatte anses endeligen afgjort i deres Favør ved Højesteretsdom af 50te Octbr. 1859, der stadfæstede nærværende Rets Dom af 12te August f. A. i en af Adresscointoirets daværende Ejere anlagt Sag mod Redactoren og Forlæggeren af Kjøbenhavns Commissionstidende N. Larsen og Cand. theol. P. Larsen, hvilke ved bemeldte Domme kjendtes uberettigede til at holde et Contoir, hvor der modtoges og hvorfra der gaves Adresser om de samme Gjenstande, som ere specificerede i Hovedstævningen i nærværende Sag, og til i den ovennævnte af dem udgivne og udgivende Avis at optage Avertissementer om de nydnævnte Gjenstande, ligesom et herimod nedlagt Forbud blev stadfæstet, hvidaarsag de have protesteret imod, at dette Spørgsmaal, som en res judicata, paany tages under Paakjendelse, saameget mere som Højesteretsdommen formentlig, som affagt i Kongens Navn, og da Kongen var Privilegiets Giver, maatte anses som en Erklæring fra denne og netop derfor var bleven tiuglæst som Lov til Efterlevelse for Fremtiden.

Men denne Hovedcitanternes Paafland og Protest vil allerede af den Grund ikke kunne tages til Følge, at den ovennævnte Højesteretsdom er affagt i en Sag mellem andre Parter, hvis Procedure ikke kan binde Parterne i nærværende Sag, foruden at der ved dennes Paakjendelse vil være at tage Hensyn til forffjellige første Gang under samme fremkomne og tilbeets forgjæves af Hovedcitanternes Vederparter i den ældre Sag efter søgte Oplysninger om de Forhandlinger, der ere gaaede forud og ligge til Grund for Ubfærdigelsen af det omtvistede Privilegium.“ . . .

. . . „Vel er der nu efter alt Foranferte ikke af Hovedcitanterne tilvejebragt Beviis for, at der ved det under 29de April 1809 udfærdigede og den 17de Decbr. 1828 fornyede, saunt senere ved Transskriptionerne confirmerede Privilegium paa at holde Adresssecontoir i Kjøbenhavn er tilstaaet dem en Eneret til i de af dem udgivne Kjøbenhavns Adresssecontoirs Efterretninger at indbylle Avertissementer om de i deres under Hovedsagen nedlagte Paastand specificerede Gjenstande, eller at der overhovedet ifølge ostmeldte Privilegium tilkommer dem Andet eller mere end Eneret til at holde Adresssecontoir i Kjøbenhavn med de i Privilegiet af 1762 hjemlede Rettigheder, hvoraf følger, at de ikke kunne forbyde, at andre Tidender optage Avertissementer; men da det af Indholdet af de fremlagte Exemplarer af den bestribte Avertissementstidende fremgaaer, at Contracitanten ikke har indskrænket sig til at optage Avertissementer af foranferte Bestaanden, men at flere af de af ham optagne Avertissementer deels indeholde Opforbring til at aflægge Billetter paa bemeldte Tidendes Contoir, deels give Anviisning paa yderligere Oplysninger, der sammesteds ville være at erholde, vil der ikke kunne lægges nogen Vægt paa Contracitantens Benægtelse af at holde noget Adresssecontoir, hvorimod Udgivelsen af ovennævnte Avertissementstidende i Forbindelse med den Virksomhed, der, som bemærket, er tillagt det dermed forbundne Contoir, maa antages stridende mod den Hovedcitanternes tilkommende Eneret til at holde Adresssecontoir og publicere dets Efterretninger i en Avis. Dette paa tidligere specielle Kongelige Resolutioner grundede Privilegium kan nemlig hverken Grundlovens §§ 88 eller 91 i Forbindelse med Lov af 5die Januar 1851 antages at have ophævet, ligesaa lidet som hine Love kunne statueres deri at have gjort nogen Forandring.“ . . .

Højesterets Dom
den 17de Juni 1853.

Ejerne af Kjøbenhavns Adresssecontoir og Lands-
Over- samt Hof- og Stadsrets Procurator Kraft
som Mandatarins for disse

ctr.

Bogtrykker Herdahl.

Indstævnte bør være uberettiget til at holde et Contoir, hvor der modtages og hvorfra der gives Adresser om Reje, Rejeføgende, Tjenesteføgende, Tjenesteleddige, bortkomne og sundne Sager, Bæver og Vøger, som bydes tilfals, Auctioner over Huse

og Gaarbe, Actier og Skibe, samt til i den af ham udgivne og udgivende Tidende „Herdahls Avertissements=Tidende“ at optage Avertissementer om de nyssævnte Gjenstande, hvorhos den Indstævnte ved Lands= Over= samt Hof= og Stadsrettens Dom tillagte Erstatning bortfalder.

Processens Omkostninger ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Alimentationsbidrag 9 Rdl.

1851. 4de September.

Bagersvend P. M. Schou.

Requiritus siger at have betalt Barnemøderen 15 Rdl., som han paastaar liquideret.

Requiritinden erkjender at have faaet 15 Rdl., efter at Barnet ble sødt, men forinden Resolutionsen afgaves, og disse, siger hun, bleve hen personlig stjaanede, ligesom Requiritus ikke talte derom, da Bidraget b bestemt.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requiritus ikke har fremført nogen Beviislighed for, at de anførte 15 Rdl. ere erlagte i Underholdningsbidrag for det omhandlede Barn, i hvilken Henseende Beviisbyrden formeentlig maa ansees at paahvile ham, ligesom han heller ikke, ved Mødet for Kjøbenhavns Magistrat den 20de Juni 1849, da Bidraget blev bestemt, derom har gjort nogen Erindring, saa kan han formeentlig ikke ansees berettiget til at liquidere bemeldte Beløb i det Alimentationsbidrag, som han, ifølge den fremlagte Dvirghedsresolution, pligter at udrede, og Forretningen vil derfor være at fremme, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed: thi eragtes: saafremt Requiritus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Udsættelse.

1851. 21de October (Flyttedag).

N. S. Meyer

ctr.

Enke C. D. Sandby.

Requisita faaer Krampe. Requirerenten indvilger berfec i, at hun forbliver boende til „imorgen“ Kl. 2, til hvilken Tid hendes tilstedeværende Datter lover, at hun skal være flyttet. Nogle Tilstedeværende have bevidnet, at hendes Lube plejer at vare c. 24 Timer.

Den nye Lejer er tilstede og protesterer imod denne Udsættelse.

Pf mig Justitsraad Homann blev decenteret som følger:

Forretningen vil være at stille i Veroc til i Morgen Kl. 2 Eftermiddag.

Homann.

Ikke appelleret.

Arrest for 63 Rbl.

1851. 30te October (29de).

Enke N. M. Schmith

ctr.

Ingenieurassistent Risto Hoyer.

Requisitus har under 20de Octbr. udstedt et Beviis med en Paategning uden Dato. Denne, siger han, er ham afvunnen, for at faae Lov til at flytte Dagen for Flyttedag. Han kan ikke stykke 63 Rbl. i Huusleje; til Beviis derfor fremlægger han Contracten, som viser, at han skal betale 90 Rbl., med Lwittering for 45 Rbl., og han vil endog have betalt noget mere; Resten vil han betale fræg.

Proc. Winther benægter det Anførte og bemærker, at Requisitus selv rigtigt har opgjort sin Skyld, han skal nemlig betale for et Bærelse, som ikke var optaget i Contracten, og har ved Opgjørelsen fradraget, hvad han havde betalt mere end de 45 Rbl.

Pf mig Justitsraad Homann blev cragtet som følger:

Da Requisitus, der vedgaaer at have udfærdiget det med Requisitionen følgende Document, ikke har fremført nogen Be-

viislighed mod sammes Ghyldighed, ligesom hans Foregivende, at de paa hans Bopæl værende Membler og Effecter ikke ere ham selv tilhørende, ligeledes er blottet for alt Beviis, saa vil Forretningen, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisiteus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Forligt.

Forlig af 12te Sept. 20000 Rtbl.
1851. 5te December.

Kjøbenhavns Magistrat som Bestyrere af
Kjøbenhavns Overformynderi
ctr.

Materialist Lauritz Schmidt.

Requisiteus møder med Proc. Maags Fuldmægtig Lund, som begjærer Udsættelse til „imorgen“, for at Proc. Maag personlig kan give Møde.

Cancellieraad Proc. Dahl ved Fuldm. From protesterer derimod.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der er protesteret mod den begjærte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge.

Homann.

Derpaa begjærer Requisiteus Udsættelse „til Mandag“ for at tilskrive Magistraten og tilbyde den Rent og de paandragne Omkostninger.
Fuldm. From protesterer.

Uf mig Justitsraad Homann blev deereteret som følger:
Den begjærte Udsættelse vil ikke være at indvilge.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 3die Januar 1853.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedforretning og de ligeledes paaankede Kjendelser bar ved Magt at staade.

(Til Citanterne (—) betaler Indstævnte (—) denne Sags Omkostninger skadesløst).

. . . „Ved at indbænk den saaledes afholdte Executionsforretning og de to under samme affagte Kjendelser her for Retten, — efterat Indstævnte tidligere havde udtaget Stævning, hvorved Executionsforretningen m. v. paaankedes til Underkjendelse — have Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat som Bestyrere af Kjøbenhavns Overformynderie, paaستاet samme Stabsfæste og Indstævnte tilpligtet at betale Sagsmaalet's Omkostninger skadesløst.

Føreløbig bemærkes, at ved Sagens sidste Foretagelse her for Retten den 25de Octbr. sidstl. begjærede Indstævnte 14 Dages Afsand, hvilken Afsand maa antages at være begjært for at give Tilsvær i Sagen; men da Indstævnte maa antages at have havt tilstrækkelig Tid til det Omspurgte, vil den begjærte Afsand ikke kunne bevilges, cfr. Frd. 16de Januar 1828 § 2, og Sagen som Følge heraf være endeligen at paaafjende.

I Sagens Realitet har Indstævnte nedlagt Paaafsand om Executionsforretningens Ophævelse, subsidialiter imod at han betaler de afæfede Retter og Omkostninger foruden at tilkjendes Sagens Omkostninger m. m. — Da imidlertid Indstævnte aldeles Intet har anført, som kunde begrunde saadant Resultet, vil Citanternes Paaafsand være at tage til Følge.“ . . .

Forlig 800 Rd. (1000).

1851. 6te December.

Dehlfen
ctr.

Bertshuusholder Ole Hansen.

Den 29de Novbr. samtykker Reqvistus i, at Forliget exequeres for dets fulde kun for en Deel forfaldne Paaafydenbe, og giver Anvisning paa Gjenstande henhørende til Gjestgiverie, som af ham ere ublejede til Svend Andresen, samt overleverer Lejecontracten berom, saa at Dehlfen aldeles maa „indtræde i hans Retshorhold.“

Assistent Bebege fortsætter Forretningen hos Svend Andrefsen og decreterer der Udlæg i disse Gjenstande efter Contracten uden at specificere dem.

Den 6te Decbr. møder nu paa Contoiret Proc. Levinfen for Andrefsen og bemærker, at denne har lejet Gjestgiveriet med Inventariet samlet, og har betalt den fulde Huusleje til Stebets nuværende Ejer. Han skylder ikke Ole Hansen Noget, saameget mindre, som han har faaet Dom over ham for Skadeserstatning, ansat til over 1500 Rdl., paa Grund af Misligholdelse af Contracten.

Proc. Pihne ved Fuldm. Møller mener, at denne Dom ikke vedkommer Ole Hansen og Dehlfen, da den angaaer Huuslejen, og forlanger Effecterne udleverede.

Levinfen protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det under Forretningen decreterede Udlæg maa Requirenten formeentlig anses berettiget til at komme i Besiddelse af saa stor en Deel af de paa den fremlagte Specification anførte Effecter, der er tilstrækkelig til Fyldestgjørelse af det under Forretningen Gfede, uden at den af Gjestgiver Andrefsen og Requiritens erhvervede Dom derfor kan være til Hinder; men da bemeldte Andrefsen vægrer sig ved at udlevere Effecterne, og Fogden ikke seer sig i Stand til at sætte Requirenten i Besiddelse af samme, for denne, ved lovlig Dmgang, har erhvervet Evangsmiddel over Andrefsen til Udleveringen, saa kan Requirentens Forlangende, at blive sat i Besiddelse af Effecterne, ikke være at tage til Folge; thi eragtes: Requirentens Forlangende, at blive sat i Besiddelse af de omhandlede Effecter, kan ikke være at tage til Folge.

Homann.

Derpaa forlanger Fuldm. Møller Mænd udmeldte til at vurdere Inventariet og opfordrer Fogden til at stasse de udmeldte Mænd Udgang til at vurdere det Udlagte.

Levinfen protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Fogden ikke seer sig i Stand til at foretage den forlangte Udlevering af de omhandlede Effecter, saa anseer han sig

ikke befojet til at foranstalte det begjærte Skjon og Burdering af samme, hvilken derfor ikke vil være at iværksætte.

Homann.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1851. 23de December (22de).

J. J. Fogt

ctr.

Slagtermester Sander.

Proc. Larfen paastaar, at Requisitus har betalt mere Leje end han efter Contracten skal, og desuden oftere laant Requirenten Penge; at Lejligheden er i en yderst maadelig Tilstand, hvorom fremlægges Attest fra flere Borgere; han producerer en Attest fra Politibetjent M. Hery om at Parterne vare blevne enige om, at Lejen for indværende Halvaar ikke skulde erlægges, før Mønglerne vare afhjulpne og en ny Contract oprettet; in subsidium begjærer han Udsættelse for at optage en Skjønforretning, og altsedes in subsidium bemærker han, at Requisitus uden skriftlig Contract er i Besiddelse af Dvistslejligheden og protesterer derfor mod Udsættelsen for dennes Vedkommende.

Proc. Alberti benægter Rigtigheden af Alt dette og bemærker, at Contracten har en Paategning om Dvistslejligheden, der begynder med „ligeledes“ og derfor maa omfatte de samme Vilkaar, og da Lejen deraf heller ikke er betalt, ogsaa Udsættelse.

Larfen erklærer, at denne Paategning kun er en Dvittering i Forbindelse med den foregaaende Dvittering for Huusleje.

Alberti benægter dette, da Requisitus ogsaa har understrevet Paategningen.

Larfen erklærer, at dette kun betyder hans Samtykke til at give 20 Rbl. af denne Lejlighed.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus, der, ifølge den med Requisitionen følgende Lejecontract, er pligtig strax at fratræde den i samme omhandlede Lejlighed, saafremt den accorderede Leje ikke prompte erlægges til de fastsatte Betalingstider, er udebleven med den Leje, der af ham skulde have været erlagt 8 Dage for afvigte De-

tober Flyttedag, saa maa han formeentlig saalebes anses at have tabt sin Ret til længere at forblive i Besiddelse af Vejlig- heden; imidlertid drister Fogden sig, med Hensyn til Indholdet af de fremlagte Attester, ikke til at udsætte ham af samme, medmindre Requirenten, til Sikkerhed for Forretningens Folger, stiller et Depositum af 500 Rdl., eller af Kongelige eller Na- tionalbankobligationer til Vardien af denne Sum. Til den forlangte Udsættelse af den i Requisitionen omhandlede Qvist- lejlighed har Requirenten formeentlig ingen Hjemmel, og den vil derfor ikke være at iværksætte; thi eragtes: vaar Requirenten stiller et Depositum af 500 Rdl., eller af Kongelige eller Na- tionalbankobligationer til Vardien af denne Sum til Sikkerhed for Forretningens Folger, vil Requisite være at udsætte af den i Rejecontracten omhandlede Vejlig- heden, men derimod vil han ikke være at udsætte af den omhandlede Qvistlejlighed.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 21de November 1853.

Slagtermester E. A. Sander
ctr.

Bertshuusholder J. J. Vogt.

(Eggsmaal anlagt af Citanten, efter at være flyttet, til Erstatning for Tort, Tab og Creditspilde for den formeentlig ulovlig requirerede Fogedforretning.)

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Bertshuusholder J. J. Vogt bor for Citanten Slagtermester E. A. Sanders Tilstale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Vel maa det nu anses tilstrækkeligt oplyst fra Citantens Side, at den paagjældende Vejlig- heds Indstævnte var bleven tilbørlig ved- ligeholdt, men ligesom Citanten ikke imod Indstævntes Benægtelse har bevist Tilværelsen af en Aftale som den ovenfor anførte eller tilvejebragt en saadan Formodning for Rigtigheden af hans Opgivende herom, at hans subsidiaire Paastand, at Sagens Udfald gjøres afhængig af, at han

med Eed bekræfter, eller i alt Fald Indstævnte med Eed benægter, at en Aftale som den omhandlede havde fundet Sted, kan tages til Følge, saaledes kan ej heller Citanten gives Medhold deri, at hans Udeblivelse med Lejen maatte være bleven berettiget ved Indstævntes Undlæbelse af at sørge for Istandsættelsen af Lejligheden, thi, hvor trængende den end har været til at istandsættes, har Citanten dog ikke paastaet, at den var ubeboelig, hvilket heller ikke vilde have ladet sig forene med hans Forbring paa at blive boende i Lejligheden. Citanten, hvis Udsættelse altjaa havde Hjemmel i Lejecontractens Bestemmelse, har saaledes intet retligt Krav paa Erstatning for den Tvang til at afslutte af den ommeldte Lejlighed, hvorfor han har været Gjenstand, og Indstævnte vil derfor være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag." . . .

Udlevering.

Førlig over 50 Rdl.

1852. 18de Februar (17de).

J. S. Jacobsen

et.

Toldassistent Due.

Proc. Pihne ved Fuldm. Møller for Hebert fremlægger Lejecontract, hvorefter Effecterne af ham ere lejede Requiritus.

Proc. Alberti benægter Rigtigheden og Identiteten af Effecterne; han benægter Almindeligheden af, at Hebert, der er en uformuende Mand og Forbruger paa Amager, skulde være Udejer af Menbler og Effecter til 1200 Rdl. Værdi.

Møller henholder sig alene til den fremlagte Lejecontract, hvis Dato er tidligere end det under Forretningen fremlagte Førlig.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Følge den fremlagte Lejecontract, samt det forovrigt til Bestyrkelse derfor under Forretningen Fremførte, maa det formentlig antages, at de under Forretningen den 22de Februar f. A. udlagte Effecter ere Forpagter Hebert tilhørende, og den forlangte Udlevering af samme vil derfor ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Udlevering af bemeldte Effecter vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

Overdragelse til Brugelighed.
1852. 15de og 16de Marts.

Agent S. From
ctr.

Laurig Schmidt.

Efter at Requisiteus ved sine Protester havde faaet standset Auctio-
nerne over de ved Executionforretningen af 7de Juni s. A. ublagte
Ejendomme, forlanger nu Requirenten som usylbesigjort Pantnaver sig
disse Ejendomme overbragte til Brugelighed, og sig sat i Besiddelse af
de Maskiner og Inventarier m. v., som maatte være udgaaede af Rui-
nerne til den ene, afbrændte, Ejendom.

Proc. Levinfen fremlægger Requisition og Hof- og Stadsrets Dom
af 8de ds., der stadfæster Executionforretningen af 7den Juni 1851.

Efter at Requisiteus med Samtykke har havt Udsættelse fra om For-
midbagen til Estermidbag, for at skaffe sig juridisk Assistance, møder han
med Proc. Waag ved Indsm. Lund, der protesterer mod Forretningen
forbi den fremlagte Dom ikke er forkyndt for Requisiteus og ikke er til
stede in forma bestreuen.

Efterat Prot. osv. — blev af mig eragtet som følger:

Ifølge Fogdens Formening er hverken Forkyndelse af den
ergangne Dom eller Tilstedeværelse af den omhandlede Domsact
nodvendig til Foretagelsen af den requirerede Forretning, og der
vil saaledes ikke være at tage Hensyn paa det fra Requisitei Side
Fremførte.

Homann.

Derefter protesterer Requisiteus, forbi han vil appellere denne Dom
til Højesteret, hvortil han har savnet Tid og Lejlighed, forbi den ikke
var ham forkyndt, men vil have Udsættelse til „imorgen Kl. 12,“ for da
at fremlægge Appellstævningen.

Levinfen protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Paa Requisitei Forlangende om Udsættelse, samt det iøvrigt
fra hans Side senere under Forretningen Fremførte kan ikke
være at tage Hensyn.

Homann.

Requiritus protesterer nu atter imod, at Requirenten maa komme i Besiddelse af de ublagte Effecter, før Dommen og Executionen gaae over til at blive endelige og usvæltebe Retshandlinger, og bemærker, at Requirenten ved Auctionen over de faste Ejendomme har ladet disse op- raabe for resp. 40000 og 30000 Rdl.

Alf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requirentens Paastand formeentlig har Hjemmel i D. L. 5—7—8 m. fl. Lovbestemmelser, saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i Over- eensstemmelse med samme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Forretningen bliver, da det imidlertid er Aften ved Kjendelsens Af- sigelse, udsat til næste Dag Kl. 8.

Den 16de Kl. 8 møder Requiritus med Proc. Rihme, der begjærer Udsættelse til Kl. 11, for at gjøre sig bekendt med det i Sagen Påsærede. Lewinsen protesterer herimod.

Alf mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Den forlangte Udsættelse kan, imod Requirentens Protest, ikke være at indvilge.

Homann.

Efter Kjendelsen fremlægges nu den ubtagne Appellstævning til Højesteret af den ommeldte Dom, som har stadfæstet Executionen, samt en Decla- ration fra Requirenten af 3die Marts 1849, hvorefter han forlygter sig til at give Requiritus 6 Maaneders Frist, naar han vil gjøre Brug af sin Ret.

Dette Document lyder saaledes:

„Da Hr. Sullerraffinabeur L. Schmidt har forbundet sig til paa Anfordring at betale, hvad han er mig skyldig, saa tilsiger jeg ham, at jeg til enhver Tid, naar jeg vil gjøre Brug af min Ret, i Overeens- stemmelse hermed, skal 6 Maaneder forud varsle ham derom.

Kjøbenhavn den 3die Marts 1849.

S. From.“

Lewinsen protesterer, da denne Forretning, som nu gaar ud paa en Fuldbyrkelse af Fogdens under 7de Juni s. A. afgivne Decret, ikke kan standses ved Appel.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Paa den foreviste Højesteretsstævning, der ikke kan standse nærværende Forretning, kan der, ligesaa lidt som paa det Øvrige fra Reqviriti Side senere under Forretningen Fremførte, være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med den tidligere afgivne Eragtning, være at fremme.

Homann.

„Efter Reqviriti ubrøkkelige og gjentagne Begjæring“ fremlægger Livme en Deel Documenter, der skulle vise, at Reqviritus har stedsforbedret Ejendommene og selv er uden Skyld, og protesterer.

Levinjen protesterer herimod som Sagen uvedkommende.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Paa det fra Reqviriti Side senere under Forretningen Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil, ifølge den nedlagte Paastand, uophødeligen være at fremme.

Homann.

Reqviritus vil appellere hele denne Forretning og alle Kjendelserne og protesterer mod videre Fremme saalænge.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Paa den gjorte Erklæring af Appel kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

1852. 25de og 27de Marts (24de og 26de).

Fortættelse.

Efter at have (den 16de)¹ faaet Ejendommen overbragen til Brug, forlanger nu den 21de Levinjen for Requirenten Reglerne ubleverede, for at de imidlertid udmeldte Mænd kunde vurdere Maskiner og Inventarium.

Reqviritus har nu appelleret de forrige Kjendelser, fremlægger Appelsstævning, forlyndt den 18de baade for Requirenten og Fogden, og protesterer.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge Grundfættningerne i Frd. 17de Mai 1690 kan den

fremlagte Appellstævning formeentlig ikke tillægges nogen suspensiv Virkning, og der vil saaledes ikke være at tage Hensyn til den fra Requisite Side nedlagte Protest. Requisite vil derfor, efter den derom gjorte Anmodning, være at opfordre til at udlevere de omhandlede Regler, for at de dertil udmeldte Mand kan sættes i Stand til at foretage den requirerede Specification og Urdering.

Homann.

Levinson beber derpaa om de Ejendommen vedkommende Lejecontracter og Documenter.

Requisite protesterer herimod, og især forbi Fogden Intet derom har yttret i sin Eragtning, naaget Levinson allerede da havde forlangt dem.

Uf mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Saafrømt Requirentens Paastand gaær ud paa, at Requisite afkræves de Ejendommen i Amaliegade Nr. 153 vedkommende Lejecontracter og øvrige Documenter, vil denne være at efterkomme, men derimod vil, saafrømt Requisite fremdeles maatte vægre sig ved at udlevere samme, Evang ikke være at anvende til Udleveringen, før Requirenten, ved lovlig Omgang, dertil har erhvervet Evangsmiddel.

Homann.

Requisite ubleverer dem ikke, og Levinson begjærer Forretningen ubjat (den 27de).

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de November 1852.

R. Schmidt
ctr.

Agent Sofva From.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hæves.

„Da Citanten R. Schmidt ikke, naaget han dertil fra Justitscontoiret har været opfordret, har ubleveret de ham fra bemeldte Contoir ndlaante

til Sagen hørebe Documenter, og han fremdeles ved Sagens sidste Foretagelse har vægret sig ved at fremstasse disse og saaledes forhindret Indsævnte, Agent Josva From, paa hvem Sagen henfald, fra at fortsætte dens Procedure, vil Sagen efter Indsævntes Begjæring være at hæve.

Forsaauidt Sagens Documenter haues tilføede, attesteres, at ingen Overtrædelse af Lovgivningens om det stemplede Papir har fundet Sted."

Højesterets Dom
den 30te Juni 1854.

Citanten, som hverken moder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Solv til vor Frelser's Kirke, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte firehundstyve Lod Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Den 28de November 1854.

Denne Sag bør være hævet ved Lauds- Over- samt Hof- og Stadsretten.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

1852. 28de Juli. Fortsættelse.

Forretningen gaaer navnlig ud paa i Continuation af de tidligere Decreter at faae Reqvistus med Familie udsat af den Vejlighed, han beboer.

Den 25de Juli har Reqvistus efter Overenskomst faaet Udsættelse til den 28de, for at tilvejebringe alle denne Sag vedkommende og fornødne Documenter.

Reqvistus fremsætter en Række Bemærkninger, som Proc. Lihme „inhærerer, forsaauidt Sagen vedkommende," hvorunder især at Fogdens Decreter af 16de Marts nu ere appellerede.

Uf mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil være at fremme i Henhold til de under samme i saa Henseende tidligere afgivne Decreter, uden at der

Kan være at tage Hensyn til det idag fra Reqvifiti Side til Embedsprotocollen Fremførte.

Homann.

Reqvifitus vil ikke underlaffe sig Kjendelsen, men udbeber sig en ny, for hvorvidt Fogden rettelig kan anvende Magt for at sætte sit Decret i Fuldbdyrdelse. — Han foreviser sit Skjøde og gjør Fogden ansvarlig.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Paa Reqvifiti Bægning i Henseende til det afgivne Decret kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, ifølge Reqvirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter denne Kjendelse og efter Reqvifiti Annobning bliver efter Reqvirentens Forlangende Forretningen udsat indtil videre og foretages atter

1853. 19de April.

Reqvifitus, som erklærer at have været syg, begjærer Udsættelse til Kl. 4 for at faae juridisk Assistance, eller kun i 1/2 Time for at staae Attester om at han har været syg.

Proc. Lewinsen protesterer derimod.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Den forlangte Udsættelse af nærværende Forretning vil, mod den fra Reqvirentens Side nedlagte Protest, ikke være at indvilge.

Homann.

Reqvifitus fremlægger nu en Attest om at have indgivet Ansøgning om at en anden Sag, som han siger at staae i Forbindelse med denne, paany maa blive foretaget i Højesteret, samt en levlig forkyndt Højesteretsaevning, hvorved Auctionsdirecteurens Kjendelse (ifølge hvilken Reqvifiti Ejendom er solgt til Reqvirenten) appelleres, og protesterer i Henhold dertil mod Forretningens Fremme.

Proc. Lewinsen exciperer og paaberaaber den med Requisitionen fulgte fra Reqvifitus ved 5te Auction afgivne Erklæring.

(Dette Document er ndleveret.)

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I Henhold til det af Fogden tidligere afgivne Decret,

hvorved Requisiteus er kjendt pligtig til at fratræde Besiddelsen af Ejendommen Nr. 153 i Amaliegaden, samt med Hensyn til det under Forretningen fremlagte Document, hvori Requisiteus forpligter sig til, indeværende Flyttedag Kl. 12 Middag, at rømme den Lejlighed, han i bemeldte Ejendom beboer, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn enten til den fremlagte Attest og Stævning, eller det forovrigt fra Requisite Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Requisiteus erklærer nu, at han ikke har inblabt sig paa at besvare de fremlagte Documenter og forlanger en Times Udsættelse for at gennemgaae dem; og da Proc. Levinson protesterer herimod og forlanger Forretningen strax fremmet, da der er periculum in mora, efterjøm en ny Lejer skal flytte ind, forlanger Requisiteus kun fornøden Tid til at give Gjensvar, „hvorfor han i dette Tjeblik begav sig til Bordet for at gennemgaae Documenterne.“

Af mig Justitsraad Homann blev dekreteret som følger:

Paa det af Requisiteus senere til Protocollen Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor, ifølge den gjorte Paastand, uopholdelig være at fremme.

H o m a n n.

Hof- og Stadsrettens Kjendelse
den 23de Juli 1855.

L. Schmidt

ctr.

Agent From.

Thi eragtes:

Forfaavidt angaaer de paaanfede Kjendelser af 24de og 26de Marts samt 28de Juli 1852 og 19de April 1853, kan Sagsmaalet ikke tillægges Fremme; forovrigt kan den paaftaaede Afviisning ikke finde Sted, hvorimod Indstævnte, Agent og

Grosserer Josva From, bevilges den af ham for dette Tilfælde begjærte Afsand af 14 Dage.

„Forsaauidt Indstævnte, Agent og Grosserer Josva From, har paa-
 slaact nærværende Sag, hvorefter Titanten, fhv. Sufferaffinadeur L.
 Schmidt, ifølge Stævning af 27de Jan. d. A. paaanfer forskjellige
 Kjendelser, der af Kongens Foged her i Staden ere affagte under de efter
 Indstævnets Requisition hos Titanten foretagne Udsættelses- og andre
 Forretninger, hvorefter denne med Familie og Gods er udsat af Ejen-
 dommen Nr. 155 i Amaliegade og betaget Raadigheden saavel over denne
 Ejendom, som over en i Tolbodgade beliggende Ejendom, nemlig de af
 Fogden den 15de, 16de, 24de og 26de Marts samt 28de Juli 1852 saa-
 vel som den 19de April 1855 affagte Decreter, i det Hele afviiet her fra
 Retten, fordi samtlige disse Kjendelser forlangt have overstaaet fatalia
 appellationis, maa det bemærkes, at Kjendelserne af 15de og 16de Marts
 1852, saaledes som det ogsaa i den udtagne Stævning er antydet, forhen
 betimeligen have været gjort til Gjenstand for Paaanke, men at den i
 saadan Anledning anlagte Sag, som ikke behørigen forfulgt, er ved denne
 Rets Dom af 15de Novbr. 1852 og ved Højesterets Dom af 28de Novbr.
 1854 bleven hævet. Da nu denne Dom maa sættes i Klasse med de i
 Frd. 19de Aug. 1755 § 10 efr. Ref. 19de Decbr. 1749 omhandlede
 Afviisningsdomme, og de nyævnte Kjendelser paaany ere indaulede
 inden Udløbet af den i de citerede Lovbestemmelser foreskrevne Frist, vil
 den paaستااعbe Afviisning ikke kunne finde Steb for disse Kjendelser
 Bekommende, hvorefter Sagen, med Hensyn til de øvrige Fogeddecreter,
 hvis Paaankning ikke er holdt aaben paa denne eller anden Maade, ej
 vil kunne tillægges Fremme.

Naar Indstævnte dernæst har formænt, at Stævningen indholder en
cumulatio inepta, idet Udsættelsesforretningen af 19de April 1855 er
 bygget paa et Fundament, der er aldeles forskjelligt fra det, der ligger
 til Grund for de øvrige paaankede Fogedforretninger, vil denne Trin-
 bring, naar det ifølge det Foransførte maa statueres, at den under 19de
 April 1855 affolgte Forretning ej kan blive Gjenstand for Bedømmelse
 under nærværende Sag, allerede paa Grund heraf bortfalde.

Ej heller kan det, navnlig med Hensyn til Kjendelserne af 15de
 og 16de Marts 1852 komme i nogen Betragtning, at de ere prælimi-
 naire, efter som den særskilt iværksatte Appel ikke her influerer paa Ho-
 vedsagens Fremme.

Ligesaauidt kan det relevere Noget, at de oftnævnte Kjendelser af 15de
 og 16de Marts 1852 ere afgivne i Continuation af Executionforretningen
 af 5te til 7de Juni 1851, der er prøvet og stadfæstet af Højesteret, thi
 Maaden, hvorpaa den saaledes stadfæstede Executionforretning er bragt

til endelig Udsørelse, og de ved denne Lejlighed af Fogden afgivne Decreter maa det naturligtviis staae Citanten aabent at faae prøvet ved højere Ret.

At endelig den instituerede Appel skulde være betydningsløs, forbi de paaankede Kjendelser referere sig til Spørgsmaalet om Citantens Udsættelse af Brugen og Besiddelsen af Ejendommen, hvis Brug og Besiddelse han af andre Retsgrunde forlængst har mistet, kan ialtsald, om end denne Bemærkning maatte forholde sig rigtig, hvilket præliminært ej kan afgjøres, dog ikke lede til Søgsmaalets Afviisning.

Da Indstævntes Afviisningspaastand selgeligen ikke i det Hele vil kunne gives Medhold, men han for dette Tilfælde foreløbigen har begjært 14 Dages Afsand, vil Sagen for Tiden ikke kunne komme under endelig Paakjendelse."

Kjendelse

den 22de October 1855.

Chi eragtes:

Hverken Indstævntes Paastand om Sagens Afviisning for de onspurgte 7 Fogedkjendelsers Vedkommende, eller Citantens Paastand om bemeldte Kjendelsers Annullation kan tages til Følge.

Foraaavidt Indstævnte, Agent og Grosferer Josfa From, i Henseende til de af Citanten, sly. Sullerraffinadent P. Schmidt, under nærværende Sag til Annullation eller Underkjendelse paaankede, af Kongens Foged her i Staden den 15de og 16de Marts 1852 under en efter Indstævntes Requisition hos Citanten iværksat Udsættelsesforretning affagte, 7 Kjendelser, for hvis Vedkommende hans Paastand om Sagens Afviisning ikke ved Rettens Kjendelse af 25de Juli sidsl. toges til Følge, atter har neblagt Afviisningspaastand, støttet paa, at da det af Fogden den 16de Marts 1852 affagte endelige Decret, hvorved Citanten udsattes af de onspurgte Ejendomme i Amaliegaden og Toldbodgaden, og disse overleveredes Indstævnte som Pante- og Udsæghaver til Administration, som upaaanket og upaaankeligt ikke kan blive Gjenstand for Rettens Paakjendelse, maatte Retten, der saaledes ej kunde Andet end anerkjende Fogdens Competence til at affige dette Decret, formeentlig ej heller kunne indlade sig paa at jentere over, hvorvidt Fogden havde været competent til at affige de paaankede bemeldte Decret forudgaaede 7 Kjendelser, hvorved enkelte af Citantens Indsigelser mod Forretningens Fremme vare forkaeste, vil denne Indstævntes Paastand i Henhold til hvad der i Rettens ovenmeldte Kjendelse allerede er statueret om Lovligheden af bemeldte Kjendelsers særlige Appel, ikke kunne tages til Følge.

Dette skjønes og at maatte blive Tilfældet med Indstævntes paa samme Grund byggede Formening om, at Retten ikke skulde kunne indlade sig paa en Underfølgelse af Citantens principale Paastand om de ostnævnte Kjendelsers Annullation.

Men ligesaa lidt skjønes paa den anden Side bemeldte Citantens Annullationspaastand at kunne tages til følge, idet den af ham til Styrke herfor paaberaabte Grund, at Indstævnte ikke skulde have producet nogen Beviislighed for Rigtigheden af de Insinuationer, paa hvilke hans Begjæring om Udsættelsen var støttet, og at Fogden som følge heraf maatte antages at have været incompetent til at give en Requisition, der ikke kunde siges at være støttet paa liquide Data, Mebbehold, henhører til Sagens Realitet.

Da Citanten imidlertid under denne Forudsætning har forbeholdt sig 14 Dages Anstand til yderligere at procedere Sagens Realitet, vil denne for Tiden ikke kunne tages under Paakjendelse.

Kjendelse

den 13de Juli 1857. *)

Retten finder sig ubesøjet til at udtale sig angaaende det i Citanten, forhenværende Sulferraffinadeur E. Schmidts Tilførsel til Institetsprotocollen den 29de f. M. Omhandlede, med Hensyn til hvilket han, i Henhold til sit samme Dag fremlagte ufuldendte Indlæg, har begjært Rettens Eragtning.

(Bevilget Anstand til at fuldføre Tilsvær.

Dom

den 16de November 1857.

Chi kendes for Ret:

De paaankede, af Kongens Foged i Kjøbenhavn den 15de og 16de Marts 1852 assagte Kjendelser bør ved Magt at stande, og bør Citanten, forhenværende Sulferraffinadeur E. Schmidt til Indstævnte, Agent og Grosferer Josva From betale Processens Omkostninger skadesløst.

*) Hvad denne Kjendelse (som er medtaget, fordi Højestretsdommen nævner den) angaaer, kan jeg ikke angive, da Citanten med Sagens øvrige Documenter ogsaa har erholdt det omtalte Indlæg, hvori Begjæringen er fremsat, udlaant, uden at det sees at være tilbageleveret.

. . . „Ved Underfølgelsen af Retsmæssigheden af de omkvæstionerede af Fogden den 15de og 16de Marts 1852 affagte Kjendelser, hvorved forskjellige Indsigelser af Citanten mod en af Indstævnte requireret Executionforretnings Fremme forkastedes, maa det nu fastholdes, at bemeldte Executionforretning æskedes og fremraabte som en Continuation af en af Fogden den 7de Juni 1851, i Henshold til et mellem Parterne under 31te Mai 1850 affuttet Forlig, decreteret Execution, der senere er stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 8de Marts 1852 og Højesteretsdom af 26de Mai 1855, og idet der selvfølgelig ikke kan tages noget Hensyn til, hvad Citanten under Sagen har anbragt om de formeentlige Mangler ved Forliget af 31te Mai 1850 og den derpaa støttede Executionforretning af 7de Juni 1851, saalidsom til hvad han iøvrigt har anført om sit og Indstævnets Mellemværende, der forsaavidt er nærværende Sag uvedkommende, vil der alene blive Spørgsmaal om Lovligheden af den yderligere Udførelse af hiin Execution af 7de Juni 1851, eller om denne yderligere Udførelse ikke ifølge Citantens Protester burde være nægtet Fremme.

Ligesom det imidlertid af Fogden med Feje er statueret, at Indstævnte som Udlægshaver, der derhos tillige havde Pant i det udlagt Gods, maatte kunne fordrø Citanten udsat af Besiddelsen af dette cfr. Lovens 5—7—8, 5—6—2, Frd. 15de Jan. 1792 m. fl. Lovbestemmelser, uden at det i denne Henseende kunde medføre noget andet Resultat, om det end ikke maatte forholde sig, som af Requirenten som Motiv til den forlangte Depossession af Citanten anført, nemlig at denne skulde have gjort sig skyldig i Mislighed med Hensyn til de udlagte Gjenstande, — saaledes ere ogsaa de iøvrigt af Citanten mod den requirerede Continuationsexecutionsforretnings Fremme fremsatte Indsigelser med Dette blevne forkastede af Fogden. Det maa i denne Henseende, forsaavidt Citantens Indsigelser grundedes paa, at Overretsdommen af 8de Marts 1852 ikke var bleven ham forkyndt etc., at bemeldte Dom agtedes appelleret og fremdeles at den var appelleret, bemærkes, at den omhandlede Execution ikke støttedes paa den nævnte Overretsdom af 8de Marts 1852, men, som melbt, derpaa, at den var en Fortsættelse af den alt under 7de Juni 1851 decreterede, hvis Udførelse heller ikke kunde hindres ved den yderligere Paaanke af samme eller af den samme stadfæstede Overretsdom til Højesteret, og iligemaade kunde efter Grundsætningen i Frd. 17de Mai 1690 selve Forretningens videre Fremme ikke standses ved Citantens Erklæring om at ville appellere de under samme affagte Kjendelser, hvorhos sluttelig med Hensyn til den af Fogden den 16de Marts decreterede Nægtelse af en af Citanten forlangt Udsættelse tilføjes, at ogsaa denne Nægtelse efter Omstændighederne maa anses at have været vel grundet. Citantens Paaastand om en Underkjendelse af de paaankede Føgebkjendelser af 15de og 16de Marts 1852 vil saaledes ikke kunne tages til Følge,

hvorimod hine Kjendelser ville blive at Stadsæfte, ligesom Citanten fremdeles efter Substævntes Paastrand vil have at betale til denne Processens Omkostninger, der i Medfør af Forliget af 31te Mai 1850 ville være at tilsvare hant Stadsloft.

Efter Justitssecretairens Begjæring bliver det berhos at bestemme, at Citanten, i Medfør af Sp. Regl. 22de Martz 1814 § 54 jfr. 27 og 23, vil være pligtig til at erlægge Promillegebyr af 30967 Rdl. 81 Sk. som det Beløb, Executionsforretningen af 15de og 16de Martz og der- efter nærværende Sag, hvornunder forskjellige Kjendelser, hvorved bemeldte Executionsforretning er tillagt Fremme, paaantes til Forandring og Op- hævelse, angaaer, uden at det i denne Henseende kan komme i Betragt- ning, at der tidligere har været rejst Sag tildeels i samme Anledning, ibet hiin ældre Sag blev hævet, saa at nærværende maa ansees som en særegen ny Sag." . . .

(Derpaa dømmes Mortification og Mulct for Injurier af Schmidt i Indlæg mod From og Proc. Levinsen.)

Højesterets Dom den 25de Juni 1860.

Forhenværende Sufferrassinadenr V. Schmidt
ctr.

Agent og Grosserer Josva From samt Lands- Over-
samt Hof- og Stadsretsprocurator Levinsen.

Da Citanten ikke har erholdt allerhøjeste Bevilling til nærværende Sags Overgang til Højesteretsaaret 1860, vil den af ham i Indlæg af 13de Februar d. N. begjærte Anstand, ifølge § 6 i Instructionen for Højesteret af 7de Decbr. 1771 ikke kunne bevilges, og Sagen vil saaledes være at paadomme i den Stand, i hvilken den den 13de Februar sidstleden er optagen til Circulation.

Den af Citanten den 27de Decbr. 1858 udtagne Højeste- retstævning angaaer vel ej alene den i forrige Instants affagte Dom af 16de Novbr. 1857, men ogsaa de under Sagen den 23de Juli og 22de Octbr. 1855 samt 13de Juli 1857 affagte Kjendelser, men da med Hensyn til disse, hvis Appel ifølge deres Indhold ikke ere bundne til Dømmens Paaante, Appel- lationstiden var udløben for den 27de Decbr. 1858, og Citanten

ikke har erhvervet Opvejsningsbevilling, vil Stævningen forsaavidt være at afvise.

Idet Højesteret som Folge heraf maa gaae ud fra, navnlig at Overretten med Føje har ved Kjendelsen af 23de Juli 1855 nægtet Appellen af Fogederagtningerne af 24de og 26de Marts samt 28de Juli 1852 og af 19de April 1853, og ved Kjendelsen af 22de Octbr. 1855 forkastet Citantens Paastand om de den 15de og 16de Marts 1852 affagte Fogederagtningers Annullation, idet de herfor anførte Grunde retteligen ere antagne at henhøre til Sagens Realitet, maa Højesteret bifalde, at den indankede Dom, i Medfør af disse Kjendelser har indfrænknet sig til at bedømme, hvorvidt de sidstnævnte Eragtninger af 15de og 16de Marts i Realiteten kan gives Medhold.

Da nu Højesteret i Henhold til de i bemeldte Dom anførte Grunde maa billige, at disse Eragtninger ere stadfæstede, og at det er paalagt Citanten at tilsvare Indstævnte Agent From Processens Omkostninger stadesløst, samt da Citanten, hvis for Højesteret fremsatte principale Paastand om Erstatning ikke vil kunne komme i Betragtning, efter som den ikke er fremsat i forrige Instants, og hvis subsidiaire Paastand om Sagens Hjemvisning, som uhjemlet i Højesteretsstævningen, ligeledes maa bortfalde, dels har frasaldet Appel for Indstævnte Procurator Levinsens Bedkommende, dels ingen Paastand har nedlagt, forsaavidt Dommens Bestemmelser om Mortification og Mulct angaaer, saa vil denne Dom i det Hele være at stadfæste, idet Højesteret ligeledes bifalder dens i Dommens Præmisser indholdte Udtalelse om Citantens Forpligtelse til at svare Pro-millegebyr.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de paaankede Kjendelser af 23de Juli og 22de October 1855 samt 13de Juli 1857 afvises den udtagne Højesteretsstævning.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande.

Til Institusjonen betaler Citanten 5 Rdl.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 12te Mai 1862.

(Samme Sag, nu anlagt mod Procuratorerne From og Levinfen som executores testamenti i afbøbe Agent Froms og Instruets Dødsboe.)

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hæves.

... „Nærværende Sag, mod hvis videre Fremme Justitssecretæren af Hensyn til at Promillegebyret ikke er erlagt, har neblagt Protest, vil være at hæve, da der ikke kan være Foje til at bevilge den af Citanten, forhenværende Apotheker Schmidt, begjærte Anstand, for at afvente Svar fra Indenrigsministeriet paa et af ham indgivet fornyet Andragenbe om Hensland med bemeldte Gebyrs Erlæggelse, esterdi hans Andragenbe om Hensland allerede engang er afslaaet.“ . . .

Dom 585 Ndt.

1852. 1ste April.

Kothenburg og J. A. Meyer
ctr.

Kammerjunker Fuldmægtig W. v. Halling.

Den 20de Februar, da Forretningen begynder, møder Proc. b'Anshamp ved Fuldm. Ipsen og protesterer mod personlig Arrest, fordi Reqvistus har gjort Opbud efter Loven; ligeledes protesterer han i Henshold til Frd. 28de Detbr. 1702 § 5.

Proc. Trojel benægter at Reqvistus har gjort Opbud, deels har han forlangt og saaet Protectorium, som nu forlængst er udløbet, deels er der ikke gaaet frem med Skiftet efter Loven, og selv der indbrømmes kun Arrestfrihed i 12 Uger, medens Reqvistiti Bøe nu har staaet under Behandling i omtrent 2½ Aar; han benægter, at Reqvistus kan komme ind under den nævnte Frds. § 5.

Den 30te Marts fremlægger Fuldm. Ipsen den af Reqvistus i sin Tid til Justitsministeriet indgivne Status i Gjenpart.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den i Gjenpart fremlagte Status, med Hensyn til hvilken der fra Requirentens Side ikke er gjort nogen speciel

Erindring, maa det formentlig antages, at Reqviritus, da han i Mæret 1849 har overgivet sit Boe til Skiftebehandling, har ejet en Formue, der var tilstrækkelig til Fuldgjævelse for hans Creditorer. Det af ham gjorte Opbud maa formentlig derfor betragtes som Opbud i Lovens Betydning, og da Lovens 5—14—44 formentlig saaledes maa antages at hjemle ham Frihed for Hæftelse paa Person, saalænge hans Boe er under Behandling, hvilken Arrestfrihed ikke kan anses at være havet derved, at det ham i sin Tid meddeelte Protectorium er udlobet; saa vil den forlangte Arrest paa hans Person for Tiden ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Arrest paa Reqviriti Person vil fortiden ikke være at foretage.

H o m a n n.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 25de October 1852.

Thi kjendes for Ret:

Den paaanfede Kjendelse bor ved Magt at stande.

Broccsens Omkostninger ophæves.

. . . Foreløbig bemærkes det, at Indstævnte har asfereret, at han, da han opgav sit Boe, ganske forholdt sig efter Reglerne for Opbud, og navnlig ved sin Ansøgning til Justitsministeriet om Commissariers Bestikelse, cfr. Frd. 15de Juni 1771 § 15, indgav en Fortegnelse over sine Activa og Passiva, der viste, at hine vare de overvejende. Som Følge heraf har han meent at maatte nyde Godt af den en Opbydende tilstaaede Arrestfrihed, saalænge hans Boe ikke er bragt til Ende. Da det nu af Sagens Documenter erfares, at Indstævnte, forinden han i sin Tid fik Skiftecommissarier udnævnte til at behandle sit Boe, til Justitsministeriet har indgivet en Status over sine Activer og Passiver, af hvilke de første overstege de sidste med 80546 Rbl., og det ikke er oplyst, at denne Status indeholder Summer, der kunne anses for urigtige, eller med Hensyn til den Tid, paa hvilken bemeldte Status blev affattet, kjendelig overdreven, stjømmes det ikke rettere, end at han, der, ved at begjære Skiftecommissarier udnævnte, har holdt sig Bestemmelsen i Frd. 15de Juni 1771 § 15 efterrettelig, ligeledes maa nyde Godt af den den Opbydende i L. 5—14—44 indrømmede Arrestfrihed, som, naar Boet behandles af Skiftecommissarier, maa vedvare saalænge, som denne Behandling varer. Allerede af det Anførte er det en Følge, at Citantens

Paastrand om den inbantebe Kjendelses Foranbring ikke vil kunne tages til Følge. Derimod bliver bemeldte Kjendelse at stabsætte og Processens Omkostninger at ophæve." . . .

Udsættelse.

1852. 6te April.

Laurig Bacht
ctr.

Conditor Dethmer.

Da Requisiteus var opfagt til forrige April Flyttedag, og Parterne bleve enige om, at han skulde blive boende, betalte han den 1ste Mai 1851 en Maanedes Leje mod særskilt Dwittering, som han fremslægger, ligesom sin Copie af Lejecontracten med 17 Dwitteringer, saa at han ialt mener at have 18 Dwitteringer for det fulde Paaalydende han skal betale. Desuden mener han, at han siden April f. N. ikke boer efter Contract, og altsaa ikke kan udsættes efter en Clausul i den forrige Contract. Requirenten havde lovet at oprette en ny Contract, men har endnu ikke gjort det.

Requirenten benægter dette og erklærer, at den løse Dwittering er en Dwittering in duplo, som er den samme der findes paa Contracten for Tidrummet fra 24de Mai til 24de Juni. Da Requisiteus blev boende, opfordrede han ham til at rive Dpfigelsen itu.

Dette benægter igjen Requisiteus.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel har Requisiteus, ifølge den fremlagte Dpfigelse, under 29de April f. N. været opfagt til at fratræde den omhandlede Lejlighed, men da han derefter fremdeles er vedblevet at bedoe samme, uden at nogen nye Contract er bleven oprettet, saa maa han formeentlig anses at være bleven boende paa de samme Billaar, der indeholdes i den med Requisitionen følgende Contract, og da han nu, ifølge samme, er pligtig til strax at fratræde Lejligheden, saafremt han til nogen af de bestemte Forsaldstider maatte nderblive med Leje, saa kan han, der, uagtet det fra hans Side Fremforte, maa antages at være nderbleven med den Leje, der af ham skulde have været betalt den forste forrige

Maaned, formeentlig ikke ansees berettiget til længere at forblive i Besiddelse af samme. Forretningen vil derfor, saafremt han ikke uophødeligen ryddeliggjør og fratræder Lejligheden, i Overeensstemmelse med den gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisiteus ikke uden Ophold ryddeliggjør og fratræder den omhandlede Lejlighed, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1852. 20de April.

Premierlieutenant v. Fogh
ctr.

Bertshuussholder B. Næderberg.

Lieutenant Fogh har stillet Sikkerhed for Forretningen.

Requisiteus fremlægger Indlæg.

Proc. Bydmand ved Fulbm. Jørgensen indbrønner, at Requirenten ikke havde særlig Adkomst paa Ejendommen, som han har tiltraadt som Arving, men dette vidste Requisiteus.

Proc. Trojel møder for denne og erklærer, at Opsigelsen i enhver Henseende var ugyldig, hvilket strax blev tilkjendegivet Lieutenant Fogh. Opsigelsen hæves ikke, men en Attest berom.

Fulbm. Jørgensen forlanger in subsidium Udsættelsen foretaget paa Grund af Udeblivelse med contractmæssig Betaling.

Proc. Trojel paastaar, at Requisiteus i rette Tid har tilbudt Lejen til Lieutenant Fogh (til hvem han engang før har betalt Leje, ikke som Ejer, men fordi han var en vederhæftig Mand). Han fremlægger en Attest berom fra Rue D. Madsen, og mener at Requirenten ikke paa engang kan forbre Udsættelse paa Grund af Opsigelse og paa Grund af manglende Betaling.

Jørgensen modsiges dette og Attestens Vigtighed.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det uuder Forretningen Fremførte maa det formeentlig antages, at Requisiteus for sidste Opsigelsestid har været vidende om, at Lieutenant Fogh var den, til hvem han

havde at erlægge Leje for den omhandlede Lejlighed, og da han nu, mod dennes Benægtelse, ikke har fremført Beviislighed for, at det halve Aars Leje, der skulde have været betalt for bemeldte Opsigelsestid er bleven tilbudt i rette Tid, saa kan han formentlig ikke anses berettiget til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 4de April 1853.

Bertshuusholder B. Ackerberg
ctr.

Premierlieutenant v. Fogh.

Sogsmaal til Erstatning for Tort, Næringsstab og Creditspilbe.

Thi kjendes for Ret:

Den paaaukede af Kongens Foged her i Staden den 20de April f. A. affagte Kjendelse vor ved Magt at stande, og Indstævnte Premierlieutenant v. Fogh for Citanten, Bertshuusholder B. Ackerbergs Tiltale i denne Sag fri at være. Forretningens og Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 20 Rdl.

... „Det er in confesso mellem Parterne, at Citanten af Indstævnte den 29de Decbr. 1851 er opsagt til at flytte April Flyttebag 1852, og da denne Opsigelse ikke behøvede at være skriftlig, kan den Omstændighed, at en skriftlig Opsigelse ikke, uanset Citantens Provocation, er fremlagt under Fogedforretningen, ikke tillægges nogen Betydning. Da Citanten derhos ikke imod Indstævntes Benægtelse har bevist et, efter Angivende mellem ham og Scheer vedtaget Vilkaar om, at Citanten kun maatte opsiges til Efteraars-Flyttebagene, og da han selv har erkjendt Indstævnte, der paa sin Hustrues Begne er cu af Arvingerne efter Scheer, hvis Boe i August Maaned 1851 er ekstraderet Arvingerne som myndige, for rette Vedkommende til at sige ham op, idet han ikke blot i Septbr.

Maaend 1851 har betalt Hundelejen for Vinterhalvaaret 18¹/₂, til Indstævnte og med dennes Dwittering alene, men ogsaa her under Sagen har paaberaabt sig som contractmæssig det Tilbud, han flere Gange vil have gjort Indstævnte af Betalingen af Hundelejen for Sommerhalvaaret 1852, maa Citanten betragtes som lovligt opsagt og Indstævnets Paa-stand allerede af denne Grund gives Medhold, saaledes at den paaanførte Kjendelse vil være at stabsætte, og Indstævnte at frifinde for Citantens Tiltale." . . .

Forslig 20 Rdl.

1852. 21de April.

Kjobmand J. A. Meyer
ctr.
Laurig Schmidt.

Requisitus, som ved Forsliget den 20de Febr. vedgik at stykke Requirenten 10 Rdl. i en anden Anledning, siger nu, at disse 10 Rdl. ere ham affordrede af Proc. Trojel for at faae denne Sag ordnet med Hovedbebiten Kellermann, og da Requirenten er bækket ved Ublæg og de tunglæste Documenter paa Kellermanns Ejendom, protesterer han med Forretningens Fremme og vil have 1 Ugers Udsættelse for at ordne Sagen med Kellermann.

Proc. Trojel protesterer berimod.

Uf mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Da der er protesteret mod den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge, ligesom der forøvrigt ikke vil være at tage Hensyn til de af Requisiteus fremsatte Erindringer.

Homann.

Efter Kjendelsen begjærer Proc. Trojel de ublagte Effecter ubleverede og maa „modsatte sig, at det tilføedes Requisiteus at lade Protocolken tilføre et Ord mere i denne Sag."

Requisiteus bemærker, at efter Indholdet af de fremslagte Documenter skal ved Ubleveringen Extrahition af Documenterne med behørig Transport til Requisiteus finde Sted, og da denne Transport ikke er tilføede, protesterer han mod Forretningens Fremme nu og forlanger 8 Dages Afstand.

Proc. Trojel bemærker, at Transporten skal skee paa Requisiteus Beskostning og tilbyder den strax, naar kun Requisiteus leverer stemplet Papir og Concept dertil.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:
 Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den fra Reqvirentens Side gjorte Paastand, nopholdelig være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 25 Okt.

1852. 16de Juli (14de).

Commissionair J. M. Paaasche
 ctr.

Skibsfører H. P. Elling.

Requiriti skafeparerede Hustru erklærer, at hendes Mand ikke har Bopæl og Intet ejer her, da Fællesboet er deelt og hævet ved Separationen d. 31te Juli f. A. efter Villkaar Nr. 1 i Separationsbevillingen, som hun foreviser; hun indrømmer, at Requiritus har lejet Lejligheden, men det er fordi han efter Villkaar Nr. 2 er forpligtet til at bidrage til hendes Husleje.

(Dommen er af 15de Septbr. f. A.; i samme er nævnt en Obligation, hvis Datum ikke er opgivet.)

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Fordring, der ligger til Grund for Dommen, hvorefter nærværende Forretning foretages, ifølge den fremlagte Panteobligation, har heftet paa Requiriti og Hustrues fælles Bøe paa den Tid, Separationen mellem dem har fundet Sted, og Formodningen derhos, ifølge den fremlagte Lejecontract, samt den Dommen givne Forkyndelsespaategning, maa ansees at være for, at de Effecter, der forefindes paa Lejligheden, ere Requiritus tilhørende, saa kan der paa den gjorte Protest ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor, efter Reqvirentens Begjæring, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Act, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Underholdningsbidrag 146 Rbl. 4 Ml.
1852. 21de September.

Vodker P. Richter.

Proc. Alberti erklærer, at Requisitus deer hos sin Moder, som ejer de Effecter, der findes i hans Værelse, men at hans Husfrue har beholdt Effecter for omtrent 1000 Rbl., hvortil han henviser hende.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen benægter dette.

Alberti begjærer en kort Ansauud for at bevise det, og opgiver specielt 2 Mahogany Senge med Madrasjer, som beroe hos Requirentinden og tilhøre Requisitus.

Ibsen begjærer nu Ansauud til den 21de, for at conferere med Requirentinden, men herimod protesterer Alberti og vil straf have Forretningen continueret hos hende.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har fremfort nogen Beviislighed for, at Requirentinden er i Besiddelse af Effecter, hvori hun kan ansees pligtig at modtage Fyldestgjorelse for det afstede Alimentsbidrag, saa vil, alene paa Grund heraf, uden Hensyn til hvad forovrigt fra hendes Side derimod er anført, Forretningen ikke være at continuere paa hendes Bopæl. Heller ikke vil den af Requisitus forlangte Udsættelse være at indvilge. I de Effecter, som forefindes i den Lejlighed, som Requisitus beboer, der formeentlig maa antages at være ham tilhørende, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Incamineret men berefter hævet.

165 Rbl.

1852. 2den October (1fte).

Klædeappreteur E. D. Sørensen
ctr.

Lauritz Schmidt.

Requisitus bemærker, at han har nedbragt den oprindelige Forbring, hvorfor Requirenten under 28de Novbr. f. U. fik Udlæg til 543 Rbl.

52 St. efter en Dypgjørelse af 21de August, og derpaa udleveret til denne de to under Nr. 1 og 4 ublagte Effecter, der vare forberede til 370 Rdl., til Fyldestgjørelse.

Proc. Pihne benægter, at disse Effecter ere leverede til Fyldestgjørelse; de ere solgte ved Auction og kun udbragte til 177 Rdl. 72 St.

Requisitus vedbliver, at de efter mindelig Overenskomst ere leverede til Fyldestgjørelse, og derfor var han ikke paa Auctionen og iagttag sit Tærv.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har fremført nogen Beviislighed for, at Requirerenten har samtykket i at modtage de omhandlede tvende Stykker Effecter som Fyldestgjørelse for hans Tilgodekommende til Rest efter den ergangne Dom, men Formodningen derimod maa ansees at være for, at de til ham ere udleverede, for, ifølge det i samme stete Udlæg, at sælges ved Auction, saa kan der ikke være at tage Hensyn til den mod Forretningens Fremme gjorte Protest; thi eragtes: til den mod Forretningens Fremme gjorte Protest kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Requisitus forlanger 3 Dages Udsættelse for at appellere Kjendelsen.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Den forlangte Udsættelse vil ikke være at indvilge.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 20de Juni 1853.

Sukkerraffinadeur L. Schmidt
ctr.

Klædeappreteur E. D. Sorgenfen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

(3 Kost og Tæring 15 Rdl.)

. . . „Da Citanten siden Sagens Incarnation den 29de Novbr. f. A., i hvilken Tid Sagen, paa enkelte korte Mellemrum nær, har henstaaet paa ham, maa antages at have haft tilstrækkelig Tid til at forbe-

rede og iværksætte Sagens Deduction, vil den af ham senest fremsatte Begjæring om yderligere Afsand, for at debuccere Sagen, efter at nogle formeentlige Mægler ved de hertil fornødne Documenter ere bleve afhjulpsne, i Henhold til Frb. 16de Januar 1828 § 2 i Forbindelse med Frb. 3de Juni 1796 § 6, ikke imod Indskævntes Protest kunne bevilges, og maa Sagen, hvori ingen endelig Paastand er neblagt, i Medfør af sidstnævnte Frb's § 5, blive at afvise, samt Citanten derhos være pligtig at tilsvare Indskævnte billig Kost og Tæring, som findes at kunne bestemmes til 15 Rdl." . . .

Forbud.

1852. 15de October.

Urtekræmmer M. Levyn
ctr.

Repræsentantskabet for det mosaiske Troesksamfund.

Requirenten forlanger Forbud neblagt imod, at Repræsentantskabet forsætter den begyndte Omdannelse af den mosaiske Kirkegaard, forsaavidt ved denne anlægges Stier paa nogen Deel af nogen Grav eller borttages Træer og Buske fra samme.

Af mig blev decreteret som følger:

Da Requirenten ikke har fremsort Beviislighed for, at han har nogen Udkomst til at faae iværksat det af ham forlangte Forbud, saa vil den requirerede Forretning ikke være at fremme.

Homanu.

Ikke appelleret.

Forlig 1083 Rdl.

1852. 6te November.

Malermester Wiig
ctr.

Hjrekudsk Sviger.

Requisitus har ved Forliget forpligtet sig til at forstikke sit Liv inden 14 Dage fra den 7de August. Han har ikke gjort dette, men erklærer, at han har været saa syg, at han ikke kunde det, samt at Proc. Levinson ved

Forligets Indgaaelse har sagt, at det ikke hastebe. Han begjærer Udsættelse i 8 Dage, for ved Assistent Schov og Bud Christensen at bevise, at Levinfen har yttret dette, samt at han, Requisiteus, har været ihg. — Alt hvad han ejer, er ublagt til Sfr. A. M. Hansen, som har transporteret Udsættet til hans 2 Børn.

Proc. Levinsens Fuldm. Lund protesterer; den nævnte Sfr. Hansen er senere gift med Requisiteus og er Moder til Børnene. Han paastaar, at Levinsens Dtring kun har angaaet Tiden inden den i Forliget bestemte Frist.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da der er bleven protesteret imod at Requisiteus tilstaaes den af ham forlangte Udsættelse, vil denue ikke være at indvilge, ligesom der forovrigt ikke kan være at tage Hensyn til det fra hans Side Fremførte. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de August 1853.

Bogmand L. Sviyer her af Staden
ctr.

Malermester A. Biig og Kongens Foged Justitsraad
Homann.

Thi kjendes for Ret:

Den af Kongens Foged her i Staden den 6te November f. A. hos Citanten, Bogmand L. Sviyer her af Staden foretagne Udlægsforretning bør ved Magt at stande, og bør Indstævnte Malermester A. Biig for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

(Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte Biig med 20 Rdl.)

. . . „Det er in confesso, at Citanten ikke har leveret Biig den i Forliget stipulerede Livsfor sikringspolice, altsaa ikke har opfyldt Forliget, efter hvilket, som bemærket, Policen slutte være leveret inden den 12de

August f. N. Forfaavidt nu Citanten har formeent, at han ikke herved har misligholdt Forliget, idet han har paaberaabt sig, at han ikke har været i Stand til at tilvejebringe bemeldte Police, da hans Helbredstilstand udelukkede ham fra at blive livsforfikkret, i hvilken Henseende han har fremlagt toende Attester, vil denne hans Erindring ikke kunne tillægges nogen Bægt, efterdi, selv om denne Omstændighed kunde komme i Betragtning, mod de ulimiteerde Udtryk i Forliget, Citanten ikke har godtgjort sin ommeldte Svagthed. Han har nemlig, Sjøndt Indstævnte har benægtet Egtigheden af de toende Attester, ikke foretaget noget som helst Skridt til at godtgjøre denne. Ej heller har Citanten bevist, at Biigs Mandatarins har tilkjendegivet, at det ikke hastede med Policens Tilvejebringelse, hvilket Usertum Citanten ogsaa har anført, men som er blevet modsagt af bemeldte Mandatarins.

Som Følge af Ovenstaaende vil den foretagne Udlægsforretning som lovlig være at stadfæste, og da der saaledes ikke kan være Spørgsmaal om nogen Ret til Erstatning for Citanten, vil Indstævnte Biig forfaavidt være at frifinde.“ . . .

1000 Rbl.

1852. 11te November.

J. Sidenius

ctr.

Conrector Lembcke og Auctionsholder Lembcke som
Befuldmægtiget for Requiritus.

Proc. d'Auchamp ved Guldm. Hofen forlanger Arrest i den Beholdning af Vin m. m., som findes i „Stormgadens Fabrikubsalg“ paa Højbroplads efter det derværende Skilt, idet han figer, at efter Interesseskabs-Contracten Post I skal et saadant Udsalg etableres af Fabrikens Producter.

Lembcke bemærker, at det i Contracten omhandlede Udsalg aldrig er etableret eller de ommeldte Producter tilvirkebe, samt at det er hans Varer, raac og foræblede Spirituosa m. v., som findes paa Højbroplads, og at disse ere udenfor Interesseskabet.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

Ifølge det fra Requiritens Side Fremførte maa Formodningen formeentlig ansees at være for, at de Gjenstande, hvori Arrest er forlangt, henhøre til de Ting, hvori Requiriten for hans æfede Tilgodekommende er givet Sikkerhed, og For-

retningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Findes hverken justificeret eller appelleret.

Udsættelse.

1852. 20de November.

Md. E. Schulz

ctr.

Sprog lærer Bauer.

Requisitus erklærer, at Reqvirentinden har stænket ham hele den Ejendom, hvori han boer; han har tidligere havt Fuldmagt til at bestyre den, som han fremlægger.

Proc. Trojel benægter dette og fremlægger en Bestikkelse, hvorefter Fuldmagten er tilbagekaldt.

In subsidium protesterer Requisitus mod at slutte før næste Sluttedag efter lovlig Opsigelse.

Æstet Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har fremsort Beviislighed for, at han har nogen Afkomst til fremdeles at blive boende i den omhandlede Lejlighed, saa vil Forretningen, saafremt han ikke uophødelig fratræder samme, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Requisitus fremlægger nu en Lejecontract, hvorefter han, før Fuldmagten blev tilbagekaldt, har ublejet denne Etage til Md. Larsen, af hvem han igjen har lejet Sal, Cabinet og Sovestue. Han protesterer derfor, da han saaledes har lovlig Afkomst til Beboelsen.

Trojel protesterer mod dette nye Foregivende, benægter, at Reqvirentinden har givet Requisitus Fuldmagt til at leje Noget ud, og gjør opmærksom paa, at Md. Larsen er Lejerinden af 3die Salsætage, og altsaa det hele Arrangement Proformaværk.

At mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Paa det af Requisitus senere under Forretningen Fremførte

kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med den forhen afgivne Eragtning, være at fremme.

Homann.

vide den 15de Marts 1853.

Udsættelse og Førlig 45 Rbl.
1852. 18de December.

Enkemadam. M. S. Nielsen

ctr.

Boghandler J. Nielsen.

Under Arrestforretningen hos Reqvistus den 24de Novbr. for 90 Rbl., erklærede Reqvistus, „at han ikke skyldte mere end 30 Rbl., nemlig til 16 Rbl. d. M.“ — Efter foretagen Arrest og da Reqvistus forlangtes udsat af Lejligheden, hedder det: „Reqvistus tilbød nu at ville betale 45 Rbl. inden 14 Dage fra Dato samt at fransytte Lejligheden d. 16 i næste Maaned. Reqvirentinden modtog dette Tilbud, hvorimod det med Arrestforretningen forbliver som fleet er. Forretningen blev derefter sluttet.“

Reqvistus erklærer nu, at han om de afslæbte 45 Rbl. „i Mandags“ har indgaaet Førlig ved Gjeldscommissionen. Han mener tvdeligt at have erklæret, at han kun skyldte 45 Rbl. i det Hele og vilde ikke have indgaaet Førlig ved Commissionen, dersom han ikke havde antaget at det var de samme 45 Rbl. der var Spørgsmaal om, som han under Arrestforretningen lovede at ville betale, men uden at indgaae noget egentlig Førlig, som han meente nødvendigt skulde indgaaes for Gjeldscommissionen. Han vil have 8 Dages Udsættelse, navnlig for at faae en Erklæring af Proc. Beyer, der den 24de Novbr. mødte med Reqvirentinden, om at denne har opfattet Sagen saaledes.

Reqvirentinden protesterer.

Stræder Jensen møder med en Udlagsforretning fra 1848 for 600 Rbl., hvoraf nu 300 Rbl. er betalt.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der er blevet protesteret mod at Reqvistus tilstaaes den af ham forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge, og da Retsskyldigheden af det Førlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, uagtet det fra Reqvistiti Side Fremførte,

formeentlig maa ansees at være ntvivlsom, saa vil saavel Udlæg som den forlangte Udsættelse efter samme være at effectuere. Smidlertid vil, da Formodningen formeentlig maa ansees at være for, at de under Arrestforretningen specificerede Effecter, med Udtagelse af de under Nr. 3 og 6 Anførte, ere de samme, hvori Skrædermester Jensen i sin Tid er givet Udlæg, Requiritinden kun være at give secundairt Udlæg i de saaledes formeentlig tidligere udlagte Effecter, hvoraf følger, at hun for Tiden ikke kan ansees berettiget til at komme i Besiddelse af dette Udlagte; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med Requiritindens Paastand, være at fremme, dog, forsaavidt angaar de under Arrestforretningen specificerede Effecter, med Udtagelse af de under Nr. 3 og 6 Anførte, saaledes, at kun secundairt Udlæg effectueres i samme.

Homann.

Ikke appelleret.

c. 100 Rbl.

1852. 23de December (22dc).

Rådeappreteur E. D. Jørgensen

ctr.

Lauritz Schmidt.

Efter at de den 2den October endvidere udlagte Effecter ere bortsolgte ved Auction, er Requiritens Forbring endnu ikke dækket ved det Udkomne.

Requiritus henholder sig til sine dengang fremsatte Indsigelser, og protesterer, fordi han nu har appelleret de da assagte Kjendelser til Overretten.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I følge Grundsætningerne i Frd. 17de Mai 1690 kan den sfete Paaankning af de 2de under Forretningen tidligere afgivne Eragtninger formeentlig ikke tillægges nogen suspensiv Virkning, og der vil saaledes ikke være at tage Hensyn til samme, og da den af Requiritus gjorte Protest forøvrigt maa ansees at være

aldeles ubefojet, saa vil Forretningen, saafremt han ikke betaler det Eftede i Mindelighed, i Dverensstemmelse med den nedlagte Paaftand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requifitus ikke betaler det Eftede i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Dverensstemmelse med den nedlagte Paaftand, være at fremme.

Homann.

Forligt.

Dom 46 Rbl.

1853. 1fte Martø.

Fuldmægtig Albeck
ctr.

Bogtrykkerfvend A. C. R. Kornerup.

Requifitus fremlægger Udskrift af Pantebogen, hvorefter alle hans Meubler og Effecter ere lejede af Thorlund, og tilføjer, at dette Lejemaal kun er en Fortfættelse af et tidligere Lejemaal med hans, Thorlunds, Hustru for hun blev gift, og foreviser Gjenparten af Contracten herom.

Requirenten benægter Rigtigheden heraf og bemærker, at hans Dom er tinglæst for Lejecontracten.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge det fra Requifiti Side Fremførte, maae de under Forretningen specificerede og vurderede Effecter, formeentlig antages at være Bavermester Thorlund tilhørende, og den forlangte Udlevering af samme vil derfor ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

Forbud 394 Rbl.

1853. 15de Martø.

Particulier H. S. Hansen
ctr.

Sprog lærer R. A. Bauer.

Requifitus har ved Hjælp af en Accommodationsobligation laant Penge af Mb. Schulz, som nu er bleven gift med Requirenten; Obligationen er

fulgt og her omsteds Forbud neblagt mod Overstuds Udbetaling til Reqvistus.

Reqvistus henviser til et fremlagt Indlæg i en verserende Sag, hvori han paastaar, at Mb. Schulz har skænket ham to Ejendomme, samt at Obligationen er gaaet over til at blive en virkelig Gjæld, da Mb. Schulz har faaet Pengene.

Dette benægtes fra Reqvirentens Side.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da de Data, hvorpaa Reqvirenten støtter sit Forlangende om nærværende Forretning ikke ere blevne afbeviste ved det fra Reqvifiti Side Fremførte, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Hof- og Statsrettens Døm den 13de Novbr. 1854.

Chi kjendes for Ret:

Den paastævnte, efter Citanten Particulier H. S. Hansens Reqvifition af Kongens Foged her i Staden den 15de Marts 1853 hos Indstævnte, Sproglærer Bauer, afholdte Forbudsforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, hvorhos Citanten bør være berettiget til et hos Kjøbenhavns Centralkasse beroende Beløb af 394 Rdl. 7 St., der ved Salget af en af Citantens Hustrue i hendes Eufestand under 23de Juli 1852 til Indstævnte for 2200 Rdl. ndstedt Obligation er blevet tilbage som Overstnd over det Indstævnte derpaa af Central-kassen forundte Vaan.

Indstævnte bør . . . (udlevere to Ejendomme, endeel Documenter og Effecter samt betale forskjellige Beløb).

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Svad nu først angaaer Citantens Paastand om at Forbudsforretningen skal sludsføres, og han kjendes berettiget til de hos Central-kassen beroende 394 Rdl. 7 St., da er det af Vidner forklaret og af Indstævnte indrømmet, at den omhandlede af Citantens Hustrue til Indstævnte den 23de Juli 1852 for 2200 Rdl., ndstede Panteobligation fra Begyndelsen af var en Accommodationsobligation; men Indstævnte fore-

giver, at han siden efter Citantens Hustrues Tustte betalte hende Obligationens paalydende Sum og erholdt derfor sit Contraveiis tilbage, saaat Obligationens paalydende Beløb med Renter derefter tilhørte ham, og at han folgelig maa være berettiget til det ved Obligationens Realisation udkomne Overflud. Indstævnte har imiblærtid ikke mod Citantens Venægtelse tilvejebragt noget Beviis for, at den foregivne Forandring med Obligationen er foregaaet, eller at Indstævnte har udbetalt Citantens Hustrue Obligationens paalydende Capital, eller at hun har tilbageleveret ham Contraveiiset. Vel er Indstævnte nu i Besiddelse af dette Beviis, men, naar der tages Hensyn til den Afgang, han sees at have havt til Citantens Hustrues Papirer, vil denne Besiddelse ikke kunne godtgjøre, at Obligationen har ophørt at være en Accommodationsobligation. Den her omhandlede Deel af Citantens Paastande maa altsaa gives Medbolb." . . .

. . . „Under fjerde Post kræver Citanten Omkostningerne ved en efter hans Hustrues Requisition hos Indstævnte den 20de Novbr. 1852 afholdt Føgebforretning, hvorved han blev ubjat af 2ben Salstetage i hendes Gaard Nr. 11 i Springgaden, 10 Rdl. 10 St. Da denne Forretning er upaaaanket og dens Lovlighed folgelig ikke kan sættes under Spørgsmaal, vil Indstævnte ikke kunne undgaae at tilsvare disse Omkostninger

Under femte Post kræver Citanten Omkostningerne ved den Forbudsforretning, som efter hans Requisition er afholdt hos Indstævnte den 15de Marts 1855 med 14 Rdl. 52 St. Da denne Forretning ifølge det Ovenanførte vil som lovlig gjort og forfulgt blive stadfæstet, maa Indstævnte ogsaa tilplygtes at tilsvare disse Omkostninger." . . .

Dom 3500 Rdl.

1853. 26de Marts.

N. C. Hvid & Co.

ctr.

Hørhegler J. Brunschov.

Requisitus er fallit, men Proc. Damljer mener, „at Requisitus, efterat Arrestforretningen var afholdt, i Hensolb til Lovgivningen ikke kunde foretage nogen Disposition over det arresterede Gods til Slabe for den Arresterende,“ og Requisitus var ikke gaaet fallit den Dag Arresten blev afholdt.

Uf mig Justitsraad Homanu blev eragtet som følger:

Da Arrest ifølge Frd. 30te Septbr. 1778 m. fl. Lovbestemmelser ikke giver Arrestimpetranten nogen Fortrinsret til Fyndestgjørelse i det arresterede Gods, og den en Debitor ved Frd.

28de Octbr. 1702 § 5 givne Tilladelse til at overgive sit Bøe til Skiftebehandling, ikke er betinget af, at han ikke er undergivet nogen saadan Retssforfølgning, som omhandles i D. V. 5—3—18, saa kan Requirenten formeentlig ikke ansees berettiget til at erholde Exemption i de under Forretningen omhandlede arresterede Gjenstande til Præjudice for Requiriti Bøes øvrige Creditorer. Det forlangte Udlæg vil saaledes ikke være at give; thi crages: det forlangte Udlæg vil ikke være at give.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 5te Septbr. 1853.

J. E. Damkjær som Mandatarius for N. Hvid & Co.
ctr.

Hørfabrikent Brunschov, den kongelige Pands-Dver-
samt Hof- og Stadsrets Skiftecommission, der be-
handler hans som fallit til Behandling opgiven Bøe
og Curator i samme Sagførersfuldmægtig Meldola
samt Kongens Foged.

Thi kjendes for Ret:

Den paaanførte af Kongens Foged her i Staden den 26de
Marts sidstleden affagte Kjendelse bør ved Magt at staude.
Processens Omkostninger ophæves.

(vide iøvrigt ved Fogedkjendelsen under 18de April 1854.)

Arrest i Arv for Gjeldsbeviis 368 Rdl.
1853. 6te Mai.

Tobakshandler Peter Lund
ctr.

Procurator Dahl, som Commissair i Julius Nythans
Søsters Bøe.

Fuldm. From anerkjender ikke Gjeldens Rigtighed og maa overlade
til Kongens Foged, hvorvidt han anseer Forbringeren saa legitimeret, at
han vil foretage Arrest berefter.

Proc. Lyhne ved Fuldm. Møller bemærker, at Gjeldsbevisets Rigtighed og Vægt er constateret ved Anmeldelse i sin Tid til Rekviziti til Skiftebehandling opgivne Bøe, og at der er steet Afbetaling derpaa, og hvorom det har Paategning.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:
Den forlangte Arrest vil være at foretage.
Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 24de April 1854.

Sagen er gjort afhængig af Julius Lythaus i Devouport i Amerika, hans Eed om Underkriften paa Gjeldsbeviset, saaledes, at hvis han aflægger den, bør Arrestforretningen og denne Sags Omkostninger være ophævet, i modsat Fald stadfæstes Arrestforretningen og Indstævnte (Cancellieraad Dahl) bør af Arvet betale Fordringen, samt Arrestens og Sagens Omkostninger med 30 Rdl.

Denne Dom er ikke appelleret til Højesteret, hvilket derimod er steet med en under 2den April 1855 affagt Dom, betræffende en Arrestforretning foretagen den 9de Mai 1855 i samme Arvemasse efter Begjæring fra Procurator Neckelmann for forskellige Fordringer, der ligeledes ere anerkjendte i Lythaus Fallitboe til Beløb 747 Rdl. 14 Sk. foruden Arrest og Stempelomkostninger 16 Rdl. 1 Mk. 2 Sk. I denne Dom har Retten kun stadfæstet Arresten for et under Sagen anerkjendt Beløb af 50 Rdl. 4 Mk. 12 Sk. og Arrestens Omkostninger 16 Rdl. 1 Mk. 2 Sk.; men ophævet den, saavidt Fordringerne angik Regningskrav, og for en enkelt Post gjort Sagen afhængig af Julius Lythaus Eed. — Det hedder i Præmisserne:

. . . „Retten kan imidlertid ikke antage, at den Omstændighed, at en Fordring under et Fallitboes Behandling er bleven betragtet som rigtig, ubetinget kan affjære Fallenten, naar han senere søges til Betaling af den, de Indsigelser, han derimod kan have. Skifteforbalters Utagelse af Kravet kan nemlig ikke tillægges nogen Virkning mod Fallenten udenfor Skiftet, uden forsaavidt denne, enten ved hvad han har foretaget under dette, maa antages at have anerkjendt Kravet, eller dets Virkelighed ved en af Skifteretten affagt Decision, der enten afgjør en af Fallenten reist Indsigelse, eller under hvis Procedure han saaledes er

optraabt, at Afgjørelsen ogsaa maa antages at becidere Obværlionen ogsaa for hans Beklommenbe, er anerkjent. Da det nu ikke ved det fra Citantens Side Fremslagte er gobtgjort, at nogen Anerkjendelse af Lythans eller saadan Afgjorelse har fundet Sted under Behandlingen af hans Boe, og da der ej heller af Citanten er ført noget andet Beviis med Hensyn til de omhandlede Regningskrav, vil Arresten, forsaavidt den er foretaget til Fyldestgjorelse af dem, være at ophæve.

Swad berimob angaaer Proc. Neckelmanns i Repartitionen som Haandkriftskrav betragtede Forbring, der er anmeldt inden Proclamas Udbløb og angaaer Creaturen, kjøbt ved en Auction, afholdt den 27de og 28de April 1846 i Svorlev Præstegaard efter Pastor Henneberg, hvorved Proc. Neckelmann var Indcasator, da er dens Rigtigheg ved Attest fra vedkommende Auctionsbirecteur saaledes bestyrket, at dens Restbeløb 301 Rdl. 3 Mk. 3 Sk. vil være at tilkjende Citanten, saafremt Lythans ikke under en nærmere bestemmende Frist drifter sig til med sin Eed at bekræfte, at han ikke har kjøbt o. s. v." . . .

Højesterets Dom
den 4de December 1856.

Lands= Over= samt Hof= og Stadsrets Procurator
Levinfen som Mandatarins for Lands= Overrets Pro=
curator Neckelmann

ctr.

Cancellieraad, Procurator Dahl som behandlende
Stervboet efter Josephine Rosalie Lythans.

Den paastævnte Arrestforretning bor, forsaavidt den er effectueret i den Julius Henrich Lythans efter asdøde Josephine Rosalie Lythans tilfaldne Arv, ved Magt at stande, og bor Citanten for Beløbet 763 Rdl. 2 Mk. med Renter 4 pCt. aarligen af 747 Rdl. 14 Sk. fra den 11te Mai 1853 indtil Betaling skeer, være berettiget til, ved Execution i bemeldte Arv at føge Fyldestgjorelse.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Til Institskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

1853. 31te Mai.

Urtekræmmer L. B. Bagger

ctr.

Møller Hans Jensen.

Møller Besterby erklærer, at han har gjort Arrest i de ublagte Essecter til Sikkerhed for Hunsøje, som Requisiteus skylder ham, og da Requisiteus ikke længere boer her, har han taget de arresterede Gjenstande i Bevaring, og protesterer mod at udlevere dem.

Da den Ret, der ifølge Pl. 7 Octbr. 1771 § 3, tilkommer en Hunsøjer i Henseende til hans Lejetagers Gods, formeentlig ikke er tredie Mand hinderlig i, ved Execution at erholde Fyldestgjørelse i samme, saa maa den stete Bægning mod at udlevere de omhandlede Gjenstande formeentlig ansee at være ubesojet; imidlertid seer Fogden sig ikke istand til at sætte Requirenten i Besiddelse af samme, for denne mod Møller Besterby ved lovlig Omgang, dertil har erhvervet Tvangsmiddel.

Homann.

Førligt.

Gjeldsbeviis 150 Rbl.

1853. 9de Juli.

Jacob Holm Christensen

ctr.

Jens Nielsen.

Requisiteus erklærer, at han ikke er Requirenten noget skyldig, og at han ikke har enten selv eller ved Andre skrevet Ravnet „Jens Nielsen“ paa det fremlagte Gjeldsbeviis.

Proc. d'Auchamp ved Gulbm. Utsen „benægtede Rigtigheden af dette Anbringende og tilbød at stille saameget til Sikkerhed, som Fogden maatte eragte fornuft.“

Efterat Port. osv. — eragtet som følger :

Förinden Forretningen vil være yderligere at fremme, har

Requirenten til Sikkerhed for sammes Folger, i Overeensstemmelse med D. R. 1—21—4 at stille et Depositum af 200 Rdl. Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 19de December 1853.

Sagen er gjort afhængig af J. Nielsens Eed, saaledes, at hvis han aflægger den bor han for Citantens Tiltale fri at være og Sagens Omkostninger ophæves; i modsat Fald stadfæstes Arresten, og han bor betale de 150 Rdl. m. v., samt Arrestforretningens og Sagens Omkostninger stadestøft.

Efter at have aflagt Eden sagsøgte Jens Nielsen derpaa J. H. Christensen til Erstatning for den ham ved Arrestforretningen og navnlig ved hans Detention i Gjelbsfængslet indtil 1ste Octbr. 1855 paaforte „Tab, Creditspilbe, Tab paa Hælbred og Næringsvej“. Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Octbr. 1855 blev, da Arrestforretningen „efter Justificationsagens forømmeldte Udfald og den af Citanten senere aflagte Eed maa antages at have været ulovlig“, saadan Erstatning tilkjendt ham, og af uvillige af Retten indmeldte Mand, ved en den 29de Februar 1856 afhjæmlet Skjensforretning, ansat til 500 Rdl.

Ved en hos J. E. Holm for dette Betsløb foretagen Execution erholdt Jens Nielsen Intet til Dækning, og han sagsøgte da Kongens Foged, — for hvem han ved Erstatningsagen lod Klagen og Stævningen anmeldte, og forbeholdt sig Ret til hos ham, i fornødent Fald subsidiairt, at gjøre sit Erstatnings- og Reparationskrav gjeldende, — og som ikke havde været villig til, uden foregaaende Dom at udlevere de hos ham deponerede 200 Rdl., til deels at udlevere ham disse 200 Rdl. deels at betale ham Resten af den ham tilkomne Erstatning 500 Rdl. med Reuter af det samlede Betsløb, samt Sogsmaalets Omkostninger stadestøft.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 20de April 1857.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Kongens Foged her i Staden, Justitsraad Homann, bor for Tiltale af Citanten, Jens Nielsen i Gjelstrup, Egeberg Sogn i Ods Herred, i denne Sag fri at være.

Proecessens Omkostninger ophæves.

. . . „Den neblagte Afvisningspaastrand er stættet paa, at det fermeentlig ikke er a prima instantia men under Appel, at Fogdens Embedshandlinger og det deraf for ham flydende Ansvar skal bedømmes. Men, da Søgmaalet hviler paa den Anskuelse, at Fogden, ved at foretage en Arrestforretning, gjør sig solidarisk ansvarlig med Requirenten for Følgerne af samme, og det ikke skjønes rettere end, at denne Anskuelse har Medheld navnlig i Lovens 1—21—4, hvorefter det maa antages at berøe paa Fogden baade, om han vil tage Sikkerhed, og i bekræftende Falb, hvor stor denne skal være, saa maa det anses retteligen anlagt herved Retten, betragtet som første Instants. Derimod skjønes den in subsidium neblagte pure Frifindelsespaastrand at maatte gives Medheld.

Naar man nemlig gaaer ud fra den ovennævnte Anskuelse, at Fogden er at betragte som solidarisk ansvarlig med Requirenten for Arrestens Følger, maa der naturligviis gives ham samme Lejlighed, som den, der gives Requirenten, til at varetage sit Lærø navnlig under de accessoriske Retshandlinger, der maa anses som Complementer til Hovedsagen, her Eeds- og Skjondsagen, men til ingen af disse har Indstævnte været stævne saalidet som han paa anden Maade har erholdt Underretning om der foretages, og det, nægtet det naturligviis ikke kan nægtes, hvad Indstævnte under nærværende Sag har gjort gjeldende, at det, saafremt han havde givet Nøde under Sagen, havde været muligt, ialtsalb ikke umuligt, at han kunde have hindret Edens Afslæggelse, at han ved sine Forestillinger etc. kunde have bevirket, at den Citanten givne Reparation for Arrestforretningen var bleven fastsat til et ringere, maaster endog betydeligt ringere Beløb m. v.

Som Følge heraf, samt da der af ny nævnte Argumentation følger, at der ikke hos Indstævnte kan tilkjendes Citanten nogen som helst Erstatning, bliver hiin at frifinde for dennes Tilstale, hvorhos Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.“ . . .

Højesterets Dom den 7de Januar 1859.

Forsnavidt Citanten i Anledning af den af Indstævnte som daværende Kongens Foged i Kjøbenhavn den 9de Juli 1853 decreterede Arrest, der var at anses som ulovlig, efterat Citanten under den af Requirenten til sammes Justification anlagte Sag var kjendt berettiget til med Eed at fralægge sig Udstedelsen af det Document, paa Grund af hvilket Arresten var decreteret, og dernæst havde aflagt den idømte Eed — har paa staaet Indstævnte tilpligtet foruden at udlevere de under Arrest-

forretningen til Sikkerhed for sammes Følger deponerede 200 Rdl., endvidere at betale Citanten Erstatning i Anledning af Arresten, enten efter den til Bestemmelse af den ham hos Requirenten tilkommende Erstatning afholdte Skjondsforretning, hvorved denne Erstatning er bestemt til 500 Rdl., eller i alt Fald efter et nyt Skjon, bemærkes, at om end Indstævnte, i hvis Forhold ved at decretere Arresten der iøvrigt ikke efter de oplyste Omstændigheder indeholdes Hjemmel for at paalægge ham personligt Ansvar, efter Loven maatte blive solidarisk ansvarlig med Requirenten for Arrestens Følger, alene paa Grund af, at den ikke ved Dom justificeredes, maatte dog denne Ansvarlighed, saaledes som ved den indaankede Dom antaget, være betinget af at der blev givet Indstævnte Lejlighed til at varetage sit Tors under den af Citanten paastævnte Sag til Edens Afslaggelse, hvorved Spørgsmaalet om Arrestens Lovlighed endeligen skulde afgjøres, og det maa derfor ogsaa, idet ingen Indvarsling til Indstævnte under Eedsfagen eller anden Underretning til ham om dens Foretagelse har fundet Sted, heraf blive en Folge, at der, selv under hiin Forudsætning, ikke kan paahvile Indstævnte noget personligt Ansvar i Anledning af den ommeldte Arrest. Derimod maa Indstævnte være forpligtet til at ubetale til Citanten de ovennævnte 200 Rdl., der efter Arrestforretningens Indhold maa antages at være deponerede af Requirenten eller paa dennes Vegne, og hvori der under en Fogedforretning af 28de Marts 1856 er givet Citanten Udlæg til Dækning af en Deel af hans Erstatningskrav hos Requirenten, hvorhos Indstævnte vil have at betale Citanten Renter af den anførte Sum med 5 pCt. aarlig fra 21de April 1856 indtil Betaling skeer, hvorimod han iøvrigt bliver at frifinde for Citantens Tilfale.

Proecessens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter, og Justitsraad Bungen vil være at tillægge i Salarium for Højesteret 40 Rdl., der indredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bor til Citanten indbetale de under den omhandlede Arrestforretning af 9de Juli 1853 deponerede 200 Rdl. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 21de April 1856 indtil Betaling skeer; men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter opheves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl. og Indstævnte 5 Rdl. Justitsraad Bunken tillægges i Salarium for Højesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Førlig 2416 Rdl.

1853. 29de November.

Meyerkordt & Glojstein

ctr.

Ludvig Hagemann.

Den 29de Octbr. er decreteret Arrest i et Parti Varer, Requisite tilhørende, men hos Grosserer Halberg betoende, hvorover fremlægges en Fortegnelse, hvis Vurdering udgjør ialt 4664 Rdl. 84 Sk., men hvorpaa dog skylbes Halberg 2600 Rdl., hvorfor denne har Sikkerhed i Varerne, — samt paa Requisite Person. Requisite indgaaer derpaa Førliget om at betale Requirenterne 2416 Rdl. 24 Sk. om 4 Uger, samt forpligter sig til „i Mangel af prompt Betaling“ den 28de November at begive sig i Arrest.

En paastaar Requisite ved Proc. Damkjær, at Requirenterne have erkjendt at have erholdt Saluta eller i alt Fald Sikkerhed for idetmindste 2000 Rdl., og tilbyder at betale Resten strax, men henviser dem iøvrigt til Gødsset og vil herved have den personlige Arrest hævet.

Proc. b'Auchamp protesterer.

Damkjær deponerer 2450 Rdl., og efter Kjendelsen betaler Requisite alt.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisite ikke har præsteret Betaling ifølge det under Forretningen den 29de Octbr. sidstleden indgaaede Førlig, saa maa Requirenterne, der, udenfor den giuene Heustand, formeentlig ikke kan anses at have ved Førliget renunceret paa nogen Deel af den Ret, der, ifølge Frd. 18de Mai 1825 § 67 til-

kommer en Bøxelcreditor, formeentlig ansæes berettigede til at faae det afgivne Arrestdecret paa Reqvifiti Person sat i Udøvelse og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Førligt.

Alimentationsbidrag 12 Rbl.

1854. 13de Januar.

De Christensen Næsby.

Reqvifitus vil have betalt til Moderen og Barnet langt mere end der efter Resolutionen tilkommer hende, ialt 59 Rbl. 2 Mk.

Proc. Bøng møder for Barnemoderen ved Fuldm. Smith og erklærer „at heraf ikkun 24 Rbl. ere erlagte som Bidrag til Barnet,“ dog indrømmer han, at der alene forebrøes Udbyd for et halvt Lars Bidrag: 6 Rbl.

Uf mig Justitseraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvifitus ikke har fremført nogen Beviislighed for det af ham under Forretningen Anførte, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Forbud.

1854. 26de Januar (24de).

D. B. Adler

ctr.

Suhr & Son.

Fra Reqvirenten er fremlagt en Notarialact (fra Kiel) indeholdende en Auerkjendelse af, at forskjellige Navigioner ere Ejere af 1/2 Parten af Skonnerten og at Assurance af Kroyer (Moderen) er tegnet for disse. Proc. Winther ved Fuldm. Møller forlanger Forbud neblagt.

For Suhr & Son erklærer Proc. Dahl ved Fuldm. From, at de

kun for Kroyers Regning have tegnet Assurance for 2½ Parter, og at de have mere tilgode hos Kroyer. De benægte, at de omhandlede 1½ Parter ere iudbefattede i de af dem tegneede 2½ Parter.

Fuldm. Møller viser, at efter det fremlagte Bilsbrev ejer Kroyer kun 1½ Parter, og maa altsaa have været simpelt Correspondent for de øvrige tegneede Parter.

Fuldm. Frem bemærker, at Suhr & Son ikke have sjeubt Bilsbrevet tilbiger, men antaget at Kroyer var Ejer af de Parter, som Assurancen angik.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Handelshuset J. P. Suhr & Son benægte, at de i Requisitionen omtalte 1½ Parter i Skonnerten „Victoria“ ere iudbefattede under de Parter i bemeldte Skonnert, der ved dem ere blevne asfurerede, og denne deres Benægtelse ikke kan ansees at være afbedviist, enten ved den fremlagte Notarialact, eller det forøvrigt fra Requirentens Side under Forretningen Fremførte, saa vil det forlangte Forbud ikke være at iværksætte; th eragtes: det forlangte Forbud vil ikke være at iværksætte.

Homann.

Den 6te Marts 1854 hævet som afgjort under Forfølgningen.

Forlig 140 Rbl.

1854. 1ste Februar.

Inveeer P. B. Moldenhauer

ctr.

Vognmand G. Møller.

Requisitus og Vognmand Petersen protestere mod, at der gives Udsæg i det Beløb, der tilkommer Requisitus hos Magistraten for Bortkjørsel af Gaderenovation, forbi Petersen er Cautionist for Requisitus, der intet kan erholde udbetalt deraf uden Petersens Samtykke. Desuden kan Requisitus ikke udføre sin Kjørsel uden at erholde Betalingen derved

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I det af Requisitus og Vognmand Petersen under Forretningen Fremførte finder Fogden ingen Grund til at nægte det

forlangte Udlæg, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med den gjorte Begjæring, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 10000 Rbl.

1854. 4de, 7de og 8de Februar.

Justitsraad N. Wolff

ctr.

Laurig Schmidt.

Den 3die indrømmer Proc. d'Anchamps ved Justits. Ibsen Genstand til den 4de.

Den 4de erklærer Reqvistitus først, at han endnu mangler et af de Documenter, hvorved han formænte at kunne bevise, at denne Sag var afgjort mellem ham og Reqvirenten og ubbejder sig en halv Time for at skaffe det.

Ibsen protesterer.

Efterat Prot. osv. — becreteret som følger:

Da der fra Reqvirentens Side er protesteret mod den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge.

Homann.

Under Fortsættelsen af Forretningen troer Reqvistitus nu at have Beviserne og fremlægger en af Reqvirenten meddeelt „Proposition og Declaration“, hvorpaa findes en Dpgjærelse og Afgjorelsesmaade, efter hvilken blandt andet Reqvistitus skal udlede en Panteforstrivelse; af denne fremlægger han en Gjenpart, da den er indleveret til Tinglæsning, samt en Notarialact, hvorefter Obligationen (forgjæves) er tilbudt Reqvirenten, og en Klage denne Sag betræffende til Amtets Forligelsescommission.

Proc. d'Anchamps protesterer herimod som for sidste fremkommet.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Bed det afgivne Decret er Reqvistitus nægtet den af ham forlangte Udsættelse, men derimod er han ikke derved udelukket fra at gjøre Brug af de Indsigelser, som han under Fortsættelsen af Forretningen maatte ønske at fremsætte. De af ham

gjorte Indsigelser vil saaledes være at tage under Paakjendelse, og Requirenten vil derfor ifølge den af hamtagne Reservation have at fremføre hvad han mod samme maatte have at erindre og Requisiteus være at give Udgang til derpaa at give Tilsvær, før endelig Eragting afgives.

Homann.

Proc. d'Anchamp bemærker derpaa den 7de, at Kjendelsen efter hans Lyste først affiges „idag“, for at give Requisiteus Lejlighed til at søge mindelig Overenskomst med Requirenten. Han benægter, at den fremlagte „Declaration og Proposition“ var en eubelig Afgjørelse, den var kun nedskreven som Moment, hvis „mindelig Overenskomst kunde finde Sted“, hvilket staaer i Slutningen af selve Documentet.

Requisiteus faaer atter med Samtykke Udsættelse udtrykkelig kun i det Ljemed at faae Lejlighed til at tale med Requirenten personlig, men han erklærer den 8de, at han efter nærmere Overvejelse havde opgivet dette, indtil Forligsprøven efter hans indgivne Klage havde fundet Sted. Han begjærer Ansøud for at bevise, at Requirenten egenmægtig har forandret noget i det fremlagte Document, hvorefter Obligationen er udsæbt.

Efterat Prot. osv. — blev eragtet som følger:

I det af Requisiteus Fremførte indeholdes ingen Beviislighed for, at den af ham foregivne Afgjørelse har fundet Sted i Henseende til det, han ifølge den ergangne Højesteretsdom har at udrede, og der kan derfor ikke derpaa være at tage Hensyn, og da der er protesteret mod den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge. Forretningen vil saaledes, i Overensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 4de September 1854.

Sukkerraffinadeur Laurig Schmidt
ctr.

Justitsraad og Kassierer ved Brandcommissionen
N. Wolff og Kongens Foged her i Staden, Justits-
raad Homann.

Thi kjendes for Ret:

Den paaanfede, af Kongens Foged her i Staden, Indstævnte Justitsraad Homann, under 8de Februar d. A. affagte Kjendelse, samt det i Henhold dertil effectuerede Udlæg og den paa Citanten, Sulferraffinadent Lauritz Schmidts Person decreterede Arrest bør ved Magt at stande, og bør saavel forrævnte Indstævnte, som Indstævnte, Justitsraad og Klasserer ved Brandcommissjonen N. Wolff for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte, Justitsraad Wolff med 15 Rdl. og Justitsraad Homann med 10 Rdl.

. . . „Ifølge Slutningsbestemmelsen i den ovenanførte Proposition, hvis Redaction besæden lyder paa, at den kun var bestemt til Brug under foreløbige Ventilationer er det klart, at Propositionen kun vilde blive forbindende for Indstævnte Wolff, saafremt en dermed stemmende Overeenskomst paafulgte, men, ligesaa lidt som Citanten imod bemeldte Indstævntes Benægtelse har beviist, at en saadan eller overhovedet at nogen Overeenskomst berester mellem dem er indgaaet, ligesaa lidt kan der efter Sagens Natur og Bestemmelsen i L. 1—24—41 cfr. 47 angaaende Højesteretsdommens uopholdelige Efterlevelse tilkomme Citanten Udbjættelse under Executionforretningen til at føre saadant Beviis. I ethvert Tilfælde er den foregivne, overeensstemmende med Propositionen sluttede Overeenskomst, hvis Opfyldelse fra Citantens Side i alt Fald maatte være en nødvendig Betingelse for at ansee Wolff pligtig til at standse med Forfølgningen efter Dommen, siden Højesteretsdommen efter Propositionens udtrykkelige Indhold skal blive i Kraft for det sulde Beløb, indtil hele Gjelden var betalt, ikke af Citanten efterkommet; thi i den ovenfor omtalte, Indstævnte Wolff tilbødte Panteobligation, hvilken Citanten vedblivende vil have Wolff anseet pligtig til at modtage som rette Afgjørelse af deres Mellemværende efter Propositionen, betinger Citanten sig, at ethvert Udtag paa den ikke eftergivne Deel af Capitalen, 5571 Rdl. 24 Sk., skal affrives med det Dobbelte af hvad der hver Gang afbrages, hvorved han vilde slippe med at betale det Halve af bemeldte 5571 Rdl. 24 Sk., uden at Indstævnte Wolff opnaaede en hurtigere Afgjørelse af sin Forbring. Men heri gaar Citanten aabenbart videre end Propositionen, ifølge hvis Hovedbestemmelse han virkelig skal betale 5571 Rdl. 24 Sk. i 10 Aar, og naar det som en Undtagelse herfra bestemmes, at dersom contant Afgjørelse findes Sted, affrives Beløbet med det Dobbelte paa bemeldte Sum, saa fremgaaer det saavel af Udtrykkene i og for sig, som af Modfættningen mellem Regel og Undtagelse, at hermed kan kun

være meent saadanne Afdrag, som maatte være blevne gjorte strax, hvilke ikke have fundet Sted, idet Citanten efter sit eget Anbringenbe forgjæves har gjort sig Umage for at skaffe Penge." . . .

Hof- og Stadsrettens Dom
den 29de Mai 1854.

Samme Parter.

Ved en den 5die Februar d. A. efter Requisition af Substævnte, Justitsraad og Raadserer ved Brandecommissionen N. Wolff hos Citanten, Sankterajinadeur Lauritz Schmidt, paabegyndt og den 8de j. M. sluttet Executionsforretning til Fuldbyrkelse af en Citanten under 19de Decem= ber j. A. overgaaet Højesteretsdom er der af Substævnte, Justitsraad Homann, som Kongens Foged her i Staden, anlyndt Rettens Execution og Udlæg i endel i bemeldte Forretning specificeret Gods samt Arrest paa Citantens Person, hvor han maatte antræffes. I Medfør af det Decret er Citanten, efter Justitsraad Wolffs Forlangende, ved Fogdens Foranstaltning bleven anholdt, da han den 16de j. M. havde indfundet sig paa Kjøbenhavns Amts Tinghus, og efterat være henbragt til Fogdens Embedscontoir, nagtet sine derimod gjorte Indvendinger, bleven indsat i Gjelddarresten.

Den saaledes mod ham brugte Fremfærd har Citanten ved Stævning af 4de Mars j. A. her til Retten paaanlet som en Rettens For= nægtelse og voldsonne Tvang og Forurettelse, idet han har neblagt Paastand om, at den brugte Behandling frasaltes og underkendes og at den personlige Arrest ophæves, eller at Sagen hjemvises til Foretagelse paa ny in statu quo fra Arrestdecretets Afsigelse indtil det fuldbyrkelse og at det derved tilfødes ham at fremsætte sin Protest til Fogedprotocollen, samt at begge de Substævnte in solidum idømmes en Mulet af 20 Rdl. til vedkommende Fattigløse for hver Dag Arresten vedvarer efter den udtagne Appelsævningss Forkyndelse, samt desforuden in solidum eller hver for sig en klækelig Erstatning for Tort, Tab og Creditspilde enten med et Beløb af 10,000 Rdl. eller efter uwillige Mænds Skjøn saabel= som denne Sags Omkostninger skadesløst. Til de saaledes fremsatte alternative Paastande har han subsidialiter føjet den: at Substævnte, Justitsraad Wolff dømmes til at lide den Straf, som han havde tilænt Citanten, foruden at idømmes Mulet og Procesomkostninger efter de neblagte Paastande.

Forespørgen bemærkes, at det af Fogden afgivne Arrestdecret, i hvis Følge Citanten kan anholdes, hvor han maatte antræffes, ikke er gjort til Gjenstand under nærværende Sag, der alene angaaer den Fremgangs=

maade, der er bragt under Udførelsen af den decreterede Anholdelse. De Indsævnte have af denne Grund principaliter protesteret til Sagens Afvisning, idet de have formæent, at saalænge Arrestdecretet er usvækket, maa dets Udførelse betragtes som en administrativ Foranstaltning, der end ikke behøvede at iværksettes af Fogden men ogsaa kunde have været fuldbyrret ved Politiets Assistance eller paa anden Maade. Men da det netop fra Citantens Side er sat under Dvæmion om Decretet, dets Gyldighed endog forudsat, under de forhaandenværende Omstændigheder lovsigen er bragt til Udførelse, er det en Selvfølge, at den af Fogden i denne hans Egenkab foretagne Handling, hvorved Decretet er fuldbyrret, maa betragtes som en afholdt Fogedforretning og altsaa som andre Retshandlinger henhøre under de overordnede Domstoles Prøvelse, saa at følgerigen den fremkomne Afvisningspaastrand ej vil kunne gives Medhold.

Citanten har til Styrke for de af ham nedlagte Paastande paaberaabt sig: at der er tilspiet ham en usforlydt Retstrænkelse derved, at Anholdelsen er steet paa Amtets Tinghus, hvor han havde indfundet sig for at møde i en ved Forligelsescommissionen sammesteds verserende Sag, at der ikke til Fogedprotocollen er steet nogen Tilførsel om Arrestdecretets Udførelse og den i Kraft heraf stedsinbende Anholdelse, at han er bleven hindret i til Protocollen at fremføre sin Protest mod Anholdelsen, for at denne Protest ved en formelig Eragtning kunde erholde sin Afgjørelse, at han derfor har maattet indstrænke sig til mundtliggen at protestere imod den requirerede Arrestation, idet han baade for Fogdens Assistent og for Fogden personligen har documenteret, at den Fogedforretning, hvorunder Arrestdecretet var afgivet, af ham var appelleret her til Retten, og at altsaa Decretets Virkning i Medfør af Lovens 1—24—54 er bleven suspenderet, men at Fogden, uden at tage Hensyn til denne Protest har ladet Citanten indsætte i Gjelbsarresten.

Men ligesom det ikke skjønnes, at der, efterat det ved et usvækket Decret var afgjort, at Citanten kunde anholdes hvor han blev antruffet, var noget til Hinder for at iværksette denne Anholdelse, da han efter endt Møde stod i Begreb med at forlade Tinghuset, saaledes finder Retten ej heller, at Fogden har gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed derved, at Intet er blevet tilført Protocollen om den stele Anholdelse, der iøvrigt er tilstrækkeligt constateret, eller at det kan relevare noget at Citantens Protest ikke er blevet optaget i Protocollen eller nogen formelig Eragtning besangaaende afgivet, idet netop Citantens paafulgte Arrestation viser, at Fogden ikke har tillagt denne Protest nogen Betydning, og Citanten ikke derved kan være hindret i at faae den unberlastet en nærmere Prøvelse her ved Retten, hvorpaa hans Procedure væsentligen gaar ud. I denne Henseende har han fornemmelig paaberaabt sig L. 1—24—54, der viser, at ingen Execution maa finde Sted af Domme, som ere ind-

stærkte til højere Ret, og med Domme har han' formeent, at de under en afholdt Fogedforretning affagte Decreter ganske maae sættes i Klasse. Men det sees let, at der er en væsentlig Forskiel mellem Domme, der staae under Appel, og Fuldbyrnelsen af saadanne Domme, der ikke ere eller kunne gjøres til Gjenstand for Appel. Fuldbyrnelsen af slige Domme vilde være ubfatte for idelige Standsninger, naar de af Fogden under Executionforretningen tage Beslutninger kunde appelleres med suspensiv Virkning og herved den Virksomhed blive hæmmet, som netop er nødvendig for at give Dommen sin rette Kraft og Betydning. Som Følge heraf og da Bestemmelsen i L. 1—21—20 om Arrestforretningens Justification ikke kan komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde, hvor der handles om en Arrest, der er foretaget ikke før men efter Dom, vil den stete Anhøvelse hverken kunne underkendes eller Sagen hjemvises, saaledes som af Citanten er paaستاet, hvorimod de Substævnte, i Overeensstemmelse med deres subsidiaire Paaستاnde vilde hver for sig være at frifinde for hans Tiltale, ligesom han ogsaa vil have at tilsvare dem Processens Omkostninger, der for enhver især bestemmes til 15 Rdl. thi vel har Justitsraad Homann tillige paaستاet de paaانكbe Foget Forhandlinger stadfæstede, men da han ikke er interesseret i Sagen ude forsaavidt den angaaer hans personlige Ansvar under de af ham foretagne Handlinger, og en saadan Paaستاand ej er gjort af den Part, hvem Sagen nærmest paagjelber, vil der allerebe af denne Grund ikke kunne være Spørgsmaal om at tage denne Deel af Paaستاanden til Følge.

Det til Sagen henhørende stemplede Papir er rigtigt forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

De Substævnte, Justitsraad og Kassierer ved Brandecommissionen N. Wolff, samt Kongens Foged her i Staden, Justitsraad Homann bor for Citanten, Sukkeraffinadeur Lauritz Schmidts Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger betaler Citanten til enhver af de Substævnte med 15 Rdl., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under Udserd efter Loven.

1854. 11te Februar (10de).

Møbelhandler J. P. Peterfen
ctr.

Fru E. v. Densb.

Fuldmægtig Willemann bemærker, at han under 25de August 1849 er beskiftet til Långværge for Reqvifita, at Beskiftelsen er tingløst og indbrøkt tre Gange i alle offentlige Blade. Da han nu er uvibenbe om denne Gjeld og ikke har givet sit Samtykke dertil, formener han, at den er ugyldig.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund protesterer mod denne Dysfattelse og mener, at Reqvifita ikke behøver at benytte denne Långværge, naar hun ikke vil.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Som separeret Hustru har Reqvifita formeentlig Naadighed til at contrahere Gjeld uden Långværges Samtykke, og da denne hendes Naadighed formeentlig ikke kan ansees at være indskrænket derved, at Fuldmægtig Willemann, efter hendes Begjæring, af vedkommende Lovrighed er bleven meddeelt Autorisation til at fungere som hendes Långværge, saa maa den Forpligtelse, som hun, ved den fremlagte Vexel, har paadraget sig, formeentlig ansees at være for hende verbindende. Forretningen vil derfor, faafremt ikke enten Betaling af foranførte 521 Rdl. 11 Sk. finder Sted, eller betryggende Sikkerhed for samme bliver stillet, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paaftand være at fremme.

Homann.

Ikke forfulgt.

1854. 16de Mai (13de).

Samme Sag

foretaget paany, og samme Indsigelse.

Beg Justitsraad Homann henholdt mig til den af mig under den foregaaende Forretning afgivne Eragtning, der lyder som følger:

„Som separeret Hustru. . . — — — — —“

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 10de Juli 1854.

Menkelhandler B. P. Petersen.
ctr.

Fru E. v. Deurs med Langværge.

Da Stævningmændenes Paategning paa den i nærværende Sag ubtagne Stævning angaaende sammes Forlyndelse, ikke ndviser, at Indstævnte Fru E. v. Deurs har faaet lovligt Kalb og Varjel, idet den indeholder, at den Person, der paa hendes Bopæl modtog Forlyndelsen, tilljendegav, at hun paa ubestemt Tid var rejst til Hamborg; samt da man ikke af den Omstændighed, at Proeurator Damkjær har givet Note paa Indstævntes Begue og paaستاet Sagen afviist og hende tillagt Kost og Tæring, kan slutte, at hun har modtaget Varjel, saasom Andre, navnlig den Person, der modtog Forlyndelsen, kunde have foranlediget bemeldte Sagfører, der benægter, at hun i sin Fraværelse paa en Rejse har kunnet modtage Varjel, til at tage sig af Sagen, saa vil denne blive at afvise herved.

Derimod kan Proeurator Damkjærs Paastand om Kost og Tæring ikke tages til Følge, da det fremgaaer af hans nydanførte Benægtelse, at Indstævnte ikke kan betragtes som mødende ved ham.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er rigtigt forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Udlevering.

1854. 22de, 23de og 24de Februar.

Maler Wiig

ctr.

Bognmand Sviher.

Requisitus protesterer først, forbi den Dom, hvorved Udlægsforretningen af 6te Novbr. 1852 er stadfæstet, ikke er forlyndt for ham.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Dom, hvorved den foretagne Udlægsforretning

er stadfæstet, ikkun lyder paa Forkyndelse forsaavidt Udredelsen af de idømte Omkostninger angaaer, og Reqvistiti Protest saaledes maa anses at være aldeles ubesøjet, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med Reqvirentens Paaftand, være at fremme.

Homann.

For Grosferer Sviyer møder Proc. Pihne ved Fuldm. Møller og fremlægger 5 Panteobligationer, i Henhold til hvilke han protesterer mod at det Ublagte udleveres, ligeledes fremlægger han for Marie Hansen, Reqvistiti indværende Husfrue, det Forlig, hvorefter hun lod gjøre Execution i 1848.

Proc. Beyer protesterer, dels fordi der alt er givet Ublæg til Reqvirenten, dels fordi en af Obligationerne har Paategning om Dwittering, og fordi Marie Hansen nu er Reqvistiti Husfrue, og man desuden ikke paa engang kunde gjøre Indsigelse om at Gjenstandene baade være pantsatte og ublagte.

Møller forlanger Anstand for at conferere med Grosf. Sviyer, men reserverer sig, da der protesteres berimod, Net til at give yderligere Tilsvær.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der fra Reqvirentens Side er protesteret mod den forlangte Anstand, vil denne ikke være at indvilge, men derimod vil Fuldmægtig Møller være at give Udgang til, strax til Protocollen, paa de Vedkommendes Begue, at give yderligere Tilsvær.

Homann.

Efter Kjendelsen bemærker Møller, at det altid er tilbønl og saa efter ankyndt Ublæg at komme med de nu fremlagte Obligationer, som han mener maae gaae forud for Reqvirentens Forbring, da de ere tingløse før Lejemaalet med Reqvirenten blev oprettet; ligeledes mener han, at Reqvistiti Husfrues tidligere Ublæg ikke er blevet ugyldigt ved hendes Afgtestab, da hun har transporteret sit Ublæg til Børnene.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Forbring, hvorfor Reqvirenten er givet Ublæg i de omhandlede Effecter, er tilgodehavende Huusleje, og Reqvirenten formeentlig saaledes, ifølge Pl. 14de Mai 1834, har Fortrinsret til Fuldgjørelse i bemeldte Effecter fremfor Grosferer Sviyer som Panthaver i samme, saa kan der ikke være

at tage Hensyn til den fra dennes Side gjorte Protest. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til de fra Reqvifiti Hustru Marie Hansen fremsatte Indsigelser, der allerede af Reqvifitus ere fremførte under den den 6te Novbr. 1852 foretagne Ud- lægsforretning, som ved den Kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsrets Dom er stadfæstet. Forretningen vil saa- ledes, i Henhold til den tidligere Eragtning, i Overeensstem- melse med Reqvirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

1854. 10de Marts.

Creditforeningen af Grundejere i de danske Østifter
ctr.

Suedker Ihles Enke.

Proc. Maasloff begjærer Execution efter den til Foreningen udstedte Panteobligation.

I Anledning heraf blev Fogedretten sat, Requisitionen med Bilag acteret, og af mig decreteret som følger:

Da Sværfsattelsen af den requirerede Forretning formeent- lig er betinget af at de Forfrifter ere iagttagne, der indeholdes i Udpantningsforordningen af 2den Juni 1830 § 3, saa vil Forretningen ikke være at foretage, for vedkommende Overov- righeds Resolution dertil er erhvervet og Kundgjorelse om samme for Paagjældende har fundet Sted.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 24de April 1854.

Directionen for Creditforeningen af Grundejere i
Sjællands og Folland- Falsters Stifter
ctr.

Kongens Foged i Kjøbenhavn, Justitsraad Homann.

Thi kjendes for Ret:

Mangel af den i den paaanførte Kjendelse ommeldte Refo-

lution af vedkommende Overovrighed bør ikke være til Hinder for den begjærte Executionforretning's Fremme.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Da Retten nu ikke finder Grund til at antage, at Loven af 20de Juni 1850 § 2—6, i Henhold til hvilket Lovsted det er blevet Citanterne tilladt at betinge sig af deres Debitorer Det til, naar disse ikke opfylde deres contractmæssige Forpligtelser, uden foregaaende Forligsmægling, Rettergang eller Dom ved Fogden at gjøre Udtæg i den til Pant stillede Ejendom med Tilbehør, kun stulde have tilsaat Creditoreningerne Udgang for deres Beskyttere til at betinge sig Udpantningsret for Forbringernes Tilgodehavende, saa vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, saaledes at det ved Dom bliver at bestemme, at Mangel af den i den paaanførte Ajenbelse ommeldte Resolution af vedkommende Overovrighed ikke bør være til Hinder for den begjærte Executionforretning's Fremme.“ . . .

Dom 6800 Rbl.

1854. 18de April.

Luud & Thorsen
ctr.

Steens Fallitboe.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen forlanger Execution, fordi Reqvistus er gaaet fallit, efter at den i Dommen ommeldte Arrestforretning er foretaget og tingslæt.

Curator M. Møller møder for Boet og protesterer.

Ibsen fremlægger den af ham om dette Retsspørgsmaal udgivne Piece.

Af mig Justitsraad Homann blev afgivet følgende Er-
agtning:

Da Arrest, ifølge Frd. 20de Septbr. 1778 m. fl. Lovbestemmelser, ikke giver Arrestimpetranten nogen Fortrinsret til Fyldestgjorelse i det arresterede Gods, og den en Debitor, ved Frd. 28de Octbr. 1702 § 5 givne Tilladelse til at overgive sit Boe til Skiftebehandling, ikke er betinget af, at han ikke er undergivet nogen saadan Retssfølgning, som omhandles i D.

L. 5—3—18, saa kan Requirenten formeentlig ikke anses berettiget til at erholde Execution i Skradermester Steens Bøe til Præjudice for dets øvrige Creditorer. Den forlangte Execution vil saaledes ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Execution vil ikke være at foretage.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 2den October 1854.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Citanternes Paastrand om at kjendes berettigede til at lade Dommen execute i Fallitbøet er stættet paa, at de ved den tinglæst Arrest have erholdt en Ret, der ikke skulde kunne være bleuet dem betaget ved, at Substævnte Steen siden havde overgivet sit Bøe som fallit til Skiftebehandling. Men, da Arrest for Dom ifølge Lovgivningen ikke giver noget Fortrin, men alene en Sikkerhedsret, hvorved Arrestatus hindres i at afhænde, pantsætte eller paa anden Maade disponere over de arresterede Gjenstande, og da den Omstændighed, at en Fallent selv har opgivet sit Bøe til Skifterettens Behandling, ikke kan siges at indeholde nogen Afhændelse eller en egentlig Disposition over samme, saa maa en saadan i samtlige Creditorers Interesse af en Fallent foretagen Opgivelse nægtes en passeret Arrest anses løbmedholdelig; hvilket desuden besværes ved Frd. 28de Octbr. 1702 § 2, der for det Tilfælde, at Fallenten er indveget, altsaa ved en frivillig Handling, Skjøndt ej directe, har fremkaldt Fallitbehandling, bestemmer, at ingen Arrest, hvorpaa ej Dom for Undvigelsen er falben, skal nyde nogen særdeles Prioritet. Som Følge heraf vil den af Kongens Foged assagte Kjendelse være at stabsætte, esterdi Citanterne, naar, som antaget, Arresten intet Fortrin giver, ingen Hjemmel have til at erholde Udsøg i de arresterede Gjenstande fremfor Steens Bøes øvrige Creditorer.“ . . .

Højesterets Dom
den 7de Mai 1855.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanterne 5 Rdl.

Dom over 60 Rdl.

1854. 5te Mai (4de).

Hans Ipsen

ctr.

Skræder Peter Ipsen.

Panthaveren Halvorsen protesterer mod Udlevering og foreviser Panteobligation af 1ste Sept. f. A. for 150 Rdl.

Udbyerne sjsunc, at det Udlagte ikke har en Værdi af over 20 Rdl. Dommen er af 6te Octbr. f. A.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Dom, hvorefter nærværende Forretning foretages, først er assagt, efter at den foreviste Panteobligation, der er tinglæst i rette Tid, er udfærdiget, saa kan Requirenten, ifølge D. R. 1—24—26, formæentlig ikke ansees berettiget til at blive sat i Besiddelse af de udlagte Effecter til Præjudice for Overfyrværker Halvorsen som Panthaver i samme; den forlangte Udlevering vil saaledes ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Udlevering vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 44 Rdl.

1854. 9de Mai.

H. H. Larsen

ctr.

Architect Holm.

Requisti Husrne erklærer, „at hendes 24aarige Søn, Architect C. Holm, har lejet saavel nærværende Lejlighed, som enbeel af de henværende Meubler,“ og foreviser Gjenpart af 2 Rejecontracter derom.

Requirenten benægter Rigtigheden og forlanger Forretningen fremmet.
Comparentinden og Sønnen protestere.

Alf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Architect Holm, ifølge den i Gjenpart foreviste Lejecontract, ikke er Lejetager af den Beboelseslejlighed, hvor nærværende Forretning foretages, og der ikke er fremført Beviislighed for, at nogen af de derværende Effecter ere ham tilhørende, saa vil Udlæg i bemeldte Effecter ikke være at foretage; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at foretage i de Effecter, som forefindes i den Beboelseslejlighed, hvor nærværende Forretning foretages.

Homann.

Ikke appelleret.

Relaxation.

1854. 11te Mai (10de).

Raurig Schmidt

ctr.

Justitsraad Wolff.

Requirenten fremlægger Requisition med 19 Bilag.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Sfsen fremlægger Notarialrequisition af 16de Marts med derpaa given Paategning.

Requirenten har derimod formæent, at han i Henhold til Rescr. af 4de Sept. 1761, Pl. 9de Sept. 1761 og 22de Decbr. 1820, kunde forbre, at Arrestimpetranten skulde betale Bidraget for hver Uge, og kun for een Uge ad Gangen, og har derfor nægtet at modtage det for længere Tid tilbude Betsb.

Alf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge Pl. 22de Decbr. 1820 beroer det paa Creditor, der lader sin Debitor arrestere for Gjeld, om han vil betale de Iovbefalede Underholdnings- og Baretægtspenge paa engang forud for mange eller faae Uger, og da de Underholdnings- og Baretægtspenge, som Justitsraad Wolff har at erlægge i Anledning af Requirentens Hestelse som Gjeldsarrestant, saaledes ere

tilbudte til lovlig Tid, og Requirenten, der kun er kommen i Besiddelse af en Deel af Underholdningspengene, selv er Skyld i, at han ikke har faaet Resten betalt, idet han har vægret sig ved at modtage samme; saa kan han formeentlig ikke anses berettiget til at faae Arresten hævet, og den forlangte Delagation vil derfor ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Delagation af Requirentens Arrest vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1854. 16de, 18de og 22de Mai (19de.)

Farvehandler N. Soele
ctr.

Bertshuusholder N. Sensen Grøttrup.

Proc. Alberti spørger først, om der er stillet Sikkerhed og hvormeget for Forretningen.

Fogden, der var personlig tilstede, erklærede, skjøndt han anseer saadant for at være overflødig, at han har modtaget en saadan Sikkerhed, som han efter Omstændighederne anseer at være betryggende.

Proc. Alberti, som ikke er tilfreds med Fogdens Tilførsel, og refererer Krav mod Fogden personlig, bemærker, at Requisiteus er fraværende, i Jylland; han fremlægger Attest fra H. P. Prior om, at han er rejst den 5te, han erklærer at have skrevet efter ham og begjærer Udsættelse til „iøvernorgen“, — det tidligste, han kan være her tilbage, — for at conferere med ham.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund protesterer.

Efterat det senere under Forretningen Tilførte var gjenemlæst af mig Justitsraad Homann, blev af mig resolveret som følger:

Med Hensyn til de Grunde, hvorpaa Proc. Alberti støtter sit Forlangende om nærværende Forretnings Udsættelse, vil Forretningen være at stille i Verøe til forstkommende Torsdag den 18de d. M. K. 5 Eftermiddag.

Homann.

Da Requisition den 18de Mai endnu ikke er kommen til Byen, begjærer Proc. Alberti igjen Udsættelse til „imorgen“; han benægter, at der igaar er kommet noget Dampskib hertil fra Narhuns.

Fuldm. Lund protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der fra Requisitionens Side er protesteret mod nogen yderligere Udsættelse af Forretningen, vil denne ikke være at indvilge.

Homann.

Efter Kjenndelsens Afgjælse bliver Forretningen, fordi det er Aften, udsat til næste Dag.

Den 19de benægter nu Proc. Alberti, at Requisition er opfagt; han benægter en Attest derom af Stævningsemændene, samt at disse ere eek svorne Stævningsemænd, at de kunne give nogen Attest om et Document en Dpfjælse og i veerbørlig Orden. Desuden skulde Requisition betale 4 Rdl. for Halvaaret fra April til Octbr. b. A. med 200 Rdl. 14 Dage i Nytaar og 200 Rdl. for April Flyttedag. De 200 Rdl. har han betalt den 11te eller 12te Decbr., medens Dpfjælsen skal være skeet den 30te, og de 200 Rdl. har han ved Notarins tilbudt meer end 14 Dage for April Flyttedag. Han protesterer derfor mod Udsættelsen.

Fuldm. Lund exciperer. Han fremlægger et Indlæg i en Sag, hvoraf sees, at Dpfjælsen har været fremlagt derunder, og er udsat til Requisition, og bemærker, at Requisition vel i Decbr. er kommet med 200 Rdl. til Requisitionens Husene, som ikke vilde modtage dem; da han dog lod dem blive tilbage, bleve de, efter fremlagt Bestikkelse, forgjæves tilbudt Requisition vidnesfæst.

Proc. Alberti benægter aller alt dette og navnlig ogsaa, at Dpfjælsen var blandt de Documenter, som han i den ommeldte Sag har faaet udsat og ikke tilbageleverede.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Følge det under Forretningen Fremførte maa det formeentlig antages, at Requisition er lovlig opfagt til at fratæde den omhandlede Lejlighed sidstafvigte Flyttedag, og han kan formeentlig saaledes ikke ansees berettiget til længere at forblive i Besiddelse af samme. At Requisitionen er i Besiddelse af de omhandlede 200 Rdl., frembyder formeentlig Intet herimod, efterdi Requisition, hvem Beviisbyrden i saa Henseende paahviler, ikke har fremført nogen Beviislighed for, at de ere modtagne

som Leje. Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme; thi cragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Den omhandlede Dsigelse er under den forenede Fogedsforretningen anlagte Sag ved Hof- og Stabsrettens Dom af 6te Novbr. 1851 kjendt ugylbig, fordi det er in confesso, at de 200 Rdl. vare betalte for Dsigelsestiden, uden at Indstævnte (Soele) har godtgjort, at han har ladet Citanten (Grottrup) dem præsentere.

En senere af Requisite mod Requirenten anlagt Sag er bleven hævet, da begge Parter udebleve under Sagens Trift.

671 Rdl.

1854. 29de Mai (27de).

Capitain, Brændeviinsbrænder J. C. Scholdborg
ctr.

V. C. Schmidt.

Requisite erklærer, at han tidligere har været Politimester i Sønder m. m.; at disse Embeder er ophævet, uden at dog hans Bestalling er ham frataget eller tilintetgjort; hans Domicil er desuden i Sønderborg, hvor han ejer en Ejendom til Værdi af 5000 Rdl. Han protesterer derfor mod Forretningen som ulovlig.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller exciperer imod, at Requisite nu er kongelig Embedsmand, og siger at Contocouranten har Paategning om, at Requisite vil betale enten til Advocat Blauenfeldt i Flensborg eller directe til Requirenten her.

Requisite modtager dette og angiver Paategningen som „enten til Adv. Blauenfeldt eller Requirenten selv“, men ikke her, og mener, at Forretningen i ethvert Fald først maa anmeldes. for det slesvigste Ministerium.

Al mig Justitsraad Homann blev craget som følger:

Da Requisite, efter hans eget Dpgivende, for Tiden ikke er i noget Embede, og den af ham yttrede Formening, at Hefelse paa hans Person for det under Forretningen Udfærdigede ikke kan foretages, uden at Anmeldelse derom skeer til det slesvigste

Ministerium, saaledes er blottet for al Grund, saa kan der ikke være at tage Hensyn til det af ham saaledes Fremførte. Heller ikke kan der være at tage Hensyn til den af ham gjorte Erindring imod at han affordres sin Skyld her, efterdi Reqvirentens Berettigelse til at forlange sit Tilgodekommende betalt her, udenfor det at den er hjemlet i Sagens Natur, indeholdes i den af Reqviritus gjorte Paategning paa den fremlagte Contocourant, hvis Indhold formeentlig maa forstaaes saaledes, som fra Reqvirentens Side er anført. Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastrand, være at fremme, saafremt Reqviritus ikke betaler eller stiller betryggende Sikkerhed for det Ufede; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Forlangende, være at fremme, saafremt Reqviritus ikke enten betaler eller stiller betryggende Sikkerhed for det Ufede.

H o m a n n.

Gjesterettens Dom
den 20de Juni 1854.

Thi kjendes for Ret:

Den nuder 29de Mai d. A. paa Indstævnte, forhenværende Politimester i Tonder og Yngunkloster Anter, R. C. Schmidts Person effectnerede Arrestforretning ophæves; og afvises Sagen her fra Retten.

Indstævnte har paastraet, at han, hvis Domicil er i Sønderborg, ikke har forbundet sig til at betale den nævnte Sum her paa Stebet.

. . . „Det skjønes nu ej heller rettere, end at denne Indstævntes For-
mening maa gives Medhold, thi vel har Indstævnte i den paa den oven-
berorte Contocourant tegnede Accept forbundet sig til at betale den Summa,
hvoraf de paastrævnte 671 Rbl. er en Rest, enten til Citantens Mandat-
tarins, en navngiven Advocat i Flensborg, „eller“ — som det hedder
— „directe til Hr. Scholbborg“, men ligesom der ikke heri efter
selve Ordeue findes at ligge nogen Vedtagelse om, at Betalingen skulde
præstere til Citanten i Kjøbenhavn, saaledes er det ej heller utænke-
ligt, at der ved de tilsojede Ord „eller directe til Hr. Scholbborg“ kan
have været sigtet til det Tilfælde, at Citanten maatte komme tilstede i

Indstævntes Hjemstavn paa en Tid, da Gjelben var forfalden til Betaling.

Da saaledes de i Lovgivningen og navnlig i §. 1—2—19 foreskrevne Betingelser, for at Indstævnte maatte være pligtig at underkaste sig Søgemaal her paa Stedet, ikke ere tilfede, maa den effectuerede Arrest blive at ophæve, og Sagen her fra Retten at afvise.

Forsaavidt Indstævnte tillige under nærværende Sag har paaستاet Citanten og Fogden tilpligtede at betale ham Erstatning for Tort, Tab og Creditspisbe samt at erlægge en Mulet til Fattigkassen for hver Dag, Indstævnte har været berøvet sin Frihed, vil saadan Paaستاnd, da Contrastævning ikke fra Indstævntes Side er ubtaget, ikke kunne tages til Følge; og da Indstævnte ifkun har taget Reservation med Hensyn til Sagens Omkostninger, vil herom Intet under nærværende Sag være at bestemme.“ . . .

Bexel.

1854. 29de Mai.

Handelsgartner Nic. Kellermann
ctr.

Procurator L. Trojel.

Requirenten indleverer en Requisition med en Bexel paa 1500 Rdl., samt en Tilstaelse underskrevet af Requiritus, som da antoges at have forladt Landet.

3 Anledning heraf blev Fogedretten sat, bemeldte Documenter acterede, og af mig decreteret som følger:

Da den Bexel, der ligger til Grund for den requirerede Forretning, ikke er protesteret, saa vil den requirerede Forretning ikke være at foretage, med mindre Requirenten til Betryggelse for Forretningens Følger stiller et Depositum af 500 Rdl., eller af Kongelige eller Nationalbankobligationer til Vardien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

1854. 1fte Juli (30te Juni).

Kjøbmand F. S. Jacobfen
ctr.

Kammerraad Holm.

Rothenburg ved Proc. Pihme fremlægger en Bægel med tinglæst Skadesløsbrev samt Transport af asbode Justitsraad Andresen.

Proc. Alberti benægter Bitterlighedsvidnernes Underkrift og Andresens Underkrift, samt at det er den samme Bægel, som er nævnt i Skadesløsbrevet. Endvidere bemærker han, at Transporten er ubateret, og Bæglen ikke protesteret og protesterer paa Grund af Alt dette mod, at der tages Hensyn til disse Documenter.

Pihme vedbliver sin Protest mod Ubleveringen af de udlagte Effecter.

Alf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det fremlagte Skadesløsbrev med paategnet Transport maa Glashandler Rothenburg formeentlig, uagtet det fra Requirentens Side derimod Anførte, antages at have Panteret i de udlagte Effecter, og den forlangte Ublevering af samme vil derfor ikke være at foretage; thi eragtes: Ublevering af de udlagte Effecter vil ikke være at foretage.

Homann.

Ifle appelleret.

1854. 4de Juli (begyndt den 1fte).

Tøjmager C. B. Schulk
ctr.

Silke- og Klædehandler H. C. Lund.

Requisitus møder med Proc. Baastrup, der fremlægger to Lægeattester om at Requisitus lider af Rigfald og hestige Krampetilsælde, begge af 16de Novbr. 1849, samt en Udskrift af en samme Dag afholdt Fogedforretning, hvormunder Requisitus paa Grund af disse Attester blev fritaget for personlig Arrest. — Under Forretningen begiver Requisitus sig, „forbi han er bleven angreben af et af de Sygdomstilsælde, han lider af,“ til

Skulteriet, „hvor han ønsker at forblive, til Kjenbelsen er affagt,“ og Baastrup forlanger Udsættelse, for at faae Hunslægens Erklæring.

Proc. Simonien ved Fuldm. Nothe protesterer herimod, da Reqvistis nu har havt tilstrækkelig Tid bertil fra den 1ste, og exciperer mod de fremslagte Attester som forælbede.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisiti Helbredstilstand er saaledes, at han idag har kunnet være personlig tilstede her under Forretningen, og han, efterat være taget under Varetagt i Arresthuset, formentlig der vil kunne have den fornødne Vægehjælp, saa vil det afgivne Arrestdecret være at sætte i Udøvelse, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra hans Side Fremførte.

Homann.

Hævet som forligt under Justificationen.

Dom 290 Rdt.
Actionsomkostninger.

1854. 13de Juli.

Politiet

ctr.

Propriétaire Rosborg.

Reqvistis fremslægger Indlæg og erklærer sig villig til at betale Straf, hvad han derefter finder sig pligtig til.

Den af Reqvistis gjorte Protest mod Forretningens Fremme paa Grund af at Dommen er ældre end Aar og Dag, kan i en Justits sag ikke komme i Betragtning, ligesaa lidt vil hans Paa=stand om, ikke at være pligtig til at udrede det hele afsefede Beløb, imod Dommens klare Ord være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Forretningen bør nyde Fremme for det hele afsefede Beløb.

Damme.

st.

Ikke appelleret.

Bærel 1000 Rbl.

1854. 14de Juli.

Bibliothekar H. Berggreen

ctr.

Secretair C. A. J. Hammerom.

Requisitus protesterer, fordi „Requirenten ikke har oplyst de ham paahvilende Forpligtelser, som vare betingede ved Bærelsens Udstedelse eller Aflevering, nemlig at skaffe Comparenten en Prioritet af 5000 Rbl. i en Byggegrund paa Nørrebro.

Proc. Larsen benægter Rigtigheden heraf og bemærker, at dette er Bærelsforholdet uveblommende.

Den af Requisiteus gjorte Protest mod Forretningens Fremme vil, da de Grunde, hvorpaa han støtter samme, ere ubeviste og modsagte af Requirenten, ikke være at tage til Folge.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand.

Damme.

est.

Tilbeeds forligt.

Bærel 1400 Rbl.

1854. 20de Juli.

F. N. Fredriksen

ctr.

Silke- og Klædehandler H. J. Salomon.

Proc. Geddes for Requisiteus bemærker, at der ikke var Beviis for, at Bærelsens formæntlige Ejer F. N. Fredriksen havde understrevet Requisitionen, at der manglede Bitterlighedsvidner derom eller notarii publici Attestation, at der manglede Fuldmagt for Proc. d'Aluchamp, hvilket skulde være nødvendigt for Folk, der ej boe i Staden, at personlig Arrest ej var begjært i Requisitionen. Han protesterer mod Forretningen, in subsidium mod Arrest paa Person.

De af Reqvifitus anførte Grunde mod Forretningens Fremme vilfe ikke kunne tages til Folge, men Forretningen vil være at fremme i Overeensftemmelse med Reqvirentens Paaftand.

Thi eragtes:

Den requirerede Arrestforretning vil være at fremme i Overeensftemmelse med Reqvirentens Paaftand.

Samme.

eft.

Fortligt.

Dom 500 Rdtl.

1854. 25de Juli (24de).

Assistent C. A. Hoft

ctr.

Procurator R. Trojel.

Proceberet ved Indlæg, hvori Fuldm. Torp, paa den fraværende Reqvifiti Begne, blandt andet har benægtet Transportens Eegthed.

Proc. Eihne ved Fuldm. Møller indbrømmer, at Reqvirenten i sin Tid indfrieede Dømmen, for at gjøre Reqvifitus en Tjeneste, men benægter, at Reqvirenten nogensinde har forpligtet sig til ikke at vilfe foretage nogen Fogedforretning efter Dømmen.

Den af Fuldm. Torp her under Forretningen gjorde Protest støtter han paa 1, Mangler ved den fremlagte Transport, 2, den Forudsætning, at Reqvirenten ikkun har ladet sig tiltransportere Dømmens Paaalydende i den Hensigt at befrie Reqvifitus for Execution, 3, at Reqvifitus har et Mellemværende at afgjøre med Reqvirenten, og endelig, 4, paa § 49 i Rasseanordningen af 8de Juli 1840.

Hvad den første Indsigelse angaaer, da indeholder den, skjondt indklædt i Form af en Benægtelse, fra Reqvifiti Standpunkt betragtet, en Exception i streng Forstand, for hvilken han er bleven Bevifet skyldig; den vil desaaarsag ikke kunne tillægges nogen Betydning. Den anden Indsigelse vil, som modsagt, fra det juridiske Synspunct ej heller komme i Betragtning. Det Samme er Tilfælde med den tredie. Betræffende den sjerde,

da er formeentlig Fuldm. Torps Paastand, at Frd. 8de Juni 1840, dens § 49, er anvendelig paa det foreliggende Tilfælde, fejlagtig, og i al Fald ville saadanne, som de fremlagte Commissoria, ikke kunne være tredie Mand, der er i Besiddelse af et exigibelt Document, til Hinder i, at han erholder et Saadant exequeret, medmindre samme vare læste til Ting.

Thi eragtes:

Den requirerede Executionssforretning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand.

Damme.

est.

Alle appelleret.

Udpantning for Bankhæftelse 21 Kbl.
1854. 7de August (5te).

Md. Mynhberg.

Forretningen angaaer Inddrivelse af Renter til 11te Juni og 11te Decbr. Termin f. A. til Noeslilbe Sparekasse.

Requisita ved Proc. Alberti fremlægger en Dvittering fra Kongens Foged af 18de Juni f. A. for, at Requisita til Fogden har betalt Renter af Hæftelsen for eet Aar, som i Dvitteringen angives at være 11te Juni og 11te Decbr. Termin 1852. Ligeledes fremlægger han en Dvittering af 5te Januar 1852 fra Næglerne Beckgaard og Aggersborg, som Befuldmægtigede for Noeslilbe Sparekasse, for at Bankhæftelsen er betalt til 11te Juni 1852, og en Dvittering af 25de Decbr. 1852 fra samme, ligeledes for 11te Juni 1852. Alberti mener saaledes, at Requisita ved at have betalt 5 Gange for Juni Termin 1852, maa have betalt forud for hele Aaret 1853. Han opfordrer Fogden til at indhente Erklæring fra Requirenterne, om at Beckgaard og Aggersborg ere deres Befuldmægtigede, dersom han tvivler derom, og forbeholder sig i fornødent Fald at bevise det.

Da Requisita fra den fremlagte Udpantningsordres Kundgjørelse for hende den 28de Juni sidstl. og indtil Dato, har havt meer end tilstrækkelig Tid til at søge den Uoverensstemmelse, som synes at finde Sted imellem tvende af de fremlagte

Qvitteringer, hævet, og der desangaaende ikke har været nogen Oplysning at erholde hos d'Hrr. Beckgaard og Aggersborg, der have taget de ommeldte Qvitteringer i Sjeshu, vil Fogden faa meget mindre kunne indlade sig paa at anstille nogen videre Undersogelse i faa Henseende, som de fremlagte Qvitteringer angaae Rentebetalinger fra tidligere Aaringer, nemlig for 1851 og 1852, hvorimod den her fremlagte Udpantningsordre, der er ubetinget, kun angaaer saadanne for Aaret 1853. Den begjærede Udfættelse vil saaledes ikke kunne indrømmes, men Forretningen være at fremme, under Forbehold af Requisite Ret til Directionen for Roeskilde Sparekasse, saafremt hun beviisligen har betalt samme formeget i Renter fra tidligere Aaringer.

Thi eragtes:

Den paabegyndte Execution vil i Mangel af Betaling og under Forbehold af Requisite Ret forovrigt være at fremme.

Damme.

est.

Gjeldscommissionens Dom

den 1ste Marts 1855.

Rukkenbager Mynsbergs Enke A. S. Mynsberg
med Laugværge
ctr.

Directionen for Sparekassen for Roeskilde og
Omegn.

(Regresføgsmaal.)

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Directionen for Sparekassen for Roeskilde og Omegn, bor for Tiltale af Citantinden, Rukkenbager Mynsbergs Enke A. S. Mynsberg med Laugværge, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Parterne ere ogsaa enige om, at samtlige i Qvitteringerne ommeldte Summer ere betalte, og at Fejlen er at søge i en urigtig Be-

tegnelse af Terminerne, saa at de to enten maae angaae Terminer, som ere ældre end 1852, eller komme hende tilgode som Forudbetaling; men de Indstævnte paaflaae, at de to første af Beckgaard og Uggerøborg udstedte angaae Renterne for 1851, og da Citantinden ikke har bevist, at Renterne for 1851 tidligere vare betalte, er man ubesøjet til at slutte, at Forudbetaling er gjort, saameget mere som det er in confesso, at Afkortning for Arvsskat, der ikke har været paabuden for de efter 1851 følgende Aar, er skeet i den med Nr. 1 anførte Dwittering." . . .

Dom 63 Rdt.

1854. 21de August.

Silke- og Klædehandler Kaufmann

ctr.

Hofekræmmer Emil Ujde.

Proc. Damsker ved Fuldm. Krantler gjør den Indsigelse, at Contractens § 1 kun indeholder en Berettigelse for Requisitus til at beregne sig 4 pCt., men at det ingenlunde er givet, at Requisitus vil beregne sig disse 4 pCt., og protesterer derfor mod det forlangte Udlæg.

Den af Fuldmægtig Ubsen gjorte Paastand om at gives Udlæg i de 4 pCt., som af d'Hrr. Wigler & Ravn ere tilfikkrede Requisitus af Provenuet af de i de fremlagte Contracter ommeldte Varer, som af Requisitus ere modtagne til Forhandling, bør tages til Følge, og Forretningen saaledes være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Execution bør nyde Fremme, saaledes som af Requirenten begjært.

Dammc.

ct.

Ikke appelleret.

1854. 24de August.

Aug. Wiegell

ctr.

Vinhandler S. Christensen.

Procederet ved Indlæg.

Arrestatus faaer den 21de August Tilladelse til at forlade Arresten, imod at forpligte sig til at vende tilbage, hvis Stjendelsen skulde gaae ham imod.

Under nærværende Forretning paastaer Requirenten den under 11te October 1850 paa hans Person decreterede Arrest hævet paa Grund af at han ved maanedlige Afdrag à 20 Rdl. i Lobet af 23 Maaneder, fra 6te Mai 1851 til 6te April 1853 havde betalt paa den oprindelige Gjeld, 1044 Rdl. 7 Sk., et Beløb af 460 Rdl., idet han formener at have hensiddet i Gjeldsfængsel længere, end tilborligt for Restbeløbet. Requisiteus protesterer mod denne Requirentens Paastand, anførende som Grund, 1, at en Gjeldsfange gjerne kan indgaae Forlig om Betalingen af den Gjeld, hvorfor han allerede er bleven fængslet, og desuagtet, skjoudt han for en Deel har betalt samme, holdes i Arrest i saa lang Tid, som den oprindelige Gjeld tilstedes, formenende, at denne Synsmaade hjemles i det mellem Parterne under 6te Mai 1851 indgaaede Forlig, og altsaa maa komme til Anvendelse i det foreliggende mellem Parterne omtvistede Tilfælde, 2, paa den Formening, at de af Requirenten betalte Afdrag ikke blot skulde tjene til Dækning for Capitalen, men ogsaa for de maanedlig forfaldne Renter.

Hvad nu Nr. 1 angaaer, da kunne Parterne vistnok med Retsskyldighed indgaae en saadan Forening som anført, men at ville paastaae, at en saadan Afgjorelsesmaade hjemledes ved Forliget af 6te Mai 1851, skjønnes ikke i mindste Maade at være begrundet, og under Forligets fuldkomne Tausshed om dette Punct at ville præsumere den som Parternes Villie under deres Møde ved bemeldte Forligs Indgaaelse, skjønnes at være for unaturligt til at saadant kunde antages. Hans Protest af den Grund vil desaarfsag ikke være at tage til Folge. Hvad Re-

quisiti under Nr. 2 anførte Formening angaaer, da Hjonnes den, naar indtages det under 6te Mai 1851 betalte Afdrag, at have Hjemmel i Forligets Udtryk, og vil desaarfag hans Paastand i saa Henseende være at tage til Folge.

3 Overeensstemmelse med Foranførte Hjonnes Sagens Point at stille sig saaledes: Requirenten har i Afdrag paa Capital og maanedlige Renter fra 6te Mai 1851 til 6te April 1853 betalt 460 Rdl., af hvilket Beløb de 94 Rdl. 4 Mk. 10 Sk. (efter den under Litr. C fremlagte Renteopgjørelse, som synes at være rigtigere end den i Litr. B indeholdte) angaae Rentebetalinger, og bliver efter Fradrag af disse tilbage som Capitalafdrag 365 Rdl. 1 Mk. 6 Sk., hvilket Beløb vil være at fradrage den oprindelige Gjeld; det Tilbageblevne, nemlig 678 Rdl. 5 Mk. 1 Sk. vil da være Basis for Barigheden af Requirentens Gjeldsfængsel. Da nu det efter Frd. 17de Febr. 1847 for fidsuavante Summa bestemte Gjeldsfængsel udgjør 9 Maanedes, og det under Forretningen af Requisiteus er indrommet, at Requirenten allerede har været fængslet i et saadant Tidrum, vil dennes Paastand om Arrestens Relaxation være at tage til Folge.

Thi cragtes:

Den begjærede Relaxation vil være at iværksætte efter Requirentens Paastand.

Damme.
ef.

3lle appelleret.

Forlig 1800 Rdl.

1854. 29de August.

Procurator Eltong
ctr.

Kammerraad A. Holm.

Proc. Schaaf ved Gulbm. Konnerup fremlægger Derisjet og begjærer Udlæg deri.

Proc. Lihme bemærker, at dette Document, idet det i en anden Au-

lebning skulde være til Eftersyn for Requisiteuten, af Requisiteus personlig var afleveret til denne i hans Fraværelse under Forsegling, men ikke senere tilbageleveret, naagtet det Tjemed, hvori det blev afgivet, ikke blev opfyldt. Han protesterer derfor, da Bevistet ulovligt er tilbageholdt, og Requisiteus besuden skylder sin Broder mere end denne har tilgode.

Konnerup benægter dette og vedbliver sin Paastand.

Requirentens Paastand om at gives Udlæg i den Ret, Requisiteus har efter det af Artillericapitain Holm den 16de April 1851 udstedte Gjeldsbeviis bør at tages til Følge, uden at det fra Requisitei Side derimod Fremførte, som er benægtet af Requirenten, skjønes at kunne være til Hindrer derfor.

Thi crages:

Requirentens Paastand om at erholde Udlæg i det fornavnte Gjeldsbeviis's Paaalydende bør at tages til Følge, og Forretningen være at fremme i Overeensstemmelse dermed.

Damme.

ef.

Ikke appelleret.

Førlig over 100 Rbl.

1854. 26de September.

Klædehandler Adolph Levin
etr.

Skrædermester E. F. Ohde.

Wiinhandler Christensens Broder protesterer, forbi Christensen har tidligere Udlæg, som han opgiver, for en 2 à 3 Aar siden.

Proc. Rihne ved Gulbm. Møller bemærker, at den fremlagte Panteobligation er udstedt og tinglæst længe før dette Udlæg.

Panteobligationen er af 1ste Juli 1846.

Efterat Prot. osv. — craget som følger:

Ifølge den fremlagte Panteobligation, samt det forøvrigt under Forretningen Fremførte, maa det formeentlig antages, at de under Forretningen af 13de Juli sidstleden til Requirenten udlagte Effecter til denne har været pantsatte for den, efter Wiin-

handler Christensens Begjæring, hos Requisitionens foretagne Executionforretning er bleven iværksat, og da Requirenten saaledes maa ansees fortrinlig berettiget til Fyldestgjørelse i bemeldte Effecter, saa vil Forretningen være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til den nedlagte Protest; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homanu.

Ikke appelleret.

Forslig 463 Rdl.

1854. 14de October.

Krigsråd Harboe
ctr.

Stræder C. Johansen.

Proc. Maag fremlægger et Indlæg fra Requisition, og protesterer; han bemærker, at Requisition har indfriet de to Bexler, hvorefter der blev foretaget Arrest den 19de August ved to nye af Ste Mai, men de gamle Bexler bleve benyttede, serbi det da fremlagte Skadesløsbrev sluttede sig til dem. Han mener derfor, at Execution ikke kan foretages, uden at alle fire Bexler udleveres, skjøndt ingen Udlevering er omtalt i Forsliget, under hvis Indgaaelse Requisition som Pægmand mødte alene. Senere paaستاer han, at da de to ældre Bexler som Basis for Gjelbsforholdet ved Udseelsen af de nye bleve ugyldige, maa ogsaa Forsliget og Skadesløsbrevet derved være gaaet ud af Kraft.

Proc. Alberti ved Fuldm. Nielsen benægter Rigtigheden af denne Fremstilling og protesterer derimod som irrelevant ligeoverfor Forsliget.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da der ikke er fremfort nogen Beviislighed for, at de under Forretningen fremlagte Bexler ere indfrieede ved to senere af Requisition under Ste Mai d. A. udstedte Bexler, men Requisition derimod, ved det under Forretningen den 19de August sidstleden indgaaede Forslig, ubetinget har forpligtet sig til at betale de æftede 463 Rdl. 74 Sk. med Renter og Omkostninger, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand,

være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn paa det fra Reqvifiti Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paaftand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 55 Rbl.

1854. 16de October (13de).

Grosferer V. P. Heymann

ctr.

Forgyllder D. Müller.

Reqvifitus fremlægger Gjenpart af en Panteobligation, hvorefter alt hvad han ejer er pantfæt for 400 Rbl.

Proc. Lihne ved Guldm. Møller bemærker, at Reqvirentens Fordring er Hunsleje og som saadan fortrinnsviis berettiget, og serlanger de ublagte Gjenstande ubleverede.

Vidnerne skjønne, at alle Reqvifiti Effecter langt fra have en Værdi af 400 Rbl.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da det under Forretningen Afæfkede hidrorer fra resterende Hunsleje, og saaledes er en privilegeret Fordring, saa maa Reqvirenten formeentlig, ifølge Pl. 14de Mai 1834, anses berettiget til at erholde Fyldestgjorelse i de udlagte Effecter, uden at den anførte Pantfætning derfor kan være til Hinder, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paaftand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paaftand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Udfættelse.

1854. 31te October (30te) og 3die November (2den).

Grosserer Heymann

ctr.

Laurig Schmidt.

Proc. Vinther bemærker, at Reqviritus aldeles intet har med Reqvirenten at stasse. Reqvirenten havde lejet Lejligheden til en Dame, og med dennes Samtykke besøgt Reqviritus sig i Lejligheden. Han har aldrig hørt, at en Husejer kunde lade udsætte de Gæster, der ikke vandt hans Bifald. Skulde Fogden ved Kjøndelse decretere, at Reqviritus ikke maa opholde sig i Lejligheden, protesterer han in subsidium imod, at hans Gods udsættes, da Verten ikke kunde vide, hvilket der var hans.

Proc. Beyer ved Fuldm. Torp siger, at ikke Lejerinden Nielsen, men Schmidt October Flyttedag indflyttede i Lejligheden, og har siden baade Dag og Nat boet der med alle sine Meubler; han spørger, i hvad Egenstab han er der.

Vinther vil ikke gjøre Regnskab for, i hvad Egenstab Schmidt er der tilstede, dog bemærker han, at Reqvirenten efter October Flyttedag har begjært ham udsat af en anden Lejlighed, saa at han altsaa ikke har boet her siden Octbr. Flyttedag.

Torp mener, at Vinther maa have indrømmet, at Schmidt er tilstede som Lejer, ved ikke at svare paa, i hvad Egenstab han er tilstede.

Vinther erklærer, at han kun behøver at svare, naar Reqvirenten er berettiget til at spørge.

(Lejen er betalt.)

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den fletede Protocoltilførsel maa det formeentlig antages, at Lejerinden Nielsen har overdraget Reqviritus Brugten af den omhandlede Lejlighed, men da hun, ifølge den fremlagte Lejecontract, er uberettiget til at indtage Logerende eller gjøre Fremleje eller Fremlaan af det Lejede uden Reqvirentens skriftlige Samtykke, saa maa han, efterdi der ikke er fremført Beviislighed for, at et saadant Samtykke er meddeelt, formeentlig anses pligtig at fratræde Lejligheden, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den gjorte Anmodning, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den gjorte Anmodning, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen fremlægges Requisition en „Forklaring“ med 3 Bilag, for at godtgjøre, at Requirenten har givet sit Samtykke til at Sfr. Nielsen har lejet ham Lejligheden.

Sfr. Nielsen møder og bekræfter dette.

Torp benægter det.

Af mig Institutsraad Homann blev decreteret som følger:
Forretningen vil, i Henhold til den afgivne Eragting, være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 27de August 1855.

Materialist E. Schmidt
ctr.

Grosserer Heymann.

Chi kjendes for Det:

De paankede, af Kongens Foged her i Staden den 30te Octbr. og 2den Novbr. s. A. affagte, Kjendelser bør ved Magt at stande; og bør Indstævnte Grosserer Heymann for Tiltale af Citanten Materialist E. Schmidt i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Citanten paastaer, at denne Udfastelsesforretning formaliter er ugsldig, da Indstævnte formeentlig med Hensyn til bemeldte Lejlighed alene kunde holde sig til Somsfru Nielsen og ikke til ham, endvidere forbi den ikke alene angif hans Person, men ogsaa det i Lejligheden værende Gods, som Citanten dog angiver at have været hans, og endelig forbi den ikke burde have været foretaget, efterat Somsfru Nielsen havde afgivet Forklaring om, at have med Indstævntes Samtykke lejet Lejligheden til Citanten, uden efter Sikkerhedsstillelse.

Ligesom imidlertid Fogdens Unblabelse af at fordre Sikkerhed ikke officerer Forretningens formelle Gyldighed, saaledes findes der ej heller Hjemmel i Lovgivningen til at see denne vitieret ved hvad Citanten iøvrigt har aubragt i de foransførte Henseender.“ . . .

Med Hensyn til Realiteten er det givet under Sagen, at Sfr. Nielsen ved Contract af 16de October har lejet Lejligheden til Schmidt, og ligeledes, at Heymann har tilladt hende „at prøve paa at avertere Lejsig-

heden"; — men det er ikke bevist, at Heymann „havde tilladt hende at bortleje den, førend hun havde underrettet ham om, hvem den skulde lejes til.“

Dom 20 Rdl.

Hofet H. Hendriksen

ctr.

Skædermester Peter Jensen.

Requisitus erklærer, at han ikke skylder mere end 10 Rdl., og protester tilligemed Verten Stofemager Herlin, fordi denne har for Huusleje tilgobe 110 Rdl.

Da Requisitus ikke har fremført nogen Beviislighed for, at han ikke er Requirenten mere end 10 Rdl. skyldig, saa kan der paa dette hans Foregivende ikke være at tage Hensyn. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til den af Stofemager Herlin gjorte Protest, efterdi den Ret, der ifølge Pl. 7de Octbr. 1771 § 3 tilkommer en Huusvert i Henhold til Lejetagerens Gods, ikke er 3die Mand hinderlig i, efter Dom eller Forlig at erholde Udlæg i Godset. Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med den gjorte Begjæring, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den gjorte Begjæring, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Forlig 57 Rdl.

1854. 7de November.

Ex. jur. Eibeschütz

ctr.

Silke- og Klædehandler H. C. Lund.

Requifiti Instrue fremlægger en Skrivelse fra hendes Mand, og protesterer imod Forretningen, fordi han ikke for Eiden skyldte Requi-

renten Noget, samt 5 Attester af Pantebogen om, at deres Geds er pantsat.

Proc. Beyer benægter, at Pantsætningen længere eksisterer og exciperer imod Skrivelsen. Han benægter Tilværelsen af et senere Forlig saaledes som i Skrivelsen er paaberaabt.

Uf mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det Forlig, hvorefter nærværende Continuationsforretning foretages, samt de Documenter, hvortil samme støtter sig, maa det, da Beviislighed for, at Afgjørelse af sammes Paalydende har fundet Sted, ikke er fremført, formeentlig antages, at Requisitus er Requirenten de æfede 57 Rdl. 2 Mk. 4 Sk. skyldig, og da de foreviste Extractudskrifter af Pantebogen, der ere udfærdigede for mere end 4 Aar siden, formeentlig ikke kan anses at indeholde tilstrækkeligt Beviis for, at den i samme omhandlede Pantegjeld endnu eksisterer, saa vil Forretningen, ifølge Requirentens Paastrand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge Requirentens Paastrand, være at fremme.

Homann.

Forligt.

Udsættelse.

1854. 7de November.

Grosferer B. P. Heymann
ctr.

Bogtrykker B. Herdahl.

Requisitus „indstiller til Fogden ærbødigst at indsee, at Hr. B. P. Heymann er den første Part, der i alle Henseender har overskredet alle lovlige Forpligtelser, hvad denne Lejlighed angaaer,“ — og henviser som Beviis til en under Gjældscommissionen verserende Sag.

Skiftecommissionen, som behandler Requisiti som fallit opgivne Doe, ved Curator Proc. Petersen ved Fuldm. Bugge protesterer, „i Henshold til det af Requisitus Ansørte.“

Proc. Beyer exciperer mod Rigtigheden osv.

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har frembragt nogen Beviislighed for, at han ikke er Requirenten den i Requisitionen omhandlede Leje skyldig, saa kan der paa det af ham Fremførte ikke være at tage Hensyn. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til den fra Stiftecommissionens Side gjorte Protest. Forretningen vil derfor, i Henhold til Bestemmelsen i den fremlagte Lejecontract, hvorefter Requisitus, i Tilfælde af Udeblivelse med den accorderede Leje, er pligtig til strax at fratræde den omhandlede Lejelighed, i Overeensstemmelse med Requirentens Paaastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Requirentens Paaastand, være at fremme.

Homann.

Forsigt.

Tvangsmuleter efter Højesterets Dom 168 Bbl.
1854. 7de December.

Politidirectøren
ctr.

Laurig Zahusen.

Requisitus skal efter Dommen borttage „en Indretning“, og i dens Sted anbringe en almindelig Pompe. Han paaستاer, at dette er umuligt, forbi Vandtrykket i Hovedrenden oversliger Spjden af det Locale, hvor Pompen efter Dommen skal sættes. Han paaberaaber vedkommande Vandinspecteurs og Vandmesters Erklæringer, og anbrager paa Fogdens Medlemkomst efter Frd. 6te April 1842 § 7. Han kan ikke tilvejebringe Beviis for Rigtigheden af de af ham anførte factiske Forhold, men anbrager paa, at Kongens Foged vil tilkalde vedkommande Vandinspecteur og Vandmester.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Paa det af Requisitus Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

vide den 17de August 1860.

Mufeter 14 Rbl.

1854. 7de December.

Politidirecteuren

ctr.

Laurig Zahusen.

Requisitus kjender ikke den paa Requisitionen givne Underkrift; han mener, at Politidirecteuren selv skulde have understrevet den. Men selv da maatte den være uden Gylbigheb, da Politidirecteuren er incompetent til at requirere Ubpantning for hans egne Evrighedsresolutioner, der ikke kunne tillægges Erigibilitet, førend de efter Frd. 2den Juni 1830 vare approberede af Magistraten; selve Resolutionen manglede Beviis for de angivne Facta, som ere urigtigt fremskillede og modsiges; Resolutionerne vare ej heller lovlig forkyndte, da han ingen Gjenpart har faaet deraf, og Betjentene havde nægtet at opholde sig, medens han selv tog en Afkrift. — Af disse Grunde protesterer han.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

Da de omhandlede Resolutioner, ifølge de paa samme gjorte Paategninger, ere forkyndte paa Reqvifiti Bopæl, deels for ham selv personlig og deels for hans Lyende, saa maa det Fornodue i Henseende til sammes Forkyndelse formeentlig aufees derved at være efterkommet. Der kan saaledes ikke være at tage Hensyn til det af Reqvifitus i Henseende til den skete Forkyndelse Anførte. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til det af ham forovrigt Fremførte. Forretningen vil saaledes være at fremme.

Homann.

vide den 17de August 1860.

Alimentationsbidrag.

1855. 1ste Februar.

Høker Christian Venken.

Requisitus erklærer, at han hedder Vennesen, og at han Intet skylder; han har efter Dwitteringer paa Resolutionen betalt til October Maaned til Plejefaderen Rasmussen, og de sidste 10 Rbl. til Varnet.

Barnemoberen benægter, at det kommer hende ved, hvad Reqvistus har betalt til Rasmussen, som har BARNET gratis i Pleje.

Reqvistus mener, at han efter Resolutionen skal betale til BARNET, og ikke til Moberen.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der ikke er fremført nogen Beviislighed for, at Reqvirentinden har bemyndiget Smedersvend Rasmussen til at modtage de æftede 20 Rdl., vil Forretningen være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Reqvifiti Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Dom over 500 Rdl.

1855. 15de Marts.

Hermann Hartvigsen & Co.

ctr.

Silke- og Klædehandler H. E. Lund.

Cand. jur. Bestrup for sin Fader protesterer imod, at Forretningen fremmes, forinden Reqvistus ved Gjeldsfængsel har affonet bet ham skyldige Betsb, hvorfor han blev arresteret den 22de j. M.

Proc. Hanssen ved Fulbm. Melbøla bemærker, at Bestrup jo ikke har gjort sin formeentlige Ret gjeldebne, og forlanger Forretningen fremmet, in subsidium i ethvert Fald Decret neblagt.

Bestrup erklærer, at Arresten vil blive fuldbyrdet idag, og protesterer imod at den nye Arrest kan paalægges, før Affonningen deraf er endt, regnet fra idag.

Melbøla tilkjendegiver, at han anseer Reqvifiti Tilstedeværelse her som det sikreste Middel til at erholde ham i Virkeligheden personlig hestet, og modsætter sig, at Reqvistus forlader Forretningen inden Kjendelsen; han mener at Arrest og dens Fuldbyrdelse ere uadstillelig forbundne, naar Reqvistus personlig er tilstede, og Arresten gives Medhold.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Ret, der, ifølge Lovgivningen, tilkommer en Creditor til at holde sin Debitor hestet for Gjeld, formeentlig ikke

kan være en anden Creditor hinderlig i, for sit Tilgodehavende hos samme Debitor, at gjøre Brug af sin lige Ret, saa vil Forretningen være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Grosserer Vestrups Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Grosserer Vestrups Side Fremførte.

Homann.

Ikke appelleret.

Arrest i Genhold til Pl. 50te Novbr. 1821.
1855. 31te Martz (30te).

Grosserer H. M. Schjott & Co.
ctr.

Procurator Delbanco som Mandatarius for Kjøbmand Barfoed.

Længere Procedure, hvormed Proc. Delbanco gjør Indsigelser i Realiteten med Requirenternes Fordring paa Kjøbmand Barfoed.

Proc. Parjen procederer derimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Vel indeholder det fra Requirenternes Side Fremførte ikke fuldstændigt Beviis for, at Kjøbmand Barfoed i Amsterdam er dem de æftede 106 Rdl. 3 Mk. 14 Sk. skyldig, men da Beviisligheden af deres Fordring imidlertid ikke skjønes at være afbeviist ved det af Procurator Delbanco Fremførte, og der, under Forfølgningen af nærværende Forretning, muligt vil blive fremført tilstrækkelig Beviislighed for samme, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til den gjorte Protest; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de Juni 1856.

Thi kjendes for Ret:

Den indstævnte, af Kongens Foged her i Staden den 31te Marts s. A. effectuerede Arrest- og Forbudsforretning bor, forsaavidt angaaer et Velob af 5 Rdl. 2 Mk. 6 Sk., som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, men forovrigt være ophævet.

(Endvidere at Hovedcitanterne Schjott & Co. bor for Contrahitansens Tiltale fri at være, — og at de bor være berettigede til for de 5 Rdl. 2 Mk. 6 Sk. at soge Fyldestgjørelse i det Velob, som Handelsagent Bloch er Varfoed skyldig osv. Proceßens Omkostninger ophæves.)

Decretet var kun neblagt som Arrest i den ommeldte Forbring, i som Forbud; det var derefter anmeldt for Bloch.

Bezel 1100 Rdl.

1855. 14de April.

Nic. Kellermann
ctr.

Capitain F. L. D. v. Brestendorff.

Proc. Baastrup erklærer, at Reqvistus i sin Tid til Sikkerhed for den fremslagte Bezel har overgivet Requirenten 22 Bezler fra General Willov, og at Requirenten for disse har saæet Dom over Willov og Fyldestgjørelse for dem. Han fremlægger til Bewiis Copie af et af Requirenten udseet Document. Ligeledes fremlægger han Udskrift af et criminellet Forhør, hvorunder Requirenten har erklæret, at Aftalen mellem ham og Reqvistus var, at han af det for de 22 Bezler indkomne Veløb ikke skulde have mere end der virkelig tilkom ham (hvad Reqvistus skyldte).

Requirenten benægter dette, nægter at den fremslagte Bezel er deponeret for de 22 Bezler, og vil ikke, at der maa tages Hensyn til det criminelle Forhør.

Baastrup fremlægger endnu en Udskrift og opfordrer Requirenten til at opgive, hvilken anden Bezel det da var, der er omtalt som depo-

neret, og fremhæver, at det fremlagte Document fra denne viser, at de 22 Bezler angik en større Sum, end Reqvistus skulde ham.

Requirenten vedbliver sin Benægtelse og vil ikke lade sig paabyrde Beviisbyrden. Ravnlig protesterer han imod, at der tages Hensyn til Forhøret, ligeoverfor den lovsig protesterede Bezler.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

I det fra Reqvisiti Side Fremførte indeholdes formeentlig ikke nogen Beviislighed for, at Requirenten enten har erholdt Fyldestgjørelse for, eller at nogen Afgjørelse mellem ham og Reqvistus har fundet Sted i Henseende til den i Requisitionen omhandlede Bezels Paalydende, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til den gjorte Protest; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Forligt.

Obligation over 150 Rdl.

1855. 17de April (16de).

Høker N. Jensen

ctr.

Høker A. M. Clausen.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund forlanger Arrest i de Reqvistus hos sin Stebsfader tilgodehavende 150 Rdl.

Reqvistus bemærker, at han ikke har nogetstomhelst Beløb tilgode hos sin Stebsfader.

Fuldm. Lund vedbliver sin Paastand.

Uf mig Justitøraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requirenten under Forfølgningen af nærværende Forretning muligt vil kunne fremføre tilstrækkeligt Beviis for, at Reqvistus hos sin Stebsfader Huusmand Peder Hansen har de omhandlede 150 Rdl. tilgode, faa vil Arrest i dette Beløb være

at iværksætte; thi eragtes: Arrest vil være at iværksætte i bemeldte 150 Rdl.

Homann.

Forligt.

Dom c. 50 Rdl.

1855. 24de April.

Tojmager N. B. Thorklund
ctr.

Smedefvend Thomesen.

Requiritus erklærer, at Alt hvad han ejer er pantsat for 200 Rdl.

Requirenten benægter det, da han har undersøgt Pantebogen, hvor der kun findes en Smed Thomasen. Han forlanger derfor udløst de Effecter, hvori han ved Forretningens Begyndelse den 2den f. M. erholdt Udlæg.

Requiritus erklærer, at det er ham, der som Lægmand skriver sit Navn undertiden noget forskjelligt, ligesom det og efter Udtalen skrives forskjelligt.

Pantshaveren, Vertshusholder Hans Jørgensen, møder med den originale Panteobligation. Requiritus erklærer at have selv skrevet det herunder staaende Navn Johan Peter Thomasen, og at han virkelig skylder Jørgensen de 200 Rdl.

Ogsaa Protocolen er underskrevet Thomasen.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Righed, der er mellem Requiriti Navn ifølge den ergangne Dom, og Navnet Thomasen, hvormed den foreviste Panteobligation er underskrevet, giver Formodning om, at den foregivne Pantsætning forholder sig rigtig, saa vil den forlangte Udløst ikke være at iværksætte, medmindre Requirenten, til Betryggelse for sammes Folger, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller sammes Vardi i kongelige eller Nationalbankobligationer; thi eragtes: den forlangte Udløst vil ikke være at iværksætte, medmindre Requirenten, til Sikkerhed for sammes Folger, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller sammes Vardi i kongelige eller Nationalbankobligationer.

Homann.

Ikke appelleret.

1855. 27de April.

J. N. Jacobsen
ctr.

Peter N. Tolander.

Requiriti Hustru erklærer, at hendes Mand har lejet det herværende Bærelse med Meubler af Beboerinden af hele Lejligheden, Nd. Hansen; dennes Søster foreviser den mellem de nævnte Lejere oprettede Contract.

Stedets Ejerinde erklærer, at Requiritus ikke har lejet af hende, men af Nd. Hansen.

Proc. Alberti ved Fuldm. Nielsen benægter Rigtigheden heraf.

Uf mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Ufølge det til Bestyrkelse derfor under Forretningen Fremførte maa Formodningen formeentlig anses at være for, at de i den foreviste Lejecontract omhandlede Meubler ikke ere Requiritus, men Enkemabame Hansen tilhørende, og Udlæg i samme vil derfor ikke være at effectuere, medmindre Requirenten, til Betryggelse i saa Henseende, stiller et Depositum af 100 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum; thi eragtes: Udlæg i foransorte Meubler vil ikke være at effectuere, medmindre Requirenten, til Betryggelse i saa Henseende, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

1855. 22de og 23de Juni.

Ex. jur. N. J. Eibeschütz
ctr.

Auctionsholder N. C. Lembcke.

Proc. Nyholm som Skiftecommissair i Requiriti Fallitboe møder og protesterer imod Udlæg i Effecterne, som tilhøre Fallitboet; det er i en

Eksteseamling bestemt, at de for Turberingssummen stulde udlægges en Den af Reqvistus, hvilket endnu ej er sleet.

Proc. Beyer benægter, at de Effecter, hvori Requirenten har Arrest, ere identiske med de af Ekstiseretten registrerede Effecter, og mener, at da Indløsningen ikke slete, dengang den blev bestemt, kan den nu ikke gjælde for Reqvistis Creditorer, og han paastaar, at Effecterne ej tilhøre Boet.

Nyholm erklærer, at netop forbi Indløsningen ej er sleet, tilhøre Effecterne Boet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Med Hensyn til det af Procurator Nyholm Fremførte maa Formodningen formeentlig ansees at være for, at de omhandlede Effecter ere Reqvistis Boe tilhørende, og Udlæg i samme vil derfor ikke være at give; thi eragtes: Udlæg i de omhandlede Effecter vil ikke være at give.

Homann.

Beyer forlanger derpaa og faaer Udlæg i endeel Massiner og Inventariegenstande beroende i en af Reqvistus lejet Kjelder.

Reqvistus opgiver, at disse Gjenstande ere lejede og laante ham af forskellige Personer, som han navngiver.

Beyer forlanger derpaa udleveret Nøglerne til Kjelderen, eller denne forsynet med Føgdens Segl.

Reqvistus protesterer.

Paa Requirentens Begjæring, at overleveres de omhandlede Nøgler, kan under nærværende Forretning ikke være at tage Hensyn.

Homann.

vide den 3die Decbr. 1855.

Bærelsbetaling (576 Rbl.).

1855. 11te Juli.

Bernværksejer S. C. Knoff
ctr.

Handelsmand Joh. Olsen.

Reqvistus erklærer, at han den 2den Januar s. A. har udstedt en Accordproposition til sine Creditorer, som han fremlægger, forsynet med

Rnoffs egenhændige Underkrift og Autogesse. I Henshold hertil erkjendte han kun at stykke Reqvirenten 5 pCt. af de 210 n. Sp. og protesterer.

Proc. Schaaf ved Fuldm. Romerup modsiges Rigtigheden, og kan fortiden hverken erkjende eller benægte Rigtigheden af Rnoffs Underkrift; han paaflaer, at Recorden ikke omfatter Wechselobligationen, og in subsidium, at den var knyttet til Vetingelser, som ikke ere opfyldte.

Requisitus modsiges begge disse Paaflaende.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Med Hensyn til det fra Requisit Side Fremførte vil Forretningen ikke være at fremme, medmindre Reqvirenten til Sikkerhed for sammes Folger stiller et Depositum af 500 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom c. 200 Rdl.

1855. 21de og 24de Juli (23de).

Rjøbmand J. S. Jacobsen
ctr.

Tracteurbestyrer P. Petersen.

Proc. Winther ved Fuldm. Møller erklærer, at Reqvirenten, da han disconterebe Vexlen for Requisitus, ogsaa modtog et Skadesløsbrev, udstedt af H. P. Petersen, som skulde tingslæses, og skulde Reqvirenten intet Krav have paa Requisitus forøvrigt, da han derved var sikret. Da Skadesløsbrevet ikke blev tingslæst, lovede Reqvirenten at besørge det, da Requisitus betalte et Afdrag paa 50 Rdl., og stjødnt Omkostningerne til Tingslæningen forud være betalte, beregnebe han sig dem bog atter med 4 Rdl. og gav kun Dvittering for 46 Rdl. — Han erklærer, at Reqvirenten under et criminellet Forhør har indrømmet, at han intet Krav har paa ham; og viser, at det af Paategningen paa Vexlen sees, at denne har været fremlagt i Criminalretten, og at der er affrevet 50 Rdl., medens han fremlægger Dvitteringen for de 46 Rdl.

Proc. Akkerii begjærer Udsættelse til Mandag for at conferere med sin Mandant.

Efterat det under Forretningen Tilførte var bleven gennemlæst af mig Justitsraad Homann, blev Forretningen af mig

udfat til forfikkommende Mandag den 23de d. M. Kl. 1. Eftermiddag.

Homann.

Alberti protesterer derpaa mod det Fremførte, og erklærer, at Reqvifitus har betalt 50 Rdl. i Afdrag, 46 Rdl. mod Dvittering og senere 4 Rdl. uden Dvittering. Han protesterer imod at der tages Hensyn til et Forhør, der var afholdt, forinden den Dom blev affagt, hvorved Reqvifitus er dømt.

Møller begjærer Udsættelse for at fremlægge Forhøret.

Alberti protesterer.

Alf mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der er bleven protesteret mod den forlangte Udsættelse, og de fra Reqvifiti Side fremsatte Indsigelser ikke, efterat Reqvirenten har erhvervet Dom for sit Tilgodehavende, under nærværende Forretning, kunne være at tage under Paaskjendelse, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

325 Rdl.

1855. 28de Juli.

Conditor C. P. Colding

ctr.

Fiskebloder P. Sorensen.

Proc. Alberti forlanger to Heste ubleverede efter en af Reqvifitus udstedt Tilskaaelse for Salget.

Reqvifitus nægter at ublevere dem; han erklærer i Betaling for dem at have faaet en Bøvel, men Reqvirenten vil ikke sætte sit Navn derpaa. Han har saa derom henvendt sig til Politiet, som har indledet Undersøgelse og sagt ham, at han ikke behøver at ublevere Hestene.

Alberti bemærker, at Reqvirenten kun til en Politiprotocol har erklæret, at han ansaae sig berettiget til at erhølske Hestene ubleverede efter Tilskaaelsen; han benægter at denne Sag vedrører Politiet, eller at dette har udtalt sig som anført.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Den forlangte Udlevering vil ikke være at iværksætte, medmindre Requirenten, til Betryggelse for Forretningens Folger, stiller et Depositum af 325 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

(Cautio) 2617 Rbl.

1855. 3die August (2den).

Collecteur S. Salomon

ctr.

Sagførerfuldmægtig J. Thomsen.

Proc. Damljer for Requisiteus erklærer, at i en Samtale med Requiteuten og Proc. Larsen har Requiteuten, for det Tilfælde, at han ved Auction skulde faae Ejendommen tilskaaet, indrømmet Requisiteus en Frist af 3 Maaneder til at søge Ejendommen afhændet til Trediemand, saaledes at det Mere, som derved indkom, skulde afgaae i hvad Requiteuten ved Salget fik tilgode hos Requisiteus. Han mener derfor, at Forretningen nu er for tidlig begyndt, da Requisiteus har en Kjøber.

Proc. Larsen benægter, at der ved denne Samtale foresaldt andet, end at Requiteuten erklærede, at hvis Requisiteus inden 3 Maaneder skulde faae en Kjøber, med hvem han var tilfreds og sluttede Handel, saa skulde det, han derved indvandt, komme denne tilgode, og dette Løfte kan godt blive opfyldt, om end Requisiteus strax betalte; han benægter, at Ordet „afgaae“ er bleven benyttet derved.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I det under Forretningen Fremførte indeholdes formuectlig ingen Beviislighed for, at Requiteuten har tilstaaet Requisiteus nogen Henstand med Erlæggelsen af det, som denne, ifølge den af ham indgaaede Cautionsforpligtelse, har at udrede, og Forretningen vil derfor, i Dverreensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Dverreensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Hof= og Stadsrettens Dom
den 18de Februar 1856.

Thi kjendes for Ret:

Contrafogømaalet hæves, og bor Contracitanten, forhenværende Sagførerfuldmægtig J. Thomsen, til Hovedcitanten, Glasfelottericollecteur S. Salomon, i Koft og Tæring betale 5 Rdl.

Den paaanfede, under 3die August f. A. af Kongens Foged her i Staden hos Contracitanten foretagne, Arrestforretning bor som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bor — osv. (Arrestforretningens og Hovedfogømaalets Omkostninger skadesloft.).

. . . „Det af Contracitanten, forhenværende Sagførerfuldmægtig J. Thomsen under Sagen insituerede Contrafogømaal vil ifølge Contracitantens Begjæring blive at hæve, og vil Hovedcitanten, Glasfelotte collecteur S. Salomon, blive berettiget til, efter sin Paastrand, i sam at tillægges Koft og Tæring, der bestemmes til 5 Rdl.“ . . .

Højesterets Dom
den 8de Februar 1858.

Thomsen
ctr.
Salomon.

Da Citanten i denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, ej for Højesteret har fremlagt alle til Sagen hørende og i første Instants irettelagte Documenter, vil den udtagne Højesteretsstævning i Medfør af Lovens 1—6—18 og Rescript af 7de April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesterets Stævning afvises.

Den 7de Mai 1858.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved Lands= Over= samt Hof= og Stadsrettens

Dom af 18de Februar 1856 paaanes til Højesteretsaaret 1859, ifølge dertil meddeelt Anticipationsbevilling, har contraappelleret bemeldte Dom til Stadfastelse, og Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Højesteret ikke har givet Møde, vil Contracitantes Paastand om Dommens Stadfastelse være at give Medhold, hvorhos Hovedcitanten bliver at tilpligte at betale Contracitanten ifølge dennes Paastand og ifølge den for Højesteret documenterede Forskrivnings Medhold Processens Omkostninger Skadesloft.

Thi kjendes for Ret:

Lands= Over= samt Hof= og Stadsrettens Dom bor ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten Skadesloft. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

Underholdningsbidrag 150 Rdl.

1855. 5te September.

Wodker P. Richter.

Alberti protesterer, da Bidraget ikke skal erlægges forud, og dog er begjært indbrevet før et halv Aar var gaaet, hvilket skal stride mod Frd. 16de Novbr. 1856 § 5; han tilføjer, at Reqvistus ved Notarius har opfordret Hustruen til at vende tilbage til ham, og at han ikke kan være pligtig at svare Bidrag, naar hans Huus staaer hende aabent; i ethvert Fald protesterer han mod Salair til hendes Sagsfører.

Proc. d'Auchamp ved Guldm. Ibsen bemærker, at Frd. 16de Novbr. 1856 § 5 kun handler om Afsoningen; at Resolutionen ved Udtrykket „stridag“ maa involvere Fornbbetaling, og at en Resolution af 1854 hjemler Hustruen Ret til at forlade Mandens Huus.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Kjøbenhavns Magistrat har meddeelt sin Resolution til Inddrivelsen af det omhandlede Underholdningsbidrag, og det æfste Sagsførersalair formeentlig maa anses for at være lovhemlet, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at

tage Hensyn til det fra Reqvifiti Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paa- stand, være at fremme.

Homanu.

Incamineret, men falbt ikke i Rette.

Dom 28 Okt.

1855. 10de October (9de).

Skræder D. F. Friedel

ctr.

Snedkerjvend Schioldan.

Forretningen continueres paa Reqvifiti separerede Hustrues Bopæl. Hun protesterer, forbi Voet er deelt mellem hende og Mand for Separationen, og da det i denne hebber, deels at Voet ere deelt og deels a Formuestabet er hævet, saa mener hun nu, at hendes Mand's Creditore er hende uvedkommende.

(Med Dommen er fremlagt „et Gjeldsbeviis“. Dommen er af 15de Septbr. Separationen af 15de Juli d. A.)

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da det Gjeldsbeviis, der ligger til Grund for Dommen, hvorefter nærværende Forretning foretages, er ndfærdiget, medens Reqvifitus og hans fraseparerede Hustrue endnu levede sammen i Fællesskab, og der for sammes Paalydende er givet Sikkerhed i de omhandlede Effecter, saa kan der ikke være at tage Hensyn paa den gjorte Protest, og Forretningen vil saaledes i Overeensstemmelse med den nedlagte Paa- stand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paa- stand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

1855. 13de October.

Cancellieraad Proc. Peterfen
ctr.

Marfkandiser P. Hansen.

Requisitus erklærer, at alt til Marfkandiserhandelen hørende er hans Faders og kun er overladt ham til Forhandling, hvorom han fremlægger en skriftlig Erklæring af 9de Februar d. N. I hans Indbøe har hans Fader ladet gjøre Udlæg ligesom ogsaa i de til Marfkandiserhandelen hørende Gjenstande.

Faderen møder med Beskrivelse af Udlægsforretningen og protesterer.

Proc. Bugge benægter Rigtigheden og Gyldigheden af det fremlagte Document, og navnlig at de Gjenstande hørende til Marfkandiserhandelen kunne være de samme, hvori Faderen den 12te Januar lod gjøre Execution; han bemærker, at den Omstændighed, at det fremlagte Document er i Requisite Børge, viser, at det er uden Gyldighed.

Efterat Prot. osv. — blev af Niig eragtet som følger: —

Da det af Requisite fremlagte Document, dateret 9de Februar d. N., formæentlig ikke kan ansees at indeholde Beviidighed for, at de i hans Besiddelse værende Medlemmer og Effecter, der ere Gjenstande for den af ham forende Marfkandiserhandel, ere hans Faders, Marfkandiser Isak Hansen tilhørende, saa vil, forsaavidt det er nødvendigt til Fyldestgjørelse for det under Forretningen Effede, Udlæg i samme være at give. Ligeledes vil, saafremt Requisite ikke derved maatte blive fyldestgjort, Ankyndigelse af Udlæg være at effectuere i de i den fremlagte Beskrivelse af den hos Requisite foretagne Executionforretning anførte Effecter, men da Udlægshaveren er berettiget til for sit Tilgodehavende forlods at erholde Fyldestgjørelse i samme, saa vil Requisite ikke være at sætte i Besiddelse af disse Effecter for Udlægshaveren er bleven fyldestgjort; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med det saaledes Anførte, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

1855. 26de October.

Hoker Eskildsens Hustru
ctr.

Skrædermester J. E. Hansen.

Requisitus har (den 4de October) erklæret sig villig til efter Dommen at udlevere tre Dynner, men Requirentinden benægter, at det er de rigtige og vil ikke modtage dem. Hun forlanger Execution for det i Dommen ommeldte Beløb (som ikke er nævnt i Forretningen.) Requisitus med Proc. d'Aluchamp ved Fuldm. Olsen protesterer herimod, da han vil udlevere Sengklæderne. Han fremskilder et Bidue, Skræderpøns Jespersen, som under Eeds Tilbud forklarer, at det er de i Dommen omhandlede, og tilbyder at skaffe et Bidue til fra Neudsborg, naar Fogden nu her vil forsøne Sengklæderne med Fogdens Segl. Requisitus frasiger sig Ansøret for Sengklæderne, naar Requirentinden ikke modtager dem.

Requirentinden vedbliver sin Begjæring om Execution.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requirentinden ikke har givet sit Samtykke til den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge, og da foriøvrigt de Sengklæder, som Requisitus pligter at udrede, i den ergangue Dom ikke ere saaledes betegnede, at det med Visshed kan skjønnes, om de under Forretningen tilstedeværende Sengklæder ere de samme, som Requisitus i sin Tid har modtaget af Dommehaveren, saa vil den forlangte Execution ikke være at iværksætte, medmindre Dommehaveren til Sikkerhed for Forretningens Folger, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum; thi eragtes: den forlangte Execution vil ikke være at iværksætte, medmindre Dommehaveren, til Betyggelse for Forretningens Folger, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

Panteobligation 950 Rbl.
1855. 29de November (28de).

Rodermann

ctr.

Redacteur E. C. Kjeldskov.

Requisitus erklærer, at Requirenten har faaet hvad han har fordret, nemlig 50 Rbl. den 20de Decbr.

Proc. Damljer ved Fuldm. Kranker henviser til, at Obligationen er forfaldet, naar Afdrag udebliver over 8 Dage, og at det første Afdrag skulde være betalt i Februar Maaned.

Requisitus bemærker, at netop den Omstændighed, at det første Afdrag var erlagt i October Maaned, viser, at der eksisterer en mundtlig Overeenskomst mellem Parterne, som har forandret denne Clausul i Contracten.

Af mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da, ifølge den under Forretningen fremlagte Obligation, dens hele Paalydende er forfaldet til Betaling og Requisitus ikke har fremført Beviiislighed for at nogen Overeenskomst mellem ham og Requirenten har fundet Sted, hvorved denne har tilstaaet ham Henstand med Erlæggelsen af sit under Forretningen æfede Tilgodehavende, ligesom han heller ikke har godtgjort, at han hos ham har noget Contrakt, saa vil Forretningen være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholden af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Hof = Stadsrettens Dom
den 9de Februar 1857.

Hovedsagten M. B. Rodermann, bør for Contracitanten, Redacteur E. C. Kjeldskovs Tiltale i denne Sag fri at være.

Den indankede, den 28de November f. A. paabegyndte, og den 5te Januar d. A. sluttede, af Kongens Foged her i Staden hos Contracitanten foretagne Arrestforretning bør, forsaavidt den er effectueret i Contracitantens udestaaende Forbring, være

ophævet, men iøvrigt, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bor — osv.

Saa betaler Contracitanten og Arrestforretningens Omkostninger med 24 Rdl. 4 Mk. 6 St., for Udgifter til de udmeldte Burderingsmænd 9 Rdl., samt denne Sags Omkostninger med 20 Rdl.

Ingen af Contracitantens Indsigelser findes at kunne medføre, at at Arresten i det Hele kjendes ugyldig.

. . . „At en Pantecreditor ikke, ligesom den simple Creditor, skulde kunne benytte det almindelige Retomiddel Arrest, naar iøvrigt de til sammes Sværskættelse fornødne Betingelser ere tilstede, kan ikke antages.

Den Omstændighed, at Burderingssummen af de arresterede Effecter, navnlig Bøgerne og Tidsskrifterne, overstiger det fordrte Betsøb, kan ikke have den Virkning, at Arresten, ialtsald forsaavidt, skulde ophæves, navnlig naar henføres til Bestaffenheden af disse Effecter, hvis Værdi, naar de skulle realiseres, maa anses særdeles precair.“ . . .

. . . „Da Burderingsmændenes Udmeldelse foregik under Arrestforretningen uden Indsigelse fra Contracitantens Side, og denne navnlig sees at have været enig i, at Burderingen afholdtes til en senere Tid, samt da Contracitanten ikke har godtgjort at have været næglet Afgang til at overvære samme, der foregik i Contracitantens eget Locale, samt da denne Forretning beskrevne er fremlagt under Sagen, vil Contracitantens Indsigelse med Hensyn til samme ej heller kunne komme i Betragtning.

Forsaavidt Arrest er gjort i udestaaende Fordringer, da indeholder hverken Arrestacten Oplysning om disses Størrelse og Bestaffenhed, ej heller er Fortegnelse over dem, som sees at have været tilstede under Forretningen, fremkommet under Sagen. Arresten vil derfor forsaavidt være at ophæve.

. . . „Arrestforretningens Omkostninger vil Contracitanten ikke kunne indgaae at tilsvare, men hvad angaaer de endvidere paastaede 30 Rdb., som Udgifter til de udmeldte Burderingsmænd, da skjennes Contracitanten vel ikke ganske at kunne fritages for at betale Udgifterne ved Burderingen, men derimod findes han med Foje at have protesteret mod Størrelsen af den Mændene tillagte Betaling som sig vedkommende, og i Overensstemmelse med hans subsidiaire Paastand vil han derfor kun kunne tilpligtes at udrede en saadan Betaling, som Sportelregl. 22de Marts 1814 VIII. § 148, 4de Membrum bestemmer for et Tilfælde som nærværende, denne Betaling beregnet for to Dage, da Hovedtanten ikke har beviist, at Forretningen har medtaget længere Tid, eller at den ialtsald ikke kunde have været tilendebragt i to Dage, altsaa 9 Rdl.“ . . .

1855. 3die December.

Exam. jur. N. Eibeschütz
ctr.

Auctionsholder C. Lembcke.

Efter den den 25de Juni affagte Kjendelse er Forretningen continueret flere Gange, medens Intervenienterne have procederet med Requirenten om deres Ejendomsret til de til denne ublagte Gjenstande.

Af mig: Justitsraad Homann blev affagt følgende Kjendelse:

Ifølge de Oplysninger, der indeholdes i de tvende under Forretningen fremlagte Rejecontracter, i Forbindelse med de af Bidnerne Tjenestekarl Marcussen, Madame Møller og Fabrikant Neumann under det optagne Tingvidne afgivne Forklaringer, maa Formodningen formeentlig ansees at være for, at den under Nr. 1 i den under Forretningen foretagne Specification anførte Maskine til Tillavning af Champagneviin med Tilbehør, samt de i Specificationen under Nr. 2, 3, 6 og 7 inclusive anførte Inventariegjenstande ere Justitsraad Jacobsen og Pastor emeritus Torsleff tilhørende. Ligeledes maa, ifølge den af bemeldte Tjenestekarl Marcussen afgivne Forklaring, Formodningen formeentlig ansees at være for, at de i Specificationen under Nr. 13 til 17 inclusive anførte Flasker med Champagne ere Justitsraad Jacobsen tilhørende, og den forlangte Udlivering af de foranførte Gjenstande vil derfor ikke være at iværksætte, medmindre Requirenten til Betryggelse i saa Henseende stiller et Depositum af 1000 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum. Derimod vil, med Undtagelse af den under Nr. 8 anførte Disk, der er opgivet at tilhøre Enken Jørgensen, de øvrige specificerede Gjenstande, der maae antages at tilhøre Requiritus, i Overensstemmelse med Requirentens Forlangende, til ham være at udlevere; thi eragtes: den i foranførte Specification under Nr. 1 anførte Maskine til Tillavning af Champagneviin med Tilbehør, de under Nr. 2, 3, 6 og 7 inclusive anførte Inventariegjenstande, samt de under Nr. 13 til 17 anførte Flasker med Champagne, vil ikke være at udlevere, medmindre Requirenten

til Vætriggelse i faa Henseende, stiller et Depositum af 1000 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum. Derimod vil de øvrige specificerede Gjenstande, med Udtagelse af den under Nr. 8 anførte Dist., i Overeensstemmelse med Requirentens Paastrand, til ham være at udlevere.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de Juni 1856.

Exam. jur. Eibeschütz
ctr.

Auctionsholder A. C. Lembæe, Justitsraad, Livsløge Jacobsen, Ridder af Dannebrog, og Pastor emeritus Torsleff samt Kongens Foged heri Staden, Justitsraad Homann.

Chi kjendes for Ret:

Citanten, Examinatus juris Eibeschütz, bør være berettiget til uden Sikkerheds Stillelse at erholde udleveret af Kongens Foged de i Udlagsforretningen den 22de Juni s. A. under Nr. 2, 3, 6, 7 og 13 til 17 inclusive specificerede Gjenstande. Iøvrigt bør den paaankede Fogedkjendelse ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Det skjønes nu ej heller rettere, end at der ved det af Vidnet Neumann afgivne Vidnesbyrd i Forbindelse med den fremlagte Lejecontract af 2den April s. A. og de iøvrigt af de Indstævnte Jacobsen og Torsleff producerede Beviisligheder er fremkommet et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at den under Nr. 1 anførte Maskine med Tilbehør er deres Ejendom.

Derimod findes der ikke fra deres Side at være tilvejebragt noget Beviis med Hensyn til de øvrige i Fogedkjendelsen anførte Gjenstande.

Som Følge heraf og da det med Hensyn til, at Citanten ikke har modbeviist Rigtigheden af den af de Indstævnte paa den under Nr. 1 specificerede Maskine satte Værdi, der ogsaa i Lejecontracten af dem er anslaaet til 1000 Rdl., maa bisælbes, at Kongens Foged har foretaget et lige saa stort Betsbø beponeret til Sikkerhed for sammes Udlevering til

Citanten, vil Citanten ikkun være at sjenbe berettiget til uden Sikkerhedsstillelse at erholde udleveret de under Nr. 2, 5, 6, 7, og 15 til 17 inclusive specificerede Gjenstande, hvorimod, da Citanten ikke under Fogedsforretningen specielt har modsagt, at Disken under Nr. 8 er en udstævnt Gule tilhørende, den paaanlede Fogedsjendelse forøvrigt bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger ophæves, og bliver med Hensyn til Godtgjørelse af de for de tre Continuationsforretninger erlagte Gebyrer, der maae henføres til Sagens Omkostninger, forsaavidt de Indstævnte Jacobsen og Lørøssell angaaer, navnlig at bemærke, at der ikke skjønnes tilstrækkelig Anledning til at tillægge Citanten samme hos disse Indstævnte, og om at Kongens Foged skulde tilbagebetale samme, vil der allerede af den Grund Intet kunne være at afgjøre under nærværende Sag, at denne Embedsmand ikkun ere stævnet til Kjendelsen, Gebyrberregningen og sin iøvrigt brugte Behandling at til- og forsvare." . . .

Udsættelse.

1855. 4de December (1ste).

Pastor N. S. F. Grundtvig
ctr.

Forpagter (Vejer) H. F. Docter.

Proc. Nothe benægter, at Requistus har misligholdt den indgaaede Forpagtningscontract. Requistus har vel bortført og afhændet Hø og Halm fra Gaarden, men dette kan ikke benævnes Gjøbning, og der er intet Forbud derimod i Contracten, og han har paaført Jorden baade af den der falvende Gjøbning og betydelige Quantiteter andetsrebsfra. Requisti Cautionsist har vel solgt sin Ejendom, men har kjøbt to andre istedet, og Requistus har desuden tilbøet Requirenten to nye vederhæftige Cautionsister. Det i Requisitionen ommeldte Brev benægter Forpagteren paa det Bestemteste at have underskrevet, hvilket han med Eed vil bekræfte. Brevets Vgthed er ikke godtgjort ved Tingsvidnet, da det første Vidne er inhabil baade efter 1-13-16 og 17, og Comparenten under Tingsvidnet udtrykkeligt forbeholdt enhver Indsigelse mod dette Vidnets Forklaring.

Proc. Alberti benægte alt dette og paaستاer, at Requistus ved det optagne Tingsvidne maa være bundet ved det paaðeraabte Brev, og at Contracten maa gives den Forstaelse, som Requistus har vedkjendt sig i Brevet (som Hø og Halm).

Længere Procedure ogsaa om andre Forhold; — Nothe paaستاer, at hvad de tidligere Ejere have tilladt, maa ogsaa være bindende for Requirenten og begjærer Udsættelse for at fremlægge Beviis derom, hvor-

imod Alberti protesterer, navnlig forbi Forklaring derom er afgivet under en anden Sag og denne uveblommende.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der fra Requirentens Side er protesteret imod den forlangte Udsættelse af nærværende Forretning, vil denne ikke være at indvilge, og da Requisiteus, der ved den fremlagte Lejecontract har undergivet sig, at faafremt han paa nogensohmhelst Maade misligholder Contracten, hans Dret efter samme er aldeles forbrudt og Ejeren berettiget til strax at udsætte ham af det Forpagtede og Lejede, ved det optagne Tingsvidne er bleven overbevist jevnlig at have bortført Hø og Halm fra den forpagtede Ejendom, hvortil han, ifølge Lejecontractens § 4, formeentlig maa anses at være uberettiget, saa maa han formeentlig, alene paa Grund heraf, anses at have forbrudt sin Dret ifølge Contracten, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med Requirentens Paastrand være at fremme uden at de herimo fremsatte Indsigelser kunne komme i Betragtning; thi eragtes: Forretningen vil, i Overensstemmelse med Requirentens Paastrand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom og Forlig henved 6000 Rdl.
1855. 28de December (27de).

Kjøbmand S. N. Harbøe
ctr.

Urtekræmmer D. P. Haufen.

Requisiteus erklærer, at han i Aaret 1845 opgav sit Boe som fallit og erholdt Protectorium, hvorefter han skal være fri for personlig Gæstelse til 6 Uger efter Proclamas Udløb. Men Boet er ikke sluttet endnu og Proclama ikke udsedt, altsaa ej heller udløbet.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup bemærker, at der slet ikke var Activer i Boet, og altsaa ej Grund til Proclama.

(Arrest er decreteret den 29de Novbr. 1852).

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da det afgivne Arrestdecretet paa Reqvifiti Person er usvækket, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Forlangende, være at fremme; thi eragtets: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Forlangende, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 652 Abl.

1856. 29de Januar.

Grosserer Viberg
ctr.

Handelsagent E. M. Tachau.

Reqvifitus erklærer, at han var myndig, da Bøxforholdet blev contraheret og fremlægger sin Døbeseddel.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen benægter dette; Reqvifitus er fyldt 25 Aar den 25de Septbr. f. A., Bøxen er traseret den 27de Junil og paategnet uden Dato „Accept pr. 1ste October 1855“; han benægter, at denne Accept var givet forinden 25de Septbr. — Bøxen var betalt i Berlin og Reqvifitus myndig efter preussiske Love. — Desuden bemærker han, at Reqvifitus, den 26de Novbr. f. A. har givet Møbe under Retssagen og senere er udeblevet, derved har anerkjendt og indbrømmet Forbringen, som det er udtalt i Dommen. Endelig paabe-
raaber han, at det allerede den 15de d. M. over Reqvifitus afgivne Arrestdecret er usvækket og forlanger det nu fuldbørret.

Reqvifitus fremlægger et Brev fra Trassenterne, dateret den 27de Juni forrige Aar, med Anerkjendelse af den givne Accept og vedbliver sin Protest.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvifitus, ifølge den fremlagte Døbeattest, samt det forøvrigt fra hans Side Fremførte ikke har været myndig paa den Tid, han har stiftet den Gjæld, der ligger til Grund for Dommen, hvorefter nærværende Forretning foretages, saa vil det afgivne Arrestdecret ikke være at sætte i Udøvelse og For-

retningen saaledes ikke være at fremme; thi cragtes: Forretningen vil ikke være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 60 Afb.

1856. 8de Marts (1ste).

Højesteretsadvocat Brod
ctr.

Fuldmægtig Berg.

Requirenten ved Fuldmægtig Sørensen begjærer Execution ankyndt i den Requiritus tilkommende Gage for Udarbejdelse af Skjøde og Pante-registre ved Kjøbenhavns Amts sendre Birk.

Requiritus fremlægger Indlæg.

Sørensen nægter, at det Honorar Requiritus skal have er undtaget fra Betslag.

Requiritus fremlægger to Regnskaber, som skulle godtgjøre Rigtigheden af de to Fordringer, hvortil han har henviist Requirenten.

Da Requiritus, ifølge D. L. 1—24—25, er uberettiget til at henvise Requirenten til for sit Tilgodehavende at søge Tyldestgjørelse i de af ham paaviste Fordringer, han ikke er kongelig Embedsmand, og Pl. af 27de Juni 1781, hvorefter der ikke maa skee Execution i en kongelig Detjents Gage, medmindre han selv giver Anviisning paa samme og Creditor dertil har erhvervet vedkommende Collegii Tilladelse, saaledes ikke har Anvendelse i Henseende til ham, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Requiriti Side Fremførte; thi cragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Forsig 165 Nbl.

1856. 19de April (17de).

Olfen & Hansen
ctr.

Civilingenieur Vistoe Hoyer.

„Paa Grund af sin lidende Tilstand protesterer Reqvistus mod, at Arrestdecretet strax fuldbyrdes,“ og begjærer Forretningen udsat for at producere Doctorattest, som han kan fæste imorgen.

Proc. Schæd ved Guldm. Kommercy benægter Rigtigheden af den givne Skilbring af Reqvistis Sundhedstilstand, og gjør, hvis Spørgsmaalet optages til Kjenbelse, Fogden ansvarlig for Reqvistis Tilfredsstillelse til Kjenbelsen er assagt.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Forinden Eragning af mig vil være at afgive betræffende, hvorvidt det afgivne Arrestdecret for Tiden kan være at sætte i Udøvelse, derved at Reqvistus tages under Bevogtning i Stadens Gjeldsfængsel, vil Reqvistus være at give Lejlighed til at fremkomme med den omhandlede Vægeattest, og vil Forretningen til den Ende, saafremt Reqvistus ikke allerede maatte have forskaffet sig Attesten, være at stille i Berøe til forstkommende Mandag den 21de d. M. Kl. 12 Middag, for at han derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe samme.

Hermann.

Ikke appelleret.

Befæl 11727 Nbl.

1856. 6te og 7de Juni (6te).

A. B. Jacobsen
ctr.

Agent Meyer Hertz.

Reqvistus bemærker, at han i 1848 rebelig har opgivet sit Bøe til Skiftebehandling, og at det er stridende mod Frd. 28de October 1702 § 5 at optræde mod ham med Requisition om personlig Arrest.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Paa det af Requisiteus Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, i Overensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Requisiteus erklærer derpaa, at han har Protectorium, som beroer i hans Hjem i Hadeby; han paaستاer derfor fritagelse for personlig Arrest eller Udsættelse for at kunne fremsætte det.

Proc. Lihne ved Fuldm. Møller protesterer.

(Requisiteus er isorvejen Gjelbsarrestant efter en anden Fordring).

Uf mig Institutsraad Homann blev decreteret som følger:

Den forlangte Udsættelse vil ikke være at indvilge, og forovrigt vil Forretningen, i Henhold til det afgivne Decret, være at fremme.

Homann.

Gjesterrettens Dom
den 15de October 1856.

Thi kjendes for Ret:

Den paaستاunte, af Rougens Foged her i Staden foretagne, Arrestforretning bor som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bor — osv.

(Sagens Omkostninger skadesløst.)

Sagen er paaستاet afviist, forbi Indستاunte ikke har Domicil her. Men dette er ikke givet Medhold.

. . . „Ligesom nemlig den Omstændighed, at alle de under Sagen paaستاunte Bøxler med Undtagelse af een alle ere udstedte af Indستاunte her i Staden, medens han endnu her havde Bopæl, og altsaa ifølge deres Natur som indenbyes Bøxler vare betalbare her, maatte i Medfør af L. 1—2—19 berettigede Citanten til med Hensyn til disse Bøxler, at anlægge Søgemaal her, da Indستاunte befandtes at være tilstede her i Staden, saaledes maa det med Hensyn til den under Nr. g nævnte Bøxel bemærkes, at et Endossement, givet af en paa den Tid her bosat Person, maa, ligesom Udstedelsen af en saadan Bøxel, forpligte ham til at betale her, saa at han, nauseet han senere har taget Dphold andetsteds, maa,

naar han igjen indfinder sig her som Gjest, kunne sagsøges ved Gjesteretten." . . .

Bezel 1000 Rbl.

1856. 15de Juli (10de, 11te).

D. Cardoso

ctr.

Skrædermester S. Grün.

Requisitus protesterer imod Forretningen, fordi Bezelen, der er udstedt af S. R. S. Arveprinds Ferdinand, er protesteret for denne, hvilket han mener er en Nullitet og som Følge deraf ogsaa Numerbelsen for ham; in subsidium protesterer han imod, at hans Person belægges med Arrest, da han lider af Gigtfeber, hvorom han fremlægger Attest.

Proc. Alberti ved Fuldm. Hindenburg protesterer.

Den 11te tilføjer endnu Requisitus, at der paa Forbringen ved Endossenten Goldschmidt er betalt 440 Rbl., som ikke ere affrevne paa Bezelen.

Goldschmidt møder og erklærer, at han til Fuldgjørelse af sin Ansvarlighed har overleveret Requirenten en anden Bezel paa 440 Rbl.; — Requisitus begjærer Udsættelse for at fremslatte Requirentens Tilslaaelse berom.

Hindenburg protesterer først imod denne Subsigelse som for sigdig fremkommet, og protesterer derpaa mod Udsættelsen, idet han indrømmer, at Requirenten har modtaget den omtalte Bezel af Goldschmidt, dog ikke som Afbetaling men som Sikkerhedsstillelse.

Uf mig Institutsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der fra Requirentens Side er bleven protesteret mod den forlangte yderligere Udsættelse af nærværende Forretning, vil denne ikke være at indvilge. Hvad dernæst de af Requisitus fremsatte Indsigelser mod Retsgyldigheden af den af Notarius foretagne Protest af den fremlagte Bezel angaaer, da kan der paa samme ikke være at tage Hensyn, efterdi den Forpligtelse, som Requisitus, ved som Endossent at have paategnet Bezelen, har paadraget sig, ifølge Bezellovgivningen formeentlig maa betragtes som en Selvfylgnerforpligtelse, til hvis Opfyldelse han, for hvem Protesten i rette Tid er anmeldt, kan drages til An-

svare uden Hensyn til Bexlens Udsteder, og da forovrigt den under Forretningen omhandlede Pausetning ikke kan være hinderlig for den forlangte Arrest, der derhos ikke er fremført nogen Beviislighed for, at den af Goldschmidt til Reqvirenten overleverede Bexel af denne er modtaget som Afdrag paa hans Tilgodehavende efter Bexlen og den af Reqviritus fremlagte Lægeattest ikke indeholder tilstrækkelig Hjemmel for Fogden til at nægte den forlangte Arrest paa Reqviriti Person, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme.

H o m a n n.

Forligt.

Rangstat.

1856. 2den August (31te Juli).

Overkrigscommisair Hoost.

Reqviritus protesterer, da han sermener sig fritaget for at svare Rangstat, deels paa Grund af sin Character, deels paa Grund af sin Embedsstillig som Contoirchef under Krigsministeriet, altsaa Embedsmand under Militairetaten. Han henviser i denne Henseende til Kongelig Resolution af 11te December 1817 (militair Rescriptsamling for s. A. Pag. 218) og Pl. 29de Febr. 1828.

Da de afledte Restancer af Kjobenhavns Magistrat ere approberede til at iuddrives ved Execution, saa kan der ikke være at tage Hensyn til de fremsatte Indsigelser, og Forretningen vil saaledes, saafremt Reqviritus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Reqviritus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

H o m a n n.

Ikke appelleret.

1856. 5te August (29de, 30te Juli).

Professor Wörning

ctr.

Gartner Pausch.

Proc. Schönberg ved Fuldm. Berggreen fremlægger deels in originali deels i Gjenpart en Correspondance (ialt 8 Skrivelser) mellem Requisition, Requirenten og dennes Sagfører Proc. Meyer, for at godtgjøre, at Requirenten i flere og væsentlige Puncter har mislighelbt Contracten, og vil, tvertimod at betale Leje, reservere Erstatning hos Requirenten.

Requirenten benægter dette og tilføjer, at selv Udbøttet af det fejtagtigt Paaanbøde vilde være Intet imod Udeblivelse af Lejen og den ham tilføjede Skade, ved at Haven ikke er byrket. Han opgiver derhos endeel Forbebringinger han har gjort, hvilket modsiges.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisition ikke har betalt den Leje, der af ham skulde have været erlagt den 1ste April sidstleden, saa vil, i Henshold til de Bestemmelser om Udeblivelse med Lejen, der indeholdes i den med Requisitionen følgende Lejecontract, Forretningen, i Overensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme uden Hensyn til de fra Requisition Side fremsatte Indsigelser, der under nærværende Forretning ikke kunne komme i Betragtning; thi eragtes: Forretningen vil i Overensstemmelse med Requirentens Paastand være at freimne.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de November. 1858.

Handelsgartner H. Pausch
ctr.

Professor Wörning, Ridder af Dannebrog.

Søgsmaal til Erstatning i Anledning af det ved Udsættelsen lide Tab og Reparation for Tort og Creditspilbe.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten, Handelsgartner H. Pausch, bor til Contra-

citanten, Profesfor Vorring, Ridder af Dannebrog, betale 125 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., med Renter deraf 5 pCt. p. A. fra den 20de Februar forrige Aar, indtil Betaling skeer, men iøvrigt bor Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være, og saavel Hoved- som Contrafogdsmaalets Omkostninger hæves.

. . . „Substævnte, der tillige procederer efter Contrastævning, har principaliter paaستاet Hovedsagen afviiist — eller sig tillagt Frisindelse i samme — paa Grund af, at Hovedcitanten ikke har paaanstet Fogdens Udsættelsesdecret, og som Følge heraf, ibet det navnlig efter den for Fogedretten stedfundne Proceebure maa anses som res judicata, at Citanten med Rette er udsat af den ham lejede Hæve, ikke kan anlægge et Sogsmaal, der har Ajenbelsen til sin nødvendige Forudsætning. Heri kan der imidlertid ikke gives Contracitanten Medhold, efterfom den Omstændighed, at Hovedcitanten ved Forhandlingen for Fogedretten har ved at fremføre forskellige Erindringer søgt at forhindre Afgivelsen af et Udsættelsesdecret, ingenlunde kan forandre bettes Bæsen som ikke indeholde nogen endelig Afgjørelse af Parternes Retsforhold.“ . . .

De 125 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. indbefatter 115 Rdl. i Lejesagstift og 10 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., „som Beføstninger ved Udsættelsesforretningen, hvorimod Hovedcitanten ikke har gjort nogen særlig Erindring.“

Dom 50 Rdl.

1856. 5te September (6te).

J. A. Meyer

ctr.

Hofet A. F. Petersen.

Requisitus protesterer imod personlig Arrest, da hans Helbredsstilstand er meget svagelig og han ikke kan taale Indespærring, og fremlægger i den Anledning et Afstedbeviis fra Borgervæbningen og en Attest fra Dr. Madeprang af 12te Juli 1850.

Proc. Schack ved Gulbm. Kennerup protesterer derimod.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I det af Requisitus Fremførte indeholdes formeentlig ikke tilstrækkelig Grund til at nægte den forlangte Arrest paa Person, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med den nedlagte Paaastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen

vil i Overeensstemmelse med den nedlagte Paaftand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Udfættelse.

1856. 23de October.

A. H. Petersen
ctr.

Fuldmægtig Carlsen.

Dpfisgelsen har Paaategning om, at den „er kun gjeldende, saafremt“ Ejendommen blev afhændet af den forrige Ejer.

Requiritus fremlægger en Protest, der deels gaaer ud paa, at han ikke er bleven underrettet om det foregaaende Salg, deels paa, at han derefter dog har fornyet Lejemaalet med Requirenten ved dennes Fuldmægtig Mathiasen, ligeledes en Attest fra en M. Petersen om, at hun edelig vil bevidne at have hørt dette.

Proc. Damsker ved Fuldm. Kranker benægter Aligtigheden, og at Lejligheden efter Dpfisgelsen paany er lejet til Requiritus, hvortil Mathiasen ingen Bemyndigelse havde.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge den fremlagte Dpfisgelse, samt det forovrigt fra Requirentens Side Fremførte, maa det formeentlig antages, at Requiritus er bleven lovlig opsagt den omhandlede Lejlighed til Fratvædelse indeværende Maanedes Flyttedag, og da han ikke har fremført nogen Beviislighed for, at han senere har erhvervet Adkomst til fremdeles at forblive i Besiddelse af samme, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paaftand, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det af Requiritus Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paaftand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Forslig over 100 Rbdl.

1856. 12te November.

Hofsr L. Sorensen

ctr.

J. N. Strange.

Requiritus paastaer, at Requirenten har indgaaet paa Forslig mod 5 Rbdl. om Maaneben i Overværelse af Kongens Foged, Justitsraad Homann, og begjærer Forretningen udsat i 8 Dage, for at consulere en Sagfører.

Requirenten protesterer.

Forretningen gaaer ud paa Sværskættelsen af et den 16de August afgivet personligt Arrestbrevet, da Requiritus imidlertid er kommen i Sjældsarrest for en anden Forbring.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requirenten har protesteret mod den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge, og forøvrigt vil Forretningen være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Requiriti Side Fremførte.

Homann.

Ikke appelleret.

Politieresolution 27 Rbdl.

1856. 17de December.

Pauers Jahnsen.

Requiritus erklærer, at han ikke kan erkjende, at der er afgivet nogen Resolution af Politidirecteuren, at Vicepolitidirecteuren ikke kan være berettiget til at afgive Resolution, og at Sagen er Politiet uvedkommende, at Forsynbælsen af Resolutionen er stæet under Nægtelse af at levere den befalede Gjenpart, og at Stævnebidnerne ikke vilde opholde sig, til han selv kunde tage en Afskrift; derfor protesterer han.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge Placaten af 4de April 1823 maa den fremlagte Resolution formeentlig tillægges Executionskraft, og da den formeentlig maa ansees at være lovlig forkyndt, og de forøvrigt

fremfatte Indfigelser under nærværende Forretning ikke kunne komme i Betragtning, saa vil Forretningen være at fremme, saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen være at fremme.

H o m a n n.

vide den 17de August 1860.

Forlig 44 Ndt.

1856. 27de og 29de December.

Skomager Holm

ctt.

Stenograph Hoffmann.

Ufr. Brønnicke, Requisite Halsbøster, foreviser Copien af en mellem hende og Menbelhandler Pønholdt indgaaet Contract, hvorefter hun har lejet samtlige her berøende Meubler; hun indbrømmer, at hendes Broder har lejet Lejligheden.

Af mig Institutråd Homann blev eragtet som følger:

I følge den flete Protocoltilførsel maa Requisitus formentlig antages at være Lejetager af den Bopæl, hvor nærværende Forretning foretages, og da Formodningen saaledes maa ansees at være for, at de derværende Meubler og Effecter ere ham tilhørende, saa vil Forretningen være at fremme, uden Hensyn til den af Ufr. Brønnicke fremlagte Lejecontract, der ikke kan ansees at indeholde Beviislighed for, at bemeldte Meubler og Effecter af Menbelhandler Pønholdt til hende ere lejede; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

H o m a n n.

Pønholdt lader derefter møde med den originale Lejecontract og protestere.

Ufr. Brønnicke bemærker endvidere, at hun betaler Lejen af Lejligheden, skjøndt de have fundet det passende, at hendes Broder som Mand understrev Contracten. Hun fremlægger Myndighedsbevilling. Enkelte af de specificerede Effecter erkjendes at være Requisitus tilhørende.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

I Henshold til den afgivne Erågning vil Udlæg være at ankynde i saa stor en Deel af de omhandlede Effecter, der er tilstrækkelig til Fyldestgjørelse for det under Forretningen Udfæde med Tillæg af Gebyret for nærværende Continuationsforretning, men derimod vil, efterat saadant er fæet, Requirenten ikke være at sætte i Besiddelse af det Udlagte, med Undtagelse af den Deel af Effecterne, der under Forretningen ere erklærede at være Requisition tilhørende, medmindre han, til Fogdens Betryggelse i Henseende til Udleveringen, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Stte appelleret.

Besl 50 Rdl.

1857. 20de Januar (17de).

Marketender Petersen

etc.

Musikdirecteur Beel.

Requirenten fremlægger med Requisitionen Bexlen og en Contract, ved hvilken Requisition har stillet nogle specificerede Meubler til Sikkerhed for Bexlens Paalydende. Disse Meubler forlanger han udsleveret.

Requisiti Hustru bemærker, at hendes Mand var bortgaaet, uden at hun vidste, hvor han var. De Meubler, som omhandles i Contracten, tilhøre hendes Faber, som har laant Requisition dem, og enhver Disposition, som hendes Mand har gjort over dem, er ulovlig. Hendes Faber har nu laet disse Meubler afhente.

Requirenten erkjender ikke, at Meublerne tilhøre andre end Requisition og forlanger, at Kongens Foged skal „forhjelpe ham til Besiddelsen af dem, ved at henvende sig til“ Faberen, hos hvem de henstode.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Med Hensyn til den af Requisiti Hustru under Forretningen afgivne Erklæring i Henseende til de omhandlede Meubler,

og da disse ikke længere ere i Requisition Besiddelse, vil den forlangte Udlevering ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Udlevering vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom 1500 Rbl.

1857. 26de Februar.

Commercemester J. Bildau

ctr.

Handelsgartner N. Kellermann.

Proc. Bang protesterer, da Dommen er forlyndt den 11te d. M., og terminus executionis altsaa først udløber idag; in subsidium foreviser han Højesteretsstævning.

Proc. Hedscher ved Fuldm. Kjerungaard mener, at terminus executionis er udløben igaar; Stævningen var ikke unberstrevet og besuden havde Requisition under Sagen indbrømt Begjersforbringens Nødvendighed, og tilbød Forlig om Betalingen.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da det formæntlig maa ansees at være udenfor al Tvivl, at terminus executionis er udløben, og den ergangne Dom grunder sig paa en nimodsagt Forskrivelse, saa vil den forlangte Execution være at foretage, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Requisition Side Fremførte; thi eragtes: Executionen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

1857. 27de Februar.

H. G. Bohr

ctr.

Fuldmægtig Albed.

Requisitus bemærker, at han boer til Leje i maanebviis siden den 23de October hos en her bosiddende Mand, Hansen, at han ikke er opfagt til at slutte, og desuden at hans Kone er sengeliggende paa Grund af nærførestaaende Varsel.

Proc. Damljer ved Fuldm. Bjerregaard erklærer, at Hansen ikke har nogen Ret til at gjøre Fremleje ifølge hans Lejecontract med Requirenten, at Requisitus derfor er uberettiget til at blive boende; han nægter, at hans Hustru ikke besøgt sig vel.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge Pl. 2den Octbr. 1754 paaligger det Requisitus at godtgjøre Bestaffenheden af de Vilkaar, hvorunder han er i Besiddelse af den omhandlede Lejlighed, og da han ikke har fremført nogen Beviislighed for, at han har Udkomst til at blive boende i samme, saa kan han formæntlig ikke dertil anses berettiget. Smidlertid vil den forlangte Udsættelse for Tiden ikke være at iværksætte, medmindre Requirenten maatte tilvejebringe en authøriseret Læges Attest for, at Requisite Hustrues Helbreds-tilstand er saaledes, at hun ikke derved vil blive udsat for Fare paa sit Helbred.

Somann.

Ikke appelleret.

Dom 20 Mdl.

1857. 20de Mai (19de).

Meubelhandler S. P. Peterfen

ctr.

Tracteur P. Peterfen.

Requisitus bemærker, at han er villig til at udlevere den omhandlede Sofa, men da ingen har afkrævet ham den, protesterer han imod at betale Forretningens Omkostninger.

Proc. Alberti paastaar, at Reqvistus skulde have henvendt sig til Domhaveren, og forlanger Udlæg for Omkostningerne.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvistiti Bægring ved at erlægge denne Forretnings Omkostninger formeentlig maa anses at være ubeføjet, saa vil det forlangte Udlæg for samme være at give.

Homann.

Ikke appelleret.

Førlig 84 Rdl.

1857. 17de Juni (16de).

Gaardejer Knudsen
ctr.

Ulden- og Væredshandlerne N. Smeltvig & Co.

Førliget bestemmer, at der skal betales 20 Rdl. den 15de i hver Maaned, men at hele Capitalen er forfalden til Betaling, naar noget Afdrag udebliver over 8 Dage, og hele Capitalen forbrød indbrevet, forbi det Afdrag, som skulde have været betalt den 15de s. M., er udeblevet.

Reqvistus fremlægger Postvæsenets Dvittering for, at han den 15de s. M. har affendt 20 Rdl. til Postcontoiret i Slive, og vil idag, den 16de, sende de igaar forfaldne 20 Rdl.; disse tilbyder han derpaa at betale strax, men protesterer imod at betale Forretningens Omkostninger, da Førliget gav ham 8 Løb dage.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal reserverer det Fornødne med Hensyn til de affendte 20 Rdl. og skafalder Execution for Førligets fulde Paalydende. Derimod paastaar han Forretningens Omkostninger betalte, som han dog vil nøjes med beregnet af de tilbudte 20 Rdl., dersom Reqvistus betaler dem strax.

Reqvistus nægter dette; at dette Afdrag ikke er affendt igaar, veed Reqvirentens Fuldmægtig kun deraf, at Reqvistus selv idag har sagt det; han paastaar derfor, at dette Udeblivelse ikke kan hjemle Det til Execution.

Steinthal paaberaaber, at Førliget fastsætter den 15de som Termin for hvert enkelt Afdrag, medens de 8 Løb dage kun er sat som Frist med Hensyn til den Følge, at hele Capitalen er forfalden til Betaling. Han vedbliver sin Paastand om Omkostningerne, ialtsald beregne i Forhold til de 20 Rdl., som han nu modtager.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det fra Requiriti Side Fremførte kan Forligets fulde Paalydende formeentlig ikke anses at være forfaldet til Beta-
ling, og Requirenten vil derfor kun være at give Udlæg for
Gehyr og Salair i Forhold til det under nærværende Forret-
ning betalte Afdrag, der formeentlig ikke kan anses i rette Tid
at være bleven erlagt.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 5te Juli 1858.

Ulden- og Lærredshandlerne Smeltvig & Co.
ctr.

Gaardejer P. Rundsøn.

Chi kjendes for Ret:

Den af Kongens Foged her i Staden den 17de Juni f. A. affagte Kjendelse bor, forsaavidt Indstævnte Gaardejer P. Rundsøn ved samme er kjendt berettiget til Udlæg for Gehyr og Salair, i Forhold til det af Citanterne, Ulden- og Lærredshandlerne N. Smeltvig & Co., under Fogedforretningen betalte Afdrag, som ikke i rette Tid erlagt, være ophævet, og bor Indstævnte til Citanterne tilbagebetale bemeldte Gehyr og Salair til Beløb 3 Rdl. 5 Mk. 13 Sk. med Renter deraf 5 pCt. p. A. fra den 28de Juli f. A. indtil Betaling skeer, men forøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Sagens Udfald beroer efter det Anførte væsentlig paa det Spørgsmaal, om Indstævnte allerede den 16de Juni f. A. var berettiget til at gjøre Execution for det andet, ifølge Forliget af 7de Mai, til den 15de Juni f. A. forfaldende Afdrag paa 20 Rdl. Der maa imidlertid gives Citanten Medhold i at det, om det end ikke maatte kunne anses for at have været Meningens med den ovenanførte Passus i Forliget om de 8 Løbebage at ville antyde, at der tilkom Citanterne saadanne med Hensyn til Betalingen af hver enkelt Afdrag, er hjemlet i D. L. 5—14—3 cfr. N. L. 5—15—1, at det af Creditor skal være eragtet for god Beta-

ling, naar saadan finder Sted inden 8 Dage eller en Uge fra den vedtagne Betalingstermins Begyndelse, ikke blot hvor Betalingstiden er sat til en af de almindelige Omflagsterminer, men ogsaa hvor andre vilkaarlige Terminer ere betingede. Den af Indstævnte begjærte Executionsforretning var saaledes uberettiget ogsaa for de under samme erlagte 20 Rdl., og er det da heraf en Følge, at Citanterne ligeledes med Urette ere blevene afkrævede Omkostninger ved Forretningen med 5 Rdl. 5 Mk. 15 Sk. Forsaavidt vil derfor den indbandede Fogedtjenstelse være at underkjennde og ophæve, idet Indstævnte bliver at tilpligte til Citanterne at tilbagebetale de nævnte Omkostninger med Rent 5 pCt. p. A. fra Stævningens Dato den 28de Juli s. A. indtil Betaling skeer.

Derimod findes den af Citanterne nedlagte Paastand om, hos Indstævnte at tilkjendes Erstatning for Tort og Creditspilbe, ikke at kunne tages til Følge, da Citanterne ved den nudsåendige Adresse, de have givet det Brev, hvori de til Opfyldelse af det ved Gjeldscommissionen den 7de Mai s. A. indgaaede Forlig tilstillede Indstævnte pr. Skive det først forfaldne Pengeafdrag, — idet de ikke i bemeldte Adresse have betegnet ham som „Gaardejer“, saaledes som han benævnes i Forliget, — maa antages selv at have foranlediget, at Indstævnte, paa Grund af at dette Afdrag ikke kom ham tilhaende, lod Fogedforretningen af 16de Juni paabegynde hos dem, og da de ikke have oplyst, at de ved den af Kongens Foged den 17de s. M. paa hans Contoir assagte Kjendelse, yorefter det, ifølge hvad der er in confesso, intet Udlæg fandt Sted, idet de, for at undgaae saadant, betalte sammes Gjenstand, have lidt nogen yderligere Tort og Creditspilbe end Fogdens af dem selv, som foransøgt, forskyldte Komme paa deres Bopæl maatte medføre.“ . . .

Udsættelse.

1857. 17de Juni.

Enkefru M. Hansen
ctr.

fhv. Bogholder B. Rasmussen.

Dr. Goss har understrevet i Protocollen, at Requisition for Tjebillet ikke kan gaae, fordi han lider af Feber og trænger til Lægehjelp.

Requisition protesterer, da Requirentinden har givet ham Tilsagn om at bele Lejligheden med hende, indtil han selv fik Lejlighed.

Requirentinden benægter dette; hun har kun tilstaaet ham Brugen for en kort Tid af nogle Bærelser, men hendes Godhed er bleven misbrøgt; hun har ikke lejet ham nogen Lejlighed.

Requiritus benægter Rigtigheden heraf og tilføjer nu, at han har lejet Lejligheden maanedsviis af Requirentiuden.

Uf mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requiritus, der foregiver at boe til Leje, og saaledes, ifølge Pl. 2den Octbr. 1754, har at godtgjøre Bestaffenheden af de Bilkaar, hvorpaa han boer, ikke har fremsort nogen Beviislighed for, at han er berettiget til længere at blive boende hos Requirentinden, saa vil Forretningen være at fremme; imidlertid vil, med Hensyn til hans anførte Helbredstilstand, den forlangte Udsættelse for Sjeblikket ikke være at iværksætte, medmindre Requirentinden, med en anthonoriseret Læges Attest, maatte godtgjøre, at han ikke derved vil være udsat for Fare paa Liv eller Helbred.

Homann.

Ikke appelleret.

Bezel 1400 Rbl.

1857. 24de Juni (12te og 21de).

Rjobmand N. C. Hansen
ctr.

Grosserer S. Woring.

Forretningen angaaer Bezels Paalydende, „de under Arrestforretningen i Sobro specificerede og betalte Omkostninger, Renter m. v. 39 Rbl. 4 Mk. 15 St., fornavnte Arrestforretnings Beskrivelse 2 Rbl. 1 Mk. 8 St.“ yderligere Renter og nærværende Forretnings Omkostninger.

Proc. Meyer ved Jaldm. Hindenburg protesterer, idet han fremhæver, at ved Forretningen hos Requirenten i Sobro var det en uvekkommende Trebiemand, der betalte Bezelen. Denne sagde vel, at det skete pr. onore, men han mener ikke, at man kan erhverve Bezelen uden ved som Endossent eller Bezelsforpligtet at indfri en Bezel, og navnlig ikke, at en Trebiemand saaledes kan laste sig ind i Bezelsforholdet og derved erhverve Bezelen. Han maa derfor ansee Bezelen for betalt, ligesom der ogsaa ved Arrestforretningen i Sobro kun blev givet simpel Dvitting; og sjøndt det nu vel sees, at Requirenten har resunderet denne Trebiemand hans Udsæg, saa kunde Bezelen dog ikke vækkes til Live derved. Derpaa protesterer han specielt imod Omkostningerne i Sobro, der kun bleve nødvendige ved uberettigede Indsigelser fra Requirentens Side.

Proc. Larsen ved Fuldm. Seidelin bemærker, „at Proc. Holm betalte paa Hansens Begue, fremgaaer af Arrestforretningen selv, det stete „for at udgaae Arrest (for Hansen) og under Forbehold af Hansens Ret“, „pr. onore for Hansen,“ som selv var tilstede, og enig i at det stete.“ (Proceberet tilbeeds ved Indlæg.)

Uf mig Etatsraad Homann blev eragtet som følger:

Uf den fremlagte Beskrivelse af den hos Requirenten foretagne Arrestforretning er det indlysende, at Procurator Holm har betalt det under Forretningen Ufede, alene for at afværge de Folger, det vilde havt for Requirenten af nærværende Forretning, saafremt Arresten var bleven fuldbgyrdet. Man maa formeentlig saaledes ansees at have betalt for denne, og derved for ham at have erhvervet de samme Rettigheder mod Requisiteus, som Requirenten af den hos ham foretagne Arrestforretning har havt. Som Folge heraf maa Requirenten, i Overeensstemmelse med Bexelanordningen 18de Mai 1825 § 60, formeentlig ansees berettiget til, som Bexelcreditor at soge Fyldestgjorelse hos Requisiteus, ikke alene for Bexlens Paalydende med Renter og e i den fremlagte Beskrivelse under Littr. c og d specificerede Omkostninger, men ogsaa for Omkostningerne paa den foretagne Arrestforretning og sammes Beskrivelse, hvilke Sidste maae ansees foranlediget derved, at Bexlen ikke af Requisiteus er bleven indfriet. Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 2den November 1857.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte, af Kongens Foged her i Staden foretagne, Arrestforretning bor, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at staae, og bor de Indstævnte, Handelshuset H. Worring & Co. her i Staden, imod i quitteret Stand at erholde ekstraderet den

under Sagen omhandlede Bæzel med tilhørende Protest, til Citanten, Kjobmand N. C. Hansen i Hobro, betale bemeldte Bæzels Paalydende, 1400 Rdl. med Renter heraf til den 29de Mai d. A., Provision, Porto m. v., tilsammen 39 Rdl. 4 Mk. 5 Sk., samt endvidere Omkostningerne ved den i Hobro foretagne Arrestforretnings Beskrivelse, 2 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., saa og Renter af 1400 Rdl. fra den 29de Mai d. A., indtil Betaling skeer, i de første 6 Maaneder fra Forsaldstiden at regne, 1 pCt. maanedlig, og siden en halv pCt. maanedlig, samt Omkostningerne ved den ovennævnte af Kongens Foged her i Staden foretagne Arrestforretning og denne Sag skadesloft.

. . . „Da, som allerede anført, Procurator Holm har indfriet den under Sagen omhandlede Bæzel, og atter erholdt det af ham betalte Beløb refunderet af Citanten, da det ifølge Frd. om transerede Bæzler, dateret den 18de Mai 1825 § 60, tilkommer Transenten, her Citanten naar han har indfriet Bæzlen, Bæzelret imod Acceptanten, her de Indstævnte, da den Omstændighed, at de Indstævnte under Protesten have erklæret, ikke at have erholdt Dækning fra Transenten for Bæzlen efter samme §'s Slutningsbestemmelse, ikke under nærværende Sag kan komme i Betragtning, da de ovenfor anførte 25 Rdl. 4 Mk. 5 Sk. ere at betragte som en integrerende Deel af Sagens Gjenskab, og altsaa blive, ligesom den øvrige Deel af samme, at tilsvare af de Indstævnte, da Arrestforretningen endeligen qvoad formalia maa anses som lovlig gjort og forfulgt, saa vil hverken de Indstævntes principale eller subsidiaire Paastrand kunne tages til Følge, hvorimod Citantens Paastrand bliver i det Hele at følge.“ . . .

B. Fra 1ste Juli 1857 til 1ste Juli 1866.

Dom 50 Bbl.

1857. 18de Juli.

fhv. Gnardmand Lars Larsen

ctr.

Commissionair H. H. Larsen.

Requiritus protesterer mod Udlevering, da Effecterne ere lejede af Forskjellige, som han opgiver (uden at opgive hvilke af hver) og det ham selv Tilhørende er pantsat til hans Broder.

Proc. Beyer benægter Rigtigheden heraf.

Efterat Protocolen var tilstillet mig, den constituerede Foged, affagde jeg følgende Eragtning:

Da der af Requiritus ikke er fremført noget Beviis hverken for den foregivne Pantsætning eller for Lejemaalet, saa kan der intet Hensyn tages til hans Indsigelser, og Forretningen vil derfor, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, og Requiritens Paastand om at udleveres de udlagte Effecter være at tage tilfølge; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, og de udlagte Effecter være at udlevere til Requiriten.

U. S d o v.

est.

Ikke appelleret.

1857. 29de Juli.

Fuldm. Thistrup
ctr.

Instrumentmager Felzner.

Stomager Pøser fremlægger en Interessentstabscontract, hvorefter Maskinen skal være hans, og et Document af Edie Martz, hvorefter Harperne og Harmonikaen ere hans; efter Proc. Meyers Indsigelser bemærker han, at Maskinen ikke er forfærdiget af Requisitus, men af to Svenske for hans Regning, ligesom han har betalt Materialet dertil, og at Maskinen staaer i nogle Værelser, som vedrøre den af ham lejede Lejlighed, og aldrig har staaet andre Steder, men Requisitus har kun havt Afgang dertil, for at have Tilsyn med Arbejdet. De andre Ting, som tilhøre ham, ere kun her for at repareres.

Jørgen Jensen erklærer, at Klædestabet er hans, han logerer hos Requisitus; en fremmed Tjenestekarl bevidner dette.

Corel siger, at han har lejet Requisitus Sengklæderne.

Efterat Protocollen var tilfjættet mig, den constituerede Foged, eragtede jeg:

Da der, dels paa Grund af Indholdet af den fremlagte, saakaldte Interessentstabscontract af 13de Febr. d. A., dels paa Grund af det Øvrige under Forretningen Dphyste formeentlig er tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at den omhandlede, i den fremlagte Beskrivelse af Arrestforretningen den 25de sidstleden hos Requisitus med Nr. 19 betegnede Vadmastine til Fjer ikke er Requisitus tilhørende, saa vil Udlæg deri ikke være at give, og Forretningen forsaavidt ikke være at fremme; ligeledes maa det efter det Dphyste, og i Henhold til det fremlagte under Edie Martz d. A. oprettede Document formeentlig antages, at de to Harper og Fjsharmonikaen, der i Arrestforretningen ere betegnede med Nr. 4, 12 og 11, ej heller ere Requisitus tilhørende, hvorfor Udlæg i disse Effecter ej heller vil være at ankynde, og Forretningen forsaavidt ikke at fremme; derimod skjønes det ikke, at der under Forretningen er fremkommet tilstrækkeligt Beviis for, at de øvrige omkvæstionerede Effecter, nemlig Klædestabet (betegnet i Arrestforretningen med

Nr. 10) og Sengklæderne, ere Andre end Requisite tilhørende, paa hvis Lejlighed de ere foreskudne, og Forretningen vil derfor, med Hensyn til disse Effecter, være at fremme, og Udlæg deri, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, at ankynde; thi eragtes: I den under Forretningen omhandlede Badstemaafline til Fjer, de to Harper og Fiskharmonikaen vil Udlæg ikke være at ankynde, og Forretningen forsaavidt ikke være at fremme; derimod vil Forretningen være at fremme og Udlæg at ankynde, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, i det omhandlede Klædeskab og Sengklæderne.

U. S. h. o. v.
 est.

Alle appelleret.

Huseleje 76 Rdl.

1857. 12te September (11te).

Snedkermester Vinther

ctr.

Fabrikant S. Prosch.

Requise Hustru erklærer, at de endnu ikke havde modtaget de anførte Lejligheder, der efter Contracten først skulde modtages, naar de vare i complet Stand, hvilket de først vare bleve for kort Tid siden, og havde da Requirenten villet overlevere dem med et ringere Antal Værelser end omcontraheret.

Proc. Jørgensen ved Fuldm. Koppel benægter Rigtigheden af det Anførte.

Comparentinden vedbliver sin Paastand og paaviser, at Lejeccontracten udviser, at „Lejlighederne ikke modtages, før de ere i complet Stand, og efter Anordningerne kan indflyttes.“

Koppel erklærer, at Requisite har faaet Underretning om, at Lejlighederne ere i Stand, og nu maa betale Lejen.

Efterat have gjennemlæst det Tilførte blev af mig eragtet som følger:

Til den af Requisite nedlagte Protest, som ikke stotter sig paa beviste Facta, vil der ikke være at tage Hensyn, men Forretningen være at fremme efter Requirentens Paastand.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme efter Requirentens Paa-
stand.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 9de November 1857.

Urtekræmmer og Fabrikant Josva Prosch
ctr.

Snedkermester E. H. Winther.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Snedkermester E. H. Winther bor for Citanten,
Urtekræmmer og Fabrikant Josva Prosch's Tiltale i denne Sag
fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

Ergsmaalet er anlagt paa Grund af Contractens Misligholdelse til
Tilbagebetaling af betalte 40 Rdl. og Erstatning for Misligholdelsen.

Indstævnte er ikke mødt under Sagen.

Retten udtaler, at der er „ikke forudsat i Contracten, at fjerde Sals-
etage skulde have været i Stand til afvigte April Flyttebag, eller at den
og Kjelbersejsligheden, der i det Hele i Contracten behandles som Lejlig-
heder hver for sig, skulde tiltrædes samtidig, og da det hverken af Stæv-
ningen eller de forørrigt fremlagte Documenter med fornøden Tydelighed
kan sees, at ikke engang Kjelbersejsligheden var istandsat til nybnævnte
Flyttebag, vil Citantens Paastand ikke kunne tages til Folge, hvorimod
Indstævnte bliver at frifinde for hans Tiltale og Sagens Omkostninger
at ophæve.“

Dom over 200 Rdl.

1857. 21de September.

Grosserer Rohde
ctr.

Blikkenslager Svarter.

Requisti Hustru erklærer, at hendes Mand ikke har Bopæl her paa
Stedet, men at han kun arbejder som Svend hos Blikkenslager Steen-

Berg, hvis Værksted og Voutik denne Lejlighed, som det udenfor værende Skilt udviser, udgjør.

Proc. Pihne indrømmer, at Requisiteus ikke har Bopæl her, men han paastaar, at han her har sit Værksted og Udsalg af de af ham forfærdigede Varer, i hvilke han forlanger Udsalg, idet han bemærker, at Steenberg boer og har Udsalg et andet Sted.

Comparentinden veed ikke, om Steenberg har to Udsalgssteder, men hun vedbliver, at dette er hans Voutik, Værksted og Værktøj.

Da Requisiteus har benægtet, at Stedet, hvor nærværende Forretning er paabegyndt, er hans Bolig eller Voutiksejledighed, og Tilstedeværelsen af det i Forretningen ommeldte, paa en Andens Navn lydende Skilt, bestyrker saavel denne Nægtelses Rigtighed som Requisiteus Opgivende om, at befinde sig her i den af ham opgivne Egenkab, og der under det Protocolle Tilforte Intet er oplyst eller søgt oplyst om, hvor hans Bopæl egentlig er, vil, da han tillige har erklæret, at han Intet ejer her paa Stedet, Forretningen være at stille i Beroe indtil videre.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at stille i Beroe indtil videre.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Dom 55 Rbl.

1857. 26de September.

Maler og Takerer E. Boldt
ctr.

Meubelhandler Wald. Pouholdt.

Proc. Beyer ved Fuldm. Torp erklærer, at Requisiteus lovlig har tilbudt Requirenten 25 Rbl. med Renter, og efter Dommen er berettiget til, enten at liquidere 12 Rbl., eller erholde ubleveret den i Dommen nævnte Striverstol. Han benægter, at den tilbudte Stol er identisk med den i Dommen omhandlende, og paastaar derfor at maatte liquidere de 12 Rbl., og protesterer mod Forretningens Omkostninger.

Proc. Damkjær ved Fuldm. Bjerregaard mener, at da Requisiteus indrømmer, at Stolen er ham tilbudt, maa han godtgjøre, at det ikke er den rette Stol, naar han vil have Dommens andet Alternativ gjort gjældende.

Torp mener, at det maa være Reqvirenten, hvem Beviisbyrden herom paahviler.

Da Reqviritus nægter, at den aanbudne Stol er den samme, som i Dommen ommeldt, og Reqvirenten under Domsagens Behandling ikke har forget for at characterisere den aanbudte Stol paa en iøjnefaldende Maade, skjønes Salget mellem de to Alternativer i Dommen at maatte tilkomme Reqviritus, saaledes at han, efter sin nedlagte Paastand, erholder 12 Rdl. istedetfor den titnævnte Stol, og vil, da denne Fordring er conney med Hovedsfordringen, og Reqviritus derhos har fremlagt en i rette Tid forkjendt Domsudskrift, hans Paastand om at maatte nyde Liquidation, være at give Medhold.

Thi cragtes:

Den af Reqviritus nedlagte Paastand om, istedetfor den aanbudte Stol at erholde 12 Rdl., samt at nyde Liquidation i Hovedsagen for dette Beløb, vil være at give Medhold.

Da mme.

Ikke appelleret.

1857. 2den November.

Skipper Hinke

ctr.

Forbedringshuusfange C. S. Olsen.

Reqvirenten er ved Criminalrettens Dom tilkjendt i Erstatning 75 Rdl. 2 Sk.

Politiets Fuldmægtig Plenge erklærer, at han, efter Salget af Reqviriti Effecter, er kommet i Besiddelse af et denne tilhørende Beløb. Heraf vil han udbetale 7 Rdl. 5 Sk. til Reqvirenten, fordi de ere udskomne ved Salg af Gjenstande, der kunde formodes at være stjaalne fra denne, men Resten, som langtfra strækker til at afgjøre Actionsomkostningerne, formener han, at denne ikke kan gjøre Fordring paa.

Naar efter en og samme Dom idømte Actionsomkostninger med Hensyn til Udlæg komme i Collision med Erstatningskrav

til andre, maae hine vige for disse, hvidaarsag Requirentens Paastand vil være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Requirentens Paastand vil være at tage til Følge.

D a m m e.

Regel over 600 Rbl.

1857. 10de November.

Grosserer Hedemann

ctr.

Commissionair Ludv. Gottschalk.

Requiritus paaستاer sig fritaget for personlig Hestelse, og idet han fremlægger en Løgeattest, som han ikke selv mener, kan bevirke dette, begjærer han (kl. 2) Udsættelse til kl. 5—6, for at staafe en anden Attest, der skulde være tilstrækkelig dertil.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Lehmann protesterer derimod, og ser= langer in subsidium, at Requiritus skal forblive under Rettens Bevogt= ning saalænge.

Den af Requiritus begjærede Udsættelse vil være at give, dog under den af Requirenten stillede Betingelse.

D a m m e.

Bebtaget Justification.

Forlig 583 Rbl.

1857. 12te November.

Secretair Procurator Schonberg

ctr.

Exam. jur. S. Thomsen.

Da Alt, hvad Requiritus ejer her, er pantsat, begjærer Requirenten ham belagt med personlig Arrest.

Requiritus protesterer herimod og bemærker, at han ejer Helsing= gaarden i Holbek Amt, og paaستاer Ublæg givet i bemeldte Gaard.

Requiriten protesterer herimod, det var ham ukendt, at Requisitus ejede den Gaard, ligesom dens Værdi ikke var opgivet.

Requisitus angiver det.

Requiriten exciperer.

Den requirerede Forretning vil være at foretage i Overeensstemmelse med Requiritens Paastand.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Underholdningsbidrag.

1857. 16de December.

Kammerraad Gunnlogsen.

Requisitus protesterer i Henhold til to Skrivelser med Bilag, som han har overgivet Kongens Foged; han bemærker, at Frd. 2den Juni 1830 § 5 forbrede en ny Resolution fra Overøvrigheden her paa Stedet, medens han kalder den fremsagte Resolution forældet.

De af Requisitus mod nærværende Forretning fremsatte Indsigelser ere deels grundløse, t. Ex. dem, som han støtter paa hans Fortolkning af 2den Juni 1830, deels af den Bestaffenhed, at Fogden, mod den her foreliggende Magistrats Ordre, ikke kan tage Hensyn til samme. Den requirerede Forretning vil derfor være at foretage.

Thi eragtes:

Den requirerede Udpantning vil være at foretage.

D a m m e.

Attesteret Auctionsregning 64 Rdl.

1857. 21de December.

Fuldmægtig M. Møller
chr.

Kaurig Zahnsen.

Requisitus protesterer, da han havde faaet Gjenstande af et andet og ringere Materiale, end der var solgt ham, navnlig den anførte Opsekrone

af Bronze, som kun var Træ, og en Bordplade af Marmor, som kun var en Composition.

Proc. Libme henviser til Auctionsconditionerne, hvorefter Alt sælges i den Stand, hvori det ved Hammerlaget er og foresindes og benægter, at der er solgt og ubleveret andre Gjenstande end de efter Cataloget kjøbte.

Requisitus foreviser Gjenstandene; Vidnerne sjonne, at Lusekronen er af Træ; det indrømmes, at Requisitus med en Lommekniv kan skrabe af Bordpladen.

Libme „kunde naturligviis, da han første Gang saae dem, ikke erkjende Identiteten af disse med de solgte Gjenstande.“

Det under nærværende Forretning omtvistede Spørgsmaal sjonnes ikke, saaledes som af Requirenten paastaet, at kunne finde sin Vosning i Indholdet af Auctionsconditionernes § 1; Djemedet med denne § maa formeentlig antages at være, at afskære Kjoberen Indsigelser med Hensyn til de solgte Gjenstandes meer eller mindre beffadigede Tilstand paa den Tid, Hammerlaget faldt, men kan neppe have havt for Tje det Tilfælde, hvor de bortsolgte Ting vare af et andet end det i Cataloget opgivne Materiale. Da imidlertid Requisitus, imod Requirentens Benægtelse, ikke har præsteret et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for sin Paastand om, at Saadant har fundet Sted med Hensyn til de tvende af ham kjøbte Nummere (23 og 84), vil Forretningen, under Forbehold af hans Ret forovrigt, være at fremme i Henhold til Requisitionen.

Thi eragtes:

Forretningen vil, under Forbehold af Requisite Ret forovrigt, være at fremme i Henhold til Requisitionen.

D a m m e.

Forligt.

1857. 28de December.
1858. 2den og 9de Januar.

Gjæstgiver N. Olsen
ctr.

Sagførerfuldmægtig J. Thomsen.

Forretningen foretages efter Underrettens Dom af 4de Juni 1856, hvorved Requisition er dømt til at betale 1500 Rbl. med Renter og Omkostninger, samt 3 Udskrifter af Overrettens Domme af 2den Februar, 27de Juli og 7de December 1857. Ved hver af disse Domme er Sagen, som angik Appel af Underretsdommen, afviist, og Requisition idømt Kost og Taring, for hvis Besøb for de to forstævnte Dømmes Vedkommende ogsaa foretages Execution.

Proc. Klein protesterer for Requisition mod Forretningen, da den fremslagte Underretsdom af 4de Juni 1856, der ikke er stabsfæstet, selgelig har overstaaet *fatalia executionis*. Han fordrer, under Reservation af yderligere Indsigelser og af at fremlægge Appellsævning, Kjendelse i den Retning.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal bemærker, at Kongens Foged, ved at beramme Forretningen, allerede har afgivet sit *Votum* om, at Underretsdommen er holdt i Kraft ved de tre Afviisningsdomme.

Klein fremhæver, at disse kun angaae *formalia*, dersom de havde paakjendt Realiteten, maatte Requirenten ogsaa have fremlagt dem i Actform.

Steinthal vedbliver, at Underretsdommen er holdt i Kraft, da Overretsdommene have afviist de Sager, som Requisition, efter udtagen Appellsævning, havde rejst betræffende denne.

Gruubene til, at disse Sager ere afviste, angives i Præmisserne saaledes.

3 Dømmen af 2den Februar 1857:

. . . „Men det skjønnes ikke rettere, end at Sagen efter den saaledes brugte Procedure maa afvises. Enten har nemlig Citanten gjort Arrestforretningen til Gjenstand for Paaanke her for Retten, hvad dog ikke skjønnes med Sikkerhed at kunne udsædes af den af ham brugte Procedure, eller ogsaa har han ikke gjort det. Har han gjort det, burde han have fremlagt Arrestforretningen in forma bestreven, cfr. L. 1—6—12, eller ialtsald den Gjenpart af bemeldte Arrestact, der ved Underretten var fremlagt til hans Afbenyttelse og begjært attesteret af Underdommeren, istedetfor at han ikkun har fremlagt en Udskrift. Men har han ikke gjort det, maa dog det samme Resultat statneres, esterdi det ikke stod i hans Magt, ialtsald mod den fra Substævntes Side derimod fremkomne Protest, at udskyffe den ved Underretten paakjendte Sag i flere Dele, under nær-

værende Sag at neblægge Paastand om Frisindelse for Indstævntes Tiltale, og forbeholde sig under en ny Sag at paastaae Arrestforretningen ophævet." . . .

I Dommen af 27de Juli 1857:

. . . „Indstævnte har principaliter paastaet Sagen afviist iblandt mere paa Grund af, at Stævningen, der er dateret den 5te Februar d. A., er udtagen lang Tid efter, at fatalia appellationis for den paaansede Dom ere udløbne, uden at den Omstændighed, der efter Citantens Mening besmagtet i Henhold til Frb. 19de August 1735 § 10 samt Resc. 19de Decbr. 1749 § 2 holder Stævningen i Kraft, nemlig at der i Tidrummet fra den 4de Juni f. A., da, som bemærket, hiin Dom blev afsagt, indtil den 5te Februar d. A., da den i nærværende Sag udtagne Stævning er dateret, her for Retten har verseret en Sag mellem Parterne angaaende, ialtsald tilbeds, samme Gjenstand som den nærværende, og som incamereredes den 11te August f. A., men den 2den Februar d. A. blev afviist, formeentligen kan komme i Betragtning, efterdi den hverken har været anmærket i Stævningen eller paa anden Maade forkyndt for Underdommeren, der ej heller har givet Møde under Sagen.

Da det nu ogsaa forholder sig som af Indstævnte anført, at der den 2den Februar d. A. her ved Retten blev afviist en Sag imellem de samme Parter, mellem hvilke nærværende Sag verseret, og som navnlig, efter hvad af Citanten selv er anført, angaaende, endogfaa i Et og Alt, den samme Gjenstand, som nærværende Sag angaaer, men uden at denne Omstændighed enten er anmærket i Stævningen, eller paa anden Maade sees at være bragt til Underdommerens Kundskab, saa vil ej heller nærværende Sag kunne undgaae at afvises." . . .

I Dommen af 7de December 1857:

. . . „Indstævnte har støttet sin Afviisningspaastand derpaa, at Arrestforretningen efter hans Formening ikke har været appelleret under den først paaansede Sag, og at den derfor ej nu, da fatalia appellationis ere udløbne, kan appelleres uden Opvejsningsbevilling, da Anvendelsen af Bestemmelserne i Frb. 19de August 1735 og Resc. 19de Decbr. 1749 maa antages at have til Forudsætning, at der overhovedet for Udløbet af fatalia appellationis har fundet en Paaankning Sted af den paagjældende Retshandling; naar som Folge heraf nærværende Appel er ugyldig for Arrestens Bedkommende, vil deraf, overeensstemmende med Rettens Dom af 2den Februar d. A., efter hans Formening, fremdeles følge, at Sagen bliver i sin Heelhed at afvise.

Da der nu maa gives Indstævnte Medhold i, at Betingelsen for, at Arrestforretningen, i Medfør af de citerede Lovbestemmelser, kan paaanses uden Opvejsningsbevilling, er, at en Paatale af samme allerede tidligere og inden Udløbet af fatalia appellationis har fundet Sted, og da det, saaledes som ogsaa er udtalt i Rettens Dom af 2den Februar

b. N., ikke skjønes med Sikkerhed at kunne ublebes af den af Citanten i hiin ved bemeldte Dom afgjorte Sag brugte Procedure, at Arrestforretningen af ham var gjort til Gjenstand for Paaanke her ved Retten, saa at der ikke findes Vished for, at Betingelsen er opfyldt, vil Arrestforretningen ikke nu gylbigen kunne paaankes uden Oppejsningsbevilling, og Sagen vil derfor, i Henhold til hvad der i bemeldte Dom er statueret, i det Hele være at afvise, hvorhos Citanten, efter Indstævnetes derom neblagte Paaastand, vil have at tilsvare denne Kost og Tæring, som bestemmes til 8 Rtbl." . . .

Det skjønes ikke rettere, end at den fremlagte Dom af 4de Juni s. N. er holdt i Kraft ved de i Requisitionen ommeldte Landsloverrets- samt Hof- og Stadsrets Domme af respective 2den Februar, 27de Juli og 7de Decbr. d. N., hvilke Domme ligeledes her ere fremlagte, og da forstævnte Dom, som er udfærdiget i Actform, er forsynet med tilborlig Forskyndelsespaategning, vil Forretningen, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i Overensstemmelse med Requiringens Paaastand.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i Overensstemmelse med Requiringens Paaastand.

D a m m e.

„Proc. Alberti forbeholdt sig at lade Forretningen continuere efter nærmere Aftale med Fogden.“

Alein protesterer herimod; Requiringens kan ikke paaanke Forretningen, for den er endelig sluttet, og med denne Berettigelse, og da Udsættelsen er unødvendig og forbundet med Omkostninger for Requiringens, hvis Sagen gaar ham imod, protesterer han; derhos bemærker han, at Requiringens om kort Tid forlader Byen.

Alberti vedbliver sin Begjæring om Udsættelse indtil videre, eller til den Tid, Fogden maatte bestemme.

Da det formeentlig maa staae i en Requiringens Magt, efter Forgødtbefindende at udsætte en af ham paabegyndt Fogedforretning, vil den af Proc. Alberti under Forbehold af Continuation gjorte Begjæring om nærværende Forretnings Udsættelse være at give Medhold. Som Følge heraf, og af Parternes

yderligere Provocation til Fogden, berammes Forretningens Continuation til Onsdagen den 30te d. M. Formiddag Kl. 11½.

D a m m e.

Den 30te godtgjør Klein, at Requiriti Løsøre ere pantsatte, og henviser til tre Ejendomme udenfor Jurisdictionen; han godtgjør hans Ejendomsret ved at forevise en Kjøbecontract, en Gjenpart af en bito og en Udskrift af Pantebogen.

Fuldm. Steinthal protesterer imod, at det kan paalægges Requirenten at opsløge Requiriti faste Ejendomme udenfor den Jurisdiction, hvor han har Bopæl, og forlanger hans Person belagt med Arrest.

Klein protesterer herimod, navnlig under Paaberaabelse af 1—24—28.

Intetsteds i den danske Lovgivning, navnlig ej heller i den af Requiritus citerede Lovens Artikel, gjøres det til Pligt for en Domhaver, som i den Jurisdiction, hvor Domsældte boer, ej har fundet eller af denne er bleven anviist noget til Dækning for sin Fordring, paa Debtors Anviisning at fare Landet rundt, for at anstille Undersøgelser, om noget paa den Maade skulde være at erholde til Dommens Fuldbyrkelse, og da forit, naar det havde viist sig, at Intet havde været at realisere, eller intet Udbytte ved Realiseringen var bleven opnaaet, at kunne gjøre Brug af det i Lovens hjemlede yderligere Tvangsmiddel, personlig Arrest; hvis noget Saadant af Domsældte lovligen kunde paatvinges Domhaveren, vilde Fogedvæsenet i høj Grad blive lammet. Med Hensyn til denne Betragtning, og da Requiritus, som det skjønnes, paa en for Requirenten tilfredsstillende Maade har godtgjort, at hans herværende Løsøre ere pantsatte, og han ikke udenfor disse har givet Anviisning paa andre Gjenstande her under Jurisdictionen, hvori Dækning kunde være at erholde, vil Requirentens Paastand om at belægge Requiriti Person med Arrest være at tage til Følge, saaledes at Arresten skeer saavel for Dommens Paalydende, som for de uuder Arrestforretningen ved sondre Birk, i Dommen af 4de Juni f. A., ommeldte, paadragne Omkostninger, saavelsom for Omkostningerne ved nærværende Forretning. Med Hensyn til den af Requiritus begjærte Anstand, samt Værdien af de af ham fremlagte og foreviste Documenter, vil saaledes Intet være at paakjende.

Thi eragtes:

Requirentens Paastrand om at belægge Requisiti Person med Arrest vil være at tage til Folge.

D a m m e.

Den 2den Januar 1858 fremlægger Requisiti Fuldmægtig Hansen den nu erhvervede Oprejningsbevilling, samt Appellationsstævning af samtlige Underrettens Decreter, og paaflaer berester, da Kjendelserne ikke ere bragte i Udførelse, Forretningen standset og hævet.

Han paaflaer, at Requisitus ogsaa ejer en fast Ejendom her under Jurisdictionen, som han opgiver, og forlanger in subsidium Udfættelse til førstkommande Mandag Kl. 12 for at documentere dette.

Alberti protesterer og benægter Rigtigheden.

Povens 1—24—54 maa antages at gaae ud fra den Forudsætning, saafremt Djemedet med samme skal naaes, at Indstævningen til højere Ret alt har fundet Sted for Executionens forretningens Paabegyndelse, saaledes at Stævningen strax v. denne kan fremlægges. Da Saadant imidlertid ikke har været Tilfælde her, som sees ved at sammenholde Stævningens med Forretningens Dato, vil sammes for sildige Fremlæggelse ikke kunne have til Folge, at nærværende Forretning standses, hvorimod denne bør fortsættes i Henhold til den senest affagte Kjendelse, medmindre Requisitus stiller Requirenten betryggende Sikkerhed, enten i rede Penge, kongelige eller Nationalbankobligationer, eller ved en solid Panteobligation i en fast Ejendom.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme i Henhold til den senest affagte Kjendelse, medmindre Requisitus stiller Requirenten betryggende Sikkerhed.

D a m m e.

Den kongelige Lands- Over- samt Hof- og
 Stadsrets Dom
 den 7de Marts 1859.

Exam. jur. Sorgen Thomsen
 etc.

Gjæstgiver N. Olsen af Kjøbenhavns Vesterbroe,
 samt Kongens Foged her i Staden, Cancellieraad
 Damme.

Thi kjendes for Ret:

Underrettsdommen, saavel som den paaankede af Kongens
 Foged her i Staden, Cancellieraad Damme, hos Citanten,
 Exam. jur. Sorgen Thomsen, den 28de Decbr. 1857 paabe-
 gyndte, og den 9de Januar s. A. sluttede Executionforretning,
 samt de derunder affagte Kjendelser og Decreter bor ved Magt
 at stande.

Til Kongens Foged betaler Citanten i Processomkostninger
 10 Rdl.; iøvrigt ophæves Omkostningerne her for Retten saavel
 : Hoved- som i Continuationsfagen.

Citanten har i Continuationsfagen paaanaet de afgivne Kjendelser
 og Decreter „underkjendte, annullerede og ophævede, samt Indstævnte
 Olsen enten alene eller in solidum med Kongens Foged, bemeldte Can-
 cellieraad Damme, der er stævnet til at stande til Rette, tilplygtet at betale
 Citanten for ham paaført Tort, Tab og Creditspilde en Erstatning af
 5000 Rdl.“ m. v.

. . . „Forjaabidt Indstævnte har procederet til Afvisning af Con-
 tinuationsfagen, stottende sig paa, at Citanten ej skulde have fremlagt
 fuldstændig Actsbeskrivelse af den paaankede Fogedsforretning, idet nemlig
 tre af Indstævnte den 28de Decbr. 1857 til Fogedprotocollen producerebe
 Udskrifter af Domme, hvorved Underrettsdommen af 4de Juni 1856 tid-
 ligere er bleven afvist her fra Retten, ej ere indlemmede i Fogebecten,
 eller ved Continuationsfagens Incamination ere blevne fremlagte for
 Overretten, vil denne Paastand ikke kunne gives Medhold, da den om-
 meldte Act, selv om de nævnte Udskrifter, paa Grund af Indstævntes
 Bægring ved, efter Citantens Opforbring, at fremlægge samme, kunde
 anses fornødne under Forretningens Paaankning, i al Fald er suppleret
 ved bisnes Fremlæggelse her for Retten den 25de October sidstleden.

Continuationsfagens Realitet bliver derfor at paa kjende.

Hvad nu denne angaaer, har Citanten støttet sine berunder og navnlig imod Kongens Fogeds Kjendelse af 28de December 1857 neblagte Paa-
 staaende blandt Andet derpaa, at Underrettsdommen af 4de Juni 1856, da
 Executionen ved bemeldte Kjendelse tillagdes Fremme, havde overstaaet
 fatalis executionis, uden at Dommen formeentes at kunne ansees
 holdt i Kraft ved de ovennævnte her ved Retten affagte Overrettsdomme
 respective af 2den Februar, 27de Juli og 7de December 1857. Men
 ligesom denne Mening ej slignes velgrundet, ibet der nemlig ingen
 Hjemmel findes i den berom gjældende Lovgivning, navnlig Frb. 17de Mai
 1690, 20de Marts 1795 og 18de Marts 1796 til at statuere, at den ind-
 anlede Dom ikke ved bispe Afviidningsdomme er holdt i Kraft, hvorhos
 det, med Hensyn til hvad Citanten ogsaa har fremhævet til Støtte for
 sig, endnu bemærkes, at det ligesaalidt kan relevere Noget i hans Favør,
 at de ommeldte tre Afviidningsdomme ikke i actmæssig Form, men kun
 som simple Udskrifter af selve Dommen bleve fremlagte ved Fogedforret-
 ningene, da ikkun de to af dem under samme forlangtes crequerede, og
 bispe kun angit Velsk af respective 20 Rdl. og 8 Rdl., saaledes kan heller
 ikke, hvad Citanten har søgt at gjøre gjældende imod de øvrige under For-
 retningen afgivne Decreter, tillægges nogen afgjørende Betydning. Sud-
 stævnte kunde saaledes ikke, som det af Citanten, med Hensyn til den 2den
 Januar affagte Kjendelse, er paaftaaet, være pligtig, forinden det
 kunde decreteres Arrest paa Citantens Person, at forsøge, om det kunde
 erholdes Fuldstgjørelse i forskjellige af denne paaviste, i fremmede Juris-
 dictioner beliggende, Ejendomme, af hvilke han end ikke har godtgjort at
 være Ejer, hvorved bemærkes, at den af Citanten for denne hans Paa-
 stand paaberaabte L. 1—24—28 ej foreskriver Saabant. Heller ikke kunde
 Fogden have været berettiget til, saaledes som det fra Citantens Side er
 paaftaaet, at standse Forretningen, fordi Citanten, efter Afslgelsen af Kjæn-
 delsen af 2den Januar, producerede en Stævning til Appel af den ind-
 anlede Dom, hvad han maatte have iværksat ved Fogedforretningens Be-
 gyndelse, saafremt denne derved skulde kunne standses. Det Resultat, som
 Fogden statuerede i sin Kjendelse af 9de Januar, maa derfor billiges,
 saavel som og, at han, som Betingelse for ikke at decretere personlig
 Arrest paa Citanten, forbrede Sikkerhed i Effeeter af den i Kjendelsen
 ommeldte Art, og at Arrest omsider blev ankyndt paa Citantens Person,
 da slig Sikkerhed ej stillees." . . .

1858. 6te Februar.

Tsenkræmmer Tbsen
ctr.

Karetmager Borgefen.

Requifitus forevifer „en Contract paa flemplet Papir af 1fte Klasse Nr. 1, dateret 1fte Februar 1856.“ ifølge hvilken de hos ham berøende Menbler og Effecter ere lejede af Bogumand Anderfen.

Proc. Beyer ved Guldm. Torp benægter Rigtigheden og Ægtheden deraf og specielt Identiteten af Menblerne.

Den originale Contract udleveres ikke, fordi den tilhører Bogumand Anderfen, hvorimod en af den fungerende Assistent confereret ligestyende Gjenpart medfølger Protocollen.

Med den her under Forretningen fremlagte med den originale Lejecontract confererede Gjenpart er, hvorvel samme vækker nogen Formodning, dog mod Requirentens Benægtelse intet tilstrækkeligt Beviis tilvejebragt, for at de udlagte Effecter ere lejede. Hans Paaftand om at erholde samme udleverede vil derfor være at tage til Folge, dog paa det Vilkaar, at han stiller i Deposito 100 Rdl., eller et lignende Beløb i Kongelige eller Bankobligationer.

Thi eragtes:

Requirentens Paaftand om at erholde de udlagte Effecter udleverede, vil være at give Medhold, under den Betingelse, at han for Forretningens Folger stiller et Depositum af 100 Rdl.

Damme.

Ikke appelleret.

Befel 267 Nbl.

1858. 12te Februar.

Kjobmand L. Buchvaldt
ctr.

Fhv. Kjobmand H. Bjerring.

I Reqvisti Graværelse tager Proc. Alberti hans Hovedbog, som han „fremlagde her til Protocollen til Actens Følge“, og forlanger Bogen udleveret.

Efter auktynkt „Arrest og Vefslag“ beri sender den fungerende Assistent, med Hensyn til Paastanden om Ubleveringen, Protocollen til Sjenbelse.

Den ommeldte Hovedbog vil efter Reqvirentens Paaftand være at udlevere ham.

Damme.

Forliget.

Dom 50 Nbl.

1858. 20de Februar.

Commissionair Fogh
ctr.

Vertshuusholder Petersen.

Reqvisti Son, Politibetjent Petersen erklærer at være Ejer af Nr. 1 og 2 af de anførte Effecter og protesterer mod Ublæg beri; han fremlægger sin Copie af Lejecontracten om Lejligheden.

Reqvirenten modfiger Rigtigheden og forlanger Execution under Paaæraabelse af D. L. 1—24—27.

Da det sees af den af Comparenten Petersen producerede Lejecontract, at denne er Lejeren af den Lejlighed, hvori de paaviste Gjenstande befinde sig, vil Formodningen være for Rigtigheden af hans Paaftand, at de to forstnavnte Nummere ere ham tilhørende, hvori deskaarsag ingen Execution vil være at foretage.

Thi eragtes:

Forfaavidt de to forstnævnte Gjenstande angaaer, som af Requirenten ere paaviste, da vil ingen Execution deri være at foretage.

Damme.

Forfigt.

Betel 120 Rbl.

1858. 26de Februar.

Commissionair C. F. Balso
ctr.

Th. Henningsen.

Requiritus erklærer, at han ikke er juridisk forpligtet til at betale Beløbet, da han endnu ej er fuldmægtig og fremlægger en Døbeattest, ifølge hvilken han er født den 9de Mai 1855.

Den requirerede Arrest vil ej være at foretage.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 25 Rbl.

1858. 24de Marts.

Sadelmager J. B. Christensen
ctr.

Brændeviinsbrænder N. Meyer.

Requiritus bemærker at hans Bøe er pantsat for 14000 Rbl., og at der ligeledes er gjort Execution deri flere Gange.

Proc. Beyer erkjender ikke Rigtigheden.

Requiritus kan ikke i Tjeblikket producere Beviis.

Da der under det Protocolten Tilførte Intet findes, som kan bestyrke Requiriti Angivende om, at de specificerede Gjenstande deels ere pantsatte, deels udlagte, vil Requirentens Paa-

stand om at erholde disse Gjenstande udleverede, være at tage til Folge, dog under Forbehold af Enhvers lovlige Ret.

Thi eragtes:

De her under Forretningen beskrevne Gjenstande ville, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at udlevere Re-
quirenten.

Damme.

Forligt.

Beret 2000 Rbl.

1858. 25de Marts.

Handelshuset Brøndsted & Co.

ctr.

Handelsagent N. Chr. Fischer.

Requisitus fremlægger Protectorium af 31te October s. A., og gjør gjældende, at han ikke var tilstede, da det eventuelle Arrestdecret blev nedlagt den 26de Octbr. s. A., og at Protectoriet netop lyder, „at han som af Frygt for sine Creditors Oversalb er undvægen“ osv., maa igjen komme tilstede og være befriet for personlig Hestelse.

Proc. Meyer ved Fuldm. Hindenburg bemærker, at Requisitus har været i Byen efter den 26de Octbr., da han den 30te har underskrevet Falliterklæringen.

Requisitus erklærer, at ikke han, men hans Svigerfader, som dertil var bemyndiget, har underskrevet for ham.

Det skjønnes ikke, at et en Fallent meddeelt Protectorium kan betage et tidligere ham overgaaet eventuelt personligt Arrestdecret, hvis Fuldbyrkelse han kun ved at forstikke sig, har vidst at forhindre, sin Kraft; som Folge heraf vil Requirentens Paa-
stand om at erholde sit Decret af 26de October s. A. fuld-
byrdet ved Requisite Indsættelse i Gjeldsfangsel, være at give
Medhold.

Thi eragtes:

Requirentens Paastand om at erholde det, Requisitus under

26de October f. A. overgaaede Arrestdecret fuldbyrdet ved hans Indsættelse i Gjeldsfængsel, vil være at tage til Folge.

Damme.

Ikke appelleret.

To Domme 100 Rbl.

1858. 29de April.

N. Liebmann

ctr.

Capelmusicus C. Bjerregaard.

Requiriti Hustrue fremlægger tinglæst Udskrift af Elitestcommissions Protocol, hvorefter Etatsraad Normann ved Session den 12te Martz 1855 har erholdt samtlige i Requiriti Fallitboe registrerede Effecter overdraget til Ejendom.

Proc. Beyer bemærker hertil, at Normann er bød og hans Boe sluttet, uden at de i den fremlagte Udskrift ommeldte Effecter have været reklamerede, han fremlægger en Udskrift (af Boet), hvorefter Fru Normann til Skifteretten har paavist Alt og tilføjet, at hun forøvrigt ikke idste at paavise mere; heriblandt findes ikke de herværende Effecter.

Comparantinden begjærer Udsættelse til forstkommende Løvedag, for at hendes Mand eller Søn kan komme tilstede og imødegaae Beyer.

Beyer protesterer derimod.

Den af Requiriti Hustrue begjærte Udsættelse vil efter Omstændighederne være at give til forstkommende Løvedag Kl. 2 Eftermiddag.

Damme.

Forlig 50 Rbl.

1858. 5te Mai.

Commissioinaire Fogh

ctr.

Ejendomsbhandler Chr. Bugge.

Requiritus erklærer, at hans Creditor er Maler Goldschmidt, for hvem Requiriten stulde indtræve Fordringen, og derfor haube faaet en

Transport pro forma, medens han, Requisiteus, senere havde betalt Goldschmidt 15 Rdl. i Udbrag paa Forliget. Han foreviser Lejecontract for at alle Meublerne ere lejede.

Requivalenten benægter Rigtigheden og saacr Udlæg, men begjærer, da han „anseer det for tvivlsomt, hvorvidt han kan borttage Effecterne“, paa Grund af Lejecontracten, tillige personlig Arrest.

Den af Requisiteus gjorte Indsigelse mod Requivalentens Competence til at indkræve og oppebære Forligets hele paa-lydende Summa, kan efter Omstændighederne ikke tages i Betragtning. Betræffende dernæst Requivalentens Paaastand om personlig Arrest, da vil samme, eftersom han alt har erholdt Udlæg for sin Fordring i Losøre, ikke kunne tages til Folge.

Damme.

Ikke appelleret.

Bægel 500 Rdl.

1858. 12te Mai.

E. N. Kolling
ctr.

Hotelejer N. Sorgenfen.

Requisiteus protesterer, fordi Bæglen, som udstedt den 8de Februar for tre Maaneder, ikke er forsalben til Betaling for den 16de dennes.

Proc. Beyer bemærker, at Bæglen har Paaategning om at være forsalben den 16de f. M., „hvoraf man formeentlig maa slutte“, at Parterne have været enige om denne Forjaldtid, ligesom han ogsaa gjør gjældende, at Notarius ikke kunde antages at have villet protestere Bæglen, saafremt den ikke skulde anses at være lovlig forsalben.

Da saavel Bæglen Context, som sammes Gjenpart i Notarialprotesten, aabenbart lyder paa 3 Maaneder fra 8de Febr. sidstleden at regne, vil der naftet nævnte Protest, foretaget den 17de f. M., for Tiden Intet være at foretage.

Thi eragtes:

Den requirerede Arrest vil for Tiden ej være at foretage.

Damme.

Ikke appelleret.

1858. 16de Juni.

Grosserer Chr. Olsen & Co.

ctr.

Klædehandler T. Lange.

Efter steet Arrest i Reqvifiti Graværelse, ogsaa i de udestaaende Forbringer, og da den fungerende Assistent ikke vil samtykke i at udløvere Bøgerne, begjærer Reqvirenten Kjendelse herfor, idet han gjør opmærksom paa, at Reqvifitus efter de fremkomne Oplysninger synes at have forfulgt sig, for at uddrage sig sine Creditorers Fordringer.

Reqvifiti Vertinde har erklæret, at Reqvifitus igaarafes var gaaet bort med den Bested, at han reiste bort for en kort Tid.

Den af Reqvirenten gjorte Paastand, om at erholde Reqvifiti Hovedbog og Journal udløveret, for at kunne fremlægge samme under Arrestens Justification, vil efter Omstændighederne være at tage til Folge, dog saaledes at der ikke formenes Reqvifitus Afgang til at conferere med samme Boger, naar han naatte finde Saadant nødvendigt.

Thi eragtes:

De under Forretningen ommeldte Hovedbøger ville efter Omstændighederne være at udløvere til Reqvirenten.

Da mee.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 19de Juli 1858.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at staae, og bør osv.
(Sagens Omkostninger skædesløst).

Substævnte er ikke mødt under Sagen.

Bæxel 100 Rdl.

1858. 23de Juni (22de).

Grosserer F. Svendsen
ctr.

Fuldmægtig N. E. Sorgenfen.

Proc. Pihne for Requisition bemærker, at denne vel som Endbøssent har modtaget Anmeldelsen om at Bæxlen er protesteret, men Protesten mener han maa være uden Betydning i Relation til ham, fordi Requirerenten har ladet Bæxlen protestere i Nr. 250, som Kammerraad Beuch's opgivne Bopæl, i Henhold til Opgivende om, at Beuch ej længere boede i Jurisdictionen og at hans Opholdssted var ukendt, medens det paa Stedet blev tilljendegivet, at han var bortflyttet, og uden at Notarius var requireret til at indfinde sig paa den paa Bæxlen opgivne Bopæl. Men derefter, mener han, var det ikke givet, at Beuch ikke har været at finde eller intet Etablissement havde paa Stedet, hvorfor han protesterer i Henhold til Frd. 18de Mai 1825 § 52, 56 og 55.

Proc. Beyer for Requirerenten modsiges denne Fremstilling og oplyser, at Beuch, under en Arrestforretning hos ham den 8de f. M. personlig erkjendte at have Bopæl i Nr. 250. Da han nu ikke efter Posten indfandt sig i Gjelbsarresten og sagdes at være flyttet, blev der ved Fogden skrevet til Politiet om ham, og da dette ikke kunde finde ham, og Bæxlen er protesteret paa hans sidste Bopæl, mener han, at Bæxelforordningen er bleven opfyldt.

Pihne erklærer, at Beuch ikke er søgt, hverken hvor han boede efter Bæxlen eller hvor han boede ved dens Forfaldstid

Da Requirerenten i Skrivelse til Fogden af 26de f. M. (hvilken Skrivelse af ham var laant og fremlagt her under Forretningen) selv har angivet som Grund for hans Anmodning om ved Politiets Assistance, at erholde Kammerraad Beuch indbragt i Gjelbsarresten, at denne allerede under 8de f. M. var flyttet bort fra Stedet Nr. 250 ved Holmens Canal, uden at det vidstes hvorhen, og han desuagtet under 29de f. M. har ladet en af Kammerraad Beuch's udstedt Bæxel sammesteds protestere, under hvilken Protest der ligeledes blev erklæret, at Kammerraaden var flyttet, og han ikke senere har foretaget noget Skridt, som stod ham aabent, til Bæxelrettens Opretholdelse, navnlig efter Frd. 18 Mai 1825 § 32 in fine, vil, da den af

ham her under Forretningen fremlagte Protest ikke kan tillægges nogen Betydning, ej heller den for Requisite som Endossent af nærværende Brevet skete Anmeldelse være af nogen Virkning. Requirentens Paastand om Arrest vil saaledes ikke kunne tages til Folge.

Thi eragtes:

Den requirerede Arrest vil ej være at foretage.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 1850 Rbl.

1858. 5te Juli (29de Juni).

Levin Abrahamson

etc.

Grosserer Herman Hartvigsen.

Proc. Berggreen for Requisite bemærker, at Parterne for Dommens Forkyndelse vare blevne enige om, at hele Beløbet skulde afgjøres ved Varer leverede af Requisite, at der alt var leveret for 615 Rbl. 4 Mk. 5 Sk., og bestilt Varer for Restbeløbet, som vare sendte til Farveren. Han protesterer derfor mod Forretningen og specielt mod de Omkostninger, som ere paadragne siden Dommens Afgjelse, (Beskrivelse, Forkyndelse og Execution).

Requisite to Contoirbetjente erklære, at den saaledes givne Fremstilling er rigtig.

Proc. Delkanco ved Fuldm. Lassen benægter Nødvigheden deraf og vil kun, at der maa, som alt opgjort, afgaae 601 Rbl. 1 Mk. 6 Sk. for modtagne Varer.

Berggreen vedbliver sit, og fremlægger Requisite Copiebog, med Hensyn til en Ordre til Farveren Gullich, samt et „Brev til Requirenten“, som „godtgjør Nødvigheden af hvad (han) har anført“. Ligeledes fremlægger han Ordrebogen om de Partier, Requirenten havde bestilt til Afgjørelse af denne Forretnings Gjenstand.

Lassen protesterer imod, at der tages Hensyn til disse Bøger, dels fordi de ere maculerede, dels fordi den Omstændighed, at Varer vare requirerede, intet Beviis er for, at de vare leverede. Steberne i Copiebogen havde ingen Datum, og deraf kan Intet udledes; det kunde ikke gavne Requirenten at Varerne laae hos Gullich til Farvning.

Skjondt der ved de af Requisite Contoirbetjente afgivne Forklaringer, samt de af ham producereede Boger er tilvejebragt nogen Formodning om, at Restbeløbet af den fremlagte Doms Paalydende kan have været tilfigtet afgjort paa den af Requisite omsforklarede Maade, vil der dog, mod Requirentens Benægtelse, under nærværende Forretning ikke kunne tages Hensyn til samme. Den begjærede Execution vil derfor være at afholde saavel for Dommens Paalydende med Fradrag af det Beløb, som af Requirenten er erkjendt at være erlagt, som ogsaa for de Omkostninger, den fremlagte Doms Beskrivelse paa stemplet Papir og nærværende Forretning andrage.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at foretage for Dommens Paalydende med Fradrag af det, som deraf er erkjendt at være betalt, saavelsom for Dommens skadesløse Omkostninger, deriblandt for sammes Beskrivelse paa stemplet Papir og nærværende Forretnings Bekostning.

Damme.

Ikke appelleret.

Arrest efter Pl. 50te Novbr. 1821.
33000 Rbl.

1858. 3die August.

Handelskøbmandet Smith & le Maire
ctr.

Handelskøbmandet J. P. Suhr & Søn.

Nogle Assurance-selskaber forlange for at have beløst Skibets Bjergning m. m. efter Regning, Arrest i det Beløb, med hvilket Requisite sidder inde for Capitain Vincent, og som denne ved Sorets Dom er dømt at betale Skibets Fører Capitain Ugan.

Requisite anerkjender ikke, at disse Selskaber have forstrakt de opgivne Omkostninger ligesaa lidt som at Soretsagen er ført efter deres Foranstaltning, saa at de ikke kunne have noget retlig Krav paa den Sum, som Vincent er pligtig at betale Ugan.

Proc. Delbanco mener, at de fremlagte Documenter godtgjøre dette.

Consul Suhr kan ikke anerkjende, at nogen saadan Erkjendelse kan udledes deraf.

Den requirerede Forretning vil under Forbehold af Enhvers
 lovlige Ret være at fremme efter Requirentens Paastand.

D a m m e.

Hævet under Justificationsagen som forsligt.

Regel 93 Rbl.

1858. 27de August (26de).

Grosserer S. K. Olsen

ctr.

Glarimester Best.

Requiriti Hustrue fremlægger en den 9de dennes udsedt Lægeattest, hvoraf fremgaaer, at Requiritus lider af Hjernesygdom, der gjør det nødvendigt for ham at bevæge sig stadig i fri Luft, og protesterer derfor imod at hans Person belægges med Arrest.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup exciperer derimod og forbrer Kongens Fogeds Kjenndelse.

Da der er draget Omfarg for at Fanger i den hervarende Gjeldsarrest i Sygdoms Tilfælde nyde tilbørligt Lægetilsyn, skjønnes ikke den af Requiritus fremlagte Lægeattest at kunne afgive nogen Hindring for det begjærte Arrestdecret's Fuldbyrkelse.

Thi eragtes:

Det begjærte Arrestdecret paa Requiriti Person vil være at fuldbyrde efter Requirentens Paastand.

D a m m e.

Hof- og Stadsrettens Dom
 den 20de September 1858.

Thi kjendes for Ret:

Den paastavnte hos Indstavnte, Glarimester C. F. Best, den 26de og 27de f. M. foretagne Arrestforretning bør som lovligen gjort og forfulgt ved Magt at stande.

Indstævnte — bor derhos osv. —
(Processens Omkostninger skædesloft.)

Indstævnte er ikke mødt under Sagen.

Regel 99 Rbl. 5 Mf.

1858. 7de September (6tc).

Commissionair Fogh

ctr.

Muurmester Madsen.

Requisitus protesterer imod at kunne belægges med personlig Arrest som Lieutenant ved Brandcorpslet, „sør Tillæbelse var givet af Corpslets Chef,“ og fremlægger den Skrivelse, hvorved hans Ubværelse communiceres ham.

Den personlige Arrestfrihed, Frd. 24de Februar 1734 med flere Anordninger tilstede de i virkelig Tjeneste staaende Officerer, kan, som en Undtagelse fra Lovens almindelige Regel, ikke udvides til Officerer af Brandcorpslet, ligesaa lidt som det Bud, Frd. 10de Decbr. 1790 indeholder, kan, ihvor hensigtsmæssigt end Saadant kunde være (navulig naar henføres til Bestemmelserne i Frd. 1ste Mai 1818 § 16 ff.) her finde Anvendelse. Den requirerede personlige Arrest vil derfor være at foretage i Fenhold til Requirerentens Paastand.

Thi eragtes:

Den requirerede Arrest vil være at foretage.

D a m m e.

3fte appelleret.

Førlig 1550 Nbl.

1858. 18de September

Sagforersuldm. Ronnerup
ctr.

Vinhandler S. Christensen.

Snedkervend Capito fremlægger en under 10de April d. N. afflutet Rejecontract og foreviser en Dwittering af samme Dag, hvorefter han har betalt 340 Nbl. for Membrerne, samt bemærker, at han samme Dag ublejede dem til Requisitus efter at have kjøbt dem af ham.

Da Førliget, hvorefter nærværende Forretning foretages, befindes tinglæst under 1ste Marts d. N., vil den af Requisitus under 10de April næstefter foretagne Afhændelse af sine Rosore ifølge Lovgivningen være at ansee som uguldig. Den af Hr. Capito fremlagte Rejecontract, hvis Gjenstande, naar henføres til den af ham producerede Dwittering, maae være de samme, som han under 10de April har kjøbt af Requisitus, vil saaledes ikke kunne være til Hindrer for, at de udlagte Rosore blive Requirenten overleverede.

Thi eragtes:

De udlagte Rosore ville være at overlevere til Requirenten.

D a m m e.

Alle appelleret.

Udsættelse.

1858. 28de September.

Smedemeester Fogersen
ctr.

J. B. Møgel.

Requisitus protesterer, idet han gjør opmærksom paa, at den fremlagte Rejecontract kun indeholder den Bestemmelse, at han i Mangel af Betaling eller Misligholdelse skulde flytte uden Opsigelse, men ikke at han skulde flytte strax. Han formener derfor, at han ikke er forpligtet til at flytte før Flyttebagen.

Den Bestemmelse i den fremlagte Lejecontract, i hvis Folge Requisite er pligtig til uden Opsigelse at fraklytte Lejligheden, naar den betingede Leje ikke erlægges til den i Contracten fastsatte Tid, skjønes at maatte forstaaes i Overeensstemmelse med den af ham til Protocolten givne Fortolkning. Hans Protest mod Udsættelse vil desaarfsag være at tage til Folge.

Thi eragtes:

Den requirerede Udsættelse vil for Tiden ikke være at fremme.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Førlig 2276 Nbl.

1858. 30te October.

Petersen, Møller & Hoppe
ctr.

Skibscapitain H. Jensen.

Paa Requisite Begne var tillige mødt Proc. Desbanco.

Requisite fremlægger en Regning af 28de d. M. med to Hefter Bilag, ifølge hvilken han har udlagt for Skibet mere end han har oppebaaret paa Reisen 129 Nbl. 2 Mk. 1 Sk., i Captal tilkom ham 18 Nbl. 2 Mk. 14 Sk., og i Hyre og Wage til sig og Mandskab 510 Nbl. 3 Mk. 1 Sk.

Han paaftaaer de 510 Nbl. 3 Mk. 1 Sk. udredebe forlods af Auctionsprovenuet for Skibet, den øvrige Forbring lige med Dobmeriforbringen pro rata.

Proc. Hansteen vil idag aflsare og udbetale Hyre, men protesterer iøvrigt mod Forbringen, da Skipperen selv er Medbrøder for Halsparten, og Captal ikke er stipuleret i Comossementet; der vil derimod blive ham udbetalt en Gratification.

Requisite antager Tilbudet om Hyren og Gratificationen, men mener iøvrigt at have Ret, nauseet at han er Medbrøder, og at Captal tilkommer ham, nauseet at den ikke er betinget.

I det Fogden maa bifalde den af Requisite givne Fortolkning af Frd. 28de Decbr. 1792, vil den begjærede Execution være at foretage med den Indstrækning, som Skibsfolkene

bedre og Skipperens lige Ret med Bodmericreditors, betinger. Da derhos Reqvifiti her fremlagte Regning er ledsaget af de behørigte Bilag til enhver af Regningens Udgiftsposter, vil Forordningen være for sammes Rigtighed. Det stjønes derfor ikke rettere, end at den af Reqvifitus paastaede Sum 458 Rdl. 2 Mk. forlods bor udredes af Auctionsprovencuet paa den af Proc. Delbanco angivne Maade.

Thi cragtes:

Den requirerede Execution vil være at foretage, dog med den Indskrænkning at det ommeldte Beløb forlods af Auctionsprovencuet udredes som oven anført.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Dom 1000 Rdl.

1858. 3die November.

J. Kaufmann
ctr.

Brændeviinsbrænder J. N. Grotrrup.

Proc. Jørgensen ved Fuldm. Koppel erhøber Ublæg i Reqvifiti faste Ejendomme. Reqvifitus er Gjelbsarrestant før Dommen efter den ved Dommen paafjendte Bregel. Det hedder nu: „Paa Grund af det nedlagte Decret begjærede derpaa Fuldm. Koppel den paa Reqvifiti Person nedlagte Arrest hævet under Forbehold af hans Mandants Ret til senere, dersom han maatte ønske det, at belægge Reqvifiti Person med Arrest for den resterende Tid.“

Reqvifitus protesterer mod dette Forbehold.

- (Efter Kjendelsen frasælber Koppel sin Begjæring.)

Det stjønes ikke rettere end at den af Reqvifitus gjorde Protest maa gives Medhold, og at det saaledes ikke kan tilstedes en Arrestimpetrant, uden den Arresteredes Samtykke, at løslade ham den ene Dag og atter indsætte ham den anden, medmindre han, som anført, deri samtykker.

D a m m e.

Politirefolution 2 Rdl.

1858. 13de November.

Cand. phil. Nars.

Requiritus erklærede „at han ikke kunde erkjende den affagte Resolution for lovlig,“ da han ubtrykkelig havde begjært den i samme ommeldte Sag henviist til Afgjørelse ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, og forlangte Stjendelse.

Den requirerede Forretning vil under Forbehold af Requiriti Det være at fremme.

D a m m e.

Bægel og Coutocourant c. 15000 Rdl.

1858. 19de November (18de).

Procurator Kraft som Mandatarius for Aalborg
Sparcasje
ctr.

Oberstlieutenant, est. Ræmner D. Borgen.

Proc. Alberti fremlægger for Requiritus Erklæringer fra Stiftecommissarierne i hans Fallitboe og fra hans Procurist, Bogholber og Handelscontorist, i Henhold til hvilke han formener det godtgjort, at Requiriti Fallit er foranlediget ved den i Slutningen af forrige og langt ind i nærværende Aar herkende Peuge- og Handelscrijs; han paastaar ham derfor efter § 5 i Frb. af 28de October 1702 fritaget for personlig Arrest.

Proc. Krafts Fuldmægtig Salomonsen fremlægger en Status, opgivet i en Samling i Voet, hvorefter Requiritus, selv om alle Activer gik ind, har en Underballance af 61,666 Rdl. Han mener derfor, at denne Gjeld maa være paadraget længere Tid tilbage og exciperer imod Albertis Paastand.

Alberti fremlægger en „Oversigt“ fra samme Stiftesamling, og anstaaer derefter Voets Activer til at evaluere omtrent 150,000 Rdl., medens han erklærer, at det ubtrykkelig i Stiftesamlingen er anført, at den af Requiritus for hans egen Regning listede Gjeld kun kan anbrage c. 148,000 Rdl., saa at Underballancen før Crisen har været en Ubetydelighed. Endelig fremlægger han en Rægentest fra Professor Dahlerup

med en Paategning af Dags Dato og protesterer in subsidium i Hensigt dertil mod personlig Arrest.

Salomonien bemærker, at deraf fremgaar kun, at Requiritus som en aldrende Mand muligt vilde kunne lide under en eventuel Gjelds arrest, hvilket han ikke mener bør hjemle ham fritagelse, og protesterer desuden mod Attesten som given af en „Sundslæge“, idet han mener, at det er Retsspraxis, at fritagelse for personlig Arrest kun kan undgaaes ved Attest fra Stadsphysicus.

Skjondt det af Requiritus her under Forretningen Producerede vækker nogen Formodning om, at ej heller han har været uberørt af den stedsfundne almindelige Pengecrisis og de deraf opstaaede Fallitter, skjønes der dog ikke fra hans Side, hvem Beviisbyrden utvivlsomt paaligger, at være tilvejebragt et saadant Beviis for, at de saavel subjective, som objective Betingelser, § 5 i Frd. 28de Octbr. 1702 statuerer for sammes Anvendelse in casu ere tilstede, at Fogden tør nægte den paa hans Person requirerede Arrest, og det saameget mindre, som det af den over hans Boes Activa og Passiva fremlagte Status, der her i alt Fald maa tillægges en ikke ringe Betydning, skjønes at fremgaae, at hans Fallit maa have sin Oprindelse fra et Tidspunct, som ligger længere tilbage end den ommeldte Crisis.

Betræffende Attester i Almindelighed over Nogens Helbredstilstand, da kunne disse i Reglen ingensinde være til Hindring for at et personligt Arrestdecret affiges over den Paagjeldende, hvorimod Sygdommens Bestaafenhed nok i enkelte Tilfælde, efter Omstændighederne, for en Tid kan bevirke Standsning i Decretets Fuldbyrkelse ved fængsling Indsættelse. Hvad in specie den her fremlagte Attest angaaer, da skjønes imidlertid de i samme specificerede Tilfælde, navnlig naar hensees til at Requiritus personlig har overvaret Forretningen, ikke at være af en saadan Bestaafenhed, at Fogden i Betragtning af samme tør driste sig til at fravige Requiritens Hovedpaastand, og saaledes nægte den requirerede Arrest fuldbyrdet, saa meget mindre, som der i det herværende Gjeldsfængsel ved tilbørligt Ragetilsyn er draget særlig Omforg for de Paagjeldendes Helbredstilstand.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Færdhold til Requirentens Hovedpaastand.

Damme.

Efter Kjendelsen forlanger Alberti Forretningen udsat, for at erbreve en Udskrift af Kjendelsen og ved Hjælp af denne gjenem Vicepolitibirec- teuren at erbreve Stadsphysici Erklæring.

Salomonsen protesterer.

Uf Fogden blev eragtet, at den begjærede Udsættelse ikke kunde gives.

Damme.

Ikke appelleret.

Stat.

1858. 13de December.

Munrsvend Nielsen.

Proc. Sbsen erklærer, at der var afsættet Requiritus en højere Sum, end han var pligtig at betale. Ejendommen ligger nd til privat Vej, men er sat i sub Forhudsstat efter Frd. 1ste Octbr. 1802 § 29. Requiritus er villig til at betale, hvad der maatte opgives som beregnet for Baghuds. Ligeledes var der beregnet Stat af Dvistslejlighederne, magtet disse ikke have det lovbestemte Areal. Han protesterer derfor mod Forretningen.

Proc. Hansteen møder for Magistraten og paaberaber kun Frd. 2den Juni 1850 § 6.

Sbsen mener, at denne Frd. ikke kan forhindre Procedure under Udsættningen. „Sagen stod forovrigt, da Frd. 2den Juni 1850 emauerede, heelt anderledes, end den staaer nu, thi dengang kunde Domstolene ikke afgjøre, hvorvidt Dvigheden havde overskredet dens Competence, medens denne Ret nu udtrykkelig er hjemlet Domstolene, og Fogden maa saaledes utvivlsomt være berettiget og forpligtet til at afgjøre“ Spørgsmaalet.

Den requirerede Forretning vil efter Omstændighederne være at fremme, dog under Reservation af Requiriti Ret, saafremt det syldestgjorende maatte kunne oplyses, at de Betingelser,

Lovgivningen opstiller for de omkvæstionerede Skatters Forholdse, ikke have været tilfede.

D a m m e.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 7de November 1859.

Muursvend Nielsen
ctr.

Kjøbenhavns Magistrat og Indenrigsministeren.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

. . . „Retten maa med de Indstævnte være enig i, at denne Sag ikke henhører under juridicel Afgjørelse. Spørgsmaalet angaaer nemlig efter Stævningen deels om Ejendommen, hvis Bestaaenbed som bygningssagstpligtig overhovedet i Madsør af Frd. 1ste Octbr. 1802 ikke er bestridt, paa Grund af Frds § 51 jfr. § 29 bør beskattes i ringere Grad, nemlig som Bag- eller Sidehus, deels om en mindre Deel af Bygningen i Henhold til Frds § 51 in sine bør være undtagen fra Beskatning; og da det nu efter Frds § 45 tilkommer de administrative Autoriteter „i Overensstemmelse med de foran“, d. e. i Frds foregaaende Deel, altsaa ogsaa i dens § 29 og 51 anførte Regler, at bedømme de afgiftpligtige Ejendommers Bestaaenbed og Værdi, og derefter at ansætte og beregne hver enkelt Afgift, maa det heraf blive en Følge, saavel at den af Indenrigsministeriet ved Skrivelse til Kjøbenhavns Magistrat af 18de Decbr. 1857 givne Resolution, hvorefter den Deel af Citantens Ejendom, som vender ud mod Blaagaards Murergade, fra 1ste Januar 1858 skulde ansættes til Forbundsstat, som den af Magistraten forfattede Beregning, hvorefter ingen Deel af Ejendommen er undtagen fra Afgift, ligge indenfor Grænsen af den de Indstævnte ved Frd. auviste Lovmyndighed, og at de i saa Henseende truffne Foranstaltninger derfor ikke kunne forandres af nærværende Ret. Vel har Citanten formænt, at om det end maatte antages, at Ejendommens Ansættelse til Bygningsafgift og dennes Beregning er en reen administrativ Handling, dette dog ikke kan statueres om de paastævnte kommunale Skatter, der beregnes af Magistraten, og at Sagen, ialtsald med Hensyn til bidse, for Magistratens Vedkommende, burde fremmes i Realiteten; men heri vil allerede af den Grund Intet afgjørende kunne søges, at bidse Skatter skulde beregnes efter den for Bygningsafgiften etablerede Norm, hvis Efterlevelse

Magistraten ikke kan modsætte sig eller forandre efter en herfra mulig afvigende Judiciel Afgjørelse. Da der nu paa Grund af det Ovenansførte ikke heller i Frd. 2den Juni 1850 § 6, saaledes som Citanten har forment, havet Hjemmel til at faae den paaanførte Udpantning undergivet Retten's Prøvelse, bliver Sagen ex officio at afvise, og som Følge heraf kan der ikke tilkjendes Kjøbenhavn's Magistrat den paaanførte Kost og Løring, ligesom der ej heller efter Sagens Udfald kan tillægges den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Blechingberg, Salair hos Citanten". . . .

Forlig 20000 Rbl.

1858. 31te December.

Skiftecommissarierne i Fru Zahrtmann's Voe
ctr.

Proprietair M. M. Møller.

Requiritus erklærede ved Skjøde at have overdraget den pantsatte Ejendom til Hr. D. S. Jacobsen.

Denne er tilføje og erklærer, at der imellem ham og afsøde Creditrix er truffet Arrangement, hvorved Forliget er bortfaldet.

Proc. Meyer ved Fuldm. Hindenburg benægter dette.

Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Danne.

Ikke appelleret.

Huueleje 115 Rbl.

1859. 10de Juni (8de).

Urtekrammer Jacob Ramlau

ctr.

Skredder Bienecke.

Requiritus erklærer at have i 3½ Aar fungeret som Vicevert, hvorfor der tilkommer ham 105 Rbl., nemlig 15 Rbl. om Halvaaret.

Proc. Isfen paastaar, at Requiritus kun det sidste Halvaar har været antaget som Vicevert, og derfor er afdraget 15 Rbl. i Forbringen.

Requisitus indrømmer, at det saa kun er 3 Kar, han foruden dette har boet her, men ogsaa fungeret som Vicevert, hvorfor han „forventer“ samme Betaling, som er tilstaaet for det sidste Halvaar.

Da Requisitus ikke har produceret Beviis for de af ham prætenderede Contrafordringer, vil Forretningen være at fremme i Henhold til Requisitionen.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Henhold til Requisitionen.

D a m m e.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de August 1859.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bor, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bor osv.

(Sagens og Arrestforretningens Omkostninger skadesløst).

. . . „Da Substævnte er mødt og ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Sagsmaalet, idet han kun er fremkommen med et Forligstilbud, som Citanten har forkastet, vil der være at give Dom efter Paastanden.“ . . .

Forlig 50 Rdl.

1859. 21de Juli (20de).

Fuldmægtig Müller
ctr.

Particulier E. C. Raimann.

Proc. Beyer for Requisitus erklærer, at der i Forliget er stipuleret, at de 500 Rdl., hvorfor han havde modtaget Obligationer af Saurbrey, skulde afdrages i hver Termin med 25 Rdl., og da Requisitus ikke i Juni Termin er godtgjort disse 25 Rdl., mener han at maatte afdrage dem i Forbringen. Requisitus har vel paa Forliget tilkjendegivet at være fyldestgjort for hvad han havde at fordrø efter samme, men dette kan ikkun forstaaes at gjælde for eller indtil det Tidspunct, for hvilket Er-

Kæringen er afgivet, men ikke for Eftertiden. Han søger at paavise, at Saurbrey og Requirenten maa anses her for en og samme Person.

Proc. Meier ved Fuldm. Hindenburg henviser kun til Paategningen paa Forliget og modsiger, at denne kan fortolkes som af Beyer anført.

Da den af Requisitus paa det fremlagte Forlig tegnede Dwittering skjønnes at omfatte hele Forligets Gjenstand, forsaavidt noget derefter tilkommer ham, og denne ample Betydning ikke kan anses svækket ved de af ham anførte Omstændigheder, hvis Rigtighed af Requirenten ere benægtede, vil dennes Paa-stand om Forretningens Fremme være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Henhold til den nedlagte Paa-stand.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Forlig 170 Rdl.

1859. 29de Juli.

Skrædermester Reiter
ctt.

Skomagermester J. Bærensen.

Tømrer Barth blev antruffet og erklærede, at de tilsebevarende Effecter vare tilskrevne ham den 21de Juni d. A.

Proc. Berggreen ved Fuldm. Nyblærk faaer Udlæg.

Barth protesterer mod Ubleveringen.

Da der ikke er produceret noget som helst Beviis for, at de udlagte Effecter ere nogen anden end Requisitus tilhørende, altsaa ej heller Comparenten Barth, vil den begjærede Overleverelse af disse Effecter være at foretage i Henhold til Requirentens Paa-stand, dog under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Dom og Skjønnsforretning 1200 Rdl.
1859. 6te August.

Urtekræmmer H. P. Hagelberg
ctv.

Gartner Niels Mogelberg.

Proc. Larsen bemærker, at Erstatningen efter Dommens Præmisser er tilkjendt i Henhold til L. 5—3—31 sidste Punctum, og da samme kun tilsigter Nettoprovennet, og der efter Dverfskjønnsforretningen intet saadant vilde have været, naar Skatter osv. skulde udredes, saa kan Requirenten kun tilkomme i Proecessomkostninger 50 Rdl., som han er villig til at betale. In subsidium paastaar han, at der i Erstatningen bør afgaae 500 Rdl., hvortil Dverfskjønsmændene have anslaaet Skatter m. v.

Proc. Olsen holder sig i det Væsentlige til, at Skjønsmændene have fastsat, at det ved Dommen ommeldte Beløb kan bestemmes til 1200 Rdl.

Requiriti Indsigelser mod nærværende Forretnings Fremme, saaledes som den af Requirenten er paastaet, stotter han deels paa sin Fortolkning af Lovens 5—3—31, og nedlægger i saa Henseende den principale Paastand, at der kun tilstaaes Requirenten Nettoprovennet af den omkvæstionerede Ejendom for eet Aar, deels paa Indholdet af den fremlagte Dverfskjønnsforretning, idet han, da Skjønsmændene deri omtale de paa Ejendommen hvilende Byrder og ansatte samme til 500 Rdl., subsidialiter paastaar, at disse maae afgaae i den af dem ansatte Erstatningssum 1200 Rdl. Hvad imidlertid den nævnte Artikels isolerede Fortolkning, endog sammes mulige Rigtighed antaget, betræffer, da er den i og for sig ikke tilstrækkelig til Spørgsmaalets Løsning in casu, men kan kun komme i Betragtning i Forbindelse med den i Henhold til Dommen foretagne Skjønnsforretning. Denne af sagkyndige Mænd foretagne og senere afhjemlede Forretning maa, med Hensyn til Gjenstanden for samme, deels i og for sig, deels som et Supplement til Dommen, i sine Bestemmelser være bindende ligeoverfor Fogden, altsaa i Relation til ham have en endelig Doms Virkning, og kun sammes Fortolkning, forsaavidt den giver Anledning dertil, være Gjenstand for Fogdens Virksomhed. Men det er saa langt fra, at Indholdet af bemeldte Forretning i nogenformhelt Maade

samstemmer med Requisiti principale Paastand, at det, Indholdet, endog, idet Skjønsmændene ved Ansættelsen af de Ejendommen paahvilende aarlige Byrder, ere komne til det Resultat, at disse ikke kunne fradrages den fastsatte Erstatningssum af 1200 Rdl., i høj Grad svækker, istedetfor at bestyrke, det Argument, som Requisitus derfra har villet hente for sin subsidiaire Paastand. Som Folge af det Ovenstaaende vil den requirerede Forretning være at foretage i Henhold til Requirentens Paastand.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme i Henhold til Requirentens Paastand.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Stat.

1859. 29de August (24de).

Gjæstgiver Fiedler.

Proc. Winther fremlægger for Requisitus fire Stattebilletter, hvorefter denne har betalt den ham i Mæret 1858 paaligende Næringsstat, fem Portioner, medens Magistraten nu, ifølge Skrivelse af 15de Juni d. A., afkræver ham 150 Portioner, der, som de af Nødemesteren fremlagte Stattebilletter udvise, ikke ere paaligende ham, men Hotel Phoenix, som han ikke ejer, imod at godtgjøre deri det betalte Beløb for de fem Portioner. Han protesterer imod Forretningens Fremme.

Den requirerede Forretning vil under Forbehold af Requisiti Net være at fremme.

D a m m e.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 16de April 1860.

Gjæstgiver Fiedler af Hotel Phoenix her i Staden
ctr.

Kjøbenhavns Magistret.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Kjendelse og Executionsforsretning bør ved Magt at stande, og bør de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistret, for Tiltale af Citanten, Gjæstgiver Fiedler af Hotel Phoenix her i Staden, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

(Citanten har i Erstatning forbret 10,000 Rdl.)

. . . „De Indstævnte have principaliter paastaet Sagen afviiist og sig tillagt Kost og Tæring, deels fordi Citanten ikke har gjort sine Erindringer mod den omhandlede Forbring gjælden ved et saabant Sogsmaal som Forordningen 2den Juni 1850 omhandler, samt inden den foreskrevne Frist af 8 Alger, deels fordi Domstolene formeentligen skulde være kompetente til at afgjøre Noget, der vedkommer Næringsstatts Paalægning, hvormod Citanten med sin Anse herover burde have forholdt sig overeensstemmende med Forfristerne i Loven 14de April 1855 § 6 og 21de December 1858 § 6 ved inden de der foreskrevne Terminer at anbrage Sagen for Signingscommissionen og Subeurigsministeriet. Ingen af disse Grunde findes dog at kunne gives Medhold, thi ligesom det maa staae Citanten frit for istebetfor at anlægge et Regressogsmaal paa den Maade, hvortil Forordn. 2den Juni 1850 § 6 hjemler Udgang, ved Appel at indbringe den af Sjogden assagte Kjendelse og det derefter foretagne Udlæg og Execution til Bedømmelse her for Retten, uden at være indskrænket ved den i hiin Bestemmelse foreskrevne Tidfrist, som forøvrigt ikke af ham er overstreden, saaledes fremgaar det tydeligt af selve de paaberaaete §§ i Loven 14de April 1855 og 21de December 1858, at det kun er Erindringer imod Størrelsen af en paalignet Næringsstat, hvormed Klageren har at forholde sig som der foreskrevet, hvormod disse Lovbestemmelser ikke kunne være til Hinder for Paakjendelsen af det i nærværende Sag foreliggende Spørgsmaal om en vis Næringsstat, imod hvis Størrelse ingen Erindring er fremsat, retteligen er afforbret Citanten, hvem den ikke navnlig er paalignet.

Derimod findes de Indstævnets subsidiaire Paastand om at den paalede Executionsforsretning stadfæstes, og at der tillægges dem Frisindelse for Citantens Tiltale at maatte tages til Følge. Naar Citanten

nemlig her for Retten til Støtte for sin Paastand har gjentaget sine under Fogedforretningen fremsatte Indsigelser mod denne, at Næringsstatten for Hotel Phoenix ikke er paalignet ham, men Hotellet, som han hverken ejede eller repræsenterede, medens der tværtimod var paalignet ham en ganske anden Næringsstat, som han havde betalt, hvilket formeentligen ogsaa var erkjendt af Magistraten, ved at affordre Hotellets Ejere den omhandlede Stat, med Tilføje, at Næringen i Ejendommen Hotel Phoenix i ethvert Fald ikke kunde beskattes som en Hælsed, men at kun de enkelte Næringsdrivende i denne Ejendom kunde beskattes, da maa hertil bemærkes, at den Omstændighed, at Ligningscommissionen tiltige — som iøvrigt af denne senere erkjendt fejlagtig — havde paalignet Titanten personlig blot for Berettigelsen til efter sit Borgerskab at drive Gjestgiveri, som Portioner Næringsstat, ikke kan fritage Titanten for at betale den Næringen i Hotel Phoenix paaligtede Stat, saakæmt denne maa antages rettelig at paahvise ham, hvilket ikke findes at kunne betvivles; thi selv om Erkjendelse heraf fra Titanten ikke kan uledes deraf, at han for Aaret 1857 uvægerligen har betalt det samme Antal Portioner Næringsstat som det her under Sagen omhandlede, kan der dog ved den Hotel Phoenix paaligtede Næringsstat fornuftigviis kun forstaaes den Hotelnæring, hvilken Titanten har erkjendt udelukkende at drive i Ejendommen benævnt Hotel Phoenix, paaligtede Stat, uden at det herimod kan være af nogen Betydning, at denne Ejendom ejes af et Actieselskab, som udensfor den til Hotelnæringen benyttede Deel af samme ogsaa har bortlejet Dele af denne til andre Næringsdrivende, der iøvrigt, som af de Indstævnte uimodsagt asfereret, svare Stat af deres egen Næring, og at Næringsstatten af Hotellet, da Titanten nægte at betale samme, ogsaa maa antages at være bleven affordret bemeldte Actieselskab, da det, som af de Indstævnte med Føje bemærket, hverken vedkom dem eller var dem muligt at anstille nogen Undersøgelse om Contractsforholdet mellem Hotellets Ejere og bets Lejer.“ . . .

Højesterets Dom
den 30te October 1861.

De Indstævnte have ikke for Højesteret gjentaget den af dem i foregaaende Instants fremsatte, men ved den indankede Dom forkastede, Paastand om Sagens Afviisning, og deels som Folge heraf, deels ifølge hvad der i Dommen er bemærket betræffende den i samme sidstomhandlede Grund for denne Paastand, hvilket Højesteret billiger, vil Sagen være at paakjende i Realiteten.

Med Hensyn til denne bemærkes, at ligesom de under Sagen fremlagte Skrivelser fra vedkommende Ligningscommission og Kjøbenhavn's Magistrat af respective 12te og 25de November 1858 vidne om, at det ved den omtvistede for „Hotel Phoenix“ foretagne Ansættelse til 150 Portioner Næringsstat for Aaret 1858 ikke har været tilfjeldet, at dette Skattepaalæg skulde gjælde Citanten, der driver Gjestgiveri i den Ejendom, som fører det anførte Navn, men at det skulde gjælde det Actieselskab, hvilket denne Ejendom tilhører, med Hensyn til al den Næringsdrift, som i samme er etableret, saaledes kan det heller ikke ved de Udtryk, som efter de foreliggende Oplysninger ere bragte for at betegne hiin Skatteansættelse, anses tilkjendegivet, at de ommeldte 150 Portioner skulde tilsvares af Citanten i den nævnte Egenkab, hvorimod der derved er henvist til, at Ejendommen eller det Selskab, der er Entrepreneur for denne, skulde bære dette Paalæg. Det maa derhos komme i Betragtning, at Citanten særligen under sit Navn var ansat for samme Aar til fem Portioner Næringsstat, og om han end havde Anledning til at finde denne Ansættelse usforholdsmæssig lav, havde han dog i denne særlige Ansættelse i Forbindelse med den Naade, hvorpaa Paaligningen af hine 150 Portioner var tilkjendegivet, yderligere Hjemmel for at betragte denne sidste som sig vedkommende, naaget han i det foregaaende Aar, — men efter Skattequitteringer lydende paa hans Navn —, havde været ansat for og havde udredet 150 Portioner.

Ifølge det Foranførte og da den Omstændighed, at det omhandlede Skattebeløb ikke retteligen maatte have kunnet paalægges Actieselskabet, men kunde været paalagt Citanten, ikke berettigede til at affordre ham samme, naar det dog ikke var ham paalignet, vil den til sammes Inddrivelse under 29de August 1859 foretagne Fogedforretning efter hans Paastand være at ophæve. Derimod findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Foje til at tilkjende Citanten den af ham paastaede Erstatning for Tort og Creditspilde. Processens Omkostninger blive at ophæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Den omhandlede Fogedforretning ophæves. Særligt bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Forlig 600 Rdl.

1859. 7de September.

Tjener Chr. Jensen
ctr.

Bertshuusholder N. Larsen.

Forliget er af 22de Juli. Requisiteus „bemærker, at det Forlig hvorefter han er Requirenten Velobet skyldig, er indgaaet den 29de Juli dette Aar“.

Proc. Nygaard henviser til Forligets Datum.

Requisiteus forlanger Kjendelse.

Da der intet Datum er fremkommet for Rigtigheden af Requisitei Foregivende, vil Forretningen, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme efter Requirentens Paastand.

U. Schov.

est.

Ikke appelleret.

Forlig 5500 Rdl.

1859. 13de October (12te).

M. E. Hastrup
ctr.

Consul H. P. Nygaard.

Requisiteus erklærer, at han med Requirentens Befuldmægtige, Proc. Winther, har truffet en Overeenskomst, som han nærmere forklarer, og hvorefter det maatte beroe med Forligets Oplyselse til Juni Termin.

Proc. Heinrichsen benægter Rigtigheden heraf og at Proc. Winther har Fuldmagt for Requirenten.

Requiritus vil oplyse Rigtigheden af sit Anbragte ved Proc. Winther og et andet Bidne, som han opgiver, men da hans Bud ikke har truffet bide, begjærer han til den Ende Udsættelse til imorgen Formiddag. Heinrichsen protesterer derimod.

Requiriti Paastrand om Forretningens Udsættelse kan mod Requiritens Protest ikke tages til Folge.

Damme.

Stte appelleret.

Dom 5000 Rdl.

1859. 7de November.

Begyndt den 15de Juli og forfat den 31te October med vefede Sublæg.

J. D. Qvist & Co.

ctr.

Silke- og Klædehandler Nathan Levin.

Requiritus er dømt til at betale Requiriten 5000 Rdl. med Renter, imod at erholde ubleveret 100 Stykker Avertisements-tidende = Actier à 50 Rdl. Stykket.

Proc. Winther erklærer, at Requiritus har lovlig tilbuds de 5000 Rdl., men Requiriten kunne ikke opfylde Højesteretsdommen fra beres Side, hvorimod de tilbød at levere det dobbelte Antal Actier lydenbe paa 25 Rdl. Stykket. Han mener derfor, at Requiritus var løst fra enhver Forpligtelse efter Dommen.

Proc. M. Møller moder for Requiriten med de omtalte Actier, der vel hver lyder paa 25 Rdl., men hvoraf to og to have samme Nummer og er betegnet med Nr. A og B.

Saafrømt det forovrigt har været Parternes alvorlige Mening med den hele i Bevist af Gte Marts 1856 indeholdte Transaction, noget, som ej tor betvivles, maa det ogsaa fornuftigviis have været deres Mening, at det deri ommeldte Actiebeløb skulde præsenteres i saadanne Effecter, som Bestyrelsen for Avertisements-tidendens Actieselskab engang i Fremtiden, efter dertil givne Bemyndigelse, maatte ansee sig befojet til at udstede, og det uanset, at disse Effecter maatte divergere i

Formen fra de i det nævnte Beviis anførte, hvor Sætningen „100 Actier lydende paa 50 Rdl. Stykket“ saaledes kun kan være brugt, fordi man dengang i Henhold til den ffete Indbydelse maatte vente Actier af en saadan Størrelse; foruden at dette maa skjønes at fremgaae af Parternes vedvarende Tausshed angaaende dette Punct under den hele ved Overretten og Højesteret førte Procedure, fremlyser samme end yderligere af det her under Forretningen Producerede, hvoraf skjønes godtgjort, at begge Parter have meddeelt deres Samtykke til den de udstedte Actier givne Form. Striden mellem Parterne om Størrelsen af de aanbudne Actier skjønes desaarfsag at være uden Betydning med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, kun turde det bemærkes, at Bestyrelsen for Actieselskabet utvivlsomt er af den Mening, at Actierne lyde paa 50 Rdl., og der ved berettiger Bde Mand, navnlig ogsaa dHrr. Requirenter til at betragte dem fra samme Synspunct, ligesom ogsaa Højesteretsdommen, der gjentager Bevisets Udtryk, formentlig maa fortolkes i Overensstemmelse hermed. I Henhold til alt Foranførte, vil det af Requiritus gjorte Tilbud, som er knyttet til Betingelser, der, saaledes som de af ham forståes, være absolut umulige at opfylde, ikke kunne anses for lovlig gjort, og desaarfsag ej heller have den af ham prætenderede Virkning, at standse nærværende Forretning.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

Efter Kjendelsen begjærer Proc. Møller Arrest paa Requiriti Person.

For Requiritus tilbydes nu Udlæg i nogle angivne ubestaaende Forbringer.

Revison, Afsocié af Requirenternes Firma bemærker, at disse ere værdiløse og vedbliver Paastanden om Arrest paa Requiriti Person.

Da de af Requiritus anviste Effecter ikke ere Ejendoms-gjenstande, som kunne realiseres, vil Procurator Møllers Paa-

stand, saafremt ikke saadanne yderligere paavises, være at tage til Følge.

Damme.

Iffe appelleret.

Arrest for 26000 Rbl. og Overdragelse til Brugelighed.
1859. 12te November (11te).

Skibsfører S. B. Løve

ctr.

Murer H. Chr. Eiler.

Efter onkyndt Arrest og efter at Ejendommen ved Decret er overdraget Requirenten til Brugelighed hedder det: „Derester begjærede Proc. Alberti sig ved Fogdens Hjelp sat i Besiddelse af Ejendommen, denne fandtes beels tilstænget og tillaaet. Requisiteus kom tilseede og vægrede sig ved at lukke op til Ejendommen, idet han beels ikke har Nøglen tilseede og beels anseer Ferretningen for ulovlig, nemlig hvad Besiddelsestagselsen angaaer og modsætter sig ethvertsomhelst Skribt, forinden Kongens Foged har afgivet Kjendelse.“

Procurator Albertis Paaastand om at sættes i Besiddelse af den omhandlede Ejendom vil i Consequent af det i Overeensstemmelse med Lovens 5—7—8 nedlagte Decret, være at tage til Følge.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 4de Juni 1860.

Thi kjendes for Ret:

Den paaastavnte, hos Contracitanten, Murer H. C. Eiler, efter Requisition af Hovedcitanten, Skibsfører S. B. Løve, den 11te og 12te November f. A. foretagne Arrestforretning tilligemed den derunder skete Besiddelsesovertagelse fra Hovedcitantens Side af den Contracitanten tilhørende Ejendom Nr. 19 A 2 a paa Kjøbenhavns Nørrebro, med deri værende Gjenstande, bør være ophævet, og bør Hovedcitanten for det denne ved den

nævnte Fogedforretning tilføje Tab, Tort og Creditspilbe betale en saadan Erstatning, som uvillige, af Retten ndmeldte Mand i Medfør af det Ovenanførte maatte bestemme, tilligemed Renter af dette Erstatningsbeløb 5 pCt. p. A. fra den 2den Februar d. A. indtil Betaling skeer. Derimod bør Contracitanten for Tiltale af Hovedcitanten i denne Sag fri at være. Saavel Hoved- som Contrafagens Omkostninger haves.

. . . „Forfaavidt nu Hovedcitanten først har erindret, at Contracitanten ved sine Udtalelser under Arrestforretningen maa ansees at have erkjendt sin Forpligtelse til at betale, som ogsaa Arrestens Lovlighed, afsæet fra den omhandlede Besiddelsestageselse fra Hovedcitantens Side af den pantsatte Ejendom m. v., idet Contracitanten nemlig beels erklærede, at han ikke var istand til at betale det Væbde og beels ikkun protesterede imod Forretningens Lovlighed saavidt Besiddelsestageselsen angik, og Hovedcitanten derfor under Paaberaabelse af D. L. 1—15—1 har protesteret imod, at der overhovedet toges noget Hensyn til det af Contracitanten under Sagen Anbragte, — da skjøntes der ikke i denne Henseende at kunne gives Hovedcitanten Medhold, idet Contracitanten uden paa nogen bestemt, directe eller indirecte Maade at anerkjende Arrestforretningens Lovlighed, gjentagne Gange under samme refererede sig det Fornødne i Anledning af den, og hans Bemærkning om, at han ansaae Forretningen for ulovlig, ikke var indskrænket alene til den ommeldte Besiddelsestageselse, som kun særligt — eller som det hedder, navnlig — fremhæves. Ej heller kan Retten være enig med Hovedcitanten deri, at Prøvelsen af det Decret, hvorved den paagjældende Ejendom m. v. blev overleveret til ham til Brugelighed, skulde ligge udenfor nærværende Sag, hvoraf da igjen vilde følge, at der under denne hverken kunde blive Spørgsmaal om bets Dykhævelse eller paa Grund af bets Ulovlighed og bet Contracitanten derved paaførte Tab at tillijende Contracitanten nogen Erstatning. Contracitanten har nemlig med Føje gjort opmærksom paa, at hiin Overlevering til Hovedcitanten er skeet under Arrestforretningen som en Act af denne, ligesom Hovedcitantens Arrestrequisition ogsaa gaar ud paa ved den requirerede Arrest at blive sat i Besiddelse af den pantsatte Ejendom med Tilbehør i Henhold til D. L. 5—7—8, hvortil endelig kan føjes, at Arrestforretningen i selve Hovedstævningen betegnes som paabegyndt den 11te og sluttet den 12te Novbr. f. A., paa hvilken sidste Dag netop Skjendelsen angaaende Besiddelsestageselsen blev affagt og denne iværksat uden at der ibrigt foretoges videre nogen Arrest; om Hovedcitanten end derfor vel kunde have ladet Besiddelsestageselsen skee ved en særlig Fogedforretning, adskilt fra Arrestforretningen, saa er dette dog ikke skeet, men en Følge heraf maa det da ogsaa blive, at hiin Besiddelsestageselse, som

medhørende til Arrestforretningen tilligemed denne foreligger til Justification eller Ophævelse under nærværende Sag og at der, forsaavidt Arrestforretningen i det Hele eller for endeel maatte befindes ulovlig, ved Spørgsmaalet om den af Contracitanten paastaede Erstatning ogsaa maa blive at tage Hensyn til den Skade, som Contracitanten maatte have lidt særligt som Følge af Ubleveringen til Hovedcitanten af Ejendommen m. v. Derimod maa der gives Hovedcitanten Ret i, at der ikke kan tages Hensyn til Contracitantens, af Hovedcitanten benægtede Paastand om, at denne ikke skulde være rette Ejer af Obligationen m. v., idet Contracitanten ikke har medtaget den af Hovedcitanten fremlagte Transports Ægthed og Obligationen indeholder en ubetinget Aertjendelse fra Debiters Side af at være den nævnte Sum 26000 Rdl. skyldig; Sagens Afgjørelse maa saaledes væsentlig beroe paa, om der bør gives Contracitanten Medhold i hans Formening om at Betaling trods den ovenfor anførte Bestemmelse i Obligationen ikke lunde fordres ved Udgangen af Septbr. Maaned s. A.

Det skjønnes nu ikke rettere end at dette maa statueres.

Bestemmelsen i D. L. 5-14-1 er nemlig, som det tilstrækkelig fremgaaer af den nævnte Artikels Indhold sammenholdt med den følgende Artikel, af præceptiv Art, og det kan derfor ikke vilkårlig, hvad Hovedcitanten har anført om at Bestemmelsen ikke skulde være til Hindre for Parterne i at vedtage Betalingstiden udenfor de ordinære Tilslagssterminer, forudsat naturligtvis at den paagældende Obligation gaaer ind under Begrebet af de i den omtvante Lovartikel omhandlede Gjeldsbreve. Hovedcitanten mener vel fremdeles at dette ikke kan siges at være Tilfældet med den paastævnte Obligation, idet D. L. 5-14-1 kun skulde antages at angaa saadanne Gjeldsbreve, der lyde paa Opsigelse i Forbindelse med Forrentning, men ej heller i denne Henseende kan der gives Hovedcitanten Medhold. Det hvorved de under Artikklen hørende Gjeldsbreve characteriseres i samme er kun, at de lyde paa aarlig Rente; at de skulde lyde paa Opsigelighed eller at ingen bestemt Betalingstid maa være anført i Gjeldsbrevet, derom taler Artikkelen aldeles ikke, men Reglen er, at de paa aarlig Rente lydende Gjeldsbreve skulde stiles til en af de ordentlige Terminer, til hvilke saavel Rente som Capital ene kan fordres betalt. Dette gjælder, naar ingen Betalingstid er nævnt, men Gjeldsbrevet er opsigeligt, og dette maa ogsaa gjælde, naar en Betalingstid er bestemt, saaledes at Bestemmelsen derom bliver ugyldig, forsaavidt det ikke er en af de ordentlige Terminer. Da nu den paastævnte Obligation lyder paa en aarlig Rente, at betale i de to ordentlige Terminer, og den ifølge sin Bestaafenhed ikke kan anses at gaae ind under de i D. L. 5-14-2 omhandlede „Contracter og andre Breve, som enten i Kjøb eller anden Handel gjøres“, paa hvilke Bestemmelsen i D. L. 5-14-1 ingen Anvendelse finder, er det en Følge af det An-

førte, at Hoveddebitanten ikke var berettiget til at ætse Betaling af Obligationen ved Udgangen af September Maaned s. A., hvorimod Saadant retskraftigt ialtsald først kunde skee til den følgende Termin og fremdeles, at den efter hans Requisition, forinden Capitalen rettelig kunde anses forfalden, foretagne Arrestforretning maa erkendes at være ulovlig.

I det det herefter bliver uundværbigt lærligt at undersege, hvorvidt den decreterede Besiddelsesovergang til Hoveddebitanten af den pantsatte Ejendern maatte være berettiget, eftersom denne Deel af Arrestforretningen ifølge det tidligere Anførte maa bortfalde, naar Arrestforretningen i det Hele ophæves, maa det dog endnu bemærkes, at der i det ovenfor Uvilliebe ikke indeholdes Grund til, som af Contracitanten alternativt paastaet, at afvise Sagen, hvorimod Contracitanten bliver at frifinde for Hoveddebitantens Tiltale i Hovedsagen som anlagt til Inddrivelse af en ikke da forfalden Forbring.

I Contrasagen vil Hoveddebitanten, da der efter Forholdets Natur ikke kan tages videre Hensyn til hans, af Contracitanten benægtede Paastande om, at der ikke ved Fogedforretningen er paaført denne noget Tab, efterdi han ikke havde Penge eller Credit til at fortsætte Bygningsarbejdet ved den paagjeldende Ejendom, blive at tilplichte at betale Contracitanten Erstatning for det ham ved den ulovlige Fogedforretning tilføjede Tab, Tort og Creditspilbe, hvilken Erstatnings Størrelse imidlertid, da Hoveddebitanten har protesteret imod de af Contracitanten paastaede 1000 Rdl., vil være at fastsætte ved uvillige af Retten ubmelbte Mænds Skjøn. Ved Afgjørelsen af dette vil derhos være at tage Hensyn til den omtalte Besiddelsesfestagelse fra Hoveddebitantens Side af Ejendommen med deri værende Materialier, hvorved det fra den 12te November s. A. af at regne blev gjort umuligt for Contracitanten at arbejde paa Bygningsens Fuldførelse og derefter at skaffe sig Indtægt af samme. Af den ved Skjønnen fastsatte Erstatningssum vil Hoveddebitanten efter Contracitantens Paastand have at betale Rent 5 pCt. fra den 2den Februar d. A. indtil Betaling skeer." . . .

Højesterets Dom den 6te Februar 1862.

Efter de Højesteret forelagte Oplysninger har Citanten kort efter den indankede Doms Afsligelse ladet foretage en ny Arrestforretning hos Indstævnte til Sikkerhed for sit Tilgodehavende efter den omhandlede Obligation, og denne Forretning er bleven stadfæstet ved Højesterets Dom af 14de Mai 1861, som derhos tilpligter Indstævnte til Citanten at betale Obligationens Paa-

lydende med Renter; da der som Folge heraf ikke under nærværende Sag atter kan gives Citanten Dom for hans Tilgodehavende efter Obligationen, har han for Højesteret indskrænket sig til at paastaae Frisindelse for Indstævntes Tiltale.

Den paagjældende, den 18de Mai 1859 udstedte Obligations Bestemmelse om Forsaldstiden, hvorefter Debitor var pligtig at indfrie den senest ved Udgangen af samme Mars September Maaned, men dog ogsaa maatte være berettiget til at indfrie den tidligere og navnlig allerede i den mellemliggende Omflagstermin, saafremt han da maatte have faaet et attraaet Raan endelig berigtiget, findes nu ikke, som ved den indaakede Dom antaget, at kunne anses ugyldig paa Grund af Forfriften i L. 5—14—1 om, at de der omhandlede paa aarlig Rente lydende Gjeldsbreve skulle stiles til de lovbestemte Omflagsterminer, i hvilken Henseende bemærkes, at det efter Proceduren maa antages ved Obligationens Udstedelse at have været Parternes Mening, at den skulde indfries ved Hjælp af et i Juni Termin 1859 attraaet Creditforeningslaan, der dog først kunde ventes endelig berigtiget en Tid efter Terminen, navnlig ind i September Maaned, hvorfor denne Maanedes Udgang, og ikke Juni Termin, blev sat som yderste Forsaldstid, samt, at den citerede Lovbestemmelse nærmest maa antages at angaae den Art af Gjeldsbreve, der i Frd. af 26de Novbr. 1731 i Modsatning til „de paa kort Tid udstilede Forfrevninger“ kaldes „fra Mar til andet staaende Obligationer“, cfr. Frd. 3die Decbr. 1828 § 2 „simple eller staaende Obligationer“. Da Gjelden saaledes var forfalden, dengang Citanten som Ejer af Obligationen ifølge Transport lod gjøre Arrest hos Indstævnte for dens Paalydende, da Citanten efter L. 5—7—8 maatte være berettiget til at tage Pantet til Brngelighed, uanseet at det bestod af en ufuldfort Bygning, og da det ikke kunde paadrage ham Ansvar, at Besiddelsestagselsen ogsaa omfatter de i den pantsatte Bygning beroende, til dens Fuldførelse bestemte vorlige Ejendele, vil Citantens ovennævnte Paastand om Frisindelse være at tage til Folge.

Processens Omkostninger i begge Instanser blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bor for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for Lands= Over= samt Hof= og Stadsretten og Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Betrag 200 Rdl.

1859. 23de December.

Handelsagent F. Reimers
ctr.

fhv. Landmand P. Jensen.

Requiritus henholdt sig til den af ham for Notarius ved Børgens Protest neblagte Protest, og tilføje, efter nu at have taget Børgen i Sjefyn, at der var foretaget Forandring, navnlig i dens Datum.

Den requirerede Forretning vil efter de for Haanden værende Omstændigheder være at fremme.

Dammc.

Hof= og Stadsrettens Dom.
den 30te Januar 1860.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bor som lovligen gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bor osv.

(Arrestens og Sagens Omkostninger stadesløst.)

Indstævnte er efter erholdt Udsættelse ubebleven uden at have fremsat nogen Indsigelse imod Citantens Paastand.

Udlevering af Meubler efter Lejecontract.
1859. 29de December.

Procurator Ipsen som Curator i Marfhandiser N.
H. Schous Fallitboe
ctr.

Commissionair Wilhelm Qvistgaard.

Requisitus erklærer, at han har kjøbt Meublerne af Schou, betalt 3 Rdl. og flysber 25 Rdl., som han er villig at betale, han fremlægger et af denne den 20de April 1858 udstedt Document.

Proc. Ipsen mener, at dette kun indeholder, at de i Leje betalte 3 Rdl. maatte afgaae i Kjøbssummen, hvis Requisitus kjøbte Meublerne inden den 20de Juli.

Requisitus paastaar, at han sønd den 20de Juli f. N. har erklæret Schou, at han kjøbte dem, og at denne ansaae Salget for stect.

Da Requisitus ikke imod Requirentens Benægtelse har beviist, at noget Kjøb og Salg virkeligen har fundet Sted af de omspurgte Meubler, vil Requirentens Paastand om, i Henhold til den fremlagte Lejecontract at erholde disse udleverede, være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 79 Rdl. 5 Mk. 6 Sk.

1860. 25de Januar.

Kjøbmand Julius Hartvig
ctr.

Enke E. Høybye.

Marfhandiser Hendriksen fremlægger en Lejecontract, hvorefter han paastaar at være Ejer af enkelte af de registrerede Effecter.

Requisita fremlægger Gjenpart af en tinglæst bo., hvorefter flere af de andre Effecter ere lejede hendes afboe Mand af Mb. L. Holm.

Proc. Sorgenen ved Fuldm. Koppel benægter Rigtigheden og Iden- titeten osv. og forlanger principaliter Udlæg i Akt, og subsidialiter med Undtagelse af det, som angives at tilhøre Hendriksen.

Skjondt den i Copie her tilstedeværende Rejecontract mellem Enke L. Holm og Requisite, hvis Original ikke er kommen tilstede, i og for sig ikke kan afgive fuldt Beviis for Requisite ubringende, at de deri ommeldte Membler m. v. tilhøre nogen Anden end hende, vækker den dog en saadan Grad af Formodning, at Execution deri kun bør foretages under Betingelse af at Requirenten stiller et Depositum af 200 Rdl. Til Requirentens principale Paastrand kan, efter Omstændighederne, ikke tages Hensyn.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 49 Rdl.

1860. 27de Januar.

L. Beyer

ctr.

Læstestjærer Nielsen.

Requisite træffes personlig tilstede (i Stormgade) og bemærker, at han ikke boer her, men i store Grønnegade Nr. 267, 2den Sal; han opholder sig her om Dagen hos sin Forlovede Mb. Sting, fordi han ikke kan faae Tilladelse til at arbejde paa sin Bopæl; han sidder her og stjerer Læster; han ejer Intet her indtagen et Par Stykker Værktøj.

Rejerinden Mb. Sting bekræfter Rigtigheden heraf.

Requisite indbringer, under en anden Forretning i Grønnegade at have sagt, at han boede her (i Stormgade), og under en Forretning den 1de Januar 1860 hos Mb. Sting at have sagt, at Effecterne her tilbeels vare hans, men nu benægter han Rigtigheden af det dengang Anførte.

Da Requisite har erklæret at have sin Bopæl i Grønnegade Nr. 267, og Comparentinden Sting derhos har opgivet at være Rejer af Voligen qvæstionis i Stormgade, samt Ejer af de derværende Membler og Effecter, vil den begjærede Forretning ikke kunne fortsættes paa sidstnævnte Sted, men derimod paa Requisite opgivne Bopæl, hvis Saadant af Requirenten maatte forlanges.

Damme.

1860. 7de Februar (begyndt 30te December 1859).

Creditforeningen

ctr.

Capitain H. E. Bangerts Fallitboe.

Proc. Binter som Skiftecommissair bemærker i det Væsentlige, at man kun kan gjøre Execution i et Fallitboe efter en Dom, der er tinglæst 6 Uger før Fallitten, men Creditforeningens Obligationer kunne ikke sættes i Klasse med en saadan Dom, da de først erholve Exigibilitet, naar Capitalen paa Grund af Renters Udeblivelse er forfaldet til Betaling; in casu havde nu den fremlagte Obligation, hvis den overhovedet var exigibel, først erholdt Exigibilitet efter 11te Juni Termin d. N., men Reqvisti Boe er allerede opgivet til Skiftebehandling i 1858.

Derefter vøyles Indlæg.

Med Hensyn til det her foreliggende mellem Parterne omtvistede Spørgsmaal, om Creditforeningen in casu kan lade foretage Execution i Debitors Fallitboe, i Henhold til Lov af 20de Juni 1850 og Statutterne af 6te Decbr. 1851, samt den i Overeensstemmelse dermed affattede, her producerede Panteobligation, skulde Fogden formene, at denne Ret suldkomment hjemledes ved de i de nævnte Anordninger indeholdte Begunstigelser, hvis ample Udtryk maae, overeensstemmende med det nævnte Instituts Formaal, antages ogsaa at indbefatte Udlæg i Debitors Fallitboe paa hvilket som helst Stadium dette end maatte befindes. Denne Opsatning skjønes ej heller at kunne svækkes ved de af dHr. Skiftecommissairer i Debitors Boe fremhævede Indsigelser, der deels hentes fra Villighedshensyn mod Trediemand, der kan være interesseret i Boet (andre Creditorer og Staten med Hensyn til Skifteomkostningerne), deels fra adskillige baade ældre og nyere Lovbestemmelser (Pl. 1ste Juni 1837, Frd. 8de Juli 1840 og Frd. 30te Decbr. 1858), deels endelig fra den Betragtning, at det formeentlig eneste Retsmiddel, der skulde staae Creditor aaben, var at stille en Provocation til dHr. Skiftecommissairer om at realisere den beheftede Ejendom og derefter gjøre Afregning med ham. Den forst- og sidstnævnte Exception ville naturligvis, mod formeentlig given Ret til Foretagelse af den begjærte

Execution, ikke kunne komme i Betragtning, hvorhos Anvendelsen af den paaapegede Provocation neppe heller i Almindelighed vilde medføre et saa sikkert og hurtigt Resultat, som de givne Begunstigelser tilsigte, og hvad de citerede Lovbestemmelser angaaer, da kunne disse, forsaavidt de indeholdes i de almindelige Love af 8de Juli 1840 og 30te Decbr. 1858, ikke have nogen Indvirkning paa de exceptionelle Privilegier, som indeholdes i de specielle Anordninger af 20de Juni 1850 og 6te Decbr. 1851, ligesom det ej heller indsees, hvorledes Pl. 1ste Juni 1837, hvilken forovrigt, saavidt vides, endnu aldrig her er kommen til Anvendelse under nogen Fogedsforretning, kan have en saadan, saalænge den i al Fald ikke ved endelig Dom er givet en Fortolkning overeensstemmende med den af dHr. Skiftecommisfaires inhærende. Den begjærte Execution vil saaledes formeentlig ikke kunne nægtes, men være at fremme i Henhold til Requirentens Paastand.

Thi crages:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Henhold til Requirentens Paastand.

Damme.

Denne Kjendelse er ikke appelleret. Derimod blev den 7de April 1860 af Fogden i Kjøbenhavns Amts nordre Virl affagt en Kjendelse, hvorved Executionen nægtedes Fremme i et Gallieboe efter en af Creditforeningens Obligationer, som dog ikke var forfalden til Udbetaling, da Boet overgaves til Skiftebehandling. Denne Kjendelse blev appelleret og følgende Domme affagt.

Den kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stads-
rets Dom
den 21de Januar 1861.

Directionen for Creditforeningen af Grundejere i
de danske Østifter
ct.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Skifte-

commission, der behandler Skomagermester C. E. Røhlerts Fallitboe.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Efterat Citanterne, Directionen for Creditforeningen af Grundejere i de danske Lister, ved Stævning af 5te Mai s. N. her for Retten havde paaanført et af Kongens Foged i Kjøbenhavns Amts nordre Virl den 7de April s. N. affaagt Decret, hvorved et af Citanterne for et Pælsøb af 854 Rdl. 5 Mk. 2 Sk. begjært Udlæg i den Skomagermester C. E. Røhlerts Fallitboe tilhørende Ejendom ved Strandvejen, Parcellerne Matr. Nr. 56 a og Matr. Nr. 5 F paa Ordrup Byes Mark, til Fuldgjørelse af Foreningens Tilgodehavende efter en af bemeldte Røhlert under 27de Mai 1857 udstedt og 2de Juni s. N. tinglæst Obligation med Pant i den ovennævnte Ejendom, var nægtet Fremme, hvilket Decret Citanterne paaflød forandret derhen, at de kjendtes berettigede til at erholde Udlægsforretningen fremmet, bemærkede de Substante, nærværende Rets Skiftecommission, der behandler det nævnte Fallitboe, i deres Exceptionsudlæg, næst principaliter at paaftaae det paaanførte Fogeddecret stadfæstet, a subsidium, at Ejendommen efter Decretets Afsigelse lovsig var bortsolgt af Skifteretten, saa at der i hvert Fald forsaavidt ikke længere kunde blive Tale om at fremme Udlæget, hvorfor de, idet de dog antog det for en Selvfølge, at Citanterne ligesuldt vare berettigede til at faae Decretet prøvet, henstillede til Retten, hvis Decretet ikke stadfæstedes, at clausulære Dommen saaledes, at der ikke gaves Fogden et ubetinget Paalæg om at fremme Forretningen, idet de derhos in subsidium paaflød, at Forretningen kun tillagdes Fremme under Forbehold af Skifterettens Ret til Erstatning for Udlæg, Omkostninger og Gebyr. Hertil yttrede Citanterne i deres næste Tilsvær, at de vare enige i, at der valgtes en saadan Clausulering af Dommen, som fandtes passende, efterat Ejendommen nu ifølge Overenskomst mellem dem og Skifteretten var realiseret, hvorimod de modsatte sig, at Forretningens Fremme paa nogen Maade betingedes af noget Slags Reservation af Skifterettens formeentlige Ret til Erstatning for Udlæg, Omkostninger eller Gebyr.

Da det imidlertid saaledes er givet, at den Ejendom, hvori Udlæget begjæredes, nu er realiseret efter Overenskomst mellem Parterne, saa at der ikke længere kan blive Spørgsmaal om at tillægge den ved det paaanførte Decret nægtede Forretning Fremme, hvorpaa Appellen, efter det Ovennævnte, gik ud, kan der som Gjenstand for Appellen ikke længere siges at foreligge nogen Retstvist, der egner sig til Afgjørelse af Overretten, men derimod kun et almindeligt Fortolkningsspørgsmaal, nemlig om Bestemmelserne i

Pov 20de Juni 1850 § 2 b og Kundgjerelse af 6te Decbr. 1851 § 20, som af Titanterne formeent, ere at forstaae saaledes, at de ogsaa hjemle Creditsforeningen Ret til at gjøre Udlæg i den pantsatte Ejendom, naar vedkommende Debitors eller Interessents Boe er kommen under Faldtbehandling.

At afgjøre et saadant almindeligt Fortolkningspørgsmaal, naar dette ikke er fornødent til Paakjendelsen af et foreliggende Tilfælde, ligger imidlertid udenfor Domstolenes Virksomhed, som maa være indskrænket til at afgjøre eksisterende Retstrætter, og Sagen vil derfor ex officio være at afvise, uden at det heri kan gjøres nogen Forandring, at det, selv efterat Gjenstanden for Appellen, ifølge det Ovenangførte, som Retstvift betragtet maa anses bortfalden, kan være af Interesse for Parterne at faae afgjort, hvorledes der bør forholtes med Hensyn til Skifterettens Udlæg, Skifteomkostninger og Gebyrer, allerede af den Grund, at det ligger udenfor nærværende Rets Omraade at give nogen Bestemmelse herfor.

Højesterets Dom den 16de Februar 1864.

Som anført i den indankede Dom have de Indstævnte bestrægtet det som en Selvfølge, at Titanterne vare berettigede til at faae den af dem paaankede Fogedkjendelse prøvet, uagtet den Ejendom, hvori de havde begjært Udlæg, ifølge Overenskomst mellem Parterne var bleven bortsolgt af de Indstævnte efter Kjendelsens Afsigelse; og ligesom disse herved maa anses at have erkjendt, at Kjendelsens Forandring endnu havde retlig Interesse for Titanterne i deres Retsforhold med Hensyn til den paagjældende Ejendom eller den Kjobesum, der var traadt i dennes Sted, saaledes er der ikke Foje til at antage Andet, og navnlig vil en Afgjorelse af Parternes Tvist om Kjendelsens Rigtighed kunne være af Vigtighed for Titanterne, forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om deres Deeltagelse i eller Fritagelse for at bære Skifteomkostninger m. v., ligesom og Kjendelsen, naar den staaer usvækket, i andre Henseender vil kunne indvirke paa deres retlige Stilling med Hensyn til bemeldte Kjobesum.

Der findes derfor ikke at have været tilstrækkelig Auleadning for Overretten til ex officio at afvise Sagen.

Som Folge heraf, og da Titanterne have erhvervet Bevil-
 ling til, at Sagen, nægtet den passerede Afviisning, maa ved
 Højestret endelig paakjendes i Realiteten, saafremt Retten maatte
 finde, at den urettelig er afviist, vil Sagen være at paakjende
 i Realiteten, hvorunder Spørgsmaalet, som i Dommen berørt,
 er, hvorvidt Lov om Oprettelsen af Creditforeninger og Laane-
 kasser for Grundejere af 20de Juni 1850 § 2 b i Forbindelse
 med Statuterne af 6te Decbr. 1851 § 20 og den af vedkom-
 mende Debitor udstedte Panteobligation kan anses at have
 hjemlet Titanterne Ret til, efterat Debtors Boe var taget under
 Skiftebehandling som fallit, at lade ved Fogden gjøre Udlæg i
 den pantsatte Ejendom for den i Dommen nævnte Forderung,
 der, efter hvad der er oplyst, endnu ikke var forfalden til Ud-
 betaling, dengang Boet overgaves til Fallitbehandling. Til at
 antage dette skjønnes der nu ikke at være tilstrækkelig Foje.
 Den paastaede Ret maatte, i Betragtning af, hvad der ellers
 efter Lovgivningen, jfr. navnlig Lov om Fallitboer m. v. af
 10te Decbr. 1858 § 2, gjelder om Execution i et Fallitboe
 have utvetydig Hjemmel i de anførte særlige Lovbestemmelser,
 men dette er saa langt fra at være Tilfældet, at tvertimod de
 i foranævnte Lov af 20de Juni 1850 § 2 b brugte Udtryk,
 at Udlæg skal kunne gjøres „uden foregaaende Forligsmægling,
 Rettergang eller Dom“, vidne om, at denne Lovbestemmelse ikkun
 har de Tilfælde for Øje, hvor der efter den almindelige Lov-
 givning maatte benyttes ordinair Rettergang mod Debitor for at
 kunne gjøre Udlæg hos ham, men derimod ikke sigter til de
 Tilfælde, hvor Creditforeningen efter den almindelige Lovgivning
 vilde have Adgang til, uden saadan Rettergang og uden noget
 af Fogden iværksat Udlæg, at komme til sin Retts Nydelse.
 Det maa derfor billiges, at Fogden har nægtet den af Titanterne
 begjærte Udlægshjælp Fremme, og den paaankede Foged-
 kjendelse vil saaledes blive at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højestret ville
 efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse bor ved Magt at staa.

Processens Omkostninger for Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

38 Rdl. 2 Ml.

1860. 29de Februar.

Cardosa

ctr.

Fomfru A. M. Schulz.

Proc. Beyer forlanger Arrest for to Maanedes til 19de Marts, 38 Rdl. 2 Ml.

Requisita foreviser Requirentens Dwittering for Januar for 19 Rdl. 1 Ml., bemærker, at der heds denne efter Contracten er deponeret 15 Rdl som skal være Lejen for Februar, medens Lejen for Marts, som ikke forfalden endnu, ikke heller skal betales, da Requirenten, efter et Bre som hun foreviser, har erklæret, at han hellere vil have Lejligheden led. uden Betaling, end at hun skal boe der.

Beyer benægter, at Depositum kan tages som Betaling, og at Requisita skal være fri for at betale for den sidste Maaned; hun er kun flyttet, forbi hun ellers vilde blive udsat.

Den requirerede Arrest vil være at foretage, dog kun for een Maanedes Leje, under Betingelse af at Requirenten paa Grund af Omstændighederne og navnlig med Hensyn til den i Lejecontractens Slutning tagne Bestemmelse, at Lejeren, i Tilfælde af Fraflytning, skal holdes fuldkommen skadesløs, stiller et Depositum af 300 Rdl.

Damme.

(Contracten maa formentlig have haft en Fejlskrift om Lejerens Skadesløsholdelse.)

Ikke appelleret.

1860. 17de April.

M. Larsen

ctr.

D. Hansen.

Proc. Weyer for Requirenten som Ejer begjærer Arrest for Nylbig Husleje hos Reqvistus som Cautionist for Lejeren Høfer Hofst.
 Protocollen er kun aabnet for at afgive Kjendelse.

Med Hensyn til Requirentens meer end tvivlsomme Competence til Foretagelsen af nuværende Forretning, idet Procurator Nyholm under 15de Februar sidstleden paa Enkemadame Borchs Begne har ladet foretage Execution saavel i den fornævnte Ejendom som i sammes Leje og Interesse, vil han, forinden videre kan see, have at stille et Depositum af 500 Rdl.

Danne.

vide næste Sag.

Relaxation (over 500 Rdl.)

1860. 21de April.

M. Larsen

ctr.

Enkemadame Borch.

Proc. Larsen ved Fuldm. Seibelin møder for Requirenten. Denne formener, at Reqvista ikke paa engang kan holde ham personlig arresteret, og have Execution i hans Ejendom og dens Leje, og fordrer, da han ved et nedslagt Forbud mod at oppebære Leje har erfaret, at denne Execution ikke var strafalbet, Arresten relaxeret.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Bøcher mener at have, da han erholdt Arrest paa Reqvisti Person, oplyst ved Taxations- og Burberingsforetning, at Ejendommen under de nuværende Forhold ikke vilde kunne realiseres med Udsigt til at opnaae nogen Fyldestgjørelse for Fordringen; han gjør gjelbenbe, at Forbudet paa Lejen kun er en Sikkerhedsforanstaltning, medens Creditrix har Ret til øjeblikkelig Fyldestgjørelse.

Swad den under 15de Februar sidstleden foretagne Execution i den faste Ejendom angaaer, da maa denue ved det under

Forretningen den 24de f. M. Pasferede allerede ansees implicite som frasaldet. Betræffende den under forstnævnte Data skete Execution i Ejendommens Leje, da, skjondt en saadan ingenlunde kan ansees for eensbetydende med Execution i Gods, der kan være Vjenstand for Realisation og derved til Fyldestgjorelse, skjønes Creditrix dog ikke, sautidig med en saadan Execution, som sees at være perficeret ved en igaar for Ejendommens Lejere skeet Anmeldelse, at kunne holde sin Debitor personlig heftet. Hun maa saaledes enten have den skete Execution, som ikke fyldestgjorende, eller have den under 24de f. M. effectnerede personlige Arrest.

Damme.

Alle appelleret.

Udfættelse.

1860. 24de April.

Vognfabrikant Elov Jensen
ctr.

Hoker L. C. B. Nielsen.

Requisiti Hustru fremlægger Copie af Lejecontracten med den forrige Ejer, og bennes Dwittering for at have den 22de October modtaget Leje for et halvt Aar til St. Hansdag d. A.; først senere blev der af vedkommende Auctionsrequirent neblagt Forbud mod at betale Leje til denne tidligere Ejer A. Nielsen. Hun protesterer derfor mod Forretningen.

Proc. Weyer benægter Dwitteringens Vgthed og henviser til, at Requisitus ved Forbudet har erklæret, kun at have betalt Leje til April; han protesterer mod dens Gylbighed, da Requirenten som usylbestgjort Panthaver har maattet overtage Ejendommen, som tidligere ejedes af Requisiti Broder.

Hvis det vedblivende er Requirentens Paastand at erholde nærværende Forretning fremmet, vil han, forinden dette skeer, have at stille et Depositum af 500 Rdf.

Damme.

Alle appelleret; vide den 16de October 1860.

1860. 1ste Mai (30te April).

Kudsk Lars Pedersen
ctr.

Commissiounair Fogh.

Dommen har tilpligtet Reqvistius, enten at give Transport paa Bæxl og Forlig og betale 15 Rdl., eller ialt betale 284 Rdl. 24 Sk.

Reqvistius tilbyder nu at udlevere Forliget med paategnebe Dvitteringer, som om Requirenten havde modtaget et noget større Beløb i Afdrag, end Dommen angiver, og medens Reqvistius siger, at Requirenten har modtaget disse Afdrag, benægter for denne Proc. Meyer ved Fuldm. Hindenburg, at Requirenten har modtaget mere end opgivet, og bemærker, at de Forliget saaledes paategnebe Dvitteringer ikke have været gjort gjældende under Domsagen, hvor det da var blevet Requirentens Sag at bevise, at han ikke havde faaet mere end opgivet.

(Reqvistius havde tidligere af Requirenten faaet Transport paa Forliget for, som hans Commissiounair, at kunne indløse Beløbet).

Fogden maa med Requirenten erklære sig enig i, at det fra Reqvistius Side gjorte Tilbud om Transport af Bæxlen med Forliget i sammes nuværende Tilstand ikke er fyldestgjørende efter Dommen. Denne byder nemlig, at Reqvistius skal enten overdrage Bæxlen og Forliget, eller disses tilsvarende Værdi 284 Rdl. 24 Sk. Deri ligger aabenbart, at Bæxlen og Forliget maa, naar Tilbudet skal anses som lovligt, ikke lyde paa en mindre Summa, end den nævnte, men at dette Sidste er Tilfældet, sees af selve Forliget, hvis paategnebe Afdrag paa Gjelden tilsammen udgjor et saadant Beløb, at sammes Værdi nedsettes under den nævnte Summa, noget, som, da alle Afdragene ere stete inden Dommen saldt, ikke kan komme Domhaveren til Skade mod hans Protest. Smidlertid skjønnes ikke rettere, navnlig naar hensees til Naturen af det oprindelige Forhold mellem Parterne, som har givet Anledning til nærværende Sag, end at Dommen saavel som Domhaveren steer Fyldest, naar Reqvistius samtidig med Udstedelsen af en lovlig Transport paa Bæxlen og Forliget, saaledes som disse nu engang ere, udbetaler ham Differentien mellem det i Dommen nævnte Beløb 284 Rdl. 24 Sk. og det Beløb, de oftnævnte Documenter nu

maa anses at repræsentere, en Anstuelſe, ſom ogſaa Reqvirenten maa have havt, idet Villighedsſolelſe dicterede ham et Forſlag i denne Retning, men ſom ikke af Reqvifitus blev accepteret. Skulde Reqvifitus ikke finde ſig foranlediget til at opfylde dette, vil Valget af Dommens Alternativer tilkomme Reqvirenten.

Damme.

Ikke appelleret.

28 Okt. 4 Okt. 12 Sk.

1860. 13de Auguſt (11te).

Cand. jur. Vaſſen

ctr.

Fabrikant C. Struck.

Reqvirenten fremlægger Hof- og Staderrettens Udpantningsordre til Fogden, og den paagjældende Bankheftelsesobligation.

Reqvifitus bemærker, at efter at Møllen var brændt har Ejeren, Møller Venſen, hævet Afſurance og bortſolgt Ruinerne og Mølleprivilegiet. Derefter ere Ruinerne bortførte og Privilegiet igjen ſolgt til Trebiemand. Comparenten har kun kjøbt og har Skjøde paa en Laggerkjelber i Volben, der ikke ſtaaer eller har ſtaaet i nogen Forbindelſe med Møllen; han proteſterer derfor mod Forretningen.

Reqvirenten mener, at Fogden ikke kan ſentere over Udpantningsordren, men bemærker tillige, at Møllens Grund blev ſolgt til Schrøder med Forpligtelſe til at overtage Bankheftelſen, og fra denne er Forpligtelſen ved Kjøbet af Laggerkjelderen gaaet over paa Reqvifitus, hvorom han fremlægger Panteatteſt.

Vel kan Hr. Fabrikant C. Struck, ſom af ham paaftaaet, i ſtreng Forſtand og efter almindelig Sprogbrug ikke betegnes ſom Ejer af den forlængſt afbrændte, ikke ſenere opførte, og paa Stadens Grund tidligere beliggende ſaakaldte „Ablefeldts Mølle“, men af det under Forretningen Dphlyſte, navnlig med Henſyn til Indholdet af den fremlagte Panteatteſt, ſkjønnes dog ikke rettere, end at han ſom Ejer af den deri onnmeldte Laggerkjelder i det ſtingſte i det her foreliggende Tilfælde maa repræsentere Ejeren af den fornævnte Mølle, og ſom ſaadan ret vel i figurlig Forſtand, idet ſaaledes Laggerkjelderen ſubſtitueres Møllen kan

benævnes som sleet er i den fremlagte Udpantningsordre. For-
 saavidt han altsaa troer, med Hensyn til de deri brugte Udtryk
 „Ejer m. v.“ at kunne begrunde en Protest mod nærværende
 Forretning, findes Saadant ikke at have tilstrækkelig Hjemmel.
 Hovedsagen er, at Requisition her efter den fremlagte Panteattest
 maa anses som rette Vedkommende. Forretningen vil desaarfag,
 saafremt ikke mindelig Afgjørelse finder Sted, være at fremme
 i den Requisition tilhørende Lagerkjelder, eller i hvad andet han
 maatte kunne paavise som Gjenstand for Fuldestgjørelse.

Damme.

Gjeldscommissionens Dom
 den 6te Mai 1861.

Fabrikør E. Struck
 ctr.

Cand. jur. Lassen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Cand. jur. Lassen bor for Citanten Fabrikør
 Strucks Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne.)

. . . „Men da det er givet under Sagen, at Citanten under 25de
 Febr. 1858 har modtaget Skjøde fra L. Schrøder paa den ham ifølge
 Skjøde, tinglyst den 26de Marts 1855, tilkommende Ret til den under
 Nr. 256 i Herreguardeer beliggende Deel af Grunden paa den saakaldte
 Ahleseldts Bastion paa Bolben, samt paa den af Skjødets Udleber i be-
 melbte Bastion anlagte Lagerkjelder, med den udtrykkelige Forpligtelse,
 udenfor Ajobesummen at overtage og forrente Bantkeftelsen stor 1440 Rdl.,
 hvorved med tilstrækkelig Tydelighed er betegnet den her under Sagen
 omhandlede Bantkeftelse, samt da det ligeledes er givet, at Citanten ogsaa
 derefter i to Aar har erlagt Renten af denne Hestelse til Obligationens
 Ejer, saa maa i alt Fald heri indeholdes tilstrækkelig Hjemmel til fremdeles
 at offordre ham denne Rente.“ . . .

1860. 17de og 18de August (14de og 17de).

Politidirectøren

ctv.

Laur. Zahnsen.

Forretningen foretages i Reassumtion af de tidligere anførte Forretninger af 7de Decbr. 1854 og 17de Decbr. 1856.

Requiriti subsidiaire Protester ere 1, at han ikke erkjender at være de afslæbte Vælob skyldig; 2, at han har disponeret over det Depositum, hvori det forlanges Udlæg; 3, at han agter paa lovlig Maade at erbreve de paagjelbende Domme og Resolutioner underkjendte; 4, at han jerbeholder sig enhver Indsigelse mod Præferencen af de afslæbte Vælob; 5, at han forlanger Frd. 6te April 1812 § 7 anvendt.

Aldeles in subsidium protesterer han imod, at det ommeldte Depositum realiseres, dersom der skeer Udlæg deri.

Requiritus nedlægger mod nærværende Forretnings Fremme tre Protester, nemlig en, som han støtter paa Formalitetsexceptioner, en do. subsidiair, som han støtter paa fem deels Formalitets-, deels Realitetsexceptioner, og endelig en aldeles subsidiair, som han begrunder, saavidt skjønes, paa Trediemands Ret, og fastholder derhos de af ham under de tidligere, her i Udskrift, producerede Forretninger fremsatte Indsigelser. Den først nævnte Protest grunder han saaledes paa, at de Documenter, hvorefter Execution begjæres, som forældede, nemlig over Aar og Dag gamle, ej længere kunne exequeres; men om end Forsømmelsen med Inddrivelsen kunde tilregnes Requirenten, hvilket in casu dog ikke af Requiritus er godtgjort, viser dog det kgl. Rescript af 1ste Juli 1791, cfr. Reser. 12te Octbr. 1770, at saadanne Pengepræstationer, som ere Gjenstand for nærværende Forretning, ikke ere underkastede de om forældede Domme i Frd. 17de Mai 1690 indeholdte Bestemmelser. Med Hensyn til den subsidiaire Protest, da ere de for samme under Nr. 1 og 3 anførte Grunde uden Vægt; det samme maa, om endog saa nærværende Sags Gjenstand kunde subsumeres under § 7 i Frd. 6te April 1842, være Tilfældet med den under Nr. 5 anførte Grund, idet Requiritus i alt Fald ikke har godtgjort fra sin Side at have opfyldt Vetingelserne for den nævnte §'s Uvæn-

delse. Ligesaa tidt kan der tillægges de af ham under Nr. 2 og 4 anførte Indsigelser nogen Betydning, thi om end en af ham fra det oprindelige Bjemed med det stillede Depositum foretagen divergerende Disposition kunde ansees berettiget, hvilket ikke kan antages, ere disse Indsigelser dog i al Fald ubeviste, ikke fremsatte af rette Bedkommende, og overhovedet altfor løse henkastede. Urigtigheden af hans Grund for den aldeles subsidiaire Protest vil saaledes ogsaa være indlysende. Forsaavidt Requisite fastholder de af ham tidligere fremsatte Indsigelser, da ere disse jo ved den daværende Fogeds usvækkede Decreter allerede afgjorte i Requisite Disfavør, og kunne saaledes ikke komme under den nærværende Fogeds Paakjendelse. Forsaavidt endelig Requisite imputerer Requirenten Forsømmelse med det tidligere Udlægtes Realisation, da kan Fogden saameget mindre deraf uglede et for ham gunstigt Resultat, som jo Saadant maa antages at være skeet i hans Favør. I Henhold til alt Ovenanførte vil den requirerede Forretning, dog uden at der kan tages Hensyn til den i Requisitionen indeholdte Begjæring om ogsaa at erholde Udlæg for Omkostningerne ved de tidligere foretagne Forregningers Tinglæsning, være at fremme i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand.

Damme.

Requisite protesterer nu, forbi Forretningen maa være hævet derved, at „Bedkommende“ under forrige Møde havde forladt hans Hus med Protocollen uden hans Samtykke; han mener, at Kongens Foged skal møde hos ham og affige Kjendelsen.

Da de tidligere Udlæg ere læste paa hans Ejendom, som nu Creditforeningen har overtaget, vil han, at Beløbet skal udbetales af demme.

Med Hensyn til hvad Requisite, efterat den forrige Kjendelse var ham kundgjort, har ladet tilfore Protocollen igaar, skulde Fogden, dog uden at inklade sig paa Besvarelsen af det Spørgsmaal, om Requirenten for sine tinglæste Fordringer er prioriteret efter eller foran Creditforeningens 10000 Rdl., kun bemærke, at det utvivlsomt maa staae en Creditor frit for at anvende de Midsidler mod hans in mora værende Debitor, som hurtigst fører til Maalet. At en Creditor, som i et givet

Tidspunctet har seet sig nodt til, fordi intet ubeheftet Losore foresandtes, for en reen personlig Fordring at lade ankynde Execution i Debitors faste Ejendele, kan saaledes ikke være ham til Hinder, naar han senere maatte erholde Kundskab om, at hans Skyldner nu er bleven Ejer af ubeheftede løse Gjenstande, deri at gjøre sin Det gjeldende. Det falder af sig selv, at han, fyldestgjort paa sidstnævnte Maade, maa frasælbe sit tidligere Udlag i den faste Ejendom. Denne Fremgangsmaade, som Praxis har admitteret, finder Bestyrkelse saavel i Lovens 1—24, som især i Frd. 8de Juli 1840, der opstiller som et almindeligt Princip, at en Debitors faste Ejendomme kun da maa belastes med Execution, hvor intet andet optænkeligt Middel til Fulddestgjorelse foresindes. At Requirenten efter hans Standpunct derfor maa være i sin gode Det, naar han lader sig indføre i det Requiritus tilhørende, i Creditforeningen beroende, og med hans, saavidt det af det Producerede fremgaaer, enten ndtrykkelige eller stiltiende Samtykke, i det tidligere angivne Sjemed, stillede Depositum, formenes saaledes at være utvivlsomt.

Da Requiritus, som tidligere viist, ikke kan tænkes berettiget til at disponere over det oftnævnte Depositum, hans Gjen-tagelse om rette Bedkommende, forsaavidt derved skal forstaaes Trediemand, ikke har nogen Betydning ligeoverfor Lovens 1—24—26 (cfr. 18de Januar 1788) samt § 1 i Frd. 28de Juli 1841, da endvidere hvad han har anket over Fogedforretningen er blottet for al Hjemmel, vil Forretningen være at fremme i Henhold til den tidligere Kjendelse, hvorhos de i den faste Ejendom tinglæste Hestelser af sig selv bortfalde, naar, efter fuldbragt Realisation, Requirenten endeligen er fyldestgjort.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

1860. 29de August.

F. Neimers

ctr.

Exam. jur. S. Thomsen.

Requiritus paaſtaer, at Grosſerer Olsen — ſom nu, ſoruden at have endosſeret Bexlen, har givet Requirenten Transport derpaa, — har ſolgt Bexlen til ham med Afdrag, og lovet at levere den til Proc. Hectſcher ſom Mellemmand. Han proteſterer nu mod Transportens Egtthed. Desuden bemærker han, at han fortiden henſidder i Arreſt efter N. Oſſens Requifiſtion, men fra denne har Tilladdeſe til at være paa fri Jøb for at forſøge Dækning af bennes Tilgobehavende, og da han ikke kan dette, naar han nu bliver arreſteret, vil han, at Requirenten jørſt ſkal betale N. Olsen.

Da allerede Iſhandehavelsen af en Bexel gjor Iſhandehaveren competent til at indtale ſamme, og Grosſerer Olsen for mig har erkjendt Transportens Egtthed, vil der ikke kunne tages Henſyn til Requifiſiti i ſaa Henſeende nedlagte Proteſt. Rigeſaalid vil i Henhold til Bexel- og Arreſtlougivningen hans øvrige Indſigtelſer og Paaſtande kunne komme i Betragtning. Forretningen vil ſaaledes efter Omſtændighederne være at fremme i Henhold til Requifiſitionen.

Danne.

Hverken forfulgt eller appelleret.

180 Rbl.

1860. 31te August.

Grosſerer S. M. Jacobsen

ctr.

Uhrmager Petersen.

Proc. Larsen ved Juſdm. Seidelin forſanger udleveret de den 21de Juli d. A. til Requirenten iſølge Dom udlagte Eſſecter.

Requiritus erklærer, at diſſe ere afhentede af Marſtandijer Børentgen, til hvem de vare pantsatte.

Under Reservation paaviser Seidelin andre Gjenstande.

Marsskandiser Hendrichsen møder med en Rejecontract, hvorefter han ejer det meste deraf og paaviser, at alle Effecterne ere forsynede med hans Segl „C. F. S.“.

Da Intervenienten Marsskandiser Hendrichsen ved den af ham fremlagte Rejecontract og det Lurige under Forretningen Opkluste maa antages at have produceret et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at de af ham paapegede, i Rejecontracten ommeldte Gjenstande, ere ham tilhørende, vil Requirerentens Paastand om deri at erholde Fyldestgjorelse ikke kunne gives Medhold.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 46 Rdt.

1860. 12te October (11te).

Kjobmand Sophus Schjorring
ctr.

Destillateur C. A. Møller.

Protocollen opløser ikke Oprindelsen til Gjelden.

Uagtet Requirerenten indrommer, at Requisitus paa den Tid, det Gjeldsforhold, som er Sagens Gjenstand, blev stiftet, var mindreaarig, formener han dog, at Fordringen nu har opnaaet Retegylldighed, deels paa Grund af, at Requisitus som myndig Mand har givet Møde under Domsafagen, uden der at fremsætte nogen Indsigelse, deels paa Grund af, at Sagen endeligen er afgjort ved en Dom, hvis Indhold Fogden er forpligtet til bogstaveligen at følge.

Men en Gjennemforelse af denne Anstuelse vilde være i en saa aabenbar Strid saavel med Anden som Bogstaven i de af Lovgiveren til Mindreaariges Betryggelse givne Bestemmelser (R. 3—17—34; 5—1—2, 13; Frd. 14de Mai 1754 og 24de April 1839 cfr. Frd. 26de Octbr. 1804), at samme

derved utvivlsomt vilde beroves enhver Virkning. Det formenes saaledes med Høje, at en Mindreaarighedsexception med Retsgyldighed kan fremsættes paa hvilket som helst Stadium af en Sags Forfølgning, altsaa ogsaa under en Fogedsforretning, naaet om en Dom derfor ligger til Grund. Her er naturligvis ikke Tale om at forandre noget i selve Dommen, men kun at paakjende et udenfor denne liggende factist Moment, som, fremkommen under Domsagen, utvivlsomt vilde have givet denne et saadant Udfald, at Intet for Fogden havde været at exequere. Med Bemærkning, at en Mindreaarighedsexception i Almindelighed vanskeligen vil fremkomme, undtagen netop under Fogedsforretningen, skulde Fogden i Henhold til alt Anførte, og navnlig fordi det her omtvistede Retshforhold er af den Bestaaenhed, at samnes Retsgyldighed betinges ved Curators Samtykke, formene, at den fra Reqviriti Side nedlagte Protest mod Forretningens Fremme maa tages til Folge.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1860. 16de October.

A. Hansen, A. Lemvig, S. Skovgaard
ctr.

A. Nielsen.

Den fungerende Assistent bemærker, at Reqviriti Protest er nedskrevet efter en afleveret „Protocollation“, men at han forinden havde indbrømt, at Lejen ikke var betalt paa den i Contracten bestemte Tid.

Ifølge det her verferende Lejeforholds Natur paaligger det unægteligen en Lejetager ligeoverfor Udsejeren under en mellem dem betræffende dette Forhold opkommen Strid at præstere Beviiis for de ham paahvilende Forpligtelses Opfyldelse, navnlig som her for Lejeafgiftens Erlæggelse i rette Tid og derved til-

lige for sammes uforbeholdne Modtagelse af Udlejeren, men dette Beviis er saa lidet præsteret ved de til Protocollen gjorte Tilforsler, navnlig Reqvistiti Erkjendelse for den fungerende Assistent, og hans Bægning ved paa Requirentens Forlangende at producere den ham sidst meddeelte Qwittering, rigtignok under Foregivende af sammes Borteblivelse, at der ikke kan tages noget Hensyn til den af ham mod Forretningens Fremme nedlagte Protest, og dette saameget mindre, som Fogden, der ikke blot er forpligtet, men ogsaa berettiget til at tage Hensyn til enhver Omstændighed, der kan have Indflydelse paa en Requirentes større eller mindre Competence til Foretagelsen af en enkelt Forretning, af selve Reqvistitus er gjort bekjendt med Indholdet af den fornævnte Qwittering, der paa engang (confereret med Lejecontracten) viste, at Lejeafgiften var erlagt senere end Contracten bestemmer, og derhos af Requirenten kun modtaget under Reservation, hvis Betjending Fogden ved samme Lejlighed ikke undlod at meddele Reqvistitus.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Udfættelse.

1860. 16de October.

Elof Jensen

ctr.

Hofker Lars Christian Wilhelm Nielsen.

Reqvistiti Hustru protesterer med Udfættelsen, fordi Reqvistitus har tingsløst Lejecontract paa 5 Aar, fordi Lejen er tilbudt i rette Tid, — hvorom hun fremlægger Beviis, — og fordi Requirenten, efter tilbligere at have paabegyndt Fogesforretning i samme Aalebning, har modtaget Lejeafgift for et senere Tidrum og berøvet godkjendt Contracten, ligesom Fogden ved den nævnte Forretning gjorde dens Fremme afhængig af Sikkerhedsstillelse.

Proc. d'Anchamp fremlægger Panteattest, hvorefter Lejecontracten er

læst senere end Behestelsen til Requirenten, der har maattet overtage Ejendommen som ufyldbestgjort Pantthaver.

Comparentinden benægter dette og paastaar, at Requirenten har kjøbt Ejendommen i Egenkab af almindelig Kjøber; om dette Spørgsmaal verserebe isøvrigt Sag mellem Parterne. Desuden havde Requirenten kjøbt Ejendommen i Forening med Hans Petersen, og denne var ikke Pantthaver.

Proc. d'Anchamp benægter, „at Pl. Afe Decbr. 1795 kun kan anvendes mod en ufyldbestgjort Pantthaver.“

I Henhold til det under Forretningen Fremkomne skjonner Fogden ikke rettere, end at den begjærte Udsættelse bør nyde Fremme, hvorhos Requirenten dog forinden efter Omstændighederne har at stille et Depositum af 500 Rdl.

D a m m e.

Ikke appelleret

Relaxation over 100 Rdl.

1860. 1ste November.

Snedkermester C. H. Winther

ctr.

C. L. Sorgensfrey.

Requirenten gjer gjeldende, at Requisitus paa Grund af indledet criminel Undersøgelse har forladt Landet; han har tidligere indslavnet Requisitus og nu Proc. Christensen til at møde her under Sagen, men de have ikke villet møde. Underholdningpengene betales nu af en Person ved Navn Jacobsen, men det kan jo ikke være for Sorgensfreys Regning, er altsaa uberettiget, og han forlanger derfor Arresten relaxeret.

Requirenten, som under 3die Juli d. A. ved Sagforerfuldmægtig Lund blev indsat i Gjeldsarresten for en, Kjobmand Sorgensfrey tilhørende, ved Kjobenhavns Amts søndre Birks Domstadfæstet Vexelfordring, paastaar nu denne Arrest hævet, idet han som Grunde derfor først anfører, at bemeldte Sorgensfrey, der for Tiden skal have Ophold i Udlandet, som Saadan ikke kan præsumeres at ville fastholde det tidligere nedlagte Arrestdecree, eller under denne Fraværelse at have bemyndiget Noget

til paa hans Vegne at betale Underholdningspenge, og dernæst prodneerer en Skrivelse af 18de Juli d. A., undertegnet C. T. Sorgenfrey, hvori der betingelsesviis loves, at Arresten skal blive havet. Hvad det forste Punct angaaer, da maa ifølge Forholdets Natur Formodningen være for, at de ommeldte Underholdningspenge ere erlagte og blive erlagte af rette Vedkommende, hvad enten dette nu skeer ved en dertil befuldmægtiget Person eller ved en Transporthaver. Bevist for, at samme erlægges af en ikke rette Vedkommende maa altsaa in casu paa-hvile Requirenten. Forsaavidt denne i Requisitionen skjønnes at vilse provocere Fogden til ved anstillede Inquisitioner at være ham behjælpelig til Frembringelsen af et saadant Beviis, da ligger dette udenfor Fogdens Competence, kun har denne troet til Fuldm. Kund, som den der requirerede Arresten af 3die Juli, desangaaende at kunne stille et Spørgsmaal, hvilket han med Bemærkning, at han ikke fandt sig besøjet til at mode under denne Sag, besvarede derhen, at en Mægler Vinde ligesaa Ar-restens Fuldbyrkelse havde været bemyndiget til at betale Underholdningspenge for Requirenten. Betræffende det andet af denne anførte Punct, nemlig Indholdet af Brevet af 18de Juli sidst-leden, da skjønnes ej heller dette at kunne begrunde hans Paa-stand om Losladelse, idet jo hverken sammes Egthed er consta-teret, eller Bevist for Betingelsens Opfyldelse er produceret. Fogden seer sig saaledes ikke istand til at imodekomme Requiren- tens Begjæring om Arrestens Relaxation.

Thi eragtes:

Requirentens Paastand om Arrestens Relaxation vil efter Omstændighederne ikke kunne tages til Folge.

D a m m e.

Kjendelsen er ikke appelleret. Ved Stævning af 20de April 1861 har Mægler Vinde atter søgt Requirenten, Vinther, og en Endossent for Begjærfordringens Paaalydende. Indstævnte Vinther har herimod gjort gjældenbe, at der allerede tidligere over ham af ustævnt Mand (Sorgenfrey) er erhvervet Dom — nu forælbet — for Fordringen, at han har nedbragt Fordringen til 324 Rdl., foruden i Disconto og Rente at have erlagt en Sum, der æquivalerer Begjærfens Paaalydende, og endelig, at han

har ubholdt Gjeldsarrest for Beglens fulde Paalybende; og han har forment, at den ordinaire Forligsbehandling nu ikke retteligen er forbigaact. Retten har under 12te August 1861 givet Dom for Beglens Paalybende og heri udtalt:

„Men da Citanten, der er Hænderbeholder af en med Blanco Endossement forsynet Begel, under Opgiven af at være Beglens Ejer, ikke indtaler Andet og Mere end Forbringeren efter Beglen i Henhold til Begel Lovgivningen, og da den Omstændighed, at der tidligere er hæudet en nu forældet Dom over Debitor, ikke kan betage Forbringeren sin Loyalitet af Begelforbring, efterfom det ikke er Dommen, der er gjort til Fundament for Søgmaalet, i hvilken Henseende det er irrelevant, om det er Citanten selv, der er Domhaver, og Dommen kun erhvervet paa hans Vegne, eller det er den ustkævnte Mand, der paa egne Vegne er Domhaveren — og da de Afdrag, der maatte være erlagte til Andet end Citanten, om deres Erlæggelse end imod Citantens Venægtelse maatte have været godtgjorte, hvilket ikke er Tilfældet, i alt Fald efter Indstævntes egen Procedure i Henhold til Frb. I de Febr. 1798 maa blive Citanten uvedkommende, samt da ej heller det Øvrige af de Indstævnte Andragte kan faae Indsigelse i Sagen, saa vil Citantens Paastand blive at tage tilfølg, dog saaledes, at det vil være at bemærke, at Indstævnte Vinther ikke kan belægges med Arrest paa Person for Beglens Hovedskul, Protestomkostninger, og Provision og Courtage, hvilke Forbringere den tidligere Arrestforretning omfatter.“

Forlig 6000 Rdl.

1860. 20de og 21de November (16de og 19de).

Teglværksejer Fr. Carl Møller
ctr.

Murer H. C. Eiler.

Proc. Alberti for Invervenienten Love protesterer i Henhold til de i Kjendelsen angivne tre Grunde.

Arresten, som er tinglæst den 25de Juni, er foretaget den 19de; Alberti erklærer, at Requirenten var fuldkommen vidende om Arresten, da Forliget blev indgaaet, og dette benægtes ikke, men

Proc. Larsen ved Fuldm. Seidelin erklærer det for ligegyldigt, da det først er fra Tinglæsningen, at Uraabighedsstilstanden indtræder.

Imod nærværende Forretnings Fremme, saaledes som samme af Requirenten er begjært, protesterer Proc. Alberti i Egenstak

af Mandatarins for Trediemand, nemlig for Skibscommandant Love, som under 19de Juni d. N. har ladet foretage Arrest i de nu til Dækning af denne Forretnings Gjenstand paaviste Bygningsmaterialier m. v., og anfører han til Støtte for denne Protest følgende tre Grunde: 1, at ikke blot Requisite, men ogsaa Requisite, da de indgik Forliget af 23de Juni, vare vidende om den tidligere Arrest, 2, at Forliget, hvorefter allerede Execution er foretaget, og hvorefter nu en Continuation begjæres, ikke, skjøndt sammes Gjenstand overstiger et Beløb af 100 Rdl., er udfærdiget i Actform, og, 3, at Requisite er uberettiget til at frasælde den tidligere, under 4de Juli sidstleden foretagne Execution i Ejendommen Nr. 19 A 2 A paa Norrebro, hvori han tillige er secundair Panthaver, og lade sig indføre i andre Requisite tilhørende Gjenstande, forinden Realisationen af det tidligere Udlagte har godtgjort at fuld Dækning derved ikke har været at erholde.

Med Hensyn til disse tre Grunde skulde Fogden, dog uden at erkjende Intervenientens Berettigelse til samtlige disse Indsigelsers Fremfættelse under nærværende Forretning, bemærke:

ad 1, at det ikke kan skjønnes, at et den 23de Juni indgaaet Forlig kan vitieres ved en den 25de næstefter tinglæst Arrest, da det jo aabenbart fremgaaer af § 1 i Fred. 18de Januar 1788, at Uraadighedstilstanden i Relation til og med Retsvirkning mod Trediemand først opstaaer ved Tinglæsnings, og at tillægge den enten formodede eller beviste Kundskab om en saadan Retsbehandlings Tilværelse samme Betydning som selve Tinglæsnings, kan saaledes fra det juridiske Synspunct ikke admittes. Cancellieskrivelse af 3die Juni 1813 (Kgl. Rescr. af 27de Mai s. N.) omhandler ikkun Regjeringsacter og deslige.

ad 2, at han allerede, da Forretningen den 4de Juli rekvireredes, fandt sig, idet Forligets Actform forekom ham noget afvigende fra den sædvanlig brugelige, foranlediget til hos Gjesterettens Skriver desangaaende at søge Oplysning, i hvilken Anledning bemeldte Skriver meddeelte, at Forliget var udfærdiget i Actform, og som saadant indeholdt alt, hvad et slikt Document kunde og skulde indeholde. Uden forøvrigt at antage, at

en Forligsaact i streng Forstand skulde være absolut fornoden, hvor Fordringens Gjenstand overstiger et Beløb af 100 Rdl., hvilket jo intetsteds i Lovgivningen paabjydes, maa Fogden i al Fald formene, at det her tilstedebevarende, saavel efter den erholdte Oplysning, som med Hensyn til sammes Form og Indhold, maa være tilstrækkelig in casu, og kan som saadant ikke tages til Indtægt for Intervenientens Paastand.

ad 3, kan Fogden ikke skjønne, at den bestaaende Lovgivning skulde lægge en Creditor Hindringer ivejen for at deserere et tidligere af ham erholdt Udlæg, som uhenigtsmæssigt og ikke forende til Maalet, og derefter lade sig indføre i andre hans Debitor tilhørende Gjenstande, hvis Realisation paa en særligen, lettere og mindre bekostelig Maade maatte føre til Hensigtens Opnaaelse. Foruden at saadant altid er skeet i Praxis, finder det ogsaa Medhold i R. 1—24 og Frd. 8de Juni 1840, i det Ringeste hvor Overgangen skeer fra Udlæg i en fast Ejendom til Udlæg i Porsere, som sidstnævnte Frd. navnlig favoriserer. Med Hensyn til en Pantefordring er dette udtrykkeligt hjemlet ved R. 5—7—17. Intervenientens Paastand under dette Punct vil saameget mindre kunne komme i Betragtning, som den af ham under 19de Juni obtinerede Arrest, der er afholdt efter den her antydede Praxis, jo af Overretten siges at være stadfæstet.

Paa Grund af Foranførte og med Hensyn til at Lovgivningen (Frd. 14de Juni 1758, 30te Septbr. 1778 m. fl.) tilsteder Exemption i arresteret Gods, skjønner Fogden ikke rettere, end at Requirenten maa gives Medhold i hans Paastand om Forretningens Fremme ved Udlæg i de af ham paaviste Bygningsmaterialier.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

D a m m e.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal møder nu for Løve og Brygger Hansen og protesterer imod Udlæg i Bygningsmaterialiet, ifølge en Kjøbecontract af 26de Febr. f. A., hvorefter Requiritus har solgt Hansen 200 Tylster norske Bræder, hvilke denne har transporteret til Løve, og som

han paastaar ere de, som nu forefindes, tilbeefs forarbejdede som Døre, Karme, Planker, Hylber osv. osv. I alt Fald protesteres mod Udlæg i det, der saaledes er forarbejdet, som hørende til den faste Ejendom, i hvilken Udlæg er strafalbet.

Seidelin benægter Identiteten af disse Bræder og siger, at Ejendomsretten i ethvert Fald ved deres Specification er gaaet til Grunde. Han benægter, at dette Bygningmateriale er anskaffet til Brug her ved Bygningen, men anseer dette ligegyldigt, da det ikke er i mur- og nagel- fast Forbindelse dermed.

Alberti gjør gjeldende, at det uden videre Forandring kan forbindes med Bygningen, og derfor er Appertinens til denne.

Seidelin bemærker, at det, da Bygningen kun er halv fuldført, ikke kan afgjøres hvortil det hører.

Da Formodningen maa være for at de Gjenstande, som forefindes paa Ejendommen Nr. 19 A 2 A paa Nørrebro, tilhøre sammes Ejer, in casu Requisiteus, og denne Formodning ikke skjønes tilstrækkeligt afbevist ved det af Intervenienten Producerede, men der dog under Proceduren af denne er henpeget til, at enkelte blandt disse Gjenstande, skjøndt for Tiden adskilte fra Ejendommen, dog navnlig med Hensyn til deres ufuldendte Tilstand, maatte kunne ansees som integrerende Dele af samme, vil Forretningen, der alene er begjært i Bøsøre, vel være at fremme, dog ikkun i saadanne af Requirenten paaviste Gjenstande, som af sagkyndige dertil udmeldte Mænd, paa selve Stedet, erklæres for ikke at være integrerende Dele af den ommeldte Ejendom og Decretet i Overensstemmelse dermed at nedlægge.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i de af Requirenten paaviste Gjenstande, forsaavidt samme ikke af sagkyndige, dertil udmeldte Mænd, maatte skjønes at være integrerende Dele af Ejendommen Nr. 19 A 2 A paa Nørrebro.

D a m m e.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 14de October 1861.

Skibsforer Love
etc.

Teglværksejer Frederik Carl Møller af Utterslev.

Chi kjendes for Ret:

Den paaanfede under 21de Novbr. f. A. foretagne Execu-
tionsforretning i det ved Ejendommen Nr. 19 A 2 A i Kjø-
benhavns Udenbys Kadebo Kvarteer beroende Bygningsmate-
riale bor, forsaavidt den er Citanten, Skibsforer Love for hans
under Sagen omhandlede Krav til Præjudice, vare ophævet.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Den nedlagte Afvisningspaastand er støttet paa, at Citanten
formeenlig skulde mangle tilstrækkelig Bevejelse til at paaanfe Executions-
forretningen, eftersom samme er steet under Forbehold af Enhvers lovlige
Ret, saa at Citanten, dersom han formener at have bedre Ret end Ind-
stævnte, ikke vilde være forhindret fra at gjøre den gjældende til Tid og
Sted, naar det maatte vise sig, at den ikke kan bestaae med det Indstævnte
givne Udlæg.

Men denne Paastand kan ikke tages til Følge, da det i Usmindelighed
maa staae den, der anseer sig brøstholden ved en Executionsforretning,
frit for, ved Paaanfe til vedkommende Overret at søge samme forandret,
uden Hensyn til, om dette Resultat muligt ogsaa ad anden Vej maatte
kunne opnaaes.

Endvidere angaaer Sagens Realitet bemærkes, at forsaavidt Ci-
tanten har rejst Indsigelse mod Executionsforretningens Gyldighed, forbi
det Forlig, hvorefter samme er foretaget, kun er fremlagt i Udskrift, findes
der ikke hertil at kunne tages Hensyn, da den ommeldte Udskrift, saaledes
som det fremgaaer af en for Overretten fremlagt formelig Act af For-
liget, indeholder en fuldstændig Beskrivelse af samme.

Derimod findes Ophævelsen af Executionsforretningen, forsaavidt den
er Citanten til Præjudice, at maatte blive en Følge af, at Citanten alt
under 19de Juni f. A. for en Forbring paa Murer Eiler stor 26000 Rbl.
havde ladet foretage Arrest blandt Andet ogsaa i det under Sagen om-
handlede Bygningsmateriale, hvorfor Eiler efter Grundsætningerne i L.
5—5—18 og Pl. 18de Januar 1788 var berettiget til ved et Forlig,
som det imellem ham og Indstævnte under 23de Juni næstefter ved
Gjesteretten afsluttede, at indbrømme Sidstævnte nogen Ret til at gjøre

Execution i det nævnte Materiale til Skade for Citanten. At Arrestforretningen først under 25de Juni eller to Dage efter Forligets Afslutning er bleven tingløst, vil derhos in casu ikke kunne komme i Betragtning, efter som det alt under Executionsforretningen maa anses at være erkjendt af Indsævnte, at han, da Forliget blev indgaaet, var vidende om Arresten, og saadan Kundskab efter Lovgivningens almindelige Grundsaetninger, *cf.* Pl. 10de April 1811 § 4, maa have samme Virkning, som Publicationen ved Tinglæsning, hvorhos endnu bemærkes, at Indsævntes først her for Retten fremsatte Indsigelse, at han hverken vil have læst Arrestforretningen i vedkommende Protocol eller i Udskrift, men alene vil have kjendt den, som det hedder, af „Løs Smtale“, ikke imod Modpartens Protest kan tillægges nogen Betydning som for seent fremjat. Den af Fogden under 20de Novbr. f. N. afsagte Kjendelse, hvorved det modfatte Resultat er statueret, og som Følge deraf ogsaa Kjendelsen af 21de næstefter vil derfor være at forandre, uden at det bliver nødvendigt at undersøge Rigtigheden af de øvrige ved samme paaskjendte Indsigelser.“ . . .

Forlig og Transport 40 Rdl.

1861. 31te Januar (30te).

Skærdermester A. F. Jensen
ctr.

Enkemande Johanne Kronborg Brix.

Requissita protesterer mod Forretningen, idet hun henviser til Forliget, hvorved hun har forpligtet sig til ifølge indgaaet Selvslysbuercaution for Requissenten at betale Guldmægtig Bøgelund 40 Rdl. Har nu altsaa Requissenten syldestgjort den oprindelige Creditor, maa ogsaa hendes Caution være bortfalden, og den egentlige Debitor kan ikke, ifølge Transporten, have noget Arav paa hende.

Da den her verserende Gjeldssag sees allerede at være afgjort af rette Vedkommende, nemlig Hoveddebitor, der her, ventelig paa Grund af en Begrebssforveksling, optræder som Requissent, bortfalder naturligviis den accessoriske Forpligtelse, som ellers maatte paaligge Requissita, hvis Protest mod Forretningens Fremme saaledes vil være at tage til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom og Skjønnsforretning.
1861. 10de April (8de).

Bygningsentreprenør A. H. Petersen
ctr.
Smedemester Lundqvist's Enke.

Proc. Ibsen protesterer, idet han henviser til, at efter at Retten i Dommens Post K har udtalt, at uvillige Mænds Skjen vil have at bestemme, hvormeget der kan tilkomme Citanten for tillagte Materialier, idet Retten har bemærket, at Reqvista har protesteret saavel mod de paa Requingen anførte Materialiers Mængde som mod disse Priis — have Mændene erklæret, at de med Hensyn til Post K i Dommen ikke kunne afgjøre, om der er medgaaet 54,200 Stykker Muursteen, og at det kun er under den Forudsætning, at det nævnte Antal Muursteen virkelig er medgaaet, at de have beregnet de af dem anførte Pelsk.

Proc. Bang mener, at Skjønnsforretningen udviser, at de udmeldte Mænd have ansat Reqvirentens Tilkomme efter Post K til 1570 Ald. 16 Sk. og bemærker, at de have erklæret, at da der var endel gamle Muursteen i den nedbrudte Bygning, som bleve anvendte i den nye, kunde de ej afgjøre om der er medgaaet 54,200 Stykker Muursteen, skjøndt dette vel kan være Tilfældet, og det er kun under Forudsætning o. s. v.

Requirenten paastaer i Henhold til den fremlagte Dom, Execution foretaget for et Velob af 1234 Ald. 2 Mk. 14 Sk., hvilket i Forening med Renter og Omkostninger formeentligt udgjør Differencen mellem det ham ved Dommen, deels umiddelbart, deels middelbart gjeennem udmeldte Skjønsmænd Tilfjendte, og den Sum, han alt af Reqvistus har oppebaaret. Men blandt de Poster, som saaledes middelbart skulde afgjøres, befindes en, nemlig Dommens Vitr. K, hvor Skjønsmændene vel ere komne til et Resultat (Skjønnsforretningen Nr. 3), men kun et betinget Resultat, idet samme er bygget paa Forudsætninger om Tilstedeværelsen af factiske Omstændigheder, om hvilke de selv erklære, ikke at kunne have nogen Mening, hvilke Omstændigheder derhos ere ubeviste og hvis Rigtighed saavel under selve Domsagen som her under Forretningen er benægtet. Der findes saaledes et Hul i Skjønsmændenes Slutning (Præmisserne til deres Conclusion) som ikke er udfyldt af rette Ved-

kommende, og som Fogden naturligtvis hverken kan, eller finder sig besøjet til at udfylde; at Domsældte ved at frafalde Overstjorn skulde, som Requirenten synes at antage, have afhjulpet denne Mangel, kan Fogden ikke indromme, idet en saadan Renunciation efter Sagens Natur jo hverken kan indeholde meer eller mindre, end at Domsældte tager Skjonsforretningen saaledes som den nu engang er og foreligger.

Med Hensyn til denne Pøst, hvis nuder Forretningen opførte Summa udgjør 1370 Rdl. 1 Mk., seer Fogden sig saaledes ikke istand til at opfylde Requirentens Begjæring, og i Consequents heraf bortfalder selvfølgelig for Tiden det hele Spørgsmaal om Execution.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil ikke være at foretage.

Damme.

Requirenten udteg derpaa Stævning til at faae en yderligere Erklæring eller et yderligere Skjon af Skjonsmændene, hvilket gav Anledning til følgende i Hof- og Stadsrettens 1ste Bidneflammer afjagte

Rjendelser

den 17de Juni 1861.

Den af Indstævnte, Smedemester Lundqvists Enke, nedlagte Paastand om, at den i nærværende Sag udtagne Stævning afvises eller at Forretningen efter Stævningen nægtes Fremme, kan ikke tages til Følge, hvorimod Citanten, Bygningsentreprenør A. H. Petersen bør være berettiget til at erholde en yderligere Erklæring eller, i fornødent Fald, et yderligere Skjon af Skjonsmændene, Schmoek og Erlevein, med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier i Continuation af den tidligere Forretning, dog at der ikke herved tillægges Citanten et større Beløb end 1370 Rdl. 1 Mk.

„Af Indstævnte, Smedemester Lundqvists Enke, er der nedlagt Paa- stand om, at den i nærværende Sag udtagne Stævning afvises, eller at Forretningen efter Stævningen nægtes Fremme, hvilken Paa- stand er

støttet paa, at Citanten, Bygningsentreprenør N. S. Petersen ved at lade den efter hans Requisition i Genhold til nærværende Nets Dom af 10de Decbr. s. A. foretagne Skjønforretning af 25de Februar d. A. afhjemle den 12te Marts s. A. i den Staud, hvori den da forelaae, og med den af Mændene samme Dag afgivne yderligere Forklaring, samt ved derefter at begjære Forretningen sluttet, skulde have acquiesceret ved Forretningen, saa at han ikke nu skulde kunne saae den forandret i sin Favør.

Det skjønes imidlertid ikke rettere, end at Citanten maa gives Medhold i, hvad hans Procedure tildeels maa antages at gaae ud paa, at hans Acquiescens ved Skjønforretningen, efter selve Forholdets Natur, nødvendigvis maa antages at have været knyttet til den Forudsætning, at Indstævnte med ham var enig i at betragte Forretningen som et gyldigt Beviis eller Fundament for den ham efter Dommen af 10de Decbr. s. A. tilkommende Fordring paa Indstævnte, saa at Indstævnte, om han end vilde søge Forretningen forandret med Hensyn til Realiteten, dog ikke vilde bestræbe eller nægte Forretningens Gyldighed som Skjøn, til hvilket Antagende Citanten har været saameget mere berettiget, som Indstævnte forinden Forretningens Afhjemling udtrykkelig reserverede sig Overskjøn, hvilket selvfølgelig kun kan slutte sig til et i Realiteten gyldigt Under-skjøn, og saaledes forudsætter dets Existens.

Da den Forudsætning, hvormed Citanten saaledes kun kan antages at have acquiesceret ved den tidligere Forretning som et gyldigt Under-skjøn, imidlertid ikke er indtraadt, idet Indstævnte under den til Dommens Execution afholdte Fogedforretning har nægtet at anerkjende Skjønet som et gyldigt Beviismiddel, forsaavidt angaaer dets Resultat med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier, paa Grund af den af Mændene den 12te Marts d. A. afgivne yderligere Forklaring, og herpaa støttet en Protest mod Dommens Execution, der ved Fogdens Kjendelse af 8de April d. A. er givet Medhold, idet Fogden efter Indstævntes Indsigelse har antaget, at Mændene i den ovennævnte Henseende kun vare komne til et betinget Resultat, og at der — som det i Kjendelsen hedder — var et Hul i Skjønsmændenes Slutning, — kan Citanten ikke længere være bunden ved sin tidligere Aerkjendelse af Forretningen som et gyldigt Skjøn, hvorimod det maa staae ham frit for at søge den Mangel, der er antagen at berøve Forretningen Gyldighed som Skjøn, afhjælpet ved en yderligere Erklæring af Mændene, eller, dersom Manglen ikke paa denne Maade kan afhjælpes, at erholde et yderligere Skjøn af Mændene i Continuation af det tidligere, for at Citanten herved kan komme til den ham ved Dommen af 10de December s. A. tillagte Net, som Indstævnte ikke ved sin Protest mod Sagens Fremme kan betage ham, hvorimod Citantens tidligere Acquiescens vel forsaavidt endnu maa være bindende for ham, at der ikke ved denne yderligere Erklæring eller

bette yderligere Skjon af Mændene kan tillægges ham noget større Beløb end det, den tidligere Forretning gaaer ud paa, nemlig 1570 Rbl. 1 Mk.

Efter det Anførte kan Indstævntes Paastand om, at Stævningen afvises, eller at Sagen nægtes Fremme ikke tages til Følge, hvorimod Citanten maa ansees berettiget til at erholde en yderligere Erklæring eller i fornødent Fald et yderligere Skjon af Mændene med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier i Continuation af den tidligere Forretning, og, som Følge heraf, kan den af Skjønsmændene fremsatte Protest imod at afgive nogen yderligere Erklæring eller noget yderligere Skjon, fordi den tidligere Forretning af dem er afhjernet, ikke komme i Betragtning.

Den 24de Juni 1861.

Den af Citanten, Bygningsentreprenør N. H. Peterfen, fremsatte Protest imod, at nogen særlig Appæl af Kjendelsen af 17de d. M. tilstedes, kan, forsaavidt angaaer den af Skjønsmændene Schmoek og Erlevein i Forening med Indstævnte Smedemester Lundqvists Enke declarerede Appæl af bemeldte Kjendelse, ikke tages til Følge, ligesom intet Hensyn kan tages til Citantens Begjæring om Udmeldelse af andre Skjønsmænd.

Da der ikke findes at kunne nægtes Skjønsmændene Schmoek og Erlevein Ret til særlig Appæl af Rettens Kjendelse af 17de d. M. forsaavidt samme indeholder en Forkastelse af deres Protest imod at afgive en yderligere Erklæring eller et yderligere Skjon i Continuation af den tidligere Forretning, idet Appællen i Forhold til dem vilde blive frugtesløs, naar de først havde afgivet Erklæringen eller Skjønnet og da Sagens Fremme efter Kjendelsen nødvendigviis maatte henstaae efter Udsalbet af denne Appæl, Stjønes det i Frb. 17de Mai 1690 indeholdte Forbud mod særlig Appæl af Interlocutorielsenbelsker ikke at være anvendeligt paa den af de ovennævnte Skjønsmænd declarerede Appæl i Forening med Indstævnte Smedemester Lundqvists Enke af Kjendelsen af 17de d. M., uden Hensyn til, at det i Henhold til den nævnte Lovbestemmelse, ikke vilde kunne tilstedes Indstævnte alene at appellere Kjendelsen forinden Sagen var sluttet.

Som Følge heraf vil Citanten, Bygningsentreprenør N. H. Peterfens Protest imod, at der tilstedes nogen særlig Appæl af Kjendelsen af 17de d. M. ikke kunne tages til Følge, forsaavidt angaaer den af Skjønsmændene i Forening med Indstævnte declarerede Appæl, ligesom der heller intet Hensyn findes at kunne tages til den af Citanten paa Sagens

nærværende Standpunkt fremsatte Begjæring om Udmeldelse af andre Skjønsmænd paa Grund af det Forhold, hvori Skjønsmændene Schmoø og Erlevein formeentlig have stillet sig til Sagen, mod hvilken Begjæring af Indstævnte er protesteret.

Højesterets Dom
den 20de Januar 1863.

Schmoø og Erlevein samt Lundqvist's Enke med
Langværge
ctr.

A. S. Petersen.

I Henhold til de i den iudankede Kjendelse anførte
Grunde

Kjendes for Ret:

Den iudankede Kjendelse bor ved Magt at stande; Pro-
cessens Omkostninger for Højesteret ophaves.

Til Justitskassen betale Titanterne 5 Rdl.

1861. 3die Mai (2den).

Secretair Schonberg.

ctr.

Fuldmægtig Olsen.

Reqvirenten fremlægger Transport paa et Forlig, hvorefter der er foretaget Ublæg hos Reqvistus, samt et af Skifteretten, der behandler Reqvisti Fallitboe, meddeelt Samtykke til, at han maa erholde de saaledes ublagte af Skifteretten registrerede Effecter udleverede.

Proc. Beyer ved Fuldm. Torp møder for Homsfru Hansen med en af Reqvistus til denne udsedt Panteobligation, hvorefter han protesterer mod Udleveringen.

Reqvirenten paaftaaer, at han efter det af Skifteretten meddeelt Samtykke maa være berettiget til nu at erholde de ublagte Effecter udleverede; desuden bemærker han, at Reqvistus var unyndig da han udsatte Obligationen.

Reqvistus erkjenner, paa Torps Opfordring, at være Debitor for Obligationens fulde Paalydende, og tilføjer, at det forholder sig rigtigt,

at han var umyndig, da han udstedte den; han er endnu ikke fyldt 25 Aar.

Torp fremhæver derpaa, at Requisition altsaa ligeledes var umyndig, da han indgik Forliget.

Requisition fremfatter flere Indsigelser mod nærværende Forretnings videre Fremme, navnlig ogsaa den, at han var mindreaarig paa den Tid Forliget blev indgaaet, hvilket ej af Requirerenten er benægtet. Da Mindreaarighedsexceptionen efter danske Lovgivning (Frd. 14de Mai 1754 § 1—3, Frd. 6te Octbr. 1804, efr. Frd. 24de April 1839) ingenfiinde kan frafaldes, bliver der her, navnlig naar isærdeleshed hensees til Bestemmelseerne i den forstnævnte Forordning, ikke Tale om, at den af Requisition fremsatte er kommet for seent, og hans Protest vil saaledes, da det her omkvæstionerede Mellemværende er af den Bestaaffenhed, at dets Gyldighed betinges af Curators Samtykke, som ikke sees at være givet, være at tage tilfølge. Det findes desaarfsag ufornobent for Fogden at indlade sig paa Requisitioni øvrige Indsigelser.

Thi eragtes:

Requisitioni Protest mod nærværende Forretnings videre Fremme vil være at tage tilfølge.

Damme.

Ikke appelleret.

Regel 99 Rdt. 5 Rt.

1861. 7de Mai (4de).

C. Fogh

ctr.

Eufemad. Schulz.

Requisitiona erklærer, at hun Intet ejer, og hendes Datter, Madame Hansen foreviser Gjenpart af den mellem hendes Mand og L. Hansen oprettede Lejecontract om Lejligheden, og de benægte begge — da Requirerentens „Besuldmægtigede“, Clausen, paaberaaber L. 1—24—27, — at Requisitiona eiede Noget, da hun sluttede ind til sin Svigerføn.

Da Præsumtionen maa være for, at den som lejer en Leilighed ogsaa er Ejer af hvad han deri indflytter, indtil det Modsatte bevises, saa kan det ikke præsumeres, at Requisite er Ejerinde af de Effecter, der findes paa hendes Opholdssted, og da der imod de scemsatte Benægtelser intet Datum er fremkommet, som godtgjør, at hun der har indflyttet hende tilhørende Gjendele og da det ikke skjønes at Analogien af R. 1—24—27 in casu kan komme til Anvendelse, saa vil den begjærede Arrestforretning under Forbehold af Enhvers lovlige Ret fortiden ikke være at fremme.

Thi eragtes:

Den begjærede Arrestforretning vil fortiden ikke være at fremme.

U. Schov.

cf.

Forsigt ved Gjelbscommissionen.

Dom 8000 Rbl.

1861. 29de Mai.

Executores testamenti i Godsejer S. Rahbeks Doe.
ctr.

Bertshuusholder Hans Rasmussen.

Requisitus fremlægger Attest om at have bestilt Aetsbeskrivelse af Dommen, som han agter at appellere og protesterer derfor.

Efterat Protocollen var mig tilstillet eragtede jeg strax:

Paa Requisite Protest vil ikke være at tage Hensyn og Forretningen vil derfor, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

U. Schov.

cf.

Ikke appelleret.

Førlig 28 Mbl.

1861. 23de Juli.

Commissionair C. Fogh
ctr.

Fuldmægtig S. B. F. Thomsen.

Requiritus protesterer fordi der ved Indgaaelsen af Førliget blev paaberaabt en Transport paa Fordringen, som dog ikke blev foreviist eller fremlagt, hvorfor han anseer Requirenten uberettiget til at afslutte Førlig. Ligeledes har den her fremlagte Transport oprindelig været dateret 6te Juli, men dette er rettet til 6te Juni.

Requirentens „Besultsmægtigebe“, Clausen, benægter dette, men siger, at det er en Fejlskrift at der i Transporten staaer, „efter vedlagte Førlig“, istedetfor „efter vedlagte Lejecontract“.

Førliget er af 19de Juni.

Den af Requiritus her fremfattede Indsigelse kan saameget mindre komme i Betragtning, som det sees af selve Førliget, at han under dettes Indgaaelse har været personlig tilstede uden at fremkomme med nogen saadan. Forretningen vil desaarfag være at fremme.

Damme.

3lle appelleret.

Udbyntning for Gadeanlæg
1427 Mbl. 5 Ml.

1861. 12te August.

Großferer S. J. Bengen.

Proc. Sjorgensen for Requiritus erklærede, „at han maatte protestere imod Forretningens Fremme, da han ansaar Requirenten for uberettiget til at paasægge hans Committent den paagjældende Ydelse til Gadeanlægget quæstionis, eftersom de Betingelser in casu ikke ere tilstede, der ifølge Lovgivningen, navnlig Lov af 14de December 1857 m. fl. skulde give Requirenten Berettigelse til saadan Fordring.“

Den requirerede Forretning vil, under Forbehold af Re-
quifiti Ret, være at fremme.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 24de August 1863.

Grosserer Julius Bengen
ctr.

Kjøbenhavns Magistrat.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bor for Citanten, Grosserer Julius Bengens Tiltale i denne Sag fri at være, og betaler Citanten til de Indstævnte Sagens Omkostninger med 30 Rdl., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven.

. . . „Det ovennævnte Beløb af 1427 Rdl. 3 Mk. have de Indstævnte afkrævet Citanten som dennes Andeel i Udgifterne ved Anlægget af Nyegade, hvor Citantens Ejendom Matr. Nr. 76 og 77 a i Udenbys Klæbebo Qvarter er beliggende, idet Indstævnte formene, at Grundejerne i bemeldte Gade, der blev anlagt i Aarene 1859 og 1860, ifølge Lov 14de December 1857 om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn, ere pligtige til at afholde Omkostningerne ved Anlægget, medens Citanten ikke anseer fornævnte Lov anvendelig in casu. Heri kan Citanten imidlertid ikke gives Medhold. Ifølge bemeldte Lovs § 2 afgjør Communalbestyrelsen, naar en Gade eller Vej erklæres for offentlig, om og hvorvidt Ejerne af de til samme høvede Grunde skulle afholde de til deres første Istandfættelse paa den af Communalbestyrelsen vedtagne Maade medgaaende Udgifter, og ifølge samme Lovs § 7 finder denne Bestemmelse Anvendelse paa de nye Gade- eller Vejanlæg over Privates Grund, som Communalbestyrelsen maatte beslutte. Da det nu er in confesso under Sagen, at der ikke tidligere har været nogen Gade eller Vej paa det Sted, hvor Nyegade er bleven anlagt, og dette Anlæg er bleven besluttet af Communalbestyrelsen samt Gaden ved Magistratens Bekjendtgørelse af 2den Juli 1860 er erklæret for offentlig, er Loven af 14de December 1857 ogsaa anvendelig i nærværende Tilfælde.“ . . .

Dom 112 Rbl.

1861. 15de August (14de).

Rudsff Carl Lind
ctr.

Stomagermester Alsberg.

Med Hensyn til to Bærelser paa Reqvifiti Lejlighed siger denne, at det ene beboes af hans Svigermoder, der ejer de faae deri værende gamle Ting, og at det andet er lejet ud til Bertshuusholber Jensen, der ejer Esfecterne deri (Seng og Servante). Jensens Huusholberffe bekræfter Rigtigheden af begge Dele, og Jensen fremlægger Copie af et Document, hvorefter han har kjøbt Senglæderne paa Afbetaling, med Dwittering.

Proc. Beyer benægter Rigtigheden af Alt, saavel som Identiteten og mere.

Ifølge det til Protocollen Produccerede skjønnes det ikke rettere, end at Formodningen maa være for, at saavel de paa Reqvifiti Svigermoders som paa Comparenten Jensens Bopæl forefundne og registrerede Gjenstande, ogsaa tilhøre disse. Forretningen vil desaarfag, forsaavidt disse Gjenstande angaaer, ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom over 250 Rbl.

1861. 24de August.

H. Sebens
ctr.

H. S. Carlfsen.

Proc. Berggreen ved Fuldm. Myhsery fremlægger for Reqvirenten den af Arrestforvareren den 11te Juni d. A. udstedte Dwitteringsbog for Modtagelsen af Reqvifitus som Gjelbsarrestant, samt en Udskrift af Pantebogen af et af Reqvifitus den 20de Juni d. A. udstedt Skjode, der er tinglæst den 24de f. M., og som han paaftaaer, at Reqvifitus har underkrevet i Gjelbsarresten i Overværelse af den nuværende Skjodehaver.

Requisitus indrømmer dette, men tilføjer dog, at Handelen var afsluttet og Skjodet reenskrevet førend Arresten saubt Sted.

Myterly henviser til den Skjodet givne Attest om, at ingen Kjøbecontract har været oprettet. Han paastaar derfor, at Skjodet ifølge Bestemmelsen i L. 5—5—18 er ugyldigt og forlanger i Henhold til L. 1—24—26 Execution i den omhandlede Ejendom.

Da det naabndart fremgaaer af § 1 i Frd. 18de Januar 1788 at en Person's Uraadighedstilstand i Relation til 3die Mand først opstaaer ved Tinglæsningen, vil den enten formodebe (som her) eller paa anden Maade endog beviist Kundskab, natuifigviis ikke kunne tillægges samme Betydning, i det Ningsste ikke fra det juridiske Standpunct. Forsaavidt derfor Requirenten begjærer Execution ankyndt i den Requisitus tidligere tilhørende, men af ham under 20de Juni folgte Ejendom, som sees at være den nye Ejer tilskjodet, kan Fogden ikke give ham Medhold heri. Hans Paastand i saa Henseende vil desaaarsag ikke være at tage til Folge.

Thi cragtes:

Forsaauidt Requirenten begjærer Udlæg i en af Requisitus den 20de Juni d. N. bortskjodet Ejendom, vil hans Paastand ikke være at tage til Folge.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 9de December 1861.

Thi kjendes for Ret:

Det af Citanten, H. Vedens, begjærte Udlæg i Ejendommen Matr. Nr. 58, Rod 6 i Staden Kjøbenhavn's Udenbyes Vester Qvarter bor nyde Fremme.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Den assagte Kjenbelle er begrundet paa at det, som det hebbet, stal fremgaae af § 1 i Pl. 18de Januar 1788, at en Person's Uraadighedstilstand i Relation til Trebiemand først opstaaer ved Tinglæsningen, hvorfor Trebiemand's enten formodebe eller beviiste Kundskab om den påserebe, men ntinglæste Retfølsngniug ikke stulde kunne tillægges samme

Betydning. Denne Mening findes imidlertid ikke at have Medhold i den citerede Lovbestemmelse, der, efter hvad der ogsaa udtales i dens Præmisses, nærmest kun kan antages at have anordnet Tinglæsning af de i samme omhandlede Retssøgninger for at Tredeemand kan blive bekendt med Debtors Uraabighedsstilstand og saaledes bestyttes imod at lide Tab derved, at han af Uvidenhed indlader sig med Debitor, hvorefter imidlertid følger, at Lovbestemmelsen ikke bør kunne paaberaabes til Beskyttelse for den Tredeemand, der, omend Retshandlingen er utingsløst, dog ikke kan paastylde Uvidenhed om samme, cfr. og Analogien af Pl. 10de April 1841 § 4. Da det nu er givet, at Sullerraffinadent Harboe, da Skjædet paa Ejendommen quæstionis den 20de Juni d. A. af Substævnte blev udstødt til ham, var fuldkommen vidende om den Substævnte overgaade Arrest, skjøndt denne ikke da var publiceret ved Tinglæsning, vil det Harboe medbeelte Skjæde, efter det Foransførte ikke kunne være Citanten til Hindrer i for hans Forbring at søge Føldestjærelse i Ejendommen og den paaantebe Fogedkjendelse af 24de August d. A. vil derfor i Henhold til D. L. 1—24—26 være at forandre saaledes, at den requirerede Executionsforretning nyder Fremme." . . .

Raugstat 9 Afd.

1861. 30te August.

Overkrigscommissair Bestergaard.

Requisitus protesterer forbi det maa antages ifølge Lovgivningen, at militaire Embedsmænd ej ere pligtige at betale Raugstat af militaire Titler, til hvilke Overkrigscommissairtitlen henhører, og han fungerer efter kongelig Bestalling som Overrevisor.

Den requirerede Udpaantning vil under fornøden Reservations være at fremme.

Damme.

Dom 2860 Rdt.

1861. 10de September.

Procurator Bartholdy som Mandatarus for Handelskuffet S. Delbanco & Co.

ctr.

Njebmand P. Bogvad.

Requifitus erklærer, at han har folgt „de herværende Effecter“ til S. Hartmann & Co. og igjen lejet dem af biffæ, famp at hans Faber har givet Requifitenten Pant for Forbringen i en Ejendom, fom forliden er under Auction for Creditsforeningens Regning, der er dækket ved Bulet ved 3die Auction, men der er forlangt en 4de Auction, fom han mener, at Requifitenten ffal afvente.

Proc. Delbanco ved Fuldm. Levifou protefterer mod dette.

Da Requifiti Anbringende om, at de paa hans Bopæl foresnubne Membler og Effecter tilhøre en Anden, ikke findes beviift, og derhos er modfagt, og den Omftandighed, at 3die Mand fom Cautionift for Gjelden tillige derfor har ftillet Pant, om end fampne var beviift, ikke kan være til Hinder for at Hoveddebitor forft foges paa enhver retlig Maade, vil Forretningen være at fremme i Overeensftemmelfe med Requifitens Paaftrand.

Danne.

Iffe appelleret.

Udfættelfe.

1861. 2den October (1fte).

Høker P. Jensen

ctr.

Boghaudler R. Meyer.

Lejetageren, Rubin, har ved Erklæring af 25de f. M. overdraget Requifitenten Lejligheden til Difpofition.

For Requifitus gjør nu Proc. Pinbhardt ved Fuldm. Torp gjeldende, at Rubin, idet han overdrog ham det i Lejligheden værende Lejebibliothek ogfaa har overdraget ham Brugen af Lejligheden, og derfor var

uberrettiget at overbrage den til Requirenten. Til Restance med Leje stod Rubin ikke, og han havde heller ikke gjort Fremleje, da Brugens af Lejligheden var Requisiteus overladt gratis.

I Henhold til den mellem Ejeren og Lejetageren, Rubin, ftedfundne Transaction af 25de f. M. ligesom ogsaa efter Contractens Bestemmelse om Fremleje, findes, da Intet foreligger, som kan begrunde Requiviti rettlige Besiddelse af Lejligheden qvæstionis ligeoverfor Requirenten, dennes Paastand om Forretningens Fremme at maatte tages til Følge.

Thi eragtes:

Den requirerede Udsættelse vil, under Forbehold af Requiviti Ret forøvrigt være at fremme.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 27de October 1862.

Boghandler E. Meyer
ctr.

Boghandler Rubin.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Boghandler Rubin, dor for Citanten, Boghandler E. Meyers Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 20 Rdl.

Erstatningsføgsmaal. Indstævnte gjør gjelbenbe, at han kun har overladt Citanten Brugens af Lejligheden mod Betingelser, som denne har overtraadt, navnlig den, at Intet maatte bekjendtgjøres om at Lejebiblioteket fortsattes der paa Stedet.

. . . „Vel maa det nu ved et af Citanten fremsagt Brev af 9de Septbr. f. A. fra Indstævnte til ham ansees godtgjort, at Indstævnte virkelig har givet ham Lov til at benytte Lejligheden indtil October Flyttedag f. A.; men da Citanten ikke har godtgjort, at denne Tiltale er bleven ham meddeelt anderledes end med de af Indstævnte angivne Indstrækninger, hvorimod Indstævntes Angivelse i saa Henseende netop bestyrkes ved Indholdet af det nyssævnte Brev, og da det er in con-

lesso, at Titanten ikke har høstet sig disse Indskrænkninger efterrettelig, idet han navnlig, og det skjøndt udtrykkelig advaaret derimod af Indstævnte i det ojnævnte Brev, ved opslaaede Placater bekjendtgjorde, at der i Lejligheden var aabnet et nyt Lejebibliothek, saa maa Indstævnte gives Medhold i, at han ikke længer kunde anses bunden ved sit Løfte til Titanten og at han altsaa ikke har krænket dennes Ret ved at tillabe Stebets Ejer at sætte sig i Besiddelse af Lejligheden." . . .

Udfættelse.

1861. 18de October.

Carvermester B. Petersen
ctr.

Strædermester C. Pedersdorff.

Requisitus fremlægger en skriftlig Protest.

Proc. Binter ved Fuldm. Rode bemærker, at selv om det var rigtigt, hvad han ikke anerkjender, at den forrige Ejer havde modtaget Forudbetaling for flere Mars Leje, maatte det være Requirenten, der som udfyldesgjort Pauthaver har faaet Ejendommen ublagt af Skifteretten, uvedkommende; ligeledes mener han, at Requisiti Protest mod Voets Ret til at give Opsigelse er ubesøjet, da Lejecontracten ikke var tinglæst.

Da en saadan Forudbetaling af Lejen, som af Requisitus opgives at have fundet Sted, i Henhold til Bestemmelserne i Frd. 4de Decbr. 1795, ikke kan have nogen Retsvirkning ligeoverfor Trediemand, som er Pauthaver i Ejendommen qvæstionis, i nærværende Tilfælde Requirenten, hvis Samtykke dertil ej heller sees at være givet, og en i Henhold til Lejecontractens Indhold lovliggen stæet Opsigelse foreligger, kan der ikke tages Hensyn til Requisiti Protest mod Forretningen, som desaarfag, dog under Forbehold af hans Ret forøvrigt, vil være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil under fornoden Forbehold være at fremme.

Dammc.

Ikke appelleret.

Skat 1370 Rbl. 64 Sl.

1861. 5te November (1ste).

Botanisk Have.

Besøbet vil, efter Magistratens Skrivelse, være at betale af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet eller paa hans Vegne af Universitetet ved dets Quæstor.

Proc. Winther møder for Universitetet ved Fuldm. Rode og bemærker, at Botanisk Have hører til de Ejendomme, om hvilke det i Loven af 50te Novbr. 1857 hedder, at det forbliver ved de bestaaende Forhold, det vil sige, ved den med den tidligere Vandcommission truffne Overeenskomst, dog at Betalingen fastsættes til 10 Rbl. for enhver Taphane. — Han uvilker nærmere disse Forhold med Paaberaabelse af fgl. Resolution af 19de Februar 1817, hvorefter Statskassen er forpligtet til at forsyne Haven med Vand uden Veberlag. Efter den 50te Novbr. 1857 er der anbragt 19 nye Taphaner, for hvilke der efter den nævnte Lov skal svares 58 Rbl., hvilket Besøb han tilbød at betale selv, men selv om der tillige skulde svares Skat af de tidligere Opstandere, hvoraf Haven har 4, blev dette dog kun 40 Rbl., altsaa ialt 78 Rbl. om Aaret.

Den requirerede Udpantning vil, dog under Forbehold af Requiriti Dct, være at fremme.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 22de December 1862.

Cultusministeren paa Kjobenhavns Universitetes
Vegne
ctr.

Kjobenhavns Magistrat.

Thi kjendes for Dct:

De Indstævnte, Kjobenhavns Magistrat, bor for Tiltale af Citanten, Cultusministeren paa Kjobenhavns Universitetes Vegne, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Udviisningspaastanden er støttet paa, at der ikke er prøvet Forlig i Sagen, og at Universitetet som saadant ikke er berettiget til,

imod Frd. af 2den Juni 1850 § 6 at gaae Forligelsescommissionen forbi. Da imidlertid nærværende Sag er anlagt efter Begjæring af Kultusministeren paa Universitetets Begne og Bestemmelsen i Frd. af 10de Juli 1795 § 23 maa anses anvendelig in casu, kan Afviisningspaastanden ikke tages tilfølg.

Figesaalidt vil de Indstævntes Formening om, at Universitetet er actor incompetens kunne gives Medhold. Da den Ejendom, hvori der er givet Ublæg ifølge Udpantningsforretningen, hører til Botanisk Have, og denne er henlagt under Universitetet, maa dette ogsaa anses som rette Sagsøger.

Forfaavidt nu Citantens Procedure gaaer ud paa at erholde paa- kjendt, hvorvidt Kjøbenhavns Commune overhovedet er berettiget til at opræve Vandstat af Botanisk Have, navnlig ogsaa af de i Haven værende Opstandere og Taphaner, og i bekræftende Falb i hvilket Omfang, vil dette Punct, saaledes som Sagen er anlagt, ikke mod de Indstævntes Protest kunne komme under Paakjendelse, da Stævningen kun refererer sig til Udpantningsforretningen, og det kun er denne, der er paa- staaet ophævet, men det fremgaaer saavel af Forretningen, som af hvad der under Sagen er fremkommen fra de Indstævntes Side, at der alene er gjort Udpantning for Vandstat, beregnet efter Tøndemaal, af de i om- melbte Have værende to Fontainer eller Springvand, og det er saaledes kun Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at svare denne Vandstat, der foreligger under Sagen. Til Støtte for Fritagelsen herfor har Citanten anbragt, at Staten i sin Tid har forpligtet sig til at forsyne Botanisk Have med Vand uden Veberlag af denne, og at Communen senere har overtaget denne Forpligtelse, og Citanten har i saa Henseende henviist til nogle i Aarene 1812 og 1817 stedfundne Forhandlinger og tagne Be- stemmelser, der formeentlig begrunde saadan Forpligtelse. Da de Ind- stævnte imidlertid have benægtet, at der paahviler Communen en For- pligtelse som den ommelbte, og da der ikke under Sagen er fremlagt Udskrift af de paaberaabte Forhandlinger m. m., og Retten saaledes ikke kan bedømme disses Character og Betydning, idet Alt, hvad der i saa Henseende maa anses in confesso, indskrænker sig til, at der tidligere uden Veberlag blev afgivet Vand til forskjellige offentlige Bygninger og Ejendomme, blandt hvilke Botanisk Have, men at der i Aaret 1817 af Statskassen tilstodes Kjøbenhavns Vandværken en aarlig Godtgjørelse af 1577 Rbl. 33 Sk. for bemelbte Vandforsyning, vil der ved Sagens Af- gjørelse ikke kunne tages Hensyn til hiint Aubringende.

Det er i Henhold til Loven af 30de Novbr. 1857, angaaende Staden Kjø- benhavns og dens Grundes Forsyning med Vand fra de nye Vandværker, at de Indstævnte formene Communen berettiget til den under Sagen omhand- lede Vandstat. Citanten har vel villet gjøre gjældende, at den anførte Lov ikke angaaer eller omtaler Botanisk Have, paa hvilken den efter hånd

Formening aldeles ikke kan finde Anvendelse, men ligesom dette kommer i Strid med hvad der fra Citantens Side er anbragt for Fogedretten, hvortil han under sin Procedure her for Retten har henviist, og hvor han har bemærket, at Botanisk Have hører til de i bemeldte Lovs § 5 ommeldte Ejendomme, saaledes staaer hiint Udfertum ogsaa i Modsigelse med Citantens Erkjendelse af, at Vandværket i hvert Fald er berettiget til at opkræve af Universitetet for Botanisk Have 59 Rbl. aarlig i Vandstat i Genhold til Lovens § 5 in fine. Ligeledes bemærkes som et Datum, der ikke er uden Betydning, at en under Sagen fremlagt Brevveksling viser, at det saavel fra Universitetets som Kultusministeriets Side under nogle, nærværende Nedsag forudgaaede, Forhandlinger er erkjendt, at nævnte Lov finder Anvendelse paa Botanisk Have, Njøndt ikke i hele det Omfang, som de Substævnte antage. Det fremgaaer ogsaa klart af Lovens af 30te Novbr. 1857, at den angaaer alle Ejendomme i Kjøbenhavn og paa dens Grund, saavel de Private tilhørende Ejendomme, som offentlige Bygninger og Staten tilhørende Etablissementer, og der kan saaledes ikke være nogen Tvivl om, at ogsaa Botanisk Have hører under Lovens Omraade. Citanten formener, at det i saa Fald maa være Bestemmelserne i § 5 første Paragraf, som maae komme til Anvendelse med Hensyn til de omhandlede Fontainer, medens de Substævnte derimod ansee Lovens § 4 anvendelig paa disse. Da de to Fontainer i Haven, hvilke ere anlagte efter Aaret 1857, ere traabte iftedetfor tvende tidligere Vandledninger, formener Citanten, at der ikke i saa Henseende er indtraadt nogen Forandring i de bestaaende Forhold, og at Bestemmelsen i § 5 kun kan have tilfølg, at der skal betales 10 Rbl. for hver af Fontainerne. Om man nu iøvrigt maatte ansee 1ste Paragraf af § 5 anvendelig paa Botanisk Have, skjønnes den dog ikke at kunne komme til Anvendelse paa sammes Fontainer, da den kun angaaer Betalingen for Taphaner og Opsandere, og det er uantageligt, at der for Taphaner og Fontainer skulde erlægges samme Betaling, naaget hine kun give Vand til enkelte Eder, og disse derimod altid. Hertil kommer, som det fremgaaer af Sagen, at der i Virkeligheden er indtraadt en væsentlig Forandring i det her omhandlede Forhold, idet de nye Ledninger — forinden hvis Nedsætning det gjentagne Gange blev tilkjendegivet Havens Bestyrelse, at der af samme vilde blive at svare Vandstat efter nærmere Bestemmelse, — ere Springvandsledninger, medens de ældre vare Pompevandsledninger, og hine derhos afgive en meget betydeligere Vandmasse end disse. Det skjønnes ikke rettere, end at Bestemmelsen i bemeldte Lovs § 4, at der til Fontainer og andre lignende Anlæg ikke maa benyttes Vand fra Vandværket uden efter dertil meddeelt Samtykke fra Vandværkets Bestyrelse, som fastsætter de Vilkaar, hvornunder Afbenyttelsen kan indrømmes, maa komme til Anvendelse paa de i § 5 omhandlede offentlige Bygninger og Staten tilhørende Etablissementer og saaledes ogsaa paa Botanisk Have, dets forbi

denne Bestemmelse, der er det eneste Sted i Loven, hvor der handles om Betingelserne for Benyttelse af Vand til Fontainer, er affattet i almindelige Udtryk, deels serdi der under en modfat Forudsætning vilde savnes i Loven en Bestemmelse om Fontainer ved offentlige Avgninger og Staten tilhørende Etablissementer, naaget det netop er paa saadanne Steder, at de sædvanligt anbringes. Den Omstændighed, at § 4 tillige indeholder Bestemmelser om Vandstat af Ejendomme, hvori Røringsbrug finder Sted, er intet Datum for at Bestemmelsen om Fontainer kun finder Anvendelse paa saadanne Ejendomme.

Forsaavidt der fra Citantens Side er fremsat Paastand paa, at der kun svares Skat af Differentien mellem det Quantum Vand, som nu leveres til Fontainerne, og det som afgaves under den ældre Vandforsyning, vil denne Paastand, der er uden Hjemmel i § 4, ikke kunne gives Medhold.

At der mulig er begaaet Fejl ved Valget af Rørene til Fontainerne, saa at der paa Grund af Rørenes Vidde medgaaer mere Vand end foruødent, kan saameget mindre komme i Betragtning, som Medlæggningen, efter hvad der er oplyst, ikke er bejserget af Vandværket, men af Bestyrelsen for Haven og paa dennes Bekostning.

Naar Citanten ikke har villet erkjende Rigtigheden af den opgivne Vandmængde, hvoraf der er krævet Afgift, hvilket Opgivende støtter sig til de af Communes Vandinspecteur foretagne Maalinger og Beregninger, vil der heller ikke hertil kunne tages Hensyn, da det er in confesso, at der ikke er anbragt nogen Vandmaaler ved de ommeldte Fontainer, og disses Forbrug af Vand derfor maa afgjøres ved et Skjøn af Vandværkets Bestyrelse, jfr. Lovens § 4 og 9.

Med Hensyn til, at Citanten har gjort Indsigelse mod Størrelsen af det beregnede Skattebeløb, bemærkes, at Fastsættelsen af Afgiften, naar Vandet benyttes til Fontainer, efter § 4 maa anses overladt til Vandværkets Bestyrelse, der i nærværende Tilfælde har ansat samme til 2 Mt. pr. 100 Tønder.

I Henhold til Foransførte vil de Indstævntes Paastand om Frisindelse blive at tage tilfølgende. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde høves. Efter Sagens Udfald vil Salair ikke kunne tilkjendes Procurator Winther, hvis Sagsførelse har været forsvarlig." . .

Højesterets Dom
den 12te April 1865.

De Indstævnte have ikke for Højesteret fastholdt den af dem i foregaaende Instants nedlagte Paastand om Sagens Afviisning paa Grund af manglende Forligsmægling, og af den

i den indaankede Dom anførte Grund findes der heller ikke ex officio Foje til saadan Afviisning.

3 Realiteten er der efter den brugte Procedure for Højesteret kun Spørgsmaal om, hvorvidt Vandafgiften af de i Dommen omhandlede to Springvands Udløb i Botanisk Have skal erlægges i Henhold til Reglerne i § 4 af Lov angaaende Kjøbenhavns Forsyning med Vand fra de nye Vandværker af 30te Novbr. 1857, eller ikkun kan fordres med det i samme Lovs § 5 nævnte Beløb af 10 Rdl. aarlig for hvert Udløb. Efter de foreliggende Oplysninger henhores nu Botanisk Have til de Etablissementer, om hvilke det i § 5 er fastsat, at det med Hensyn til deres ved tidligere Overenskomst bestemte Vandforsyning skal forblive ved de bestaaende Forhold, kun med den i Sen nærmere angivne Forandring i Betalingen; — og ligesom Højesteret derfor maa give Citanten Medhold i, at Havens tvende Parter, der fra de tidligere Vandledninger havde Tilstrømning af stadigt løbende Vand, fremdeles maae kunne fordres forsynede med stadigt løbende Vand fra det nye Vandværk, uden at der herved kan tages Hensyn til, hvad der i Lovens § 4 ellers er bestemt for de Tilfælde, hvor der onstes Vand til Fountain eller andre lignende Anlag, at Saadant er afhængigt af Vandværkets Samtykke og de Vilkaar, som dette fastsætter, saaledes findes det navnlig, at Citanten med Foje har gjort Indsigelse imod, at Botanisk Have, der tidligere til hver af Parterne havde een Pompevandsportion, for hvilken den aarlige Betaling i de senere Aar havde udgjort 7 Rdl. 87 Sk., bebyrdedes med en Forhøjelse af denne Betaling udover de anførte 10 Rdl. for hver Parkledning, saalænge der ikke begjæres mere Vand end der tidligere har været ydet. Efter Bestemmelsen i fornævnte § 5, 1ste Led skal nemlig Forandringen i Betalingen for de der omhandlede Etablissementers Vedkommende indstrænke sig til, at de skulle erlægge 10 Rdl. for hver Taphane, der sættes istedetfor en ældre Opstander, og det er uden Hjemmel i Sen, at nogen yderligere Forhøjelse af Betalingen skulde kunne fordres, naar der istedetfor de tidligere til stadigt Udløb tjenlige

Indretninger anbragtes Fontainer til Forsyning med Vand i samme Mængde som forhen.

Ifølge heraf maae de Indstævnte, der ikke heller med Foje kunne paaberaabe sig, at der fra Havens Bestyrelses Side skulde være renunceret paa den saaledes lovlig begrundede Indsigelse, ansees at have været uberettigede til for Beløbet af den under Sagen omhandlede Regning, hvorved det hele til Parterne leverede Quantum Vand er debiteret Haven efter Tondetal, at lade foretage den paaankede Udpantningsforretning. Vel er det af de Indstævnte paaستاet, at der i de to Aar, for hvilke den i Dommen nævnte Vandafgift er fordret, er forbrugt mere Vand end under den ældre Vandforsyning; men foruden at de i saa Henseende foreliggende Ophjæninger ere mangelfulde, bliver der allerede af den Grund ikke Spørgsmaal om en Stadfastelse af Udpantningsforretningen for et saa stort Beløbs Vedkommende, som maatte kunne fordres i Erstatning for det sørgede Vandforbrug, at der fra de Indstævntes Side ikke derom er nedlagt nogen Paastand. Udpantningsforretningen vil derfor efter Citantens Paastand i det Hele være at ophæve.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og Citantens befalede Sagfører for Overretten vil der være at tilkjende et Salair af 30 Rdl., der bliver at udrede af det Offentlige. Det Salair, der maatte tilkomme Institutsraad Bruugen, vil derimod, da han har givet Mode som Kammeradvocat, ikke være at bestemme ved Dommen.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udpantningsforretning ophæves.

Processens Omkostninger for begge Retter hæves.

Til Institutskaasen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Procurator Winther tillægges i Salarium 30 Rdl., der udredes af det Offentlige.

1861. 14de November.

Fødsels- og Plejestiftelsen.

Inspecteur Lassen protesterer, da Stiftelsen ifølge Rescript af 15de Januar 1785, Fundatsen for Stiftelsen af 25de Martz 1787 Post 4 og lgl. Resolution af 15de Juli 1803 m. fl. Lovbestemmelser er stattefri, hvori han ikke mener, at den senere Lovgivning kan have gjort Forandring.

Den requirerede Udpantning vil, under Forbehold af Requisitioni Ret, være at fremme.

Damme.

Hof- og Stadretten's Dom
den 28de Juli 1862.

Directionen for Fødsels- og Plejestiftelsen i
Kjøbenhavn
ctr.

Kjøbenhavns Magistrat.

Chi kjendes for Ret:

Den paaankede Udpantningsforretning bor ved Magt at stande.

Processens Omkostninger osv.

. . . „De Indstævntes Afviisningspaastand er støttet paa den Formening, at saadanne Ufer over en Udpantningsforretning, som ikke enten ere rettede mod Fremgangsmaaden ved Forretningen, eller gaaer ud paa, at Betingelserne for dennes Sværtsættelse ikke skulle have været tilstede, men, som i det foreliggende Tilfælde, angaae selve Realiteten af den paagjældende Fordring, ej kunne gøres gjældende under en Appel af Forretningen, men maae fremsættes under et efter behørig Forsligsmægling anlagt Søgemaal i første Instants. I denne Anstuelse findes der nu ogsaa at maatte gives de Indstævnte Medhold, idet det fremgaaer af Lovgivningen, navnlig Frd. 2den Juni 1830 § 6 jfr. saavel Motiveringen i Paragraphens Begyndelse som Bestemmelsen af den Clausul, Udpantningsordren skal indeholde, at, naar saadan Ordre af Lovrigheben behørig er meddeelt for en Fordring, der ifølge Lovgivningen overhovedet kan være Gjenstand for Indbrivelse paa denne Maade, bliver Udpantningen

at fremme uden Hensyn til Forbringens Rigtighed i Realiteten, saa at ingen Indsigelse mod denne med Virkning kan fremsættes for Fogden, og derfor heller ikke under en Appel af Udpanningsforretningen paabe-
raabes som Grund til at faae denne unberkjendt, hvorimod enhver Griens-
bring mod Forbringens Rigtighed ved den ovennævnte Lovbestemmelse
udtrykkelig er forbeholdt et Sogsmaal i første Instants. Da imidlertid
en Udpanningsforretning som en actus judicialis i og for sig kan være
Gjenstand for Paaanale for højere Ret, og den Omstændighed, at der da
under en saadan Appel som Grund for Paastanden om Forretningens
Unberkjendelse paabe-
raabes en Indsigelse, der ikke med Virkning kan
fremsættes paa denne Maade, ej kan medføre, at Sagen afvises fra Over-
retten, men derimod maa føre til, at den paaftaaede Unberkjendelse ikke
finder Sted, vil de Indstævntes Afviisningspaastand ikke kunne tages til-
følge, men den paaanlede Forretning vil derimod efter deres subsidiaire
Paastand være at stadfæste, hvorhos Citanten efter Omstændighederne
findes at burde erstatte de Indstævnte Processens Omkostninger med 15
Rdl. . . .

Bezel 190 Rdl.

1861. 23de November.

E. Fogh

ctr.

Collecteur H. J. Offenbourg.

Requisitus erklærer, at han befinder sig i en Alder af 67 Aar, og
at han har et saa svageligt Helbred, at han ikke uden Udsættelse for
Livsfare kan unberkaste sig personlig Hestelse og protesterer derfor deri-
mod; han forlanger Udsættelse i omtrent en Time, for at hans Læge
kan komme tilstede og give Attest.

Requirenten protesterer derimod og paaftaaer, at Fogden skal være
ansvarlig for Requisite Tilstedeværelse indtil Kjendelsen er affagt.

Herom føres en meget lang Procedure.

Proc. Melbola og Bezelerer Tichel attestere Rigtigheden af Requisite
Opgivende om hans Alder og Svagelighed.

Forfaavidt Requisitus protesterer imod, paa Grund af hans
Helbredstilstand at belægges med personlig Arrest, kan der ikke
med Hensyn til de af ham derfor anførte Grunde heri gives
ham Medhold. Forretningen vil saaledes være at fremme.

Thi crages:

Den requirerede Arrest vil være at fremme.

Damme.

Forligt.

Udlevering 25 Rbl.

1861. 26de November (25de).

Grosserer Ph. Levinson

ctr.

Forstenbinder S. S. Warby.

Requisitus betaler Hovedstolen, men protesterer mod Udlæg for D
Kostningerne, da han selv har været villig til — som han lovede und-
Forretningen den 9de Novbr. — at udlevere det Udlagte til Requirerenten
eller dennes Sagsfører.

Proc. Veyer benægter dette, men anseer sig ej heller pligtig til at
sende Bud derefter og formener, at han, efter at have faaet Udlæg, ikke
behøver at forhandle med Requisitus uden Rettens Hjælp.

Da Proc. Veyer ikke har bevist at Requisitus har været
uvillig til, paa Anfordring at udlevere de hos denne tidligere
udlagte Gjenstande, vil hans Paastand om at erholde Udlæg for
nærværende Forretnings Gebyr og Salair ikke kunne tages til
Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 12 Rbl.

1862. 8de Januar (7de).

P. Andersen

ctr.

Fruentimmer F. Petersen.

Requisita hedder Enke Hne Marie Petersen; hun ejer Intet, da hun
kun logerer hos Arbejdsmand Lorenzen, og fremslægger Gjenpart af hans
Lejecontract om denne Lejlighed.

Arbejdsmand Lorentzen, „der befandt sig sengeliggende i Siveværelset“, comparerer, bekræfter Aligtigheden deraf og protesterer mod Ublæg i hans Ejenbese.

Da Præsumptionen efter Omstændighederne maa være for, at de paa Requisitionen Bolig forefundne Meubles og Effecter tilhører Arbejdsmand Lorentzen, vil den requirerede Execution for Tiden ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1862. 9de Januar (8de).

C. Schulz

ctr.

Snedker Olsen.

Requisitionen Hustruen protesterer mod Forretningen; hun paastaer, at de Intet skylder og først skulle betale den 16de Januar; hun fremlægger Gjenpart af Lejecontracten med Dvittinger for 33 Rbl. 2 Mk. siden Octbr. Flyttebag, hvoraf dog noget angaaer ældre Leje. Hun protesterer mod, at Commissionair Dvistingaard møder som Vicevert, da Verten boer i Stebet og aldrig har havt Vicevert.

Dvistingaard fremskaffer Requisitionen, der erklærer, at han har antaget ham som Vicevert. Dvistingaard erkjender derpaa, at der ikke skyldes 20 Rbl., som opgives i Requisitionen, men paastaer, at der endnu skyldes 6 Rbl. 4 Mk. og forlanger Forretningen fremmet.

Den requirerede Udsættelsesforretning vil i Henhold til den fremlagte Lejecontract være at fremme.

Damme.

Førligt.

1862. 17de Januar.

fhv. Huusfoged Tode.

Requiritus har, medens han endnu boede i Holsteen, oprettet et Document, hvorefter intet Formueskælskab mellem ham og Hustrue skal finde Sted, hvilket han har ladet tinglæse ved Kjøbenhavns Jurisdiction den 20de Septbr. 1858, forinden han flyttede hertil, hvilket skete den 1ste Novbr. s. A. Samme Dag, den 20de Septbr. 1858, har han ligeledes ladet læse en Specification over de hans Hustrue tilhørende Effecter, og han protesterer nu mod Udlæg i en Commode, som berester skal tilhøre Hustruen.

Da Documenterne ikke ere tilstede (men Attest om at saadanne ere læste), indbringer Rodemeesteren (for at faae Spørgsmaalet afgjort) Rigstigheden, samt at Commoden er opført i den ommeldte Specification.

Da en saadan som den af Requiritus paaveraabte Transaction, der gaaer ud paa at hæve Skælskabet mellem ham og hans Hustrue, efter den danske Lovgivning ikke kan tillægges nogen Retsvirkning uden allerhøjeste Confirmation, vil den af Rodemeesteren paa Magistratens Vegne nedlagte Paaftand om, at Execution maa effectueres i den hos Requiritus paaviste Commode, under fornuddet Forbehold være at fremme.

Thi crages:

Den requirerede Udpantning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i den paaviste Commode.

Damme.

Ikke appelleret.

Relaxation.

1862. 11te Februar.

Manufacturhandler P. Ad. Philipsen
ctr.

Kjobmand Schrøder.

Curator i Requiritens Fallitboe, Fulsbm. Randrup, henvenber sig for dennes Hustrue til Fogden og begjærer, i Henhold til den Fogden

fra Politiet tilskillede Skrivelse med to Røgeattester, Requirentens Arrest relaxeret eller in subsidium forandret til Humsarrest.

I Politidirectorens Skrivelse henstilles til Kongens Foged, hvad han maatte finde sig foranlediget til at foretage paa Grund af de fremsendte Attester. Prof. Christensen erklærer, at Requirenten har et svageligt Helbred og at han maa tilraade, at han ikke ligger alene, da han er udsat for pludselig at faae et Sygdomsanfald. Prof. Hoppe henholder sig til Christensens Attest og sin egen Erklæring, da Requirenten fra Gjelddarresten blev udlagt paa Hospitalet. Denne Erklæring medfølger ikke.

Proc. IbSEN for Reqvistus reserverer kun alt Fornødent, idet han specielt bemærker, at han ikke kan finde sig forpligtet til at betale Underholdningspenge, dersom Kongens Foged skulde finde sig besejet til at forandre Arresten til Humsarrest.

Der kan naturligtviis her ikke være Spørgsmaal om Relaxation i streng Forstand af den engang decreterede Arrest, da Intet foreligger, som kan berettige Fogden til et saadent Skridt, men kun om en Translocation, idet det fremgaaer saavel af dHr. Professore Hoppes og Christensens Attester samt af Statsraad Ostens Erklæring, at Opholdet i det almindelige Gjelddængsel vilde medføre mulige livsfarlige Folger for Arrestatus.

Da nu Humsarrest for Gjeld maa antages hjemlet ved Lovgivningen (1—21 og 1—24 cfr. Esfr. 16de April 1822), skulde Fogden formene, at Betingelserne for en saadan Underdelse her ere tilstede, hvisaarsag han ikke skjønner rettere, noget, som ogsaa Hr. Mandrup's subsidiaire Paastand gaaer ud paa, end at Arrestatus, saasnart han udskrives af Hospitalet, vil være at henflytte til hans Familiebølg og der, indtil hans Helbredstilstand bevistligen har forbedret sig, forblive saalænge, indtil hans Arrestationstid er udløbet. Da Betingelserne for Underholdningspenges Erleggelse in casu ikke ere tilstede, ville disse, saalænge Humsarresten vedvarer, ikke være at betale.

Damme.

Dom 5790 Rbl.

1862. 10de Februar og 3die Marts (8de Februar og 28de Februar.)

H. C. F. Møller
ctr.

Krigsadvokatsfor, Gaardejer, Cand. jur. E. C. Kjær.

Requiritus erklærer, at han ved Advocat Liebe havde udtaget offentlig Højesteretsstævning, og begjærer Udsættelse for at gødtgjøre dette.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal protesterer derimod, idet han iøvrigt reserverer enhver Indsigelse mod en Appellstævnings Gyldighed og Betydning.

Da Lovens 1—24—54 kun tilsteder Standsningen af en Execution, naar Appellstævning strax ved Forretningens Paabegyndelse fremlægges, vil den fra Requiritus fremkomne Protest ikke kunne tages til Folge, hvorimod Forretningen vil være at fremme i Henhold til Requiritens Paastand.

Damme.

Efter Kjendelsen fremlægger Fuldm. Nellemann en Erklæring fra Advocat Liebe om, at Stævning er udtaget, men forgjæves forsøgt forlyndt for Requiriten, der synes at have forladt Landet, at ogsaa Proc. Alberti har nægtet at modtage Stævning paa hans Vegne, samt at vide hvor hans Døpæl var, at Stævningen derfor har maattet autoriseres til offentlig Stævning, der var sendt til Forkyndelse paa Requiritens sidste Opholdssted og derfra til Tinglæning ved Viborg Landsoverret, hvorfra den endnu ikke var kommet tilbage; han begjærer Udsættelse til den 28de.

Steinthal erkjender Rigtigheden af hvad der er anført som passeret mellem Liebe og Alberti og samtykker i Udsættelsen.

Den 28de fremlægger Nellemann den nu modtagne Højesteretsstævning.

Steinthal kunde ikke erkjenne, at den fremlagte Stævning, naar den skulde betragtes som offentlig Stævning, var i behørig Form, den var nemlig udstedt af Advocat Liebe, der ikke kunde have Bemyndigelse til at forandre Stævningen, og Paategningen af Exponenten i Højesteret kunde ikke give den Autorisation.

Nellemann viser, at Stævningen oprindelig er udstedt i Rettens Navn, den var kun forandret til offentlig Stævning og overført fra Højeste-

retsaaet 1862 til 1865 i fuldkommen lovmedholdelig Form. Desuden havde jo Steinthal indrømmet Rigtigheden af Liebes Erklæring den 10de, og det maatte ogsaa blive Højesteret og ikke Fogden, der skulde afgjøre, om Stævningen foresaae udleedt i rette Form eller ej. Derpaa protesterer han mod Albertis Competence til at foretage Executionen, da han har næglet at modtage Forkyndelse og at vide, hvor Requirenten opholdt sig.

Steinthal exciperer mod denne Protest, — ogsaa som for seent fremkommet, — foreviser dog Mandat til Tredeemand og Submandat fra denne til Alberti.

Nellemann exciperer herimod, fordi det deri hedder: „engagere en Sagfører for ved denne at anlægge Sag“ osv., men derved ikke udtrykkeligt er givet Bemyndigelse til at foretage Execution.

Forfaavidt Advocat Liebe exciperer mod Procurator Albertis Competence til Foretagelsen af nærværende Forretning, kan en saadan Exception efter Omstændighederne og i al Fald som for seent fremsat, ikke nu komme i Betragtning. Derimod maa Fogden med ham være enig i de Ansøkelser, hvorpaa han støtter den Paastand, at den af Procurator Alberti under 10de f. M. indrømmede Udfættelse med Forretningen til 28de f. M. kun kan have havt til Hensigt at afvente en lovformelig Højesteretsstævning fremlagt, for derefter at kunne standse Forretningen. At dette fornuftigvis kun kan have været den eneste Grund til den nævnte Udfættelse, fremgaaer af Procurator Albertis stilletende Indrømmelse deraf allerede under 10de f. M., af hans Udladelse til Protocollen den 28de f. M. i første Replik, samt af hans fornyede Indladdelse til Fogdens Kjendelse under samme Dato. Han maa derved saaledes implicite have renunceret paa at tage den af Fogden under 10de f. M. efter de daværende concrete Omstændigheder lempede, og i hans Faveur affagte Kjendelse til Indtægt. Efterat nu Advocat Liebe under 28de f. M. har fremlagt den forventede Højesteretsstævning, bestrider imidlertid Procurator Alberti sammes Habilitet til at realisere Dje-medet med dens Fremlæggelse, idet han formener at den ikke er affattet paa sædvanlig Maade, og deskaarsag maa være uden Virkning. Deri tør Fogden dog ikke være enig med ham, den nævnte Stævning er i Overeensstemmelse med tgl. Dieses. af

19de Febr. 1850, bekendtgjort under 21de s. M., udstedt i Rettens Navn og forsynet med Rettens Segl, ligesom den senere Paategning om Varselstidens Forlængelse er affattet og autoriseret i Rettens Justitscontoir, og maa altsaa antages at være i Overensstemmelse med Højesterets Vedtægt. Da saaledes den oftnævnte Stævning ikke kan antages at laborere af nogen væsentlig Mangel, skjønner Fogden ikke rettere, end at den af Advocat Liebe nedlagte Paastand om Executionens Staudsning efter Omstændighederne bor gives Medhold.

Thi crages:

Den requirerede Execution vil fortiden ikke være at fremme.

Damme.

Sagen er paadømt i Højesteret den 9de Mai 1864, i hvis Dom Stævningen aldeles ikke omtales. Citanten (Kjær) er frifunden for Substævntes (Møllers) Tiltale.

Dom c. 200 Rbl.

1862. 19de Martz (15de).

H. S. Levin

ctr.

Commissionair S. Grün.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund begjærer, da Reqvifiti Ejendele ere pantsatte for 1000 Rbl., Execution ankyndt i to ved Arrestforretningen beslaglagte Bexler til Beløb 3500 Rbl.

For Panthaberens protesterer Proc. Beyer ved Fuldm. Torp herimod, fordi denne har første Prioritet i alt hvad Reqvifitus ejer og ejende vorder for 1000 Rbl. efter en Obligation af 1847, og Reqvifiti øvrige Ejendele ikke have saa stor Værdi.

Lund bemærker, at Bexlerne, som ere udstedte i 1855 og 1856, ikke kunne henføre til det Pant, der er givet ved Forstrivningen af 1847, tilmed da det er Pengeeffecter, der ikke kunne anses at høre til Gods, som pantsættes, uden at faae ndtrykkelig Paategning om at være pantsatte.

I de paa Reqvifiti Bopæl forefundne og af Requirenten paaviste Meubler m. v. vil mod Intervenientens Protest, grundet

paa den af ham fremlagte Pantobligation, intet Udlæg være at foretage. Foraauidt Protesten imidlertid ligeledes omsfatter de i Requirentens Besiddelse værende og af ham paaviste Vexler, vil samme derimod ikke kunne tages til Folge, idet bemeldte Pengeeffecter ikke ere forsynede med Pantegning om, at de ere indbefattede under de ved Panteforskrivningen bebestede Gjenstande.

Thi eragtes:

Det begjærte Udlæg vil være at indskrænke til de af Requirenten paaviste Vexler.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1862. 25de April (24de).

Marsskandiser N. O. N. Jørgensen
ctr.

Marsskandiser Jens Nielsen.

Proc. Hindenburg protesterer imod Forretningens Fremme; det var i Contractens § 5 bestemt, at Opsigelse ikke kunde skee tidligere end til April Flyttedag 1865 „medmindre Ejendommen forinden paa Grund af Salg eller Ejers Død gaar over til en anden Ejer, i hvilket Tilfælde Opsigelse fra Ejers Side kan skee med et halvt Aars Varjel“, men da nu Requirenten kun havde Kjøbecontract paa Ejendommen, var han ikke Ejer; selv om man vilde gaae ud fra, at Uopsigeligheben var bortfaldet, var det efter Contracten Ejeren, Hendrichsen, og ikke Requirenten, der havde at iværksætte Opsigelsen. Requisiteus har ogsaa efter Opsigelsen betalt Leje til Hendrichsen og tilbudt den for denne Lejetermin. Kjøbecontracten er af 17de October, men Opsigelsen af 14de, og han benægtter, at der dengang var affattet nogen foreløbig Salgcontract. Han maa i ethvert Fald paastaae, at Requirenten stillede Sikkerhed, som han med Hensyn til Requisiteus Næringsvej anslaaer til 6000 Rdl.

Proc. Jbsen paastaar, at Contracten maa fortolkes derhen, at Requirenten ved Kjøbecontracten er bleven Ejer af Stedet, og han forsiktrer, at Handelen virkelig er afsluttet den 14de October, Dagen før Flyttedag, og det blev udtrykkelig derved omtalt, at Handelen, skulde sluttes den Dag, før at Requisiteus kunde faae et halvt Aars Opsigelse. Requi-

renten kan ikke stille Sikkerhed, og en Kjendelse, hvori dette bestemmes, vil derfor være lige med en Nægtelse af Forretningen.

Hindenburg maa vedblive sin Paastrand, at det vilde have været Modpartens Sag at gjøre Requisition beljenbt med Kjøbecontracten, og at denne ikke, som Ibsen paastod, kunde være forpligtet til at søge Uubere=retning derom. Han tør ikke erkjende, at Handelen er mundtlig affluttet den 14de October, og den senere Opsigelse af 18de October var for siglig. Han maa ogsaa vedblive sin Paastrand om den forbrede Sikker=hedsstillelse.

Ibsen paastaar endnu, at et halvt Aars Opsigelse maa regnes bog=stavelig, og ikke fra Sluttedag til Sluttedag.

Den 25de April er fremlagt til Fogedprotocollen en Declaration fra Requirenten, hvori denne erklærer, at dersom Fogden tager hans Re=quisition til Følge, og dennes Kjendelse skulde blive unberkjendt af Hof= og Stadsretten, — at han da er pligtig til strax at sagsøge Sælgeren, C. F. Hendrichsen efter Kjøbecontractens § 5, og skal det Beløb, som han igjen erhoder hos fornævnte Sælger, tjene Fogden til fuld Sikkerhed; derpaa er Kjendelsen affagt.

Requisitionen exciperer mod nærværende Forretnings Fremme, idet han bestrider, dels Requirentens Competence til den stete Opsigelse, dels Lovligheden af selve Opsigelsen.

Hvad Exceptionen mod Competencen angaaer, der af Re=quisitionen støttes paa hans formeentlige Uvidenhed om, at Ejendommen qvæstionis var gaaet over i andre Hænder, nemlig i Requirentens, dels ogsaa paa det i Lejecontractens § 5 brugte Udtryk „Ejer“, der her efter hans Formening skulde være syno=nym med Ordet Ejodehaver, da skjønt samme efter de fore=fiindende Omstændigheder og Forholdets Natur ikke at kunne tillægges nogen Virkning. Requisitionen blev jo allerede under 14de Octbr. f. A. af de Mænd, som af Requirenten vare en=gagerede til at forkynde ham Opsigelsen, sat i Kundskab om at Ejendommen var solgt til Requirenten og af denne allerede til=traadt; betræffende det udhævede Udtryk „Ejer“, da kun samme, saavel efter den sædvanlige Talebrug som efter det Sted og den Forbindelse, hvori det forekommer, ikke betyde Andet, end Kjø=berer, til hvem Dispositionsretten ved Kjøb og Salg er over=draget.

Betræffende dernæst Requisitionen Exception mod selve Opsigelsens

Lovlighed, da skulde Fogden i Henhold til det tidligere Bemærkede formene, at allerede den under 14de Octbr. f. N. stete Forkyndelse af samme maa antages for lovlig, idet Rejecontracten efter de da indtraadte Omstændigheder hjemlede Halvaars Opsigelse. Dette antaget bortfalder selvfølgelig Nødvendigheden for Fogden til at indlade sig paa Besvarelsen af det her under Forretningen opstaaede Spørgsmaal om de i Pl. af 15de Marts 1813 indeholdte exceptionelle Bestemmelser, der gaae ud paa legaliter at fortolke det i Rejecontracter hyppigen forekommende Udtryk „Fjerdingaars Opsigelse,“ ogsaa analogist burde udvides til det i den her producerede Rejecontract forekommende Udtryk „Halvaars Opsigelse“.

I Anledning af det Tryk Requiritus med Hensyn til den forlangte Sikkerheds Stillelse synes at ville paalægge Fogden, troer denne, som er fuldkommen overbevist om Requirentens saavel moralske som juridiske Ret i nærværende Tilfælde, det ikke overflodigt her at fremhæve, at han, dog kun for at søge Requiritus, har af Requirenten taget al den Sikkerhed, som han var istand til at yde, (nemlig den ovenfor fremlagte Declaration) men ikke har troet at kunne eller burde forstærke hans Ret ved af ham at forlange umulige Ting.

Efter hvad der saaledes ovenfor er antaget, stionner Fogden ikke rettere, end at den requirerede Udfattelse bor nyde Fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

D a m m e.

Skfe appelleret.

1862. 26de Mai.

Snedkermester J. Rasmussen
ctr.

Vertshuusholder Olsen.

Requisitus protesterer; han har lejet halvaarsviis og kan ikke opsiges med 14 Dages Varjel. Han har forud betalt 25 Rdl. og skulde derpaa betale 50 Rdl. til ved Contractens Underkrift, hvortil han har leveret stemplet Papir; han har forlængst tilbudt Requirenten disse 50 Rdl. og forlangt Contracten, hvorom han fremlægger en Erklæring af C. F. Nielsen.

Proc. Høfster ved Fuldm. Rjerumgaard benægter dette og siger, at Requisitus boer maanedsviis for 25 Rdl. om Maanedene.

Requisitus mener, at det ikke er Contume, at Vertshuusholdere leje hele Lejligheder maanedsviis.

Dette modsiges Rjerumgaard.

Da Requisitus ikke har fort Beviis for at han har lejet halvaarsviis, vil han efter Omstændighedernes og i Medfør af Requirentens Paastand, stottet paa Pl. 2den Octbr. 1754, være at udsætte af Lejligheden qvæstionis, dog naturligviis under Forbehold af hans Ret forøvrigt.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Dom c. 400 Rdl.

1862. 3die Juni (2den).

Brændeviinsbrænder N. C. Hasslund
ctr.

fhv. Rjebmand N. Krabbe.

Requisitus opgiver, at hans Bøe er pantsat til Fru Neergaard for 1000 Rdl.

Proc. Olsen bemærker, at denne Pantegjeld er givet med Prioritet efter 2500 Rdl., og at der ikke i Obligationen er betinget Oprykningsret, medens der forøvrigt ikke er læst Noget paa Requisitus med Pant forud for bemeldte 1000 Rdl., hvorfor Requisiti personlige Creditorer,

indtil et Beløb af 2500 Rdl., maae være berettigede til at søge Fyldestgjørelse forud for Pantet. Specielt forlanger han Udlæg i den sorte Hingst, som under ingen Omstændigheder kunde betragtes som Løssore, saa meget mindre som Reqviritus har den som Handelsvare og har udbudt den til Salg. Hingsten begjærer han derpaa udløvet.

Proc. b'Auchamp møder for Fru Neergaard og protesterer, idet han fremlægger Obligationen og bemærker, at deri vel er givet generelt Pant efter 2500 Rdl., men efter bestemt individualiserede 2500 Rdl., som i Obligationen ere nævnte, og at Fru Neergaard er eneste Panteccreditor.

Fogden s'jønner ikke, hvorledes det her under Forretningen reiste og omdebatterede Spørgsmaal om Oprykning= eller Ikkeoprykning=ret for Intervenientens i den her fremlagte Panteobligation ommeldte Gjeldsfordring, stor 1000 Rdl., overhovedet kan, endog saa Reqvirentens Mening om dette Punct (dog ikke sammes Folgeslutninger) antaget, tillægges nogen Indflydelse paa den her requirerede Forretning. Hovedspørgsmaalet er naturligtvis det, om Reqviriti Bøe for Tiden kan antages lovlig belastet med en Pantegjeld ligeoverfor Reqvirentens uprivilegerede Fordring, og dette s'jønnes at være havet over enhver Tvivl; den nævnmeldte, paa generelt Pant lydende Obligation, som findes behørigen tinglæst, altsaa retsgyldig ligeoverfor 3die Mand, er, efter sit Indhold, kun underkastet den af Parterne vedtagne Indskrænkning at maatte staae tilbage for et af disse contraheret Pengelaan paa 2500 Rdl., men deraf at ville udlede den Slutning, at ogsaa 3die Mand, in casu Reqvirenten, i Relation til hvem det sidstnævnte Laan maa ansees som en Nullitet, skulde kunne indtræde, for sin uprivilegerede Fordring, i en første Panthavers Sted med Tilfidesfættelse af et ellers retsgyldigt Pant, kan ingenlunde med nogensomhelst Lovhjemmel admitteres (1—24—26, Pl. 18de Januar 1788 m. fl.).

Hvad den under Forretningen ommeldte Hingst angaaer, da maa samme vissest isølge sin Natur føres ind under Begrebet Løssore, og som Saadan indbefattes under de pantsatte Gjenstande, uden at den Omstændighed, at Reqviritus skal

have forsøgt ved Salg at disponere over den, kan stjønes at vitiere Panthaverens Ret dertil.

Da Fogden i Henhold til Ovenstaaende maa være af den Formening, at der saaledes hviler et Pantebeføb paa Reqvifiti Boe af 1000 Rdl., nemlig Intervenientens Fordring for en saadan Sum, vil den requirerede Execution ikkun være at foretage under Forbehold af Panthaverens Ret, saaledes, at der, forinden det Udlagte overleveres Requirenten for at realiseres, af denne vil være at stille en Sikkerhed, der maa anses aldeles betryggende for Intervenientens Fordring.

Thi crages:

Den requirerede Execution vil ikkun være at fuldbyrde under Betingelse af, at Requirenten stiller en for Intervenientens Fordring betryggende Sikkerhed.

D a m m e.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de Februar 1863.

Brændeviinsbrænder N. E. Haslund
ctr.

forhenværende Kjobmand N. Krabbe her i Staden, samt Cancellieraad, Landsover- samt Hof- og Stadsretsprocurator d'Andamp, som Befuld- mægtiget for Enkefru Neergaard i Kalborg.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede af Kongens Foged her i Staden den 2den Juni f. N. affagte Kjendelse bor ved Magt at staande.

Indstævnte Krabbe er ikke mødt under Sagen.

. . . „Da her i Sagen ikke er Spørgsmaal om Følgeordenen mellem flere Panthavere indbyrdes, maa Spørgsmaalet om, hvorvidt Fru Neergaard har Oprykningsret betragtes som Sagen uvedkommende, og da hendes Pant omfatter samtlige Indstævnte Krabbes Ejendele, deriblandt ogsaa den under Sagen omhandlede Hingst, har Citanten som uprivilegeret Creditor ifølge Lovens 1—24—26 og Pl. 14de Mai 1854 ingen Ret til at gjøre Execution deri, uden at jikkre Fru Neergaard Dækning, og den

paaanlede Kjendelse vil altsaa være at stadfæste, hvorhos Citanten, medens Omkostningerne ligesoverfor Indskævnte Krabbe blive at ophæve, efter Omstændighederne findes at burde betale Indskævnte d'Aluchamp efter dennes endvidere nedlagte Paastrand Processens Omkostninger med 15 Rdl." . . .

Forlig 87 Rdl.

1862. 14de Juli.

H. C. Thistrup
ctr.

Bogmand Erik Jousson.

Requiritus bemærker, at Droschen ved Hest tilhører Bogmand N. Jensen, af hvem han har lejet den, medens Nummeret er hans eget som Bogmand.

N. Jensen møder, bekræfter dette og protesterer mod Udlæg og Udlevering uden Sikkerhedsstillelse. Han foreviser en Dvittering for at have betalt 200 Rdl. til Rest paa en Drosche, som er den omkvæstnede.

Requirenten benægter dette og at Dvitteringen vedkommer denne Sag.

Requiriti Bert erklærer, at Requiritus har boet hos ham i to Aar og Intet ejer, men at han har hørt baade af denne og af Jensen, som han ogsaa kender, at Requiritus isjor fik den omspurgte Drosche lejet hos Jensen.

Forfaavidt det begjærede Udlæg i den under Forretningen omhandlede Drosche angaaer, da vil samme vel være at give, men ikkun under Forbehold af Enhvers. lovlige Ret; da der imidlertid er tilvejebragt ikke liden Formodning for, at ommeldte Drosche tilhører 3die Mand, nemlig Comparenten Jensen, der har protesteret mod sammes Udlevering, vil denne ikke kunne finde Sted, medmindre Requirenten stiller et Depositum af 400 Rdl.

Danne.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 20de October 1862.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvise.

Citanten paaanfer Kjendelsen til at forandres derhen, at den ublagte Drosche udbleveres ham uden Sikkerhedsstillelse.

. . . „Substante, der hverken er mødt eller har ladet møde, befindes at være lovlig stævnet, men da den emmelidte Trebiemand, der har paa-
staet at Droschen tilhorte ham, er optraadt som Part under Execution-
forretningen og ved Kjendelsen har erhvervet en Ret, burde han ogsaa
være stævnet under nærværende Sag, hvor Kjendelsen paaalæes for-
andret, og da dette ikke er steet, vil Sagen ex officio være at af-
vise.“ . . .

Forlig 61 Rbl.

1862. 5te August (4de).

H. J. Hansen

ctr.

Bildthandler B. E. Thorup.

Requisitus erklærer at have tilgode hos Requirenten for forskellige
Varer ialt 20 Rbl., tilbyder at betale Resten med 41 Rbl. 1 Mk. 6 Sk.,
men protesterer mod at betale Omkostninger.

Proc. Alberti ved Fulbm. Steinthal kan ikke erkjende, at Requisitus
har saadant Tilgodehavende, eller at saadant skulde kunne berettige til
Liquidation.

Da den Contrafordring Requisitus paastaer liquideret i
det ham under Forretningen afstedede Beløb, ikkun er Regnings-
frav, og derhos ikke anerkjendt af Requirenten, vil samme alene
af den Grund ikke kunne admitteres som compensabel mod Re-
quirentens ikke blot liquide men ogsaa exigible Haandstrifts-
frav. Forretningen vil saaledes være at fremme i Overeens-
stemmelse med den nedlagte Paastand.

D a m m e.

Ikke appelleret.

To Forlig 300 Rbl. og 00 Rbl.

1862. 12te August.

Urtekræmmer P. A. Soballe og Capitain A. Sorgen
gensen

etc.

Premierlieutenant F. Brock-Hansen.

Efter at først den 11te Juli Reqvistus har erklæret, at de fleste Effecter ere lejede af Kammerjunkter Srgens-Bergh, møder den 8de August, da Effecterne fordrøs ubleverede, for Intervenienten Srgens-Bergh Proc. Meyer ved Fulbm. Svalso og protesterer mod Udleveringen, idet han fremslægger en Lejecontract af 1859 der s. A. er tinglæst ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk.

Proc. Møller ved Fulbm. Hansen og Proc. Pihne ved Fulbm. Ravn benægte, at Srgens-Bergh er Ejer af Noget deraf, og anerkjende ikke Lejecontracten, der ikke er læst her ved Jurisdictionen.

Svalso bemærker, at saadan Tinglæsning jo ikke er fornøden, skjøndt det maa have sin Betydning, at Intervenienten engang har bragt Retsholbet til offentlig Kundskab. Han indrømmer, hvad under Hovedretningen er paaflaæet, at Reqvistus har ejet Effecterne, men de ere levne Intervenientens Ejenbom derved, at denne, som havde Pant deri, da Reqvistus i Mæz 1858 gik fallit i Kiel og rejste bort derfra, indløste dem. Han fremslægger en af Advocat Kraus derfor givet Dvitting. Dette gjælder med Hensyn til nogle af Effecterne, andre have Intervenienten altid ejet (kjøbt og arvet). Nogle af Effecterne ere lejede Reqvistus efter muntlig Contract, isebetjor Aubre i Lejecontracten nævnte, der ere leverede tilbage. Han fremslægger ogsaa tvende Assurancepolicer for, at Effecterne have været asfurerede for Intervenientens Regning, og reserverer sig Anstand for at indhente Advocat Kraus's Erklæring.

Froken Abrahamson møder derpaa og erklærer, at visse paapegede af Effecterne tidligere have tilhørt hende og af hende ere solgte til Intervenienten.

Den 8de continuerer Forretningen og Froken Abrahamson forklarer, at hun af Intervenienten blev sendt til Kiel for at indløse Effecterne og besørge dem sendte til Kjøbenhavn i October Maaned, hun rejste derpaa til Mecklenborg, og da hun i November kom til Kjøbenhavn havde Reqvistus endnu ikke faaet dem overleverede.

Reqvirenternes Fuldmægtige modsig alt dette, paaflaæ, at Indløsningen er stæet for Reqvistis Regning om end Intervenienten maatte have leveret Froken Abrahamson Pengene dertil, protestere mod Anstanden, excipere atter mod Lejecontracten og formene, at Froken Abrahamsons Be-

mærkninger om tilbligere at have ejet disse Gjenstande og solgt dem til Intervenienten er for seent fremfat.

Hvalsø mener, at den sidste Indsigelse ikke kommer Intervenienten ved, da Comparantinden ikke har mødt for ham, han vedbliver iøvrigt ganske sin Paastand og Forklaringens Rigtighed, og idet han gjør opmærksom paa, hvor vigtigt det maa være for alle Parterne, at erholde en Erklæring fra Advocat Kranz (og Bouk-Schmidt), vedbliver han sin Begjæring om Anstand for at inbhente denne.

Den af Intervenienten begjærte Anstand kan mod Requirerternes Protest og i Henshold til Fogedvæsenets Natur ikke bevilges.

Ligesaa lidet formener Fogden at turde imødekomme Sammes Paastand om yderligere Opfattelse med Hovedsagens Afgjørelse, idet Intervenienten jo maa skjønes fra 11te j. W indtil 8—9 dennes at have haft tilstrækkelig Tid og Lejligh til at forskaffe det efter Omstændighederne tilgængelige Beviis materiale, der, forsaavidt samme har været tilstede, forovrigt ved det fra hans Side allerede Fremkomne maa antages at være tilstrækkeligt udtomt.

Dette forudsigtet med Hensyn til Intervenientens Paa- stand, skulde Fogden saaledes ikke undlade at gaae over til sammes Protest. Denne støtter han deels paa en af ham paa- beraabt Indløsning af en Deel Requivitus tilhørende og i Kiel beslaglagte Effecter, deels paa en skriftlig Lejecontract af 27de Juli 1859 og deels endelig paa forskjellige mundtlige do., i Henshold til hvilke han paastaar at være Ejer af Pluraliteten af de hos Requivitus udlagte Gjenstande.

Hvad nu den paaberaabte Indløsning angaaer, da skjønes samme, der forovrigt er ubeviist og modsigt af Requirerterne, ikke i og for sig at kunne begrunde nogen Ejendomsret, da til en saadan Rets Stiftelse enten udfordres Transport af Gjeldsfordringen med sammes accessorium, Beslaglæggelsen, eller i al Fald en Udlagsforretning af Skifteretten i Kiel, men ingen af Delene har Intervenienten produceret; — han synes saaledes med Hensyn til denne Indløsning kun at have handlet i Egenstab af Commissionair eller i al Fald som negotiorum

gestor for Requisite, og skjones ikke at have været stillet i et saadant Forhold til de indløste Gjenstande, at han efter den danske Lovgivnings Aand og Analogie (5—3—32) kan siges at have været Ejer af samme. Hvad de udenfor de nævnte Indløsningsgjenstande opgivne Effecter, som deels ved den fremlagte Lejecontract, deels efter mundtlige Contracter, skulle være overladte Requisite til Brugelighed, angaaer, da er der, mod Requirerernes Benægtelse, ikke tilvejebragt noget Beviis for Intervenientens Ejendomsret derover.

Til det samme Resultat maa Fogden komme med Hensyn til Virkningen af den paa søndre Virk foranstaltede Tinglæsning, samt den i Intervenientens Navn stete Brandforsikring af de paa Requisite Bopæl beroende Effecter, da deri neppe ligger meer eller mindre, end at Forstnævnte har paatænkt i Ulykkes- eller andre mislige Tilfælde for sin Fordring paa Requisite at holde sig til denne eller til Surrogatet for samme.

Da Fogden i Henhold til Ovenstaaende saaledes maa være af den Formening, at Intervenienten for Tiden ikke kan anses som Ejer af nogen af de hos Requisite den 11te f. M. udlagte Effecter, vil Requirerernes principale Paastand, dog paa deres eget An- og Tilsvær, og under Forbehold af 3die Mands Ret, være at tage til Folge saaledes, at alle de udlagte Gjenstande, som maatte forefindes i Requisite Besiddelse, ville være at udlevere til dem, dog med Udtagelse af de under Nr. 3, 35 og 40 Capitain Borgensen udlagte Effecter, der af ham erkjendes at tilhøre Andre.

Thi eragtes:

De under 11te f. M. til Requirererne udlagte og paa de af Requisite lejede Lejligheder beroende Effecter ville under Forbehold af Trediemands Ret, samt paa deres eget An- og Tilsvær, være at udlevere til dem.

D a m m e.

Alle appelleret.

Arrest efter Skrivelse 232 Nbl.
1862. 13de August (12te).

Handelsfirmaet Schend & Dirks
ctr.

Manufacturhandler E. S. Toyberg.

Requiritus protesterer mod Omkostningerne, forbi Beløbet ikke har været ham affordret.

Proc. Alberti bemærker, at Gjeldsbøviset ikke lyder paa Anforbring og at Requiritus har indrømmet, at Proc. Ibsen har krævet ham.

Requiritus benægter dette, men Retten attesterer paa Opforbring, at han har yttret at have talt med Ibsen om denne Sag.

Requiritus gjør derpaa gjeldende, at Beløbet først er forfalben idag.

Alberti protesterer imod denne Indsigelse, deels forbi Requiritus har indrømmet at skylde Hovedstolen og desuden som sribende mod Gjeldsbrevets Indhold.

Requiritus deponerer derpaa de afseede 232 Nbl.; (og efter Kjendelsen Arrestens Omkostninger).

Requiriti Protest mod at betale de med nærværende Forretning forbundne Omkostninger kan efter Omstændighederne ikke tages til Folge.

Requiritens Paastand vil desaarjag i Mangel af mindelig Afgjørelse eller en saadan Sikkerhedsstillelse som 1—21—7 foreskriver, være at give Medhold.

D a m m e.

So- og Handelsrettens Dom
den 18de September 1862.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Manufacturhandler E. S. Toyberg bor til Sagføgerne Handelsfirmaet Schend & Dirks i Hamborg betale de paaståvnte 348 Mk. 14 Sk. Hamb. BcK. og for Omkostningerne ved den hos ham den 12te August d. A. paabegyndte Arrestforretning 17 Nbl. 4 Sk., men forovrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være.

(Processens Omkostninger betaler Indstævnte med 7 Nbl.)

Retten fremskaffer Sagen saaledes, at Indstævnte havde forpligtet sig til (forinden en Recordproposition) „prompte to Maanedes Straf efter hans Voets Extradition at betale 20 pCt. af hans hele Skyld til dem med Bek. 348—14, ligesom ogsaa Straf, efter Voets Extradition, at udstede og indsende en Bærel paa to Maanedes fra Dato.“ — Bærelen blev ikke udstedt og Retten finder det „ikke tvivlsomt“, at Indstævnte var forpligtet til at betale dette Beløb „to Maanedes efter den 3die Juni d. A., da han erhølt sit Vo ekstraderet til fri Maadighed, altsaa den 3die August, uden at han, forsaavidt saadant ikke udtrykkelig var bleven vedtaget ved Overeenskomsten om at Bærelen ikke skulde udstedes, hvilket ialtsald ikke er godtgjort, kunde være berettiget til at gjøre Straf paa de 8 Løbedage, som han efter en den 3die Juni d. A. udstedt to Maanedes Bærel vilde have havt.“ Retten antager det bernæst for godtgjort, at Beløbet er ham afjorbret, men da han tilbød at betale det under Arrestforretningen, fritages han for at svare Menten af Hovedbeløbet, og da Sagens Gjenstand, saafremt det tilbødte Beløb da var blevet modtaget, vilde være blevet under 20 Rbl., tages der ved Bestemmelsen af Sagens Omkostninger Hensyn hertil.

Endelig undersøger Retten Indstævntes Paastand om at fritages for at betale Arrestens Omkostninger, fordi Arresten ikke er paaastaet stadfæstet, men mener, at Sagsøgerne ikke kunde neblægge en saadan Paa-stand, da enhver Arrest blev afværget ved Sikkerhedsstillelsen, og naar Sagsøgerne ikke desmindre maatte være pligtige at forfølge Sagen forsaavidt Arrestforretningen blev fremmet, ligesom deres Fordring paa Arrestomkostningerne maatte være betinget af, at Sagen behørig forfulgtes, skjønnes dette „at være steet derved at Sagsøgerne under nærværende Sag have paaastaet sig tilkendte ikke blot Hovedbeløbet, men ogsaa Omkostningerne ved den paabegyndte Arrestforretning“ — „og forsaavidt Indstævnte jærligt har gjort gjeldende, at Sagen ikke er forfulgt til det næste efterfølgende Ting, hvortil Sagsøgerne kunde faae Stævning, nemlig til den 21de f. M. istedetfor den 28de f. M., da er det vel saa, at Stævning til Sø- og Handelsretten efter Loven om samme af 19de Februar 1861 § 19, kan udtages forinden Forligsmægling har fundet Sted, men det findes dog ikke at kunne statueres, at det skulde være nødvendigt at gjøre dette i Arrestinstitutionsager for at Forfulgning i rette Tid skulde kunne anses at have fundet Sted, hvorimod dette formeentlig maa siges at være Tilfældet, naar, som i nærværende Sag, Forligs-klage Straf udtages og derefter, saasnart Forlig forgjæves har været prøvet, Stævning uden Ophold udtages til første Ting.“

1862. 25de August.

Procurator Hindenburg, bekliffet for S. Nielsens
Hustrue.

ctr.

Procurator Herforth, bekliffet Børge for Skomager
S. F. Leske.

Herforth vebtager, at Forretningen foretages paa Contoiret men kun under Betingelse af det samme Ansvar, som om den var begunst paa Reqvistiti Bopæl.

Hindenburg begjærer derpaa strax Forretningen hævet paa Grund af det betingede Samtykke.

Herforth mener, at der allerede ved hvad der idag er passeret er paaført ham Tort og muligviis ogsaa Tab, og opfordrer Fogden til afstætte Reqvirenten fornøden Sikkerhed.

Hindenburg gjør gjeldende, at Forretningen kun er reqvireret og Beløbet endnu ikke er afstætt.

Herforth vebbliver sin Paastand, og reserverer yderligere Subsigelser under et eventuelt Erstatningsføgsmaal.

Fogden fandt sig ikke foranlediget til i det foreliggende Tilfælde, saaledes som af Procurator Herforth begjært, at afstætte Reqvirenten nogen Sikkerhed.

Damme.

Udsættelse.

1862. 27de og 28de August (26de).

Hofmanufacturhandler M. M. Ruben

ctr.

Pianofortefabrikant Werner Lassen.

Reqvistitus har ved en Paategning paa Lejecontracten af 11te Marts stillet Lejlighederne til Reqvirentens Disposition, og samtidig oprettet en Arbejdscontract, hvorefter han indtil 17de Juni skal have Tilsyn med Forsærdigelsen af Instrumenter for Reqvirentens Regning, hvorfor han skal have visse Procent.

Proc. Berggreen ved Fuldm. Myhlertj paaflaer nu principaliter, at

Requiritus kun har overladt Lejlighederne i Tidrummet indtil 17de Juni, og nu har Ret til at beboe dem, da han Intet skylder; in subsidium gjør han gjeldende, at Retshorholdet efter Arbejdscontracten eiindn fortsættes, og paaftaaer derfor, at Requiritus, saalænge ingen Opfigelse var seet fra Requiritens Side, berefter har Ret til Disposition over de beri nævnte Localer (2den Sal i Mellembygningen) forsaavidt angil Fabricationen af Instrumenter.

Proc. Ibsen ved Fuldm. Bang erklærer, at da Requiritus den 11te Marts ikke havde Udfigt til at betale de 1500 Rdl., han skyldte, forenedes han med Requiriten om fra den Dag at overdrage ham begge Lejligheder samt at fuldføre visse Instrumenter for ham, hvorfor Arbejdscontracten blev oprettet, der kun til den 17de Juni hjemlede ham Disposition og Tilsyn med 2den Sal.

Myslery mener, at naar Requiritus har betalt Leje til Octbr. Flyttedag, maa han ogsaa have Ret til at blive boende saalænge; han forlanger Udsættelse til Torødag for at godtgjøre, at Requiriten, ved at modtage Leje og paa anden Maade, har erkjendt Requiriti Berettigelse til at blive boende saalænge.

Den begjærte Udsættelse til Torødag Middag Kl. 12 vil efter Omstændighederne være at bevilge.

D a m m e.

Den 28de erklærer Myslery, at han ikke har seet sig istand til at tilvejebringe de forventede Beviisligheder, og vedbliver sin Protest.

Da den af Requiritus paa den fremlagte Lejecontract gjorde Tilførsel med tydelige Ord viser, at han fra sammes Dato, nemlig fra den 11te Marts d. A. har ophørt at være Lejer af den omdebatterede Lejlighed, da dette yderligere bestrækkes ved Udtrykkene i den ligeledes fremlagte Arbejdscontract, som kun hjemler ham Udgang, for en vis begrændset Tid, til ommeldte Lejlighed, for der at have Tilsyn med de for Requiritens Regning og af hans Materialier forfærdigede Pianosorter, og da endeligen det fra Requiriti Side Anbragte ikke mod Requiritens Venægtelse kan godtgjøre, at noget Lejeforhold betræffende samme Lejlighed paany af Parterne er oprettet, vil den requirerede Forretning være at fremme i Overensstemmelse med den nedlagte Paaftand.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme,
Damme.

Alle appelleret.

Bezel 74 Rbl.

1862. 3die September (29de August).

Melkehandler Julius Andersen
ctr.

Forpagter Sorgen Jensen.

Requisiti Hustru (oprindelig Udstederinde af Bezen) erklærer, at den under 26de August er fornyet ved en anden Bezel. Requirenten modtog da 12 Rbl., hvoraf de 6 Rbl. skulde være Renter af den nye, de 6 Rbl. Renter af den gamle Bezel. Hun foreviser Dwitteringen derved af 25de s. M. saalydende: „Af Hr. Jensen har jeg modtaget 12 Rbl., saa skal Bezen udstedes paa 80 Rbl. paa 3 Maanedes.“

Requisitions Bekræfter Rigtigheden heraf.

Proc. Weyer ved Justm. Torp benægter dette; det var kun under Reservation af at Skipper S. Knudsen vilde endosse den nye Bezel, at Requirenten havde modtaget den, men Bezen blev ikke endosset, og derved ere de 12 Rbl. afkrævede som Udbrag paa den ibag fremlagte Bezel.

Vel er det klart af den under 25de August af Bezelsleveren udstedte Dwittering, hvoraf Gjenpart findes tilført Protocolen, saavel som af Parternes forovrigt der Tilførte, at det mellem dem har været paataenkt, under visse Betingelser at fornye den ældre her fremlagte Bezel med en anden 3 Maanedes da, men da der mod Requirentens Beuægtelse intet Beviiis er fremkommet for, at en saadan Fornyelse er bleven istandbragt, vil, da For= modningen her er i Favør af Requirenten, dennes Paa= stand om Forretningens Fremme være at tage til Følge, dog paa hans eget An= og Tilsvær.

Thi eragtes:

Den requirerede Arrest vil paa Requirentens Ansøgning og Tilsvarende være at fremme.

Damme.

Forliget.

Arrest efter Pl. 30te Novbr. 1821.
1805 Nbl.

1862. 29de September.

Procurator Salomonfen som Mandataricus for Selskabet for Læstefabrikationen „Bormatia“
ctr.

Handelshuset J. H. Hedemann & Sønner.

Proc. d'Auchamp maa protestere mod Forretningen, da Requisiteus ikke sidder inde med nogensteds Saluta for Carl Hermann Dinkler. Han erkjender, at der gjennem ham er besørget affendt 3 Collier med Mærker som anført, men det er i Consignation fra Frøyd Fr. Dinkler, som allsaa er rette Ejer og som boer i Sinenau, medens Requirenten har opgivet Debitors Bopæl som St. Petersborg.

Salomonfen benægter, at Carl Hermann Dinkler og Frøyd Fr. Dinkler ere to forskjellige Personer, og i alt Fald, at J. H. Dinkler er Ejer af de nævnte Varer. Han er ikke istand til for Øjeblikket at føre fuldstændigt Beviis for, hvem der er rette Ejer af Varerne, men formener, at det under Arrestens Forsølgning vil blive beviist, at der fra Dinklers Side tilsigtes en Svindel med Varerne.

Forretningen vil i Henhold til den paa Requisitionen tegnede personlige Garanti være at fremme.

Damme.

Forgjæves prøvet Forlig ved Sø- og Handelsretten; berester afgjort ubensfor Retten.

Hundeleje 135 Rdt.

1862. 23de October (22de).

Blikkenslager Wagner
ctr.

Commercemester F. A. Barth.

Honfrø Claudia Dethmer bemærker, at der under 15de Juni 1857 er indgaaet en Ektepagt mellem Requisiteus og hans nuværende Hustru, Elisabeth Augusta født Dethmer, ifølge hvilken alt hvad der er tilstede af Meubler og Effecter, Kjøkkentøj, Sengklæder, Linneb, Solstøjt, Barer og Værktøj, saaledes som det findes specificeret paa den Ektepagten vedhæftede Fortegnelse, — hvilken Ektepagt nu fremlægges, — er udenfor Formuesællesskabet mellem dem og ene tilhører Requisitei fornævnte Hustru og Comparantinden. Hun protesterer derfor mod Arrest heri.

Proc. Meyer ved Fuldm. Hvalfs gjør gjeldende, at Ektepagten ikke er confirmeret og benægter, at noget Ejendomsfællig har fundet Ste' mellem Sostrene. Han forlanger in subsidium Arrest i de Effecter, de ikke maatte stemme med de paa Fortegnelsen anførte.

Hr. Dethmer paaberaaber, at Ektepagten er tingløst før Rejcentracten blev oprettet.

Da det af Comparantinden Dethmer fremlagte Document af 15de Juni 1857 ikke er forsynet med lgl. Confirmation, kan samme, forsaavidt det gaar ud paa at have det efter Lovens fuldkomne Ejendomsfællesskab mellem Requisiteus og hans Hustru, ikke tillægges nogen Retsvirkning ligeoverfor Tredieemand. Med Hensyn til at Comparantinden formener sig at være lodtogen i flere af de i det nævnte Document specificerede Gjenstande, da skjøndt ej heller denne hendes Paastand efter Omstandighederne, og navnlig fordi hun ikke har draget Omhu for nøjagtigen at betegne disse Gjenstande, her at kunne tages til Følge. Forretningen vil saaledes, dog under fornødent Forbehold, være at fremme i Overensstemmelse med den af Requirenten nedlagte principale Paastand.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme i Overensstemmelse med den af Requirenten nedlagte principale Paastand, dog under sædvanligt Forbehold.

Damme.

Hof= og Stadsrettens Dom
den 6te Martz 1865.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten, Tommermester F. A. Barth, bør til Hovedcitanten, Blikkenslager C. F. Wagner, betale 125 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. p. A. fra den 23de October 1862 til Betaling fæer.

Den paastævnte Arrestforretning bør være ophævet med Hensyn til de i samme under Nr. 1, 2, 4, 6, 7, 8, 9, 12, 15, 19, 20, 23, 24 og 25 anførte Gjenstande, samt det under Nr. 13 anførte brunnmalede Flojboard, saavel som Halvdelen af de under Nr. 10, 14, 17, 18 og 22 anførte Gjenstande, men iøvrigt bør den for det Hovedcitanten hos Contracitanten tilkjendte Beløb, som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Saavel Hoved= som Contra= og Intervenientsfogsmaalets Omkostninger ophæves.

. . . „Forsaavidt Hovedcitanten har paastaet Contrasogsmaalet afviist i Henhold til L. 5-14-6 som illiquidt, maa denne Paastand anses ubesøjet, da Hovedfogsmaalet selv støtter sig paa et illiquidt Document, en Lejecontract, og tilmed Contrasogsmaalet rejser sig af samme Retsholdsforhold som Hovedfogsmaalet. Contrasagen vil altsaa være at paalænde i Realiteten, og da dens Afgjørelse væsentlig beroer paa de samme Momenter, ville disse tvende Sager være at afhandle under Et.

Contracitanten har først indvendt mod Hovedcitantens Paastand, at den halvaarlige Huusleje ved Overenskomst mellem Parterne var udsat fra 135 Rdl., hvortil den var fastsat i Lejecontracten, til 125 Rdl., og herfor maa der ogsaa anses tilvejebragt Beviis ved de af Contracitanten fremlagte Dvitteringer for Tiden fra April 1859 til April 1862, hvilke alle lyde paa, at Hovedcitanten har modtaget „et Halvaars Huusleje med 125 Rdl.“, uden nogenformig Reservation eller Bemærkning om, at den i Contracten stipulerede Leje af 135 Rdl. endnu var den gældende, hvorfor der ikke vil kunne tilkjendes Hovedcitanten mere end 125 Rdl. Naar Contracitanten imidlertid endvidere har villet støtte en Paastand om Arrestens fulbstændige Ophævelse herpaa, da vil den ikke kunne gives Medhold, thi, da der ikke fra Contracitantens Side er fæet noget Tilbud om Betaling af de 125 Rdl., maa Arresten for dette Beløbs Vedkommende anses for at have været berettiget, hvis den ikke af andre

Grunde var uløblig, og den anførte Omstændighed vil altsaa kun kunne bevirke dens Ophævelse in tantum, ikke in totum. Contracitanten har dernæst af den Grund paastaet Arresten ophævet, at den er iværksat paa en Tid, da Hovedcitantens Forbring formeentlig endnu ikke var forfalden, idet der i Henhold til L. 5—14—3 maatte tilkomme Contracitanten 8 Løbedage efter Flyttebagen, der i 1862 faldt den 21de October. Ej heller heri vil der imidlertid kunne gives Contracitanten Medhold, thi ligesom Nuvebelsens af 5—14—3 paa Lejeforhold maa anses ubelullet ved disse Forholds Natur, saaledes er det klart, at det her, hvor den Færdag, paa hvilken Contracitanten efter Opsigelse skulde slutte, efter hvad der er in confesso, var kommen, havde ligesom Hjemmel i L. 1—21—11 at foretage Arresten paa den Tid, den foregik. Contracitanten har imidlertid endvidere formeent, at Arrestens Ophævelse maatte blive en Følge af, at Hovedcitanten formeentlig Intet har tilgode hos ham, idet det hovedpaastævnte Hunslejekrav maatte hæves ved den langt større under Contrafagen indtatte Erstatningsforbring, som Contracitanten efter sin Formening havde paa Hovedcitanten, fordi denne havde formeent ham at opsætte tvende Skabe med kunstige Blomster, der tidligere i en Række af Aar havde været ophængte udenpaa Husets, til Betegnelse af at Contracitantens Husstrue blev Blomsterfabrikation, og tvende Skiste, der i samme Djemed havde været opstaaede i Gadebøen, men som i Sommeren 1862 vare bleve nedtagne paa Grund af Husets Reparation, ved hvilken Fremfærd fra Hovedcitantens Side Contracitanten mener at have lidt et Tab af mindst 500 Rdl. Hvad Skistene angaaer, er der imidlertid ikke imod Hovedcitantens Benægtelse oplyst noget om, at han skulde have nægtet eller hindret deres Gjenopsættelse, og om det end kunde antages beviist, at Hovedcitanten har nægtet Tilladelse til, at Skabene bleve opsatte igjen, da vil der ikke derfor kunne paalægges ham noget Ansvar, fordi det maa antages, at Forbringen om deres Gjenopsættelse blev fremsat af Contracitanten paa en Tid, da Husets ubvendige Reparation endnu ikke var heelt færdig.

Da saaledes dette Contracitantens Erstatningskrav maa anses ubesøjet, og han altsaa maa erkendes virkelig at være Hovedcitanten 125 Rdl. skyldig, og da Arresten selgelig for dette Beløbs Vedkommende har været lovlig ligeoverfor ham, vil den af ham endvidere paastaede Erstatning af 500 Rdl. for den ved den formeentlig ulovlige Arrest paaførte Tort, Tab og Creditspilbe ej heller kunne tilkjendes ham, men Hovedcitanten blive at frifinde for hans Tiltale under Contraføgmaalet, hvorefter han under Hovedsagen vil blive at dømmes til at betale Hovedcitanten 125 Rdl. med Renter som paastaet, hvorhos Arrestforretningens Omkostninger efter Omstændighederne ikke findes at kunne tilkjendes Hovedcitanten. Paastanden om Arrestens Stadfæstelse vil derimod ikke kunne finde sin endelige Afgjørelse, forinden Interventionsføgmaalet er nærmere omhandlet.

Hvad dette angaaer, da vil det, forsaavidt det er rettet mod Contra-
 citanten, være at afvise, da der ikke under dette Søgemaal er prøvet
 Forlig med ham. Men denne Omstændighed vil ikke være til Hinder
 for, at det paaskjendes, forsaavidt det er rettet mod Hovedcitanten. I saa
 Henseende bemærkes, at Intervenientinden maa anses at have ført fuld-
 stændigt Beviis for sin Ejenomsret til de i Arrestforretningen under Nr.
 2, 4, 6, 7, 8, 9, 12, 15, 19 og 25 anførte Gjenstande, samt til det under
 Nr. 15 nævnte brummalede Fløjborb, og at der ligeledes er tilvejebragt
 et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis, nemlig ved Reqvisti Ind-
 rømmelse i Forbindelse med Forklaringer af enkelte Vidner, for hendes
 Ejenomsret til Gjenstandene under Nr. 1, 20, 24 og 25, saa at Arresten
 for disse Gjenstandes Beblommende maa hæves. Med Hensyn til Gjen-
 standene under Nr. 10, 14, 17, 18 og 22 (af hvilke de fire førstnævnte
 iøvrigt ere anskaffede af Intervenientinden) maa det antages, at de ere
 identiske med nogle af de Gjenstande, der i en mellem Contracitanten og
 hans Hustru oprettet Ektepagt, som vel ikke er confirmeret, men som
 er tinglæst inden Lejecontractens Indgaaelse, ere betegne som tilhørende
 Intervenientinden i Forening med Contracitantens Hustru, da nu dette
 Document i Henhold til L. 1—24—27 maa anses tilstrækkeligt til lige-
 oversfor Hovedcitanten at godtgjøre Intervenientindens Medejendomsret
 til disse Gjenstande, vil den deri foretagne Arrest være at ophæve for
 den hende tilhørende Halvdeels Beblommende, hvorimod den vil være at
 stadfæste for den anden Halvdeel, der efter Proceduren maa anses at
 tilhøre Contracitanten. Hvad endelig Gjenstandene under Nr. 3, 5, 11,
 16 og 21 og det under Nr. 13 anførte brummalede Skriverbord angaaer,
 da er det tildeels in confesso, at de ikke tilhøre Intervenientinden, tildeels
 ikke tilstrækkeligt godtgjort, at de tilhøre hende, og den i dem gjorte Ar-
 rest vil altsaa for det Hovedcitanten hos Contracitanten tilkjendte Beløb
 være at stadfæste." . . .

Forlig 27 Rdl.

1862. 31te October.

Lars Jensen Buttrup
ctr.

Smedesvend Svendsen.

Reqvirenten begjærer Udlæg i en Frakke, „som ved Rettens Ankomst
 hang paa Bæggen.“

Reqvistitus protesterer herimod, da den omtalte Frakke, som han nu
 havde iført sig, „hørte til hans Gangklæder, og var ham aldeles
 unndværlig paa deene Aarstid.“

Da man ikke af Protocollationen seer, at Requisition, foruden den paaviste Frakke, er i Besiddelse af de fornødne Klædningsstykker, vil hans Protest, som finder Medhold i § 9 i Lov af 30te Decbr. 1858 om Behandling af Fallitboer, være at tage til Folge.

Damme.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1862. 3die November.

Skomagermester E. H. Dahl
ctr.

Handelsagent J. Nielsen.

J Requisitionen opgives, at Requisition er flyttet ind uden Contract og imod Requirentens udtrykkelige Forbud; den er vedlagt Attester derom fra 5 af Husets Beboere, samt en Bestikelse om Straf at flytte bort igjen. Requisitioni Husfrue protesterer mod Udsættelsen og forlanger Kjendelse.

Den requirerede Forretning vil efter Omstændighederne, dog paa Requirentens Ansøgning og Tilsvær, være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 367 Rbl.

1862. 12te November (11te).

Larsen & Co.

ctr.

Fabrikant E. D. Levin.

Requisition fremslagde Højesteretsstævning med Forsynbelsespaategning og protesterede mod Forretningens Fremme.

Proc. Vinther ved Fuldm. Note bemærkede, at da Svog og Handelsretsfager, ifølge Lov af 19de Febr. 1861, vare anticiperede til Foretagelse i Højesteret, og nærværende Stævning var udtaget til den i Aaret 1863 holdende Højesteret, og desuden ikke havde nogen som helst Paategning fra Højesterets Justitscontoir om dens Anticipation, saa var der med Stævs-

ningen ikke foretaget den i Pl. 2den Juni 1819 § 1 befalede Omgang, og han maatte derfor, da Stævningen var ufterrettelig, i Henhold til Sø- og Handelsretslovens § 56 paastaae Executionen fremmet.

Requisitus benægter, at der er begaaet nogen Fejl ved Udtagelsen af Stævningen, og at den strider mod de lovbestedte Former.

Da den for Paaankning af Sø- og Handelsrettens Domme ved Lov af 19de Febr. f. A. forestrevne Omgangsmaade ikke af Requisitus er iagttaget ved den af ham instituerede Appel, vil sammes udtagne og her producere Højesteretsstævning, i Henhold til bemeldte Lovs § 56 in fine, ikke kunne tillægges den af ham paastaaede Virkning, at standse nærværende Forretning. Denne vil saaledes være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

Da mee.

I Højesteret er den 12te Novbr. 1863 affagt Udeblivelsesdom, da Citanten (Levin) hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde.

Dom 7684 Dbl.

1862. 19de November.

Grosserer Harboe

ctr.

Gaardejer Jens Hansen.

Proc. Alberti fremlægger Appellstævning, forkyndt for Requirenten, og protesterer mod Forretningens Fremme.

Proc. Rihme ved Fuldm. Navn henviser til den fremlagte Panteobligation, hvori Requisitus har renunceret paa Appel af Dommen i første Instans.

Alberti bemærker, at Fogedretten ikke har Competence til at undersøge Besøjsen af det reale Spørgsmaal, hvorpaa en Appel støtter sig, og at de Dvæstioner, som henhøre til at afgjøre, om en Appel er berettiget, ene fortæres under Overinstansfen. Subsidiært tilføjer han, at den fremlagte Domsact oplyser, at der for Underinstansfen har været haade Formalitets- og Realitetsprocedure, medens det maa være klart, at

den paaberaabte Bestemmelse i Obligationen kun angaaer en Afgjørelse i Realiteten.

Ravn giver endeel Forklaringer om Bestemmelsen i Obligationen.

Alberti vedbliver, at der her ikke kan finde nogen Undersøgelse Sted derom.

Fogden maa med Proc. Alberti være enig i, at Spørgsmaalet om Requisitioner Ret til at appellere den ergangne Dom ligger udenfor sammes Competence. Det skjønnes saaledes ikke rettere, end at den fremlagte Appellstævning bør tillægges den af Requisitionens paastaede Virkning at standse nærværende Forretnings videre Fremme.

Thi cragtes:

Den requirerede Forretning vil ikke være at fremme.

Damme.

Fogedtljendelsen er ikke appelleret.

Ved Overrettens Dom af 1ste Juni 1865 er Birketingsdommen stadfæstet.

Retten udtaler i Dommens Præmisser:

. . . „Indstævnte har principaliter paastaet Sagen afviist fra Overretten og sig tillagt Kost og Tæring hos Citanten, forbi der i Obligationen findes en Bestemmelse, hvorved Citanten skræver sig og Arvinger enhverformhelt Ret og Afgang til at appellere den i første Instants afsagte Dom, der skal være endelig og afgjørende, saavelsom den i Genhold til Dommen foretagne Execution og afholdte Auction. Da imidlertid denne Bestemmelse ved Ordet „hvorhos“ er knyttet til en foregaaende, hvori Citanten forpligter sig og Arvinger til at give Nøde for den kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, findes det ikke med Sikkerhed at kunne statuere, at hiin Renunciation paa Appel sigter til andet Tilfælde end det, at Sagen i første Instants blev anlagt ved nærværende Ret — hvilket in casu ikke er skeet —, og Indstævnets Afvisningspaastand vil saaledes allerede af denne Grund ikke kunne tages tilfulde.

Citantes principale Paastand om Uoberrettsdommens Annulation er støttet paa, at Sagen ikke skal være anlagt ved rette Bærning, hvilket nærværende Ret paa Grund af den nyberørte Clausul i Obligationen formeentlig skal være, men, da denne Clausul kun paalægger Citanten den Forpligtelse at labe sig søge der, men ikke Indstævnte nogen Forpligtelse til at anlægge Sagen der, maa denne Paastand ansees ugrundet.“ . . .

. . . „Citantes mest subsidiaire Paastand er støttet paa, at Ind-

flævnte under alle Omstændigheder har været uberettiget til, nagtet han hverken havde opgivet sin Pantet i Ejendommen Matr. Nr. 58 Lod 16 i Dannebrogsgade, eller havde forsøgt ved Realisation deraf at naae sin Fyldestgjørelse, at gjøre Arrest i Citantens Ejendom i Louholt, hvilket efter Citantens Formening navnlig skulde fremgaae af Lovens 5—7—17. Det skjønes imidlertid ikke efter Forholdets Bestaaffenhed at kunne være Indflævnte formeent at søge sin Forbring, som han ikke ansaae betrygget ved Pantet, sikret ved Arrest i andet Gods, og noget Saabant kan navnlig ej heller uledes af Lovens 5—7—17, der slet ikke handler om Arrest, men alene om Indførsel, og Citantens mest subsidiaire Paastrand vil saaledes ej heller kunne tages tilfølg, hvorfor der ikke bliver Spørgsmaal om den paaflaede Erstatning for Tort m. v.“ . . .

Dom 23 Rbl.

1863. 19de Januar.

Muursvend Røster
ctr.

Sens Christian Gummer.

Grosserer Goldschmidt erklærer, at Requisiteus logerer hos ham, tjener ham, men Intet ejer.

Requirentens Hustru forbrer Afgang til det Bærelse, hvori han sover.

Goldschmidt bemærker, at han ikke har Nøglen til Bærelset hos sig, og maatte protestere imod, at Bærelset, der er hans og henhører til hans Lejlighed, aabnes med Magt, og forlanger Fogdens Kjenndelse herom.

Da Comparanten Goldschmidt selv har anerkjendt, at Requisiteus boer hos ham, og paaviist det Bærelse, som denne beboer, skjønes han ikke med nogenformhelst Hjemmel at kunne formene Requirenten Afgang dertil. Det nævnte Bærelse, som angives at være aflaaet, vil saaledes efter Requirentens Paastrand være at aabne, i al Fald ved Hjælp af en Smed.

D a m m e.

1863. 26de Januar.

M. D. Goldschmidt
ctr.

Commissionair B. Sfaadsen.

Requiritus protesterer mod Forretningen, da han har contraheret den ommeldte Gjæld som umyndig. Han fik Væerne i Foraaret 1860, hvilke skulde betales 6 Maanedes berefter; han er født den 28de Novbr. 1856, og var altsaa først 25 Aar den 28de Novbr. 1861. Han fremlægger et Beviis fra Indrulleringscommissionen, hvorefter han den 4de Febr. 1862 er opgivet at være 25 Aar, og reserverer sig Ret til at producere Fødselsattest.

Proc. Simonsen ved Fuldm. Gottschald nægter Rigtigheden heraf, men mener, at det er sigegyldigt, da Requiritus paa den Tid var bosat og blev Forretninger i Arnæs og altsaa var fuldmyndig efter slesvigsk Ret. Derhos bemærker han, at Requiritus som fuldmyndig har anerkjendt Gjælden og navnlig ved Sagens Forhandling i Sø- og Handelsretten, og paastaaer Executionen fremmet efter den producerede usvækkede og upaaanførte Dom.

Requiritus vedbliver sit Tilbligere og fremlægger nu en Gjenpart af en af Institstraad, Herredsfoged Arnesen i Augustenborg udsærdiget Fødselsattest, hvorefter han er født som opgivet. Da han nu er bosiddende her, formener han, at hans Retforhold maa bestemmes og paakjendes efter de her gjældende Love. Han anerkjender iøvrigt Gjælden, men troer ikke derved at paadrage sig større Forpligtelse, end der oprindeligt paahvise ham, da han stiftede den.

Gottschald kan ikke erkjende, at den fremlagte Gjenpart er en rigtig Copie, eller at Originalen er udstedt af en competent Autoritet, eller at der kan tillægges Attesten nogen Betydning, da den ikke er udstedt i Overeensstemmelse med de officielle Protocoller, der føres over Fødsler, men kun i Overeensstemmelse med et Tingvidne.

Da de af Requiritus fremlagte Documenter ikke, mod Requiritens Benægtelse, kunne skjønes i den Grad at være autentiske, at de afgive fuldt Beviis for Requiriti Mindreaarighed paa den Tid, han indlod sig i det Handelsforhold, som er Gjenstand for nærværende Forretning, vil denne, uden at det findes

fornødent at indlade sig paa det Spørgsmaal, om han ikke efter flestvigske Ret dengang var fuldmyndig, være at fremme.

D a m m e.

Ikke appelleret.

Stat.

1863. 28de Januar (27de).

Commandeurcapitain H. B. Thomfen.

Requisitus protesterer mod nærværende Forretning i dens Heelhed, idet han paaستاer kun at være pligtig til at betale den fremlagte Skattebillets Beløb med Fradrag af 68 Rdl. 26 Sk., hvilken Summa efter den med Magistratens Paategning forsynede Skatteunderretning for 4de Kvartal f. A. kan afgaae i det Beløb, han for Halvaaret fra 1ste April til ultimo Sept. (ikke ultimo Octbr.) havde at svare, deels i Bygnings- deels i Arealstat. Den nævnte Godtgjorelse udgjor efter den stete Paategning for Bygningsstattens Vedkommende 25 Rdl. 86 Sk., og for Arealstatten 42 Rdl. 36 Sk. Forsaavidt imidlertid hans Paastand gaaer ud paa at erholde den forstnævnte Godtgjorelse liquideret, kan saame ikke tages til Folge, idet Bygningsafgiften for Øjeblikket ikke er Gjenstand for Execution, og § 33 i Frd. 1ste Octbr. 1802 bestemmer, at en saadan Godtgjorelse skal affortes i Bygningsafgiften. Hvad derimod hans Paastand om Liquidation af Godtgjorelsen med Hensyn til Arealstatten angaaer, da formener Fogden, at saame, som allerede i forrige Aar maa antages at være forfalden til Udbetaling, i Henhold til Lovgivningens Bestemmelser om Compensation, saa meget mere maatte komme i Betragtning, som Hoved- og Contrafordringen her ikke blot ere connexe, men Contrafordringen endogfaa udgjor en Deel af Hovedfordringen. Den requirerede Forretning vil saaledes i Mangel af mindelig Afgjorelse være

at fremme for det æfede Beløb, dog med Fradrag af 42 Rdl. 36 Sk.

Damme.

Betalt.

Udsættelse.

1863. 16de Februar (14de).

Procurator Ipsen, efter Generalsfuldmagt
ctr.

Hotelvert D. Clausen.

Requisitus erklærer, at der var stillet 600 Rdl. i Depositum for Lejens Betaling, til hvilke han henviser, idet han ansaae dem som Forudbetaling, saa at han for Tjebillet Intet stlybte. Han fremslægger modtaget Opsigelse, hvorefter han først skal stlytte til April Flyttede han indrømmer, at han har svaret „ja“, at han stlybte 400 Rdl., efterso. de ikke vare betalte, men mener, at der dog ikke stlybes Noget, da Re- quirenten kunde gjøre sig betalt i det stillede Depositum.

Fuldm. Bang beuægter, at de beponerede 600 Rdl. kunne betragtes som Forudbetaling; Lejecontractens § 8 hjemlebe Requirenten Ret til at forbre Frastlyttelse ved Misligholbelse, og Opsigelsen var stlet under Re- servation.

Den requirerede Udsættelse vil, i Henhold til den fremlagte Lejecontract's § 8, som ikke kan anses vitieret ved den under Reservation stete Opsigelse, være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 26 Rdl.

1863. 27de Februar (26de).

J. Jensen
ctr.

Arbejdsmand Christian Jensen.

Requisiti Hustru bemærker, at Seng og Sengklæder ere lejede, og fremslægger Dvittering for betalt Leje deraf.

Requirenten benægter dette, idet han bestemt kjenner disse Effecter som Reqvistili Ejenbese.

Requiritus kommer derpaa tilsele og protesterer mod Udlevering, da Effecterne ere lejede af Bodker L. Nielsen; han fremlægger den af ham nu tilvejebragte originale Lejecontract.

Requirenten kan ikke erkjenne Lejecontractens Vgthed og paaستاer Udlevering.

Da det af Requiritus fremlagte Document med Qvittering, mod hvis Rigtighed Requirenten med Bestemthed har erklæret sig, ikke i og for sig kan medføre antageligt Beviis for, at de under Nr. 4 og 5 i Forretningen specificerede Effecter tilhøre Trediemand, og ej heller en saadan er fremstaet for at godtgjøre dette, vil Requirentens Paastand om ogsaa at erholde disse udleverede være at tage til Folge, dog paa hans eget Ansvar og under Forbehold af Enhvers lovlige Ret.

Dammc.

Forligt.

Forlig 2000 Rbl.

1863. 4de Marts (3die).

Proprietair E. F. Keller

ctr.

Proprietair M. M. Møllers Falditboe.

Curator i Boet Proc. Bestrup protesterer mod Udsæg, idet han bemærker, at Forliget ikke er tinglæst her ved Jurisdictionen og derfor ikke kunde hjemle Requirenten Ret til at optræde som Separatist i Boet; in subsidium protesterer han imod, at Udsæg gives i Boets Masse, da Requirenten ved det fremlagte Forlig har saaet Pant i forskjellige specificerede Pøssøreggenstande, hvortil han henviser.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Bøcher exciperer; da Forliget er tinglæst ved Fallentens bæværende Bærneting mere end 6 Uger før Fallitten, er Requirenten efter L. 5—3—18 og Fallitloven af 30te Decbr. 1858 berettiget til at gjøre Execution i Boets Masse. Requirenten har intet imod at blive fyldestgjort af Pantet, men har Ret til forlods Fyldestgjørelse af Boets Masse, og da Skifteretten realiserer Pantet, bortfalder al Grund til først at holde sig dertil.

Da Falskløvgivningen maa ansees fyldestgjort ved den af Forliget stete Tinglæsning, vil Forretningen, navnlig naar hensees til, at Skifteretten realiserer Voet, og der saaledes ikke findes nogen Grund til, i Medhold af L. 5—7—17 at stjelne mellem det beheftede eller ubeheftede Gods, være at fremme i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand, saaledes at Udtaget ankyndes i Voets hele Masse.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand.

Damme.

Ikke appelleret.

Overdragelse til Brug.

1863. 12te Marts.

Fuldmægtig Navn

etr.

Bygningseftreprenneur Andreas Lund.

Requirenten erklærer ifølge Opfordring, at den fremslagte Pantobligation, stor 10000 Rdl., skal tjene til Sikkerhed for Forretningen og dens Følger.

Requiritus erklærer, at Requirenten er aldeles uveberstet, og da han er fjerde Prioritetshaver, ville de Panthavere, som ere forud prioriterede, blive præjudicerede, naar Ejendommen overleveres ham til brugeligt Pant. Tillige erklærer han, at Obligationens Paalydende er langt større end det Beløb, han har modtaget, og at der er taget langt højere Rente end de lovbefalede 4 pCt., idet den højere Rente er skjult under Capitalen; han protesterer derfor.

Proc. Schack bemærker, at Requiritus jo ikke har Bemyndigelse til at paasee de andre Prioritetshaveres Tars, og at Requiriti egen Obligation for 10000 Rdl. maa være tilstrækkelig Sikkerhed.

Requirenten erklærer sig villig til at bevidne med Eed, at han har givet Requiritus fuld Valuta for Obligationen.

For Exam. jur. Zeisau protesterer Proc. Lindhardt ved Fuldm. Torp, da Zeisau har ladet foretage Execution hos Requiritus i Ejendommens Leje, hvormed Lejerne ere gjorte beskjendte, hvorfor han strax fordrer Sikkerhed for denne Forbring.

Proc. Schad formener, at Spørgsmaalet om Forholdet mellem Udsæghaveren og Requirenten maatte være denne Forretning uveblkommenbe.

Da de fra Reqvifiti Side fremsatte Indsigelser ikke af ham ere beviste, og saammes Rigtighed derhos er benægtet af Requirenten, vil hans Protest mod Forretningens Fremme ikke kunne tages til Folge, hvorimod Requirentens Paastand om, mod den af ham stillede Sikkerhed, at erholde sit Pant overdraget til Brugelighed, vil være at give Medhold, dog at Intervenientens Ret, forsaavidt han ligeoverfor Pantnaver en maa have en saadan, vil være at reservere.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil under Forbehold af Enhvers Lovlige Ret være at fremme.

Damme.

Fogedkjendelsen er ikke appelleret. Parterne have gjensidig søgt hinanden angaaende det omtvistede Retsforhold. I den Sag, Requirenten, Ravn, anlagde mod Reqvifitus, Lund, blev denne ved Dom af 11te April 1864 dømt til at betale Ravn de paastævnte Obligationers Paalydenbe 18000 Rbl. — den ovennævnte paa 10000 og en anden paa 8000 — med Renter osv., ibet saavel Indstævntes Paastand om Afviisning, forbi han under en anden Sag havde søgt Citanten, forbi han ikke havde faaet Valuta for Obligationerne, som hans Begjæring om Afsand for at bevise, at han ikke havde faaet Valuta, ere forfastebe under Henviisning til Frd. 25de Januar 1828, som i Obligationerne er paaberaabt.

Sagen, som af Lund blev anlagt imod Ravn, er paadømt den 13de Febr. 1865. Der siges i Dommen: „Det er nu in confesso, at Citanten ikke af Indstævnte har modtaget de Beløb, hvorpaa de omhandlede Obligationer lyde,“ — men da Indstævnte ikke positivt har forpligtet sig til at betale dem, og hans Fremstilling af Forholdet, at de skulle ydes ved at Indstævnte beløstebe Djørelsen af den pantsatte Ejendom, er bestyrket ved Bibueforklaring, kan han ikke dømmes efter Citantens Paastand til at betale den paastævnte Deel af Obligationernes Paalydenbe (e. 15000 Rbl.). — „I Henseende til Citantens Paastand om at fritages for at svare Renter af et større Beløb af de oftnævnte Obligationer, end han har modtaget Valuta for, bliver Sagen at afvise, da Indstævnte har documenteret, at Spørgsmaalet om Citantens heromhandlede Rentesforpligtelse er afgjort ved nærværende Rets Dom af 11te April 1864.“

Forlig 5428 Rdt.

1863. 8de April (7de).

Enkemedame R. M. Bartrumsen
etr.

Urtekræmmer P. F. B. Hillebrandt.

Forretningen begynder Kl. 1 paa Reqvisti Bopæl.

Requisitus bemærker, at han Dags Dato fratræder Urtekræmmandelen og Eddilebrüggeriet, som han har havt i Leje af Schoustrup. Mandelen overtages da af Urtekræmmer Petersen. Companten har der beroende for 100 à 200 Rdl. Varer, men ejer ikke Inventarium der paa Stedet; han fremlægger til Oplysning derom de i Kjendelsen nævnte Documenter.

Forretningen continuerer i Schoustrups Gaard, hvor Requisitus er tilstede og paaviser de omsøgte Varer.

Urtekræmmer Petersen bemærker, at han fra idag Kl. 2 har overtaget den herværende Urtekræmboutik, og protesterer mod Ublæg i de af ham deri indførte Varer.

Requisitus erkjenner, at han fra idag Kl. 2 er fratrædt Lejligheden.

Schoustrup protesterer imod Ublæg i Inventariet, hvoraf han er Ejer ifølge den af Requisitus fremlagte Overenskomst.

Proc. Berggreen ved Fuldm. Myhlert benægter Rigtigheden heraf, idet han bemærker, at disse Gjenstande, som samme Dag, da Salget skal være steet, ere lejede til Sælgeren, ikke ere blevne overleverede til Schoustrup.

Schoustrup bemærker, at Gjenstandene ere ham overleverede, og at denne Overlevering formeentlig ikke kunde foretages paa anden Maade, end ved at lade dem blive paa Stedet hvor de vare, i hans Ejendom; nu ere de fra idag ublejede til Urtekræmmer Petersen fra Kl. 2.

Retten attesterer, at den indsendt sig der paa Stedet omtrent Kl. 2½.

Myhlert bemærker, at Gjenstandene efter den 4de Marts ere forblevne beroende i de Localer, hvori de vare og som Requisitus endnu idag har i Brug, og der er saaledes ingen Overlevering steet ved at bringe Gjenstandene hen i andre Localer eller paa anden Maade. Schoustrup kan jo ikke have lejet disse Gjenstande til Petersen, da han selv i Lejecontracten siger, at han har lejet dem til Requisitus indtil April Fjyttebag. Han benægter fluttelig, at Petersen har overtaget Reqvisti Boutik idag, idet han bemærker, at Reqvisti Folk vare trufne i Boutiken og paa Pakhuset, da Retten indsendt sig der paa Stedet.

Requisitus erklærer, at Karlen er i Petersens Tjeneste; i Boutiken er en Commis i hans, Reqvisti, Tjeneste tilstede i Anledning af den flubsomme Aflevering.

Schoustrup bemærker, at Gjenstandene deels ere faste, deels ikke kunne taale at transporteres. Da Requisitus flytter herfra inden April

Skyltebag, ere, efter en senere Overeenskomst, Gjenstandene overbragne Hr. Petersen.

Myslerly benægter dette, som stridende mod det tidligere Fremsatte.

Forfaavidt Intervenienten Urteframmer Petersen har protesteret imod, at der gives Udlæg i de i Pontiken forefindende Baxer, som han har paaستاet at være sig tilhørende, kan hans Protest ikke i Øjeblikket tages under Paakjendelse, da Fuldmægtig Myslerly kun har begjært Udlæg i de i Pontiken af Requisitus Hillebrandt indbragte Baxer, uden endnu at have paavist nogle af disse til Gjenstand for Udlæg.

Med Hensyn til den af Intervenienten P. S. Schoustrup i Forbindelse med Requisitus og fornavnte Petersen fremsatte Paastand, at de Inventariegjenstande, som ere opførte paa den af Requisitus fremlagte Copie af en Overeenskomst af 23de Febr. og 4de Marts d. A., skulde tilhøre Schoustrup, da skjønes hverken de fremlagte Documenter eller det Protocollen Tilførte at tale for Rigtigheden deraf. Skjondt det maa antages, at en Overlevering af disse Gjenstande havde kunnet stee paa den af Schoustrup omsklorede Maade, da Schoustrup er Ejer af de Localer, hvori Gjenstandene beroe, findes dog saavel den af Requisitus selv fremlagte Lejecontract af 4de Marts som Parternes Procedure at tale imod, at en saadan Overlevering har fundet Sted for sauntlige de omhandlede Gjenstande, at Ejendomsretten derved kunde gaae over paa Schoustrup. I den nævnte Contract, der, skjondt benævnt Copie, viser sig at være et originalt Document, og som efter Proceduren maa antages at omsatte de samme Inventariegjenstande, som Overeenskomsten af samme Dag, siges nemlig disse at være overleverede Requisitus, der som Lejer vedblev at besidde Localerne, ligesom de i Overeenskomsten af samme Dag siges at være overleverede Schoustrup — alene med Undtagelse af en Deel deraf, som i Overeenskomsten betegnes at være beroende i et særskilt Afstykke, hvortil Noget er Hr. Schoustrup overleveret — og det maa efter det til Protocollen Fremkomne ansees indrømmet, at der med Hensyn til disse Gjenstande ikke til Fuldbyrkelse af Salget er foregaaet nogen anden Act end Udstedelsen af de to sauntidige Contracter.

Forfaavidt endelig Schoustrup har bemærket, at han ifølge en senere Overeenskomst har kunnet leje de omhandlede Gjenstande ud til Petersen, da Requisiteus ved at fraslytte Boutiken ikke længer var istand til at benytte dem, har han dog ikke gjort gjeldende, at nogen senere Overlevering af disse Gjenstande derved har suudet Sted, ligesom det heller ikke kan ansees at være godtgjort, at Requisiteus var fraslyttet Lejlighederne i Schoustrups Gaard ved Fogedrettens Ankomst der paa Stedet.

Da Requisiteus saaledes endnu maa ansees for at være Ejer af disse Gjenstande, vil Fuldmægtig Myhlertz Paaastand om at erholde Udlæg deri være at tage tilfulde, dog paa Requirentindens eget An- og Tilsvær.

Derimod skjønes det ikke rettere, end at der med Hensyn til den Deel af de omhandlede Effecter, der i den fremlagte Overeenskomst betegnes at være beroende i et særskilt Afslutte paa første Post, hvortil Nogleu er Schoustrup overleveret, er foregaaet en saadan med den til Fuldbgyrdelse af Salg fornødne Overlevering analog Handling, at Hr. Schoustrup derved er blevet Ejer af disse Gjenstande, med Hensyn til hvilke. hans Protest derfor vil være at give Medhold.

De tre af Requisiteus fremlagte Documenter, der ikke ere forsynede med den i § 15 i Lov af 19de Febr. 1861 foreskrevne Paaategning, vilse være at anholde.

Thi eragtes:

Forfaavidt angaar de i den fremlagte Overeenskomst af 4de Marts omhandlede Inventariegjenstande, der deri betegnes at være beroende i et særskilt Afslutte paa første Post, vil Intervenienten Schoustrups Protest imod at der gives Requirenten Udlæg deri være at tage til Folge. Derimod vil Forretningen være at fremme efter den af Fuldmægtig Myhlertz nedlagte Paaastand ved Udlæg i de øvrige i det samme Document omhandlede Inventariegjenstande, dog paa Requirentindens eget An- og Tilsvær.

Hans Glud.

cf.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de Januar 1864.

Urtekræmmer P. J. Schoustrup
ctr.

Enken R. M. Wartrumsen.

Thi kjendes for Ret:

Den ved den paaankede Kjendelse af Kongens Foged her i Staden den 8de April s. A. decreteerede Execution i det omhandlede Inventarium ophæves.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Sagens Udsald vil væsentlig beroe paa, om den af Reqvistus Hillebrandt stete Overdragelse af ovennævnte Inventarium til Citanten kan ratueres at være foregaaet paa en saadan Maade, at han derved kan ansees at være bleven Ejer af samme. Dette Spørgsmaal finder Retten at maatte besvare bekræftende. Naar nemlig hensees til, at de Localer, hvori Inventariet var beroende, tilhørte Citanten, og at Inventariet ogsaa fremtidig skulde bruges, hvor det var, kunde der efter Sagens Natur ikke være Tale om nogen egentlig Overdragelse fra Haand til Haand, men hvad der i saa Henseende er steet, maa ansees tilstrækkeligt til at manifestere Ejendomsrettens Overdragelse, og kan den Omstændighed, at Reqvistus beholdt Gjenstandene eller rettere paany sig dem i sin Besiddelse, Intet relevare herimod, da han nu kun besad dem som Lejer, ikke som Ejer.“ . . .

Dom 149 Bbl.

1863. 10de April (9de).

Robbersmed H. N. Kemp
ctr.

Bertshuusholder Peter Christensen.

Reqvistus erklærer, at de i Kjendelsen anførte Nummere ikke tilhøre ham, men ere lejede, og fremlægger Gjenpart af Lejecontracten herom.

Proc. Usen ved Fuldm. Bang erkjenner ikke Nødvigheden heraf; han henviser til den sidste Passus i Documentet, hvorefter han mener, at Effecterne maae ansees at være kjøbte og ikke lejede. Efter decreteeret Udlæg forlanger han Effecterne ublevende.

Reqvistus protesterer herimod og forlanger Kjendelse.

I det af Requisiteus fremlagte Document, der, skjøndt benævnt Gjenpart, viser sig at være en original Contract, bestemmes forst, at Requisiteus i Leje af de deri anførte til 49 Rdl. 5 Mk. vurderede Effecter skal give 4 Rdl. om Maanedens, og derefter hedder det, at, „naar foransorte 49 Rdl. 5 Mk. ordentligviis ere betalte“, skulle Effecterne være Requisiteus Egen- dom. Det skjønes ikke rettere, end at der ved disse Udtryk kun kan være meent, at det er ved den fastsatte Lejefgifts ordentlige Betaling, at det samlede Beløb som Skjebesum skal ud- komme, saa at den fremlagte Contract i Virkeligheden er en Contract om Kjøb og Salg mod Afbetaling, der allerede, for- saavidt Requisiteus har faaet de deri omhandlede Effecter over- leverede, maa anses at være fuldbyrdet. Som Folge deraf kan Requisiteus Protest ikke gives Medhold, men Forretningen vil blive at fremme efter Requisiteus Paastand.

Det omhandlede af Requisiteus fremlagte Document, der ikke er forsynet med den i § 15 i Lov af 19de Febr. 1861 foreskrevne Paategning, vil være at anholde.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme ved Udlæg i de af Re- quirenten under Nr. 5, 6, 8, 9 og 10 paaviste Gjenstande.

Hans Glud.

er.

Alle appelleret.

Forlig 105 Rdl.

1863. 17de April.

Kjøbmand H. E. Hansen

ctr.

Skomagermester E. Jørgensen.

Requisiteus antæffes personlig og erklærer, at han ikke kan betale Forbringen, og at han vel lojerer her, men intetfomhelst Gode ejer her; han nægter at besvare Spørgsmaalet om, hvor hans Indbøe er beroende, og bortsjerner sig.

Paa Opfordring fra Proc. Jbsen ved Fuldm. Bang erklærer den

her boende Bager Reich, at Reqvistus ikke ejer Effecter her og at han (Reich) ikke veed „hvem det Indbæc er tilhørende, som i indballet Tilstand findes beliggende i et Halvtagskammer her paa Ejendommen ved Siden af Bageriet i et dertil stødende Rum“.

Bang bemærker nu, at Formodningen maa være for, at disse Gjenstande ere de af Reqvistus fra Horsens medførte ham tilhørende Lovbre-gjenstande og forlanger Execution deri.

Reich erklærer, at hans Moder, der er kommet med Reqvistus fra Horsens, har Effecter i dette Rum, men han protesterer imod, at Reqvirenten eller Vidnerne faae Afgang til dette Rum, som han, der er Ejer af Ejendommen, erklærer at være Reqvistus uveblommende.

Da Reqvirenten ikke har kunnet modsigge, at det omhand- lede Rum er Reqvistus uveblommende, vil han ikke kunne være berettiget til at anstille nogen Undersøgelse om, hvilke Effecter der findes i samme.

Thi eragtes:

Førretningen vil ikke kunne fremmes efter den fremsatte Paastand ved Udlæg i de i det omhandlede Rum værende Effecter.

Hans Glud.

est.

Ikke appelleret.

Besæl 60 Rbl.

1863. 7de Juli.

Bogmand Haahr

ctr.

Fuldmægtig N. E. Børgensen.

Reqvistus kan ikke erkjende, at Reqvirenten er rette Ejer af Bøklen. Han benægter Rigtigheden og Egtigheden af det Bøklen paategnebe En- bøssemønt, og mener, at det ligesom strider mod en Bøkles Natur, at Ejenbomsretten, efterat Løbskøbet er udløst, skulde kunne overdrages til Trediemand ved simpel Paategning af Navn og Overlevering af Bøklen, ialtskild ikke uden fornøden Sikkerhedsstillelse.

Da de af Reqvistus fremsatte Indsigelser og derpaa grun- dede Protest ere betydningsløse ligeoverfor Bøklougivningen,

vil Requirentens Paastand om Forretningens Fremme være at tage til Følge, uden at nogen Sikkerhedsstillelse derfor vil være ham at afkræve.

D a m m e.

Gjeldscommissionens Dom
den 23de September 1863.

Thi kjenDES for Ret:

Den indstævnte Arrestforretning bor som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande og bor osv.

Efter at Indstævnte havde erholdt Sagens Documenter, hvoriblandt ogsaa Bøxlen, ublaante, har han i et Indlæg paastaet sig friskundet og Arrestforretningen ophævet, idet han ikke har villet indbrømme at støt det paastævnte Bøxsel, — men da han ikke har tilbagesleveret den ham u'laante Bøxsel, ligesaa lidt som han — efter at Sagen har været reasjmeret og han er opfordret til at udslevere Bøxsen, har benægtet at have modtaget den tillaaens for at give Tilsvaret i Sagen — maa den statuere at hjemle Citantens Fordring, og det saameget mere som Indstævnte ikke har fremsørt nogen Indsigelse mod samme, som efter Bøxselovgivningen kan komme i Betragtning, og han vil altsaa være at domme efter Paastanden, dog at der efter det Anførte ikke bliver Spørgsmaal om Bøxselens Extradition ved Betalingens Erlæggelse, samt at Arrestforretningens Omkostninger bestemmes til 12 Rdl. 5 Mk. 8 St. og Sagens Omkostninger til 4 Rdl. 2 Mk. 12 St." . . .

Under Arrestforretningen bleve Omkostningerne først afslæbte efter Summens Størrelse med, Bøxsel 4 Rdl. 1 Mk. 10 St., Salair 3 Rdl. og for stemplet Papiir til Requisitionen 3 Mk. Ved Nedlæggelsen af personligt Arrestbøxsel forhøjes Bøxsel og Salair hver til 7 Rdl. 5 Mk. 4 St.

Dommen har bestemt disse Omkostninger saaledes, Bøxsel 7 Rdl. 5 Mk. 4 St., Salair 3 Rdl., for Støxsel 1 Rdl. 1 Mk. 4 St. og Requisitionen 3 Mk., tilfammen 12 Rdl. 5 Mk. 8 St. Arrestens Bestrøvelse er indbefattet under Sagens Omkostninger.

1863. 29de Juli.

F. Schalk
ctr.

Brændehandler M. Jørgensen.

Requisitus paastaer sig selv at have betalt Leje i rette Tid og den 1ste Juli d. A. ved Notarius publicus at have tilbudt Requirenten den da forsalbne Leje; han fremlægger Notarialacten derom.

Proc. Jørgensen exciperer og henholder sig til, at Requisitus har indrømmet, at han først den 18de April har betalt de 87 Rbl. 3 Mk., hvilke han efter Contracten skulde betale den 1ste April efter den af ham givne Fortolkning af Contracten.

Den omstridte Passus i Contracten forpligter Requisitus til „at betale første Gang ved Contractens Underskrift, anden Gang første Juli og saaledes fremdeles. . . .“

Fogden skjønner ikke rettere end at den af Requirenten givne Fortolkning af den fremlagte Lejecontract, navnlig med Hensyn til sammes Angivelse af Tiden paa hvilken Forudbetaling skulde præstere, har sin fulde Berettigelse i selve Contractens Ord. Sammes § 1 bestemmer nemlig, efterat have fastsat Lejens Størrelse samt Betalingen for det første Fjerdingaar til Contractens Underskrift (den 9de October 1861) at det andet Dvartals Leje skal erlægges den 1ste Juli og „saaledes fremdeles et Fjerdingaars Leje forud saalænge Lejeren beboer Lejligheden“. Udtrykket „saaledes“, der refererer sig til det umiddelbart foregaaende Ord „den 1ste Juli“ betegner saaledes efter enhver fornuftig Fortolkning den 1ste som den Dag hvorpaa de fremtidige Fjerdingaars Forudbetalinger bør finde Sted, altsaa endvidere den 1ste Octbr., den 1ste Januar, den 1ste April og saa atter den 1ste Juli osv. som de rette Betalingssterminer.

Det sees lettelig at en modsat Fortolkning vilde føre til det urimelige Resultat, at en Lejesum, der af Lejeren skulde erlægges den 1ste Juli, maatte antages for god Betalning, naar den først præstereedes den 18de s. M., altsaa med et Mel-

lemrum af et Fjerdingaar og næsten 3 Uger mellem hver Forudbetaling.

De Indsigelser Requisiteus har fremsat og den derpaa støttede Protest mod Forretningen, kunne saaledes ikke gives Medhold eller tages til Følge. Forretningen vil desaarfag, da den her fremlagte Qvittering sees kun at være meddeelt under Reservation, være at fremme i Overeensstemmelse med Requirerentens Paastand.

Thi eragtes:

Den requirerede Udsættelse vil være at fremme.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 19de Juni 1865.

Brændehandler M. Jørgensen
ctr.

Husejer F. Schalk.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Husejer F. Schalk, bør for Citanten, Brændehandler M. Jørgensens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

(Søgsmaal til Erstatning for den ved Fogedforretningen tilføjede Tort og Creditspilbe 1000 Rbl. og for Næringsstab 1000 Rbl.)

. . . „Da nu Indstævnte maa gives Medhold i, at den ansøgte Post af Lejecontracten maa forslaaes saaledes, at Citanten var pligtig at betale et Fjerdingaars Leje den 1ste April 1865, og han altsaa ved først at præstere Betaling den 18de s. M. har misligholdt Contracten, vil hans Paastand allerede af den Grund ikke kunne gives Medhold, hvorimod Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag vil være at frifinde.“ . . .

1863. 6te August.

N. C. Kracke
ctr.

Handelsagent N. J. Schou (5te).

Requisitus har ved Hovedforretningen den 7de Mai f. A. erklæret at have solgt alle Meubler og Effecter til Christophersen og igjen lejet dem af ham, men forklaret, at de ikke have været overleverede denne.

Den 5te August vedbliver Requisiteus Rigtigheden af den af ham afgivne Forklaring.

Intervenienten Christophersen protesterer imod Ublevering af Effec-terne og fremslægger den tingløste Rejecontract. Han forlanger Kjendelse, og maa, da han vil appellere den, hvis den gaar ham imod, begjære, at Fogden affordre Requirenten Sikkerhed.

Proc. Simonsen ved Proc. Gottschald henholder sig til, at det foregionne Salg i ethvert Tilfælde ikke var perfecteret ved Overleverelse af de solgte Gjenstande, og at Ejendomsretten derfor ikke kan være gaaet over til Christophersen.

Christophersen paaberaaber, at Rejecontracten er tingløst „og kan han ikke ansee Requirenten berettiget til Gjenstandene, der vare lovsformelig ham solgte, fordi de ikke af Comparanten vare afhentede, hvilket aldrig næsten forekommer i den daglige Handel, da man i saa Fald aldrig kunde købe Varer, medmindre man havde disse i sit Bærg forinden contant Betaling sandt Sted, hvilket navnlig aldrig er Tilfældet med Varer der komme udenlands fra“.

Imod Ublevering til Requirenten af de under 7de Mai f. A. udlagte Løsore protesterer Intervenienten Christophersen, idet han paastaar, at han, ifølge en mellem ham og Requisiteus under 24de Februar f. A. oprettet Kjøbecontract, er rette Ejer, og Requisiteus efter en herom indgaaet Rejecontract ikkun naturlig Besidder af samme. Mod denne hans Ansknelse exciperer Requirenten, idet han bestrider de paaberaabte og her fremlagte Documenters Tilstrækkelighed til at begrunde en saadan prætenderet Ejendomsret. Fogden maa med Requirenten være enig i hans Ansknelse, dette Punct betræffende, da det vistnok efter danske Lovs 5—3—32 maa ansees som en absolut nødvendig Betingelse for Ejendomsrets Erhvervelse over Løsore, navnlig ligeoverfor 3die Mand, at en virkelig Overleverelse af

samme finder Sted, for hvilket der imidlertid, imod Requirerentens Benægtelse, intet Beviis er ført af Intervenienten, skjøndt han efter hans Protocoltilførsel maa ansee Nødvendigheden heraf for givet. Hvad endvidere den af Intervenienten paaberaabte, af ham foranstaltede, Tinglæsning af Rejecontracten angaaer, da vil samme saa meget mindre her kunne tillægges nogen Retsvirkning, som det sees, at denne først har fundet Sted, efterat Udlagsforretningen var foretaget. Requirerenten skjønnes saaledes i Henhold til forestaaende berettiget til at erholde de under 7de Mai s. A. udlagte Gjenstande overleveret, uden at der, efter Omstændighederne, findes Anledning til at betinge en saadan Overlevering af Sikkerhedsstillelse, saaledes som af Intervenienten begjært, fra Requirerentens Side.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Overeensstemmelse med Requirerentens Paastand.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de Mai 1864.

Handelsagent D. Christopher Jensen
ctr.

Overretsprocurator Simonson som Mandatarius
for Sankteraffinadeur N. C. Kræbe af Fredericia.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Executionsforretning og Kjendelse dor ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Forfaavidt nu Citanten har paaستاet de ommelte Retshandlinger kjendte nesterrettelige, „har han end ikke søgt at begrunde saadan Paastand, som derfor ikke kan tages tilfølge.

Citantens Paastand om Ophævelse er støttet paa, at han skal være Ejer af de Bøsseregjenstande, hvori der er givet Substævnte Udlæg, og som ved Executionsforretningen vare beroende paa Schous Bopæl og i dennes Bærge, og til Legitimation for sin Ejenomsret, har han fremsagt en

qvitteret Regning, der har Datum af 24de Februar 1862, hvorefter Schon skal have solgt Effecterne til Citanten, og en den 27de s. M. dateret Lejecontract, tinglæst den 12te Mai næstefter, hvisfølge Citanten atter skal have lejet dem til Schon. Men om det end efter disse Documenter antages, at et Salg af Porsøreeffecterne har været tilfigtet, skjønnes Citanten dog ikke at kunne anses som Ejer af dem, idet han ikke mod Indstævntes Benægtelse har beviist, at Effecterne i sin Tid ere blevne ham overleverede, eller at de af ham ere blevne tagne i Besiddelse, som havde været nødvendig til Erhvervelse af Ejendomsret over dem paa en saadan Maade, at den kunde gjøres gjeldende mod Trebiemand. At Tingene ved Salget skulle være paa visse Stykke for Stykke, findes ikke herimod at kunne komme i nogen Betragtning, og naar Citanten har villet gjøre gjeldende, at de, da Salget foregik, stillede sig til hans Disposition, er saadant ikke mod Indstævntes Benægtelse beviist, og staaer derhos i Strid med Citantens Procedure, hvorefter Effecternes Afhændelse og Ublevering, naaet de paa gjeldende Documenters forskjellige Datering, maa antages skeet samtidigt. Citanten har endelig paaberaabt sig, at Contracten af 27de Februar 1862 er bleven tinglæst, men dette skjønnes in casu saa meget mindre at kunne relevere noget, som der ikke foregik nogen Afhændelse ved bemeldte Contract, men stiftedes et Lejeforhold, hvortil kommer, at Tinglækingen er begjært og iværksat efter at Indstævnte havde erhøbt Ublæg i Tingene. Indstævntes Paastand om Stadsfælske af de paaanlede Retshandlinger vil saaledes være at følge. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves." . . .

Justitsfog. Erstatning til Statskassen
ifølge Højesteretsdom 50000 Rbl.
1863. 27de August.

Kammeradvocaten for Statskassen
ctr.
Cl. G. Clausen.

Assistent Dirif møder for Politidirecteuren og bemærker, at denne gjør Forbring paa Execution hos Reqvistus for hvad denne efter Dommen maatte have at betale til det Offentlige, deels for sit eget Vedkomme, deels in solidum med de Zvriges i Sagen implicerede. Besøbet kan han ikke i Djeblikket opgjøre, og han reserverer derfor det Fornødne i Henhold til Cancelliekrivelse af 29de August 1826 jfr. Cancellie Circulaire af 27de Mai 1828.

Proc. Sørensen protesterer; han kan ikke anerkende Justitsvæsenet

eller det Offentlige berettiget til den efter den citerede Cancelliestrivelse ommeldte Concurrence mellem den Fornærmedes Erstatningsforbring og Actionsomkostningerne, men maa paastaae Statskassen fortrinshveretiget til den samme tilkjendte Erstatning, og henviser til Cancellie Promemorie af 25de Juli 1812, som han maa ansee for fuldblommen stemmende med den almindelige Lovgivning.

Skrik modsiges denne Fortolkning og protesterer imod, at der gives Statskassen Ublæg anderledes end sibeordnet med Politiets Forbring.

Den af Politiet nedlagte Protest, som ikke blot findes begrundet ved en langvarig Praxis, men ogsaa er stemmende med det under Forretningen citerede Cancellie Circulaire af 27de Mai 1828, vil være at tage til Følge, saaledes at de Politiet tilkomte Sagsomkostninger nyde lige Ret med de Statskassen efter Dommen tilfaldne Erstatningssummer.

D a m m e.

Forligt.

680 Rbl.

1863. 29de September (26de, 28de).

Consul, Grosserer C. K. Hansen

ctr.

Grosserer A. T. Møller & Co.

Reqvirenten har under 2den Februar d. A. efter Dom erholdt Ublæg i en Erstatning efter en af Reqvisiti som Commissionairer for D. B. Lindqvist tegnet Assurance for en sjettede Deel paa Briggen „Svea“, og puster nu Policen ubleveret eller Arrest i samme.

Reqvisiti nægte at ublevete den og der anlyndes derfor Arrest deri.

Derpaa bemærke Reqvisiti, at de ikke have tegnet nogen Assurance paa bemeldte Skib paa D. B. Lindqvists Begne eller for hans Regning, men indbrømme, at den i Reqvisitionen ommeldte Assurance for en sjettede Deel af dem er tegnet og Policen beroende hos dem. De nægte, efter Opforbring, at svare paa, for hvis Regning de formene at have tegnet Policen, førend de have confereret med deres juridiske Consulent.

Advocat Heinrichsen ved Fuldm. Cassé, idet han reserverer Alt, navnlig Arresten ubvidet til ogsaa at omfatte det Tilfælde, at Policen er tegnet af Lindqvist Bestberg & Co., opfordrer Reqvisiti til at fremlægge Policen; han samtykker i Udsættelse til Mandag.

Den 28de møder for Requisitioni Proc. d'Anchamp, der erklærer, at disse ikke have isinde at tilbageholde nogen Oplysning. Policen er tegnet efter Ordre af Lindqvist Westberg & Co., men Ordren indeholdt Intet om, hvem der var Ejer af den assurerede sjette Deel af „Svea“, eller for hvis Regning Assurancen skulde tegnes. Efter Conventionen af 2den April 1850 § 109 behøver dette ikke at opgives og efter § 211 skal Policens Paalydende indbetales Hænderhaveren. De have tilskrevet „de gode Mænd“, som behandle Lindqvist Westberg & Co.s Bøe om Sagen, og disse have nu givet ndtryffeligt Ordre til, ikke at udløvere Policen, men til at sende den tilbage. Da det saaledes ikke vides for hvis Regning Assurancen er tegnet, maa han protestere imod Forretningen. In subsidium bemærker han, at Requirerenten kun har Ret til at holde sig til Havarigodtgjørelsen i samme Forhold som Assurancen har været tegnet for den Enkeltes Regning, og hvis derfor denne Enkelte overhovedet havde været Rheder, paastaer han Arresten indskrænket til een sjette Deel af den paa den assurerede sjette Deel for „Svea“ ialtue Havarigodtgjørelse.

Casøe bemærker, at da d'Anchamp havde erkjendt, at Policen var tegnet efter Ordre af Lindqvist Westberg & Co., men uden nogen Tilfjendbegivelse om, at dette skulde stee for Andres Regning, maatte det betragtes som afgjort, at den var tegnet for deres Regning. Han erklærer, at det Raisonnement, hvorefter d'Anchamp vil have Arresten indskrænket til en sjette Deel af den tegneede sjette Deel, ikke er ham ganske klar.

d'Anchamp vedbliver sin Protest, og maa overlade Spørgsmaalet om, hvorvidt Arrestedcretet af 26de var suspenderet, og hvorvidt hans subsidiaire Paastand var forstaaelig, til Fogden, hvis Kjendelse han forlanger.

Da det under 26de f. M. assagte Decret, hvorved Arrest blev effectueret i selve Policen quæstionis, ojenhyuligen henhører til de Decreter, der hverken af Fogden egenmægtigen eller paa en eensidig Opfordring af den Part, et saadant Decret er overgaaet, kunne forandres, kan der selvfølgeligen saaledes ikke være at tage Hensyn til de af Cancelliraad d'Anchamp nedlagte Protester, forsaavidt disse gaae ud paa, enten at forebygge Arrest i Almindelighed eller i al Fald paa at erholde Arresten indskrænket til en sjette Deel af Policens Paalydende, dette Sidste saameget mindre, som der jo under nærværende Forretning slet ikke er Tale om et saadant (Paalydende), hvori der jo ogsaa allerede tidligere er skeet Execution for samme For-

bring, men ikkun om selve det Document (det Stykke Papiir), hvorpaa Assurancen er tegnet og hvis Tilstedeværelse Requirenten har troet at burde sikke sig ved en foretagen Arrest.

Med Hensyn til den af Requirenten yderligere fremsatte og ved Modpartens Tilførte foranledigede Paastand om, at Arresten udvides til ogsaa at omfatte det Tilfælde, at Lindqvist Westberg & Co. og ikke den af ham nævnte Lindqvist alene, skulde have foranlediget Assurancen tegnet, og derved Policens Tilblivelse, skulde Fugden, dog uden at kunne erkjende Nødvendigheden deraf for at holde det under 26de d. M. affagte Decret i Kraft, formene, at denne hans Paastand bør tages til Folge.

Forretningen vil derfor i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand være at fremme saaledes, at Arresten decreteres i den fornævnte Police uden Hensyn til hvo eller hvem af Nøderne, der have foranlediget den, selvfølgeren under alt fornødent Forbehold, navnlig saaledes ogsaa af dHr. Behandlernes Ret til at erholde beviisligen havte Omkostninger i Anledning af Policens Besorgelse dækkede af sammes Paa-
lydende.

Thi eragtes:

Aresten vil være at fremme i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand.

Damme.

So- og Handelsrettens Dom
den 17de Februar 1864.

Consul, Grosserer C. K. Hansen
ctr.

Grosserer A. T. Møller & Co. som Mandatarier for
D. W. Lindqvist Westberg & Co.

Thi kjendes for Ret:

Den paaståvnte Arrestforretning bør som loulig gjort og
forfulgt ved Magt at staa, og bør de Indståvnte, A. T.

Møller & Co. som Mandatarier for Otto B. Lindqvist Westberg & Co. i Goteborg, under en Bode af 5 Rdl. til Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedklasse for hver Dag, de sidste denne Dom overhørig, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse for dem, til Sagsøgeren, Grosserer E. K. Hansen udløvere den hos dem beroende, af dem i Commission hos det kongl. octrojerede Soasfurancecompagnie tegnede Police, hvorved en sjettede Deel af Briggen „Svea“ af Goteborg er forfikkret for 1500 Rdl., hvorhos Sagsøgeren bør være berettiget til i bemeldte Polices Provonn, forsaavidt samme maatte tilstrække, at gjøre sig betalt for Omkostningerne ved Arrestforretningen, 13 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., saavel som ved Processen.

Retten bemærker, at efterat Proc. d'Auchamp først havde fremlagt et i Overensstemmelse med Sv. Handelsrettens § 25 forfattet Forsvarskrift med eet Bilag, og senere, medens Sagen efter Parternes Samtykke gjen- tagende er ndfat, flere skriftlige Bemærkninger og Documenter ere fremkomne fra begge Parter, her, Sagens sidste Tægtedag, Proc. d'Auchamp derpaa til Retsprotocollen erklæret, at han udtraadte af Sagen, og da de Indstævnte derefter ikke have ladet møde, maae de betragtes som udeblevne og Sagen efter R. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 blive at paaljende efter de fremlagte Breve og Beviidligheder, — „men til disse kunne ikke henregnes de oftnævnte af Cancellieraad d'Auchamp fremlagte skriftlige Bemærkninger m. v., efter som deres Fremlæggelse, som anført, retslig kun kan anses som slet for at tjene til Grundlag for en senere mundtlig Udvikling fra de Indstævnets Side, og derfor maa anses uden Betydning, da ingen saadan mundtlig Udvikling for Retten har fundet Sted, i hvilken Henseende yderligere bemærkes, at Lovens Bnd om Rets- handlingernes Mundtlighed ligesom vilde kunne blive omgaaet og tilside- sat, hvis det tilstedeedes, at en Part kunde fremkomme med udførlige skrevne Indlæg og Documenter og derpaa udeblive fra den mundtlige Forhandling med den Følge, at Sagen saa skulde paaljendes efter be- meldte skrevne Indlæg m. v. Naar der saaledes ikke kan tages noget Hensyn til de for de Indstævnte paa Sagens tidligere Stadier fremlagte skriftlige Bemærkninger m. v., maa det samme imidlertid gjælde med Hensyn til de ved dem foranledigede yderligere skriftlige Bemærkninger og Documenter, der ere fremlagte fra Sagsøgerens Side, og Sagen vil altsaa, idet de Indstævnte, som anført, maae betragtes som udeblevne, blive at paaljende paa Grundlag af den af Sagsøgeren, i Overens- stemmelse med Loven af 19de Febr. 1861 § 24, jfr. § 27, ved Stævningens Forkyndelse de Indstævnte meddeelte Sagsfremstilling med hos-

følgende Documenter, sammenholdt med den af Sagsøgeren for Retten givne yderligere mundtlige Udvikling af Sagen." . . .

Sagsøgerens Bemærkning om Forpligtelsen til at indlevere Felicen allerede af den Grund, at Dommen og Executionssforretningen er upaa- anket, ansees ikke i og for sig afgjørende, — „eftersom der ifølge Dommens Indhold — Executionssforretningen er ikke under Sagen fremlagt — ikke kan antages at være givet Sagsøgeren Udlæg i det paagjældende Slibes Assurancesum m. v., indtagen forsaavidt den kan henføres under Begrebet om „Slibets Tilbehør,“ som den under den tidligere Sag indstævnte Skipper og Medreder blev anset at have været berettiget til at forbinde ved sine Foretagender og Erklæringer, men derimod ikke just i enhver Slibet „Svea“ vedrørende Assurancesgebtgjørelse, som Tredeemand, Pantnaver eller deslige, maatte have krav paa, og som ikke med nogen Feje vilde kunne sammenstilles med Slibet og dets Tilbehør.

Det er imidlertid af Sagsøgeren, i hans skriftlige saavelsom i hans mundtlige Fremstilling, anseret, at den omhandlede Police, herved en sjette Deel af Briggen „Sveas“ Casque hos det herværende kong. octrojerede Spasurancecompagnie er forsikret for 1500 Rbl., er tegnet af de Indstævnte i Commission for Otto W. Lindqvist Westberg & Co. i Östeborg, samt at disse vare Uebere for det nævnte Slib, og da disse Uferta ikke kunne ansees behørig benægtede, ligesom der ikke i hvad der foreligger, findes Noget, som taler mod Rigtigheden deraf, samt da det fremdeles, saalænge der ikke er oplyst Noget om, at det nævnte Firma skulde have ladet Forsikringen tegne for Andres Regning eller i anden Egenkab end som Ueber for Slibet, maa præsumeres, at Forsikringen er tegnet for deres Regning som Ueber, skjøndt det ikke rettere, end at Assurancesummen, eller rettere den her som Assurandørernes Bidrag til Havariet forsaldne Deel af samme, maa betragtes som hørende til det Slibets „Tilbehør“, hvori der er givet Sagsøgeren Udlæg. Vel sees det af den fremlagte Arrestforretning, at de Indstævnte under samme ikke have villet erkjende, at Forsikringen var tegnet for Otto W. Lindqvist Westberg & Co.s Regning, eller at bemeldte Firma var Ejer af Briggen „Svea“ eller den assurerede sjette Deel samme, men til denne Ikke-Erkjendelse kan der ikke tages noget Hensyn, da den under Arrestforretningen kun stottes paa, at de Indstævnte ikke derom vilde have faaet nogen Oplysning af deres Committenter og, som det fremgaar af det ovenfor angaaende Sagens Stilling Anførte, ikke her for Retten kan ansees gjentagen i Form af en bestemt Benægtelse. Det følger endelig af bemeldte Sagens retlige Stilling, at der ej kan tages noget Hensyn til de fra de Indstævntes Side under Arrestforretningen fremsatte Bemærkninger om, at Sagsøgerens Paastand ialtsald kun delvis skulde kunne tages til følge, og om at de Indstævnte i hvert Fald maatte være berettigede til forlobsd i Policens Provenu at gjøre sig betalt for deres eget Til-

godehavende hos Otto B. Lindqvist Westberg & Co., saavelsom for deres Omkostninger i Anledning af Arrestforretningen m. v., eftersom ingen Paastrand i disse Henseender kan anses fremfat her for Retten." . . .

Arrest efter Pl. 30te November 1821.

449 Rbl.

1863. 9de October.

Procurator Ibsen som Curator i Grosserer H. C.
Steins Fallitboe
ctr.

Procurator Delbanco.

Proc. Delbanco ved Fuldm. Revision bemærker, at han vel har i Hænde 450 Rbl. for Gebrøder Selig, men han benægter, at disse skyld Steins Boe Noget, hvorimod Boet skylder dem fl. 85—29. Han fremlægger derom en Skrivelse fra Gebrøder Selig af 21de August d. A., og protesterer mod Forretningen. In subsidium paaستاer han, at Omkostningerne dækkes forlods af de 450 Rbl. og at Arresten kun gives i Restbetsbet.

Ibsen mener, at Gebrøder Selig efter det med Requisitionen fulgte Bilag maa anses at have erkjendt at skyldte Fordringen; han benægter, at de have betalt i Afdrag de i den fremlagte Skrivelse nævnte Summer, hvilket i ethvert Fald var betydningsløst, da Stein var fallit og de vidste dette.

Den requirerede Forretning vil under fornødent Forbehold af Enhvers lovlige Ret, og saaledes ogsaa under Forbehold af Procurator Delbanco's Ret til at blive forlods dækket for de Omkostninger som nærværende Forretning og dens Forfølgning maatte foranledige, være at fremme.

Damme.

So- og Handelsrettens Dom
den 21de April 1864.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bor for et Beløb af 448 fl. 91 Ct. med Renter, som lovlig gjort og forfulgt ved Mdragt at

stande, medens den iøvrigt bør være ophævet, og bør Sagso-
geren, Procurator Ibsen som Curator i Grosferer H. C. Steins
Fallsitboe være berettiget til, 3 Dage efter denne Doms lovlige
Forkyndelse, at gjøre Execution i det arresterede Beløb, dog
efter Fradrag i dette af Procurator Delbancos Udgifter og
Salair for nærværende Sag, for den ovennævnte Sum, 448
fl. 91 Ct. med Renter deraf 6 pCt. fra den 2den Juli 1862
indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger ophæves.

Retten har fundet at der bør liquideres 50 fl. i 598—01, altsaa til
Rest 448—91.

Udsættelse.

1863. 2den November (31te October).

Grosferer H. 3. Borange
ctv.

Brændehandler M. Christianfen.

Proc. Berggreen erklærer, at Opsigelsen var ugyldig, fordi Requi-
renten havde lejet Pladsen til Requisition for samme Tid, som han selv
havde den tilleje af Kellermanns Boe i Forening med en anden Plads,
imod at Requisition ikke maatte overbyde Requirenten naar Magistraten bort-
lejede Pladsen. — I Reglen affluttede ogsaa Lejeforhold af det her
paapegede Slags „Brændeoplagspladse“ aareviis fra Foraar til Foraar.
Han protesterer derfor mod Forretningen.

Proc. d'Anchamp modsigter stykkeviis alt fra Berggreens Side Frem-
komne. Requirenten har kun lejet Pladsen maanedsviis til Requisition,
men forsomt at indtræde Lejen maanedsviis, og har derfor, da Requisition
uden hans Tilladelse opførte et Skuur med Tag paa Pladsen, opjagt
ham med Fjerdingaars Børsel til October Flyttedag, og ved Opsigelsens
Forkyndelse er ingen Modforestilling fremkommet fra Requisti Side.

Berggreen vedbliver sit Ansørte og tilføjer, „at da Requirenten ikke
har lejet den her omhandlede Plads af Major Kellermanns Boe, der
alene, idet det lejede ham en anden tilstøbende Plads, erklærede, at Kirke-
gaardspladsen, som det ikke var berettiget til at fremleje, kunde tages i
Brug af Requirenten, hvis Magistraten, der ejer Pladsen, dertil vilde
give sin Tilladelse, saa maatte Requirentens Berettigelse til Pladsen gylde-

tionis afhænge af, om en saadan Tillæbelse var modtaget og paa hvilke Bilklaar." Han mener nu „at Requirentens Ret til Pladsen er betinget af, at Requisiteus har Brugten af samme, ellers vilde nemlig Magistraten ikke ved Skrivelse af 8de Juli d. N. have tilladt Requisiteus at opføre et Tag paa Pladsen", hvilken Skrivelse han fremlægger. Naar deri forudsættes, at der ingen Indsigelser fremkomme fra Kellermanns Boe, saa vare ingen saadanne fremkomne eller kunde fremkomme, da Voet ikke er i Besiddelse af Pladsen. Da Requirenten saaledes ikke kan have anden Adkomst til Pladsen end anført, maatte han ogsaa med Hensyn dertil protestere.

d'Anchamps modsiges denne Fremstilling. Det er in confesso, at Requisiteus har lejet Pladsen af Requirenten; Kellermanns Boe, hvori Comparanten er Curator, har Intet havt imod, at Requirenten var indtraadt i Lejeforholdet til Pladsen, og det var ikke forbudt at gjøre Fremleje deraf. Han godtgjør iøvrigt, at han ved en Skrivelse af 22de Juni til Requisiteus har gjort Indsigelse mod Opførelsen af Skuret, hvilket Brev, efter at være læst, er remitteret Postbudet og ham under Postvæsenets Forsøgling og saaledes fremlægges her naabnet. Endelig fremlægger han Attest om, at Plads til Brændeoplag ikke plejer at lejes i aareviis.

Berggreen bemærker, at Requisiteus ved udenpaa dette Brev at skrive, „Indholdet er mig ubekjendt", har villet tilkjendegive, at han ansaae Indsigelsen for uberettiget. Iøvrigt modsiges han d'Anchamps Bemærkninger og vedbliver hvad han har anført.

(Der har været stillet Sikkerhed for Forretningen.)

Forsaaavidt Requisiteus exciperer imod Requirentens Ret til overhovedet at bortleje Jordstykket quæstionis, skjøndes en saadan Exception, fremsat fra den Side, ikke at kunne tillægges nogen Indflydelse paa nærværende Forretning.

Skulde nemlig en saadan, under andre Forhold med Retsvirkning kunne fremsættes, maatte det i al Fald ske enten af Kjøbenhavns Magistrat som Bestyrer af det Staden tilhørende Jordstykke, eller af den oprindelige forste Lejer, nu Kellermanns Boe, men at ingen Indsigelser fra disse Sider ere fremkomne erfarede, deels af det af Cancellieraad d'Anchamps, i Egenstaa af Curator for ny nævnte Boe, Protocollen Tilforte, deels af Magistratens Skrivelse af 8de Juli sidstleden, hvis Concession til paa Grunden at opføre et Taghuur er betinget af vedkommende Lejers Samtykke.

Forsaaavidt Exceptionen er stillet mod Requirentens Com-

petence specielt til Foretagelsen af nærværende Forretning, da skjønes ikke rettere, end at det utvilsomt maa fremgaae af Alt her Fremkomne, saavel som ogsaa af Reqviriti egen Bedgaaelse under Proceduren til Fogedprotocolen, at der betræffende det fornævnte Bordstykke er indgaaet et Lejesforhold mellem de her fremtrædende Parter, og at saaledes Requirenten maa antages at være i sin gode Ret, naar han i Anledning af dette Forhold finder sig opfordret til at paatale formueentlig Misligholdelse af samme.

Da der imidlertid ikke er oprettet nogen skriftlig Lejecontract, hvorefter det nævnte mellem Parterne oprettede Lejesforhold nøiagtigen kan bestemmes, og disse saaledes ogsaa ere nuenige med Hensyn til Lejemaalstiden, vil denne være at bedømme efter de Bestemmelser, Lovgivningen indeholder for dette særlige Contractsforhold i Forbindelse med, hvad der ellere under Sagen er fremkommen til Forstaaelse af Parternes Mening.

Den for Staden Kjøbenhavn under 2den Octbr. 1754 emanerede Placat, som formueentlig er den Lov, der her nærmest maa komme i Betragtning, bestemmer saaledes i dens 3die §, at Lejetageren saavidt som muligt skal forsyne sig med skriftlig Contract, da han i modsat Fald maa takke sig selv for, at der i opstaaende Tvistigheder ikke reflecteres paa hans Andragende, naar han ikke paa lovlig Maade strax kan bevise samme. Da et saadant Beviis ikke af Reqviritus er præsteret, vil Formodningen saaledes være for Rigtigheden af Requirentens Paastand betræffende Lejemaalstiden. Anvendelsen heraf paa det foreliggende Tilfælde, naar den under 2den Juni foranstaltede Opsigelse tages med i Betragtning, vil desaaarsag medføre, at Lejesforholdet mellem Requirenten og Reqviritus maa antages at være indgaaet halvaarsviis, og saaledes ogsaa Lovligheden af den i Medfør af Pl. 8de Marts 1819 skete Opsigelse for givet.

I Henhold til Foranstaaende vil den requirerede Forretning være at fremme i Overensstemmelse med Requirentens Paastand.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Henshold til Requirentens Paastand.

Damme.

Senere forligt.

Overbragelse til Brug og Arrest efter Pl.
50te Novbr. 1821. 5225 Nbl.

1864. 11te Januar (Ode).

Tommermester J. H. Meyer
ctr.

Cancellieraad Procurator d'Auchamp som Mandatarius for Genicaud & Marignac.

Proc. d'Auchamp erklærer, at han vel er i Besiddelse af Ejendommens Documenter, men ikke for Øjeblikket kan betragte sig som Mandatarius for Genicaud & Marignac, ialtsald ikke saaledes, at han tør afgive nogen for dem bindende Erklæring, da han under Øben dennes definitivt har tilmelbt dem, at han har frasagt sig Mandatet, og agter til Skiftecommissionen i Grosferer Larsens Boe at aflevere den Beholdning, han har af indlæsset Hundseje. Spørgsmaalet om Ejendommen skulde tilfjebes Genicaud & Marignac eller vindiceres af Skjodeejereren, Grosferer Larsens Boe, stod aabent, og da saaledes hverken Ejendommen eller den contante Beholdning — 5225 Nbl. — var i hans Besiddelse paa Genicaud & Marignacs Begne, maatte han protestere mod Forretningen.

Advocat Broch bemærker, at den Omstændighed, at d'Auchamp havde tilskrevet Genicaud & Marignac, at han agtede at opgive sin Stilling som Befuldnægtiget, ikke vilde kunne hindre Forretningens Fremme, da han endnu var i Besiddelse af Ejendommens Documenter, som han maatte besidde paa deres Begne, medens Arresten var hjemlet ved Pl. 50te Novbr. 1821.

Den requirerede Forretning vil i dens dobbelte Egenstab være at fremme, naturligviis under alt fornødent Forbehold.

Damme.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 4de Juli 1864.

Thi kjendes for Ret:

Den paastrævte Arrestforretning bor, forsaavidt angaaer et Beløb af 3036 Rdl. 4 Mk. 5 Sk., som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, men iøvrigt bor saavel den nævnte Arrestforretning, som den i Forbindelse dermed den 11te Januar d. A. af Kongens Foged her i Staden decreterede Indsættelse i Genhold til Lovens 5—7—8, være ophævede, og bor Citanten, Tommermester J. H. Meyer og Indstrævte Cancellieraad d'Amcham til Intervenienten, den Kgl. Lands- Over- samt Hof- og Stadsrets Skiftecommission, der behandler Grosserer N. P. Larsens Boe, udlevere Ejendommen Matr. Nr. 74 A og B bag Borsten i Stadens Strandquarteer med Tilbehør, samt de samme vedkommende Papirer og Documenter. Iøvrigt bor Indstrævte for Citantens og Citanten for Intervenientens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Hvad nu først angaaer den Deel af Fogedforretningen, som har Hensyn til selve den faste Ejendom, bemærkes, at den Citant & Marignac ikkun havde Kjøbecontract paa Ejendommen, hvorimod Grosserer Larsen stadig og navnlig ogsaa ved Fallittens Udbrud havde Skjode paa den. Heraf er det nu ligesom en Folge, at Ejendommen lige fra det Tjebst, da Boet toges under Behandling — den 29de Aug. f. A. — paa samme Maade som enhver anden Boet tilhørende Ejendomsgegenstand, henhørte til Boets Masse, medmindre enten Regnen havde erhvervet en Ret derover, som besjode ham til at fordrø sig betragtet som Separatist — hvilket ikke var Tilfældet enten med Citant & Marignac eller med Citanten — eller ogsaa Skiftecommissionen i Larsens Boe ubtrykkelig havde givet Afslutning paa Ejendommens Inddragelse i Boet, hvilket det er in confesso at den ikke har gjort. Men naar Ejendommen saaledes henhørte til Boets Masse, er det indlysende, at der ikke efter Boets Overtagelse af Skifteretten kunde foretages nogen særlig Retforretning med Hensyn til den efter enkelte Creditorens Requisition. Den omhandlede Deel af Forretningen vil altsaa allerede af denne Grund, og uden at det forsaavidt bliver fornødent at undersøge, hvem af Parterne der har Ret med Hensyn til de under Proceduren emtviste Spørgsmaal, om Citant & Marignac vare i Besiddelse af

Ejendommen, da Forretningen stete, og om Skiftecommissionen udtrykkelig havde decreteret den indbragen under Voet, være efter Intervenientens Paastand at ophæve, og ligesom Citanten derhos som Følge heraf vil være at tilpligte at ublevere Ejendommen, og endvidere, da han ingen særlig Indsigelse har gjort derimod, de Ejendommen vedkommende Papiere og Documenter, saaledes vil det Samme blive Tilfældet med Indstævnte, da denne, der er mødt efter Intervenientens Reduction, ikke har nedlagt nogen Protest imod Paastanden for hans Vedkommende.

Svad dernæst angaaer den Deel af Fogedsforretningen, der har Hensyn til det contante Pengebeløb, bemærkes, at dette hidrører fra Leje af Ejendommen, der — som det maa antages efter Fallittens Udbrud — var oppebaaren af Indstævnte, i alt Fald oprindeligt alene i Hensyn til en Fuldmagt fra Genicand & Marignac, der i Medfør med den af Grosferer Larsen afsluttede Kjøbecontract havde Besiddelsen af Ejendommen ved Fallittens Udbrud, ligesom det maa anses indrummet af Intervenienten under Proceduren her for Retten, at de i alt Fald nogen Tid efter samme endnu havde den udelukkende Besiddelse af Ejendommen. Det fremgaaer endvidere af en fremtagt Udskrift af Skifteprotocollen, at Curator i Larsens Bøe den 25de Novbr. f. N. har oplyst for Skiftecommissionen, at Larsen havde Sljode paa Ejendommen, og at Indstævnte var i Besiddelse af de den vedrørende Documenter og oppebar Lejen, samt at Curator aubrog paa, at Indstævnte maatte blive anmodet om at aflevere Documenterne og gjøre Regnskab for Administrationen, at denne den 9de Decbr. f. N. mødte og erholdt 8 Dages Udsættelse i Anledning af det af Curator Tilførte, men at der ibrigt Intet er påført til Skifteprotocollen i denne Henseende før den her omhandlede Fogedsforretnings Afholdelse. Endvidere er det oplyst at Indstævnte — efter Modtagelsen af et Brev fra Genicand & Marignac af 21de Decbr. f. N., hvori disse indtalte, at de, hvis Pantecreditorerne ikke vilde gaae ind paa deres Forslag med Hensyn til Pantegjeldens Betaling, ikke kunde hindre, at Ejendommen solgtes af Larsens Bøe, hvem den tilhørte — i et Brev af 2den Januar til Genicand & Marignac erklærede sin Fuldmagt fra dem ugyldig og ophævet, og tilkjendegav, at han som Følge deraf agtede til Skiftecommissionen i Larsens Bøe at aflevere det Beløb, han i sin Egenkab af deres Fuldmægtig havde hævet, efter Fradrag af Omkostninger m. v., og at Genicand & Marignac derefter i et Brev af 7de Januar, der ibrigt først blev modtaget efter den 11te Januar, have anerkjendt Modtagelsen af Indstævntes Brev, men derhos maa antages at have taget „ethvert Forbehold med Hensyn til denne Udbetaling.“ Derimod er det ikke mod Citantens Benægtelse godtgjort, hvad Indstævnte fremdeles har anført, at Indstævnte allerede kort efter Fallittens Udbrud skulde være bleven enig med Voets Curator om fremtidig at bestyre Ejendommen deels paa Voets, deels paa Genicand & Marignacs Begue, indtil det viste sig, om

Sidskrævnte vilde gjøre saadanne Udbetalinger, at de kunde faae Skjøde paa Ejendommen.

Efter hvad der saaledes foreligger Sjønnes det ikke at være godtgjort, at Genicaud & Marignacs Besiddelse af Ejendommen, der, som bemærket, fertsattes efter Fallittens Udbrud, var ophørt inden Forretningens Afholdelse, eller i alt Fald inden den 2den Januar d. A., og, da nu Skiftecommissionsen ikke har gjort noget saadant Strid imod dem, som L. 5—5—4 ommelder, maae de af Ejendommen oppebaarne Frugter, hvoraf i alt Fald ingen Deel sees at være falden efter den 2den Januar, i Henhold til bemeldte Lovartikel, være bleven Genicaud & Marignacs Ejendom, og ligesom det er klart, at Substævnte ikke ved at tilmelde dem, at han agtede at indbetale Bølet til Skiftecommissionsen, har overført Besiddelsen, endfige Ejendomsretten til denne, til hvem ikke blot ingen Indbetaling var skeet, men end ikke nogen Meddelelse gjort i saa Henseende, saaledes kan der heller ikke gives Intervenienten Medhold i, at Genicaud & Marignac i deres Preve, enten det af 21de Decbr. s. A. eller det af 7de Januar d. A. skulde have opgivet deres Ejendomsret til Bølet, mod hvis Indbetaling til Skiftecommissionsen de tvertimod synes at tage et hvert Forbehold. Som Folge heraf findes Bølet quæstionis endnu da Forretningen foretoges, at have været deres Ejendom, og Forretningen, mod hvilken iøvrigt ingen Indsigelse er neblagt, maa da forsaavidt anses lovlig, og vil være at stadfæste, dog at det arresterede Bølet overeensstemmende med Citantens under Proceduren neblagte Paastrand nedsettes til 3036 Rdl. 4 M. 5 St." . . .

Stat.

1864. 30te Januar (22de).

Arbejdsmand H. Larsen.

Requisitus bemærker, at han fra 1ste Januar 1862 har betalt enhver ham præsenteret Skattebillet med 1 Rdl. 24 St., det er 5 Rdl. om Aaret. 3 9 Mar har han ikke handlet med Brændevin eller havt Høkerhandel, men da Afgiften blev bestemt til 5 Rdl. om Aaret, besluttede han at betale denne Afgift, derimod vilde han ikke give 10 Rdl. om Aaret for at beholde sit Vorgeselskab og har nu beponeret det. Da Loven af 29de December 1857 § 72 bestemmer, at Afgiften bliver at fastsætte til noget Vist for 3 Mar ad Gangen, protesterer han imod nu at betale denne Skattebillet, hvorved under Navn af „Tilgang i Skat“ afkræves ham andre 5 Rdl. om Aaret fra 1ste Januar 1862.

Den requirerede Udpantning vil, under alt fornødent Forbehold og paa Requirerentens Ansvar, være at fremme.

D a m m e.

Requisitus har ikke appelleret eller anlagt Regressogsmaal. — Derimod have Højerne H. H. Jørgensen og J. Schouboe, deels som Formænd for Hølercorporationen deels paa egne Vegne, anlagt Sag mod Indenrigsministeriet paa Statsklassens Vegne og Kjøbenhavns Magistrat paa Communiens Vegne, hvorunder de have påstaaet de af Stadens Hølere, der ere Medlemmer af Hølercorporationen og som have ervervet Borgerkab før Kundgjørelsen af Lov om Haandværks- og Fabriksdrift af 29de Decbr. 1857, kjendte fritaget for at svare højere Brændeviinsstat til Statsklassen og Communen end 5 Rdl. aarlig for Aarene 1862—64 m. v., men denne Sag er under 3die April 1865 ex officio bleven afviist paa Grund af utillæbelig Cumulation i Henhold til Rescr. 20de Septbr. 1754 og 3die Januar 1755.

Dom 556 Rdl.

1864. 2den Mai (12te April).

Gaardejer Peder Hausen
ctr.

Høker Lorenz Frederiksen.

Requisitus protesterer mod Forretningens Lovlighed. Den ved Obligationen pantsatte Ejendom har han solgt til Requirenten, men endnu ikke af denne faaet udbetalt de 2000 Rdl., som han skulde have havt i December Termin.

Proc. Rønge bemærker, at Requirenten frasælber sit Pant, og begjærer Ublæg i den Requisite tilkomme De efter Kjøbecontractens Post 5 Litr. D til at erholde Transport paa en Requirenten efter en anden Kjøbecontract som Sælger tilkomme De til en Deel af Kjøbesummen for denne Ejendom, saaledes at derfor kan fordres Obligation meddeelt. Han gjør gjeldende, at Requisite ved den først nævnte Kjøbecontract har forpligtet sig til at hjemle Requirenten det Søgte, men ikke formaaer dette, da en Deel deraf er Fæstegrund.

Proc. Schack påstaaer, at Requisite maa være berettiget til at henføre Requirenten til Ublæg i de 2000 Rdl., denne skylder ham. Ifølge ervervet Bevilling forventer Requisite at faa Ejendoms Dom, hvorved han kan hjemle Requirenten Ejendommen. Han begjærer Forretningen

in subsidium udsat saalænge, i alt Fald indtil den 17de Mai 1865, Dagen for Executionsfristens Udløb, for at afrente Ejendomsbommen.
(Procederet ved Indlæg.)

Requisiti Protest mod Forretningen, som for tidligt paa= begyndt, kan efter Omstændighederne ikke tages til Folge, lige= saalidet anseer Fogden sig competent til mod Requirentens Pro= test at udsætte samme til det af Requisitus opgivne Tidspunct.

Betræffende dernæst det mellem Parterne rejste Spørgsmaal om, hvo der er berettiget til under en Executionsforretning at paa= vise Gjenstande til Fulddestgjorelse, da er det vel utvivlsomt, at L. 1—24—25 tilsteder Requirenten en saadan Ret, men efterat en fra Lovens Bestemmelser forandret Omgangsmaade med Hensyn til udlagte Gjenstandes Realisation var indført, har nu en langvarig Praxis, ogsaa optaget i den positive Lov= givning, t. Ex. i Tryd. 8de Juli 1840 § 13, været for, at be= meldte Paaviiisningsret maatte indrommes Requisitus, dog under Betingelse af, at de af denne paa= viste Gjenstande ikke vare be= hestede med Mangler, der maatte kunne lægge Hindringer ivejen for deres Realisation til Sjemedets Opnaaelse. Anvendelsen af denne modificerede Praxis paa nærværende Tilfælde vil saa= ledes medføre, at de i den fremslagte Kjøbecontract's Post 3 Litr. b ommeldte 2000 Rdl., hvis Udbetaling er betinget af, at Re= quisitus hjemler Requirenten den kjøbte Ejendom ved et i Over= eensstemmelse med Contracten lovligt Skjode, hvilket efter det Oplyste frembyder Banstseligheder, ikke mod Requirentens Pro= test kan anses som fuldestgjorende.

Fogden skjonner saaledes ikke rettere, end at Requirenten, der har frasaldet sin Panteret, maa, saafremt ikke Requisitus giver Anviisning paa andre ham tilhørende Gjenstande, gives Medhold i hans Paaftand om at erholde Udlæg i Requisiti Ret til Transport af den i Kjøbecontractens Post 3 Litr. d om= meldte Panteobligation.

Thi eragtes:

Requirentens Paaftand om at erholde Udlæg i Requisiti Ret til Transport af den i Kjøbecontractens Post 3 Litr. d

ommeldte Panteobligation, vil, saafremt ikke Reqvifitus anvifer andre Gjenftande til Dækning, være at tage til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

Veret 1548 Rbl.

1864. 27de Mai.

Papiirhandler C. E. Schneider

ctr.

Rebacteur Edvard Meyer.

Proc. Alberti bemærker, at Reqvifitus har udstedt en Panteobligation til Reqvirenten for 4000 Rbl., samtibig med at denne har udstedt en Declaration, hvorefter Pantet skal tjene til Sikkerhed for hvad Reqvirenten til enhver Tid maatte have tilgode indtil 4000 Rbl. for leverede Varer efter Ansforbringsbeviser eller efter Vexler. Den fremlagte Veret oplyser, at den er udstedt for Reqvifiti Varegjeld. Reqvifitus skylder nu 4100 Rbl., men deraf ere de 100 Rbl. ikke forfaldne. Han fremlægger Declarationen og protesterer mod Forretningen.

Proc. Meyer ved Fulbm. Sensen benægter Rigtigheden. Vexlens Paalydenbe var en Afbetaling paa Obligationen, som han fremlægger med paategnet Dvittering for 1550 Rbl.

Der føres meget lang Procedure derom.

Da Reqvifitus ikke har fremsat nogen af de med Hensyn til Vexelforholdet privilegerede Exceptioner, vil den begjærede Forretning, dog under fornødent Forbehold, være at fremme.

Damme.

Arrestforretningen er kun benyttet til at saae Reqvifitus erklæret fallit, hvilket er skeet ved Skifterettens Kjenbelse af 28de Mai. Denne er af Reqvifitus appelleret til Højesteret, men ikke fremmet, hvorimod Skiftecommissionen saa har appelleret den til Stadsrættelse, og er dens Decret, da Meyer ikke mødte, derpaa stadfæstet den 20de Martz 1865.

1864. 30te August (29de).

Skovrider N. Lemmen som Mandatarius for
Forvalter C. Conradsen
ctr.

Andreas Frederik Ludvig Lunde.

Boghandler Tillge forklarer, at Requiritus hverken boer eller logerer der paa Stedet, men opgiver hans Bopæl.

Proc. Westrup ved Fuldm. Petersen henviser til Stjebenhavns Bejviser, til en Skrivelse fra Politiasistenten, hvori Requiritus angives at boe der, til at han oftere derfra er indslaget til Forligelsescommissionen, og forlanger Forretningen fremmet.

Tillge vedbliver sit Ansørte. Hans Svigerinde Fruen Lunde har lejet denne Lejsighed, og Effecterne ere enten hans eller hendes Ejeendom. Fruen Lunde forklarer overensstemmende dermed.

Pigen Ane Hansen forklarer, at det er hende, der har mødt hos Overbetjenten, men hun har der kun sagt, at Requiritus spiser her ti Middag, naar han er i Byen.

I Henhold til det Protocollet Tilførte maa det i det Ringeste foreløbigen antages konstateret, at Requiritus ikke har sin Bopæl i Stedet qvæstionis. Følgelig vil den begjærte Arrest, mod den nedlagte Protest, ikke være at foretage.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil ikke, i det Ringeste for Tiden, være at foretage paa det af Requiriten opgivne Sted.
Danne.

1864. 16de September.

Kunstdrejer Dihm.

Requiritus har ved Criminalrets Forlig forpligtet sig til at betale i Ruset 2 Rbl.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund møder for Secretair S. C. Møllerup og bemærker, at Møllerup under 12te Decbr. 1861 er beskikket til Værge for Requiritus, og foreviser den tingsløse Værgesbifikkelse; han protesterer mod Forretningen og paaflaer, at det indgaaede Forlig som indgaaet af den Umyndige alene er ugyldigt.

Ligesom det her under Forretningen Dphyste godtgjør, at Reqvistus er og alt i længere Tid har været i en Tilstand, der efter Straffelovens Principer (L. 6—6—17, 21) udelukker Tilregnelighed, saaledes maa han ogsaa i Overensstemmelse med Grundsætningerne i den civile Lovgivning (3—17—34, Frd. 14de Mai 1754, 24de April 1839 m. fl.) anses for inhabil til at paadrage sig rettlige Forpligtelser, hans Formue vedkommende. Paa Grund heraf og med Forvisning om, at denne hans Inhabilitet under Mødet i Criminalretten den 3die f. M. har været udekjendt, vil den begjærede Forretning, idet Reqvistus i Forhold til den stedsundne Forsøelse ikke kan anses som rette Paagjældende, ikke hos ham være at fremme.

Thi eragtes:

Den begjærede Execution vil ikke være at foretage.

Damme.

Slutsebbed 1647 Rbl.

1864. 17de October.

Fabrikerer L. P. Holmblad
ctr.

Grosserer Joh. Worchsenius.

Efterat Requirenten har faaet Arrestdecret nedlagt over endeeft Løssore af utilstrækkelig Værdi, begjærer Proc. Schack ved Fuldm. Gylling endvidere Arrest i nogle opgivne Reqvistus tilhørende Prioritetsobligationer, samt i Reqvistis faste Ejendom.

Proc. Isen protesterer mod Arrest i Ejendommen, da de opgivne Obligationer have større Værdi end Forbringen.

Gylling mener, at man for Værdiløst ikke kan vide, hvad Værdi disse Obligationer have, men frasælber sin Begjæring om Arrest deri.

Isen paastaar, at han skal holde sig til de Obligationer, som han selv har opgivet.

Da Værdien af de væsentligste af de af Requirenten paaviste Løssore ikke, som af denne assereret, for Tiden kan bestemmes, stjønes ikke rettere, end at der maa gives ham Med-

hold i hans Paastand om, ogsaa at erholde Arrest i den af ham paaagede faste Ejendom.

Damme.

So= og Handelsrettens Døm
den 3die November 1864.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bor som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bor Indstævnte Grosserer J. Borchsenius betale osv.

(Arrestens og Processens Omkostninger stadesløst, paa Grund af Udeblivelse fra Forligsproven.)

Indstævnte har indskrænket sig til at meddele den factiske Omstændighed, at hans Boe var opgivet til Fallitbehandling, men dette afgiver ikke nogen Grund, som kunde tale mod at tage Sagføgerens Paastand tilfølg.

. . . „Den paa Indstævntes Gods gjorte Arrest constituerer nemlig vel en personlig Uraadigheidsstilstand for Indstævnte med Hensyn til det arreterede Gods, men har ikke nogen Virkning ligeoverfor Boet — jfr. Lov af 30te Decbr. 1858, om Behandling af Fallitboer § 2; Boet præjubiceres derfor heller ikke ved at der gives den i Henshold til D. L. 1—21—20 forinden Indstævntes Fallitsenient tilstævnte Stabsfælle af Arresten, hvilken Stabsfælle, forsaavidt Boet ikke ekstraheres Indstævnte til fri Raadighed, practisk kun faaer den Betydning, ved Siden af Auerkjendelsen af den Fordrings Rigtighed, hvorsor der er gjort Arrest, at statuere, at Arresten er forfulgt paa rette Maade.“ . . .

1864. 4de November (3die).

Dyrmaier J. B. Zillen
etr.

Institutbestyrer J. T. U. Tang.

Proc. Berggreen fremlægger en Skrivelse af 27de og en Fuldmagt af 28de August fra Colonialbestyrer Fleischner, i Henshold til hvilke han forlanger udeliveret dennes 12 aarige Søn, der er holdt tilbage af Resquistus.

Requiritus møder tilligemed Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal og bemærker, at Drengen ikke er holdt tilbage, men at han, efter Indtrædelsen af Sommerferien i Requiriti Skole, er bleven hos denne efter Samraad med sin søgne Søster, der er i Huset hos Requiritus. Steinthal mener, at Fuldmagten Intet har at betyde, fordi Sønnen allerede havde forladt Requirentens Huus, da den blev udstedt, og han fremlægger et Brev af 16de August fra Faberen til hans Datter, for at oplyse, at Faberen skal have ytret, at Sønnen ikke skal være længere i Requirentens Huus, end han der var tilfreds.

Berggreen viser, at dette Brev indeholder en bestemt Misbilligelse af, at Datteren har blandet sig i Striden mellem Requiritus og Sørensen, — som rejste ned fra Grønland med Sønnen, — og en Udtalelse om, at det skal forblive ved det Ord, han har givet Sørensen, og som han nu, saavidt angaaer Anbringelsen i Requirentens Huus, har ratificeret ved Fuldmagten til denne. Han oplyser, at Grunden til Striden er den, at Requirenten vilde udtage Drengen af Requiriti Skole og havde ham til Prøve i Metropolitanskolen, strax derefter blev han tilbageholdt af Requiritus.

Steinthal betvivler, at Faberen kan ville, at Sønnen med Magt skal tages fra Requiritus.

(Længere Procedure).

I Henhold til den af Colonialbestyrer Fleischer, under 28de August sidstleden, til Requirenten udstedte Fuldmagt, samt i Medhold af det, som fra Parternes Side iøvrigt er fremkommet, vil den requirerede Forretning være at fremme, saaledes som af Requirenten paastaet, med Drengen Johan Ulrich Fleischers Udlevering.

Thi eragtes:

Johan Ulrich Fleischer vil være at udlevere til Requirenten.

Damme.

Ikke appelleret.

1865. 21de Januar.

Masfinmester . . . van der Loo.

Skattebilletten lyder paa „J. B.“ van der Loo.

Requisiti Hustru bemærker, at hendes Mand hedder Carl Frederik Cornelius v. der Loo, og fremlægger Skattebilletter for 1862 og 1863 for betalte Skatter af C. v. der Loo. Derimod heb hendes Mand's Fader Jacob Berendt v. der Loo, og boede, paa det paa Billetten opgivne Sted, sammen med hendes Mand til sin Død i forrige Aar, og da Billetten formentlig maa angaae ham, vil hendes Mand ej betale den.

Nodemesteren bemærker, at da den nu afsbøde v. der Loo var Læge, medens Billetten lyder paa „Masfinmester“, og da C. v. der Loo ikke for Aaret 1864—65 var sat i Skat som „C. v. der Loo“, kunde der ikke være Tvivl om, at det havde været Hensigten at Skatten skulde angaae ham.

Da Præsumptionen efter Omstændighederne maa være for, at Masfinmester C. v. der Loo, nagtet den stete Navneforveksling, in casu maa være den rette Paagjeldende, vil den requirerede Forretning, dog paa Requirentens eget Ans og Tilsvær, være at fremme i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand.

Damme.

Forlig 42 Nbl.

1865. 21de Februar (18de).

Enke C. D. Sorgenfen
ctr.

Kunstmaler Klæstrup.

Requisitus erklærer, at han kun ejer saae Gjenstande; det Lørlige tilhører hans Moder og Svigerfader, Capitain Kjørulff, som han boer sammen med.

Capitain Kjørulff og hans Datter, samt Requisiti Moder og Søster møde og bekræfte Rigtigheden heraf.

Paa Opfordring af Requirentindens Søn, A. C. Sorgenfen, erklærer Requisitus, at han har lejet Lejligheden, men tilføjer, at Lejen betales af Capitain Kjørulff ved at indbeholdes i dennes Pension; han foreviser Copien af Lejecontracten, der udviser, at det er Capitain Kjørulff der betaler Lejen; endelig møder ogsaa Verten og erklærer det samme.

Sorgenfen vedbliver sin Protest imod at erkjende dette.

Da det maa antages konstateret, at Requisiteus er Lejer og Præsumptionen saaledes er for, at de paa den af ham lejede Lejlighed beroende Effecter ogsaa tilhore ham, og denne Præsumption ikke kan antages for svækket ved det fra hans og øvrige Comparenteres Side hidtil Fremkomne, vil Requirentens Paa-stand, der desuden understøttes af L. 1—24—27 og 5—6—9 være at tage til Folge, saaledes at Udlæg vil være at foretage i de af ham paaviste Gjenstande, naturligviis dog under Forbehold af Trediemands Ret:

Thi eragtes:

Forretningen vil under fornødent Forbehold være at fremme efter Requirentens Paa-stand.

Damme.

Førligt.

Stat.

1865. 10de Mai (5te).

Høfstru Vosgraff.

Den fra Requisite fremlagte Attest lyder saaledes:

Je soussigné chargé d'affaire de Belgique declare que le meuble et argenterie garnissant l'appartement de m^{de} Veuve Vosgraff mon ancienne dame de ménage dans ma maison de Gothersgade sont ma propriété dont elle a l'usage provisoire.

Copenhague le 1 Novembre 1864.

J. Joosé

chargé d'affaire de Belgique.

Den requirerede Udpantning vil med Hensyn til den her fremlagte, af den belgiske chargé d'affaires udstedte, Attest, hvis Overensstemmelse med Sandheden ikke tor betvivles, ikke være at fremme, ialtfald ikke i de Gjenstande som den nævnte Attest maa antages at omfatte.

Damme.

Evangemulcter efter Højesterets Dom. 420 Nbl.
1865. 22de Juni (20de).

Kammeradvocaten paa Statskassens Begue
ctr.

Fuldmægtig Edvard Carlsen.

Den 20de erklærer Reqvistus, at det er ham en Umulighed at op-
fylde Dommen, nemlig at forstaafe Statskassen frit Skjøde paa endeel
til Ejendommen „Alberghvile“ hørende Fredsflodsareal.

Proc. Sørensen benægter dette, men samtykker i Udsættelse til
den 22de.

Den 22de fremlægger Reqvistus Proprietair Vagges Skjøde paa
Ejendommen og hans Skrivelse til Comparenten af 30te s. M., hvori
han nægter at kunne eller ville separere Ejendommen, for at Reqvistus
skal kunne opfylde Dommen.

Sørensen nægter, at Umuligheden derved er godtgjort; han henviser
til, at det allerede baade for Overretten og Højesteret var paaberaabt, a
Reqvistus havde solgt Ejendommen, at det altsaa var res judicata at
det ikke var en Umulighed, samt til, at Reqvisti Sagsfører for Højesteret
har afsereret, at Reqvistus, eller rettere, at Cancellieraad d'Auchamp,
var fuldkommen istand til at staafe Skjøde.

Reqvistus begjærer nu Udsættelse i otte Dage for om dette at con-
ferere med Cancellieraad d'Auchamp og med Advocat Brock, der har
givet Møde for ham i Højesteret.

Sørensen protesterer herimod, fordi Reqvistus alt har havt Udsæt-
telse og under Paaberaabelse af, at det strider mod Principet i Frd. 6te
April 1842 § 7, hvorefter Domhaveren ikke uden Nødvenlighed maa op-
holbes i sin Ret.

Den begjærte Anstand blev efter Omstændighederne bevilget.
Damme.

Afgjort i Mindelighed.

Udsættelse.

1865. 28de Juli (26de).

Premierlieutenant M. Riise
ctr.

Arbejdsmand Lars Larsen.

Requirenten har begjært Reqvifitus udsat paa Grund af, at han har gjort Fremleje af et Værelse til Kirstine Rasmussen.

Reqvifitus erklærer, at Kirstine Rasmussen hører til hans Familie og steds har boet hos ham med Samtykke af Stedets tidligere Ejer Langkilde og Fuldmægtig Bretteville som bestyrelse Ejendommen for ham. Efter at Sagen den 26de er optaget til Kjendelse, møder Reqvifitus den 28de med de to Erklæringer. Bretteville erklærer paa det Bestemteste at Kirstine Rasmussen har boet hos Reqvifitus altid og med Brettevilles Samtykke, som hørende til hans Familie; Langkilde erklærer, at han aldrig er faldet paa at søre Control med hvem der hørte til Lejerens Familie, eller at betragte dette Forhold som Contractsbrud.

Da det sees af de idag fremlagte Erklæringer fra dHr. Bretteville og Langkilde, at Fruentimmeret Kirstine Rasmussen har boet hos Reqvifitus med rette Bedkommendes Samtykke, vil Requirentens Paastand om Udsættelse ikke være at tage til Folge.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Dom 2437 Nbl.

1865. 4de August.

Justitsraad Borgermester R. C. Larsen
ctr.Kjøbmand Laurig Nabhø Jahnsen.
Begjndt den 15de Februar.

Reqvifitus protesterer mod Forretningen, fordi den Police, hvori Arresten er stæet og som er det Gæste han ejer, ikke var tilstrækkelig til at

syldbestgjøre hans Datters Tilgodehavende efter den fremlagte Obligation.

Proc. Mellemann møder for den umyndiggjorte Datters Børge, Portraitmaier Møller, og fremlægger som Indlæg en Skrivelse til Fogden af 26de October s. A., hvorved han har villet forhindre Forretningen.

Proc. Seibelin fremlægger Indlæg som Svar derpaa og Forretningen udsættes til Udvekslingen af flere Indlæg, som fremlægges samlede den 1ste August.

Sagen er derefter den, at Requisiteus samtlig under 11te Decbr 1858 har udstedt den Obligation til Requirenten for 2000 Rdl., der ligger til Grund for Dommen, samt en Obligation for 10000 Rdl. til Datteren. I denne Sibste har han givet hende Pant i endeel Ejenbomme og Forbringer, deriblandt den omhandlede Police, men i Obligationen forbeholdt sig — „sindkommen Dispositionskret over det Pansatte, til derefter at sælge, bortstjøde, pantsatte, transportere og indkassere og kvittere for enhver Deel deraf, som jeg finder for godt, med at jeg samtlig i sammed Sted stiller min Datter anden Sikkerhed lige med den, som herved er givet.“ — Denne Obligation kommer senere i Overformynderiets Børge, da Datteren bliver sindssvag og umyndiggjort. Da en Voldgiftskjendelse af 9de April 1864 bestemte, at Requisiteus skulde have Rent af Erstatningssummen efter Policen, tilbød Assurancecompagniet ham notarialiter den 25de April s. A. at ubetale 9440 Rdl. 85 Sk., under Betingelse af Overformynderiets Samtykke og af at Obligationen forevises med Overformynderiets Littering. Efter indhentet Erklæring fra Børgen har Obligationen derefter under 14de Mai faaet jaalydende Paategning: „Istedetfor den foran under c nævnte Prioritet i den Fordring, som jeg efter Police den 29de April 1845 har paa det lgl. octrojerede Se-Assurancecompagnie, giver jeg herved som yderligere Sikkerhed for den ved denne Obligation stiftede Gjæld, 1ste Panteret i Alt, hvad jeg ejer og ejende vorder, Intet undtagen.“ Denne Paategning er tinglæst den 25de Mai. Derefter har Overformynderiet under 28de Mai medbeelt Requisiteus en Attest, hvori blandt andet siges: „Der er saaledes for Overformynderiets Bedkommende Intet til Hinder for, at Hr. Jahnsen udøver Dispositionskret over bemeldte Fordring og kan modtage og kvittere for samme uden Mellemkomst af Overformynderiet eller Datterens Børge.

Under 31te Mai har Requirenten derpaa laabt foretage Arrest i Policen forinden Requisiteus har faaet den udbetalt, og Retten har ved sin Dom kun tilpligtet Requisiteus at betale Obligationen til Requirenten, samt stabsfæstet Arresten som „foretaget under Forbehold af Enhvers lovlige Ret,“ og fordi kun under Arrestforfølgningen bliver „at afgjøre hvad der angaaer Parternes Mellemværende, da Tredeemand ikke under Sagen var optraadt som Intervenient.“

Under Proceduren for Fogedretten gjøre nu Requisiteus og Interven-

nienten gjeldende, at Policen qvæstionis vedblivende er pantsat til Datteren og kun ved Paategningen er gaaet over fra specielt til generelt Pant; medens Procurator Seibelin, — næstsest at benægte Gyldigheden af Obligationen til Datteren i det Hele, paa Grund af L. 5—4—9 og 10, da Reqvifitus ene har stiftet med Datteren og udstøbt denne Obligation som hendes Mødrenearv, — paastaar, at Policen ved Reqvifiti Paategning paa Obligationen og Overformynderiets Erklæring fuldstændigt er udgaaet af Pantet.

Mod nærværende Forretnings Fremme protesterer Interventuen, idet han paa Grund af Bomsfru Zanzen's formeentlige Panteret principaliter paastaar, at der ikke gives Reqvirenten Udlæg i Policen med sammes Paalydende, og subsidialiter, at der, hvis Udlæg decreteres, stilles Bomsfru Zanzen betryggende Sikkerhed, saafremt Policen da maatte blive udleveret til Reqvirenten.

Betræffende forstnævnte Paastand skulde Fogden kun bemærke, at samme ikke finder nogen Stotte i den positive Lovgivning, hvorimod L. 1—24—26, cfr. Esfr. 13de Martz 1823 § 2 ligefrem tilsteder Execution i pantsat Gods, naar kun ikke Panthaverens Ret derved præjudiceres, og angaaende den sidste, at Sikkerhedsstillelse, i Tilfælde af, at pantsat Gods udleveres til en uprivilegeret Domsøver, kun da af Fogden kan fordres og dens Storrelse af ham bestemmes, naar det staaer i hans Magt at bevirke Saadant overleveret til Reqvirenten, men derom kan der in casu ikke være Tale, idet Policen findes beroende hos Trediemaud, der ikke kan ansees forpligtet efter den mellem Reqvirenten og Reqvifitus affagte Dom, og Fogden selvfølgelig ej heller ligeoverfor ham kan anvende nogen Tvang.

Naar Fogden desuagtet, paa Parternes Forlangende, troer at burde gaae ind paa Hovedstridspunctet mellem disse, skeer dette kun af Hensyn til den formeentlig rette Formulering af Executionsdecretet.

Betræffende det nævnte Stridspunct: om Bomsfru Zanzen for Tiden har Panteret eller ikke i den ommeldte Police med sammes Paalydende, skulde Fogden være tilbøjelig til at tiltræde den af Reqvifitus under 23de Juli f. A. givne Fortolk-

ning af hans Paategning paa Obligationen af 14de Mai s. A., hvilken Fortolkning ogsaa af Intervenienten er tiltraadt, den nemlig, at Komfru Sangens specielle Panteret i Policen m. v. efter sidstnævnte Dato er ophørt som saadan, men, at Policen og sammes Paalydende samtidig dermed er gaaet ind under den da givne almindelige Panteret.

Foruden selve Udtrykkene i den ommeldte Paategning, be-
styrkes ogsaa denne Fortolkning derved, at det i Obligationen
specificerede Pant alt da for Storstedelen var bortfalden, og
at det samme inden en fjernere Tid jo ligeledes maatte være
Tilfældet med Policen, efterat Voldgiftskjendelsen var affagt,
ligesom ogsaa ved den Requisition i Obligationen tilstedede Sub-
stitution, i Overensstemmelse med hvilken Overformynderiets
og Bærgens Erklæringer maa forstaaes.

Forsaavidt Intervenienten imidlertid, under Forudsætning
af Komfru Sangens Panteret, har inhæreret, at Requirenten,
da det nu havde viist sig, at der end ikke var tilstrækkeligt Pant
for hendes Fordring, ikke kunde have nogen retlig Interesse
i at erholde Udlæg i Policen med Tilbehør, skulde Fogden dog
formene, at denne Sætning i sin Almindelighed ikke kan op-
stilles som Regel for alle Tilfælde. Panthaverens Fordring
kan jo paa flere Maader ophøre eller formindstes, t. Ex. ved
Betaling, naar Debitor bliver Creditors Arving, ligeledes
derved at en udstedt Obligation paa Grund af R. 5—4—9 og
10 allerede fra Begyndelsen kan lide af en total eller partiel
Mangel — noget, som ogsaa in casu er fremhævet af Requi-
renten med Hensyn til den oftnævnte Obligation, uden at der
dog er fremkommet noget Beviis derfor, og endelig kunne de
pantfattede Gjenstande soroges saaledes i Værdi, at de ville kunne
afgive Sikkerhed for mere end den pantfattede Fordring — noget,
hvis Mulighed in casu fremgaaer af Requisitioni senest under 1ste
dennes Protocollen Tilforte med Hensyn til den af ham insti-
tuerede Appel af Voldgiftskjendelsen.

I Henhold til Ovenstaaende skønner Fogden saaledes ikke
rettere end, at Requirentens Paastand saavidt bør tages til
Følge, at der for hans Fordring efter Dommen gives ham

Udlæg i den oftnævnte Police med sammes tilhørende Restpaalydende, dog under alt fornødent Forbehold, derunder indbefattet Jomfru Sangens Ret efter den til hende udfædte Panteobligation af 11te December 1858 og den samme givne Paategning af 14de Mai s. A.

Thi eragtes:

Reqvirentens Paastand om Forretningens Fremme vil forsaavidt være at tage til Folge, at Udlæg decreteres i den fornævnte Police med sammes Restpaalydende, dog under alt fornødent Forbehold, derunder Jomfrun Sangens Ret efter den fornævnte Panteobligation.

Damme.

Dom 72 Rdtl.

1865. 18de September (16de).

J. P. Handberg

ctr.

Bossemager F. Hein.

Den 16de erklærer Reqvisitus, at Memblerne ere hans Fabers og fremslægger Gjenpart af et Laanebeviis. Reqvirenten erholber Udlæg, men Spørgsmaalet om Ublevering optages til Kjendelse. Den 18de, før Kjendelsens Afgjælse, møder tilligemed Parterne, Reqvisiti Faber, der fremslægger det originale Laanebeviis, samt til Bestyrkelse af Rigtigheden deraf, en Lejecontract med Snebler Giesing om nogle Membler, og en Erkjendelse fra denne af Dags Dato af, at han (Faberu) har kjøbt og betalt visse nævnte Membler.

Efter det nu Oplyste vil Reqvirentens Paastand om at erholde de specificerede Effecter overleverede, ikke for Tiden være at tage til Folge.

Damme.

3lle appelleret.

1865. 27de September (26de).

Exam. jur. F. Graae
ctr.

Voghandler B. Pio.

Proc. Myhlertz fremlægger Højesteretsstævning til Appel af Dommen, og da derimod paaberaabes, at Dommen angaaer en uimodsagt Forfærdig, bemærker han kun, at „in casu er den fremlagte Obligation netop bleven modsagt“.

Proc. Møller ved Fuldm. Herold bemærker, at der efter Domsacten hverken er gjort Indsigelser mod Haaubskriftets Gyldighed eller mod Forbringens Rigtighed.

Den øvrige Procedure angaaer Spørgsmaalet om Dommen kan appelleres.

Myhlertz paastaar, at det ligger udenfor Fogdens Competence at afgjøre dette. Han benægter, at Requiritus har frastrøbet sig Det i Appel. Den gjorte Tilførsel af 5te Novbr. lyder nemlig: „vi tilligemed vore Cautionister“ underkaste os den hurtige Retsforfølgning, „ligesom vi“ forpligte os til at lide Dom uden Appel; han paastaar, at den sidste Passus ikke vedkommer Cautionisterne (Requiritus) og ordentligvis kun kan angaae Hoveddebitorerne.

I Domsacten hedder det: „Myhlertz paastod Sagen avsløst og Indstævnte tillagt Kost og Tæring, eller Indstævnte frifunden og tillagt Sagens Omkostninger i Henhold til Indholdet af de af Modparten fremlagte Documenter,“ og efter slect Dpforsørg til at begrunde denne Paastand: „Myhlertz exciperede og indlob,“ hvorpaa Fuldmægtig Herold har protesteret imod, at der tages Hensyn til denne umotiverede Paastand.

Uf den i Domsacten indførte Stævning sees, at den fremlagte Obligation i Stævningen har været paaberaabt med urigtigt Dpgivende af Datum.

Da det sees at nærværende Sag grunder sig paa et under Domsfagets Forfølgning uimodsagt Haaubskriftskrav, vil den af Requiritus fremlagte Appelstævning ikke kunne tillægges den af ham paastaende Virkning at standse Executionens Fremme. Fogden finder det saaledes usfordent, skjøndt han in casu der-til anseer sig fuldkommen berettiget, at indlade sig paa Besvarelsen eller Forstaaelsen af det andet mellem Parterne vedferende Stridsspørgsmaal betræffende Obligationens Slutnings-

paafus i Forbindelse med den af Requisiteus under 5te Novbr. 1863 derpaa gjorte Tilforsel. Den requirerede Forretning vil saaledes være at fremme i Overeensstemmelse med Requirentens Paaftand.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

D a m m e.

Forsigt.

Arrest efter Skabesløsbrev for 1685 Rdl.
og Overdragelse til Brugelighed.
1865. 13de October.

Particulier Andreas Jørgensen Ahrenkiel
ctr.

Snedker C. P. Jørgensen.

Requisiteus protesterer mod Forretningen. Naaget han (Requisiteus) ikke havde opslidt de i Skabesløsbrevet stipulerede Betingelser, havde Requirenten, efter Udløbet af den deri satte Forsaldstermin, yderligere forstrakt ham med 855 Rdl. og givet ham Beviis for, at han end yderligere vilde forstrække ham med 3500 Rdl. Han mener nu, at Skabesløsbrevets Bestemmelser med Hensyn til Betalingen ikke kunne lægges til Grund, men at Betalingen nu først skulde præsteres i Decbr. Termin, hvilket han paaftaer var en Overenskomst mellem ham og Requirenten, og som ogsaa fremgik af, at Requirenten yderligere havde forstrakt ham, naaget han ikke havde lagt det i Skabesløsbrevet betingede Bjelkelag.

Proc. Ibsen ved Fuldm. Bang benægter, at der er truffet nogen ny Overenskomst; ogsaa de efter Skabesløsbrevet den 10de Marts Requisiteus betalte 800 Rdl. skulde have været tilbagebetalte i Juni Termin og han paaberaaber Skabesløsbrevets Bestemmelser om, at alt hvad Requisiteus derefter har modtaget, strax og paa engang er forfalden til Betaling, naar Bygningens Opsørelse standses i mere end 14 Dage. Det ommelbte Beviis er ganske uden Betydning.

Requisiteus vedbliver, at Contracten er hævet ved en ny mundtlig Overenskomst og siger, at ingen Standsning af Bygningen har fundet Sted, da den aldrig har været paabegyndt. Han fremlægger nu det ommelbte Beviis af 18de Juni, hvilket han mener indeholder en ny Contract, som støtter sig til den mundtlige Overenskomst.

Da der ikke mod Requirentens Benægtelse er præsteret Beviis for, navnlig den saaledes ej heller ved det af Requisiteus fremlagte Document, at de Requirenten ved Skadesløsbrevet til- lagte Rettigheder skulde være hævede ved nogen senere Over- eenskomst mellem Parterne, vil Requirentens Paastrand i sammede dobbelte Retning, baade som Indsættelse og som Arrest være at fremme, dog sidstnævnte ikkun for et Beløb af 800 Rdl.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i den dobbelte Retning, baade som Indsættelse og som Arrest, den sidste dog ikkun for et Beløb af 800 Rdl.

Damme.

Æret under Justificationsagen som forligt.

Udsættelse.

1865. 18de October (17de).

Grosserer Balsøe

etc.

Urtekræmmer C. Th. Olsen.

Proc. Lassen for Requirenten fremlægger Oplysning af 25de Juni, og Requirentens Skjøde paa Ejendommen.

Proc. Alberti fremlægger den af Udsættelsen af det fremlagte Skjøde, Ahrenkiel, med Requisiteus oprettede Lejecontract, hvorefter Lejeforholdet er nopfigeligt i halvtredie Aar fra 12de October 1864 at regne, fra Udsættelens Side og først herefter kan opsiges med et halvt Aars Varfel. Denne Lejecontract er Skjoberen, (d: Requirenten,) efter Skjødet og den vedhæftede Lejecontract pligtig til at lade gjælde, da Lejecontractens § 2 paalægger ham at respectere Lejecontracterne, hvoraf denne var Requirenten fuldstændig bekendt, hvilket Alberti personligt ved, fordi denne og Ahrenkiel henvendte dem til ham derom, forend Lejecontractens Oprettelse; han benægter, som i Requisitionen anført, at Lejligheden er udlejet til Trediemand.

Proc. Lassen bemærker, at der ved Handelen mellem Balsøe og Ahrenkiel aldeles ikke har været Tale om denne Contract, hvorimod Requirenten meente, at Lejligheden var lejet til Kiefer efter den Contract som han modtog og som nu fremlægges. Ifølge Pl. Afskrift. 1795 kunde den af Alberti fremlagte Lejecontract ikke gjælde, da den ikke

var tinglæst. Han tilføjer, at Requisitus for et halvt Aar siden er flyttet bort, men imorges igjen er flyttet ind for at opnaae at blive udsat. Han benægter, at Requirenten og Ahrenkiel have været hos Alberti for at tale om Requisite Rejecontract, om hvilken Requirenten var uvibenbe indtil 4 à 8 Dage før St. Hansdag.

Alberti protesterer mod at der tages noget Hensyn til den fremlagte Contract med Kiefer, som han benægter at Ahrenkiel har overleveret Requirenten isædetsfor Dissens; han benægter, at Requisitus har været flyttet, og tilføjer sit Tilbligere, at det nu er erkjendt, at Requirenten, før den 25de Juni, da han opsigte Requisitus, var bekjendt med den fremlagte Contract og saaledes uberettiget til at opsigte ham efter denne virkelige Kundskab til Contracten.

Efter Ahrenkiels Opsbring attesterer Retten, at Requisitus har aaben Urtekrambouik paa Stebet.

Requisitus protesterer mod nærværende Forretning, idet han inhærever, at den mellem ham og den tidligere Ejer Ahrenkiel oprettede Rejecontract af 12te October 1864 har været Requirenten fuldelig bekjendt, og formener, at denne beviste Kundskab maa tillægges samme Retsvirkning som en stedsfunden Tinglæsning, at samme Contract som nu af ham er fremlagt, indeholder den Bestemmelse, at Opsigelse fra Requirentens Side først kan ske efter halvredie Aars Forløb efter Contractens Indgaaelse og at denne da skal være en halvaarlig, samt at § 2 i det af sidstnævnte fremlagte Skjode paabyder, at Skjodehaveren skal holde sig de med forrige Ejere indgaaede Rejecontracter efterrettelig.

Da imidlertid Requirenten benægter at have haft Kundskab om den fornævnte Rejecontract forinden eller paa den Tid, Skjodet foregik, da den Bestemmelse i Skjodets § 2 om de tidligere Rejecontracters Overholdelse nødvendigviis maa begrænses af disse Rejecontracters Conformitet med de om saadanne Forhold emanerede Lovbestemmelser, navnlig i Frd. 4de Decbr. 1795, og da endelig samme §'s Slutningspaasens ifkuu sorderer „lovlige Opsigelser“, hvorved i Henhold til Pl. af 15de Marts 1813, 14de Januar 1761, cfr. Cancelliefrivelse 17de August 1820, forstaaes Opsigelse inden St. Hansdag og inden Nytaar til den nærmest paafølgende Flyttedag (Pl. 8de Marts 1819), saa skjonner Fogden ikke rettere, end at Forretningen bør nyde

Fremme under Betingelse af, at der med Hensyn til de af Parterne ikke oplyste Puncter af Requirerenten stilles en passende Sikkerhed, som efter Omstændighederne bestemmes til 2000 Rdl. i anordningsmæssige Pengeseffecter.

Thi crages:

Mod en Sikkerhedsstillelse af Requirerenten af 2000 Rdl. i anordningsmæssige Pengeseffecter, vil den requirerede Forretning være at fremme.

D a m m e.

Uf Requisitus er anlagt Erstatningsfølgemaal, som endnu ikke (medio October Maaned 1866) er paabømt.

1865. 7de December (2den).

Justitssecretairen ved den kongelige Lands- og Hof- samt Stadsret Cancellieraad de Coninck
ctr.

Landsøverretspræcator A. B. Ipsen.

Efterat Requisitus som Mandatarus for Møller Skyum havde ført en Sag ved Hof- og Stadsretten, blev denne Sag appelleret til Højesteret. Requisitus blev da atter stævnet som Mandatarus for Skyum og som tabende Part blev „Substævnte“ dømt at betale 5 Rdl. til Justitslæsen.

Requisitus protesterer mod Forretningen, som det af Kjendelsen fremgaaer, deels forbi Dommen er over Aar og Dag gammel og han ikke vil betragte det idømte Betsøb som Mulet eller Bøde, deels forbi han mener, at ved „Substævnte“ — som det i Dommen lyder — kun skal forståes Møller Skyum og ikke ham, Requisitus personlig, der kun har været stævnet som Mandatarus.

Mod nærværende Forretnings Fremme protesterer Procurator A. B. Ipsen, idet han principaliter påstaaer, at Dommen som forældet, nu ikke længere kan execveres, og subsidialiter, at han ikke er rette rous døbendi.

Den førstnævnte Paastand, som han grunder paa Frd. 17de Mai 1690 og 20de Martz 1795, kan imidlertid ikke

harmonere med Indholdet af de tvende engl. Rescripter af 12te Decbr. 1770 og 1ste Juli 1791, esr. Cancellr. 17de Decbr. 1836, i hvis Følge Execution for Justitskassemulcter kan foretages efter Mulctdomme, som ere over Aar og Dag gamle.

At Forretningens Gjenstand nærmest maa betragtes som en Mulct, naaget det engl. danske Cancellie i Skrivelse til Kongens Foged af 28de Januar 1823 formener, at samme ikke kan afsones, er Noget som hidtil har været antaget i Praxis, og fremgaaer ligeledes af Overskriften til den nyseævnte Cancellieskrivelse, der rigtignok af Procurator Ibsen er fremhævet som Beviis for det Modsatte; ialtfald vil det idømte Peugebelob, hvad enten samme er Mulct eller ikke Mulct, være at exequere paa samme Maade som Mulct, Alt i Henhold til § 6 i Frd. 23de Decbr. 1735.

I det Hele viser saavel de forævnte Rescripter, som flere lignende og en Klasse af Collegialskrivelser til forskjellige Autoriteter, deriblandt ogsaa de af Procurator Ibsen anførte, at der fra det Offentliges Side paa en farlig omhyggelig Maade er draget Omhu for med den mindst mulige Ulejlighed at sikkre Justitskassen de samme tilkommende Intrader, hvisaarssag ogsaa en umindelig Praxis har været for, at Frd. 17de Mai 1690 og 20 Marts 1795 ikke derpaa vare anvendelige og overhovedet ikke havde med Staten og det Offentlige at gjøre, medmindre disse optraadte som Private i recent privatretlige Forhold.

Med Hensyn til den subsidiaire Paastand, skulde Fogden formene, at Udtrykkene i den fremlagte Højesteretsdom, tilstrækkeligen godtgjøre, at Procurator Ibsen her er rette Vedkommende, og at Mulcten altsaa vedkommer ham personlig, hvilket ogsaa Hjonnes at fremgaae af det af ham anførte Rescript af 28de April 1736, der efter Mulctens Erlæggelse henviser til at søge Godtgjørelse hos Mandanten, med hvem det Offentlige Intet vil have at gjøre.

I Henhold til Foranførte skjøner Fogden saaledes ikke rettere, end at den requirerede Forretning vil være at fremme hos Landsoverretsprocurator A. B. Ibsen.

Thi crages:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

D a m m e.

Hof- og Stadsrettens Dom

den 6te August 1866.

Overretsprocurator A. B. Ipsen

ctr.

Cancellieraad de Coninck, Institutssecretair ved nærværende Ret.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse af 2den December 1865 og den ligeledes paaankede Executionsforsretning af 7de f. M. bør ved Magt at stande.

Proc. Winther har kun paaaaet sig Salair tilkjendt i det Tilfælde, at Retten maatte skjonne, at bettes Udbetalelse efter de almindelige Regler vilde komme til at paahvise det Offentlige.

. . . „Det er in confesso uder Sagen, at den ovennævnte af Højesteret den 27de Juni 1864 paaakendte Sag i første Instants har været anlagt ved nærværende Ret af Citanten efter dertil meddeelt Fuldmagt fra Møller Skyum, — hvilken Fuldmagt blandt andet tillige indeholder Bemyndigelse for Citanten til at qvittere for Sagens Gjenskab — som Mandatarium for Citanten Skyum mod Directionen for Kjøbenhavns Brandforsikring, samt at nærværende Ret den 19de Mai 1862 affagte Dom gif ud paa, at den nævnte Direction skulde betale de paaakendte 1710 Rbl. med Rentur til Citanten som Mandatarium for Skyum, og at Citanten derefter, da Directionen appellerede Dommen til Højesteret, uden Indsigelse har modtaget Stævning til Højesteret, ligeledes som Mandatarium for Skyum.

Ved Højesteretsdommen af 27de Juni 1864 blev imidlertid Directionen frifunden for Tilfælde af Citanten som Mandatarium for Skyum, og Citanten i denne Egenkab tilpligtet at betale 5 Rbl. til Instituttassen.

Efterat Citanten her for Retten har strafalbet den af ham under Fogedforretningen principaliter fremsatte Indsigelse, som var støttet paa, at Højesteretsdommens fatalia executionis formeentlig forsængst være ubløbne, bliver der kun Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte har været

berettiget til at affordre Citanten — der nægter at indbesidde med Midler for Møller Skyum — personlig den idømte Kjendelse, hvilket Citanten beskriver. Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at Citanten ved paa den foranævnte Maade at optræde som Mandatarus for Møller Skyum er bleven raadig over Sagen paa en saadan Maade, at han maa betragtes som den egentlige Part, og at hans Stilling til Sagen saaledes er væsentlig forskjellig fra dens, der kun optræder som Sagsfører for en Part, hvilken ikke ifølge denne sin Stilling bliver dominus litis eller Part i Sagen, hvorfor det af Citanten paaberaabte Rescript af 28de April 1756 heller ikke kan komme i Betragtning til hans Fordeel, da det kun handler om Sagsførere, der som saadanne udsøre Sagerne for deres Principaler, hvilket ligeledes gjælder om den af Citanten endvidere paaberaabte § 51 af Højesterets Instrux af 7de Decbr. 1771. Men naar Citanten saaledes maa betragtes som Part i Sagen, maa han ogsaa blive personlig ansvarlig for den ham som tabende Part idømte Kjendelse til Justitskassen, uden at det i denne Henseende kan komme i nogen Betragtning, om han indbesidder med Penge for sin Mandant eller ikke, hvorimod det maa være hans egen Sag i saa Henseende at sikke sig.

Efter det Anførte kan Citantens principale Paastand om Executionens forrettningens Ophævelse ikke tages til Følge, og da den subsidiaire Paa- stand, som er støttet paa, at Fogden skalde have været uberettiget til at beregne Gebyr for Forretningen, ikke kan komme under Paa kjendelse, forbi Fogden, mod hvem Paastanden maa anses rettet, ikke med Hensyn til denne Deel af Sagen er støvnet som Part, hvorimod der kun i Almindelighed er givet ham Støvning til at til- og forsvare Kjendelsen og Executionen, — vil, efter Indstævntes Paa stand, den indankede Kjendelse og Executionensforretning i det Hele være at stabfæste, hvorhos Citanten findes at burde udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for be- nificerede Sager, dog med Undtagelse af Sagsførersalair, der, efter det ovenfor refererede Indhold af Procurator Winthers Paa stand, ikke bliver at til- kjende denne, ligesom der efter Sagens Ojenstaud ikke bliver Spørgs- maal om Sobtgjørelse for stemplet Papiir.“ . . .

Stat.

1866. 30te Januar (23de).

Møllermester Mortensen.

Requisitus lader protestere i Genhold til Grundlovens Bestemmelse om, at ingen nye Skatter kunne paalægges uden ved Lov, medens den frem- lagte Skattebillet selv angiver, at den berefter forlangt Stat er paa- lagt ifølge en kongelig Resolution.

Det afstæde Beløb er paa den fremlagte Stattebillet betegnet som:
„Refusion efter Resolution af 12te Juni d. A. bekyndgjort ved Raad=
sneplacat af 6te Juli næstefter“ (1865).

Den af Requisiteus nedlagte Protest kan efter Omstændig=
hederne ikke tages til Følge, hvormod den requirerede Udpant=
ning under fornødent Forbehold vil være at fremme.

D a m m e.

Appelleret, men (medio October 1866) endnu ikke paadømt.

Udsættelse.

1866. 17de April (16de).

M. C. Jørgensen
ctr.

Sadelmager og Tapetserer Bischoff.

For Requisiteus protesterer Proc. Lindhardt ved Fuldm. Torp mod Udsættelsen. Han benægter, at Lejecontracten er misligholdt; Requisiteus har i rette Tid, før Nytaar, tilbudt den stipulerede Leje 50 Rdl., men Requirenten erklærede da som Svar paa en Bemærkning af ham, at Requisiteus gjerne kunde tage de 10 Rdl. tilbage, da han, Requirenten, altid kunde faae dem. Han fremsætter til Beviis om det derved Passerede de i Skjendelsen nævnte Erklæringer.

Proc. Olsen ved Fuldm. Wang benægter Rigtigheden heraf, han benægter, at Requisiteus ved den omhaubte Lejlighed havde mere end 40 Rdl. med sig og paaberaaber, at Requirenten, da de manglende 10 Rdl. den 24de Januar bleve betalte, kun modtog dem og qvitterede derfor under Reservation.

Da de af dHrr. Gravesen og Aflund under Eeds Tilbud giene Erklæringer vækte høj Grad af Formodning for, at Requirenten paa ubejtemt Tid har givet Requisiteus Udsættelse med Næstlejen for indevarende Kvartal, 10 Rdl., om hvilket Beløb hele Striden drejer sig, vil Forretningens Fremme gøres afhængig af en Sikkerhedsstillelse, der efter Omstændighederne passende skjønes at kunne ansættes til 3000 Rdl. i anordningsmæssige Pengesffecter.

Thi eragtes:

Den begjærede Forretning vil kun da være at fremme, naar Requirenten stiller et Depositum af 3000 Rdl. i auordningsmæssige Pengeeffecter.

Damme.

Uf Requisitus er anlagt Erstatningspogemaal, som endnu ikke (medio October 1866) er paadømt.

Dom ialt 59 Rdl.

1866. 11te Mai.

Fjerhandler Finzen

etc.

Skædermester C. Kirshner.

Efterat Requisitus først har erklæret, ikke at kunne udlevere de ommælte Sengklæder, eftersom de vare aldeles opslidte, og Procurator Beyer derpaa har begjært Execution for Dommens fulde Paalydende, erklærer Requisitus sig villig til at udlevere Sengklæderne, som vel vare forslidte, men dog endnu i Behold.

Beyer nægter nu at modtage dem paa Grund af Requisiti første Tilførsel.

Requisitus paastaar, at Requirenten efter Dommen er forpligtet til at modtage Sengklæderne, som deri ere vurderede til 28 Rdl. Han foreviser dem og den ene Dyne og 2 Puder skjønes at have de anførte Mærker, den ene Dyne er uden Mærke.

Beyer vedbliver sin Protest derimod og efter hans Begjæring blive Sengklæderne vurderede og af Vidnerne ansat til en Værdi af 14 Rdl.

Da Fogden ikke skjøner, at der kan tillægges den af Requisitus som Lagmand i Begyndelsen af Forretningen afgivne Erklæring, at Sengklæderne quæstionis som opslidte nu ikke kunde udleveres, nogen Betydning, idet han strax derefter forandrer samme og paaviser de nævnte Sengklæder, hvis Identitet godtgjøres ved den senere Protocollation, samt erklærer sig villig til sammes Udlevering, vil den af ham nedlagte Protest imod, at der for Sengklædernes Vurderingssum 28 Rdl. effectueres Execution, være at tage til Folge, hvorimod Re-

qvirentens Paaftand om Execution vil være at give Medhold for det øvrige under Forretningen afæftede Velob.

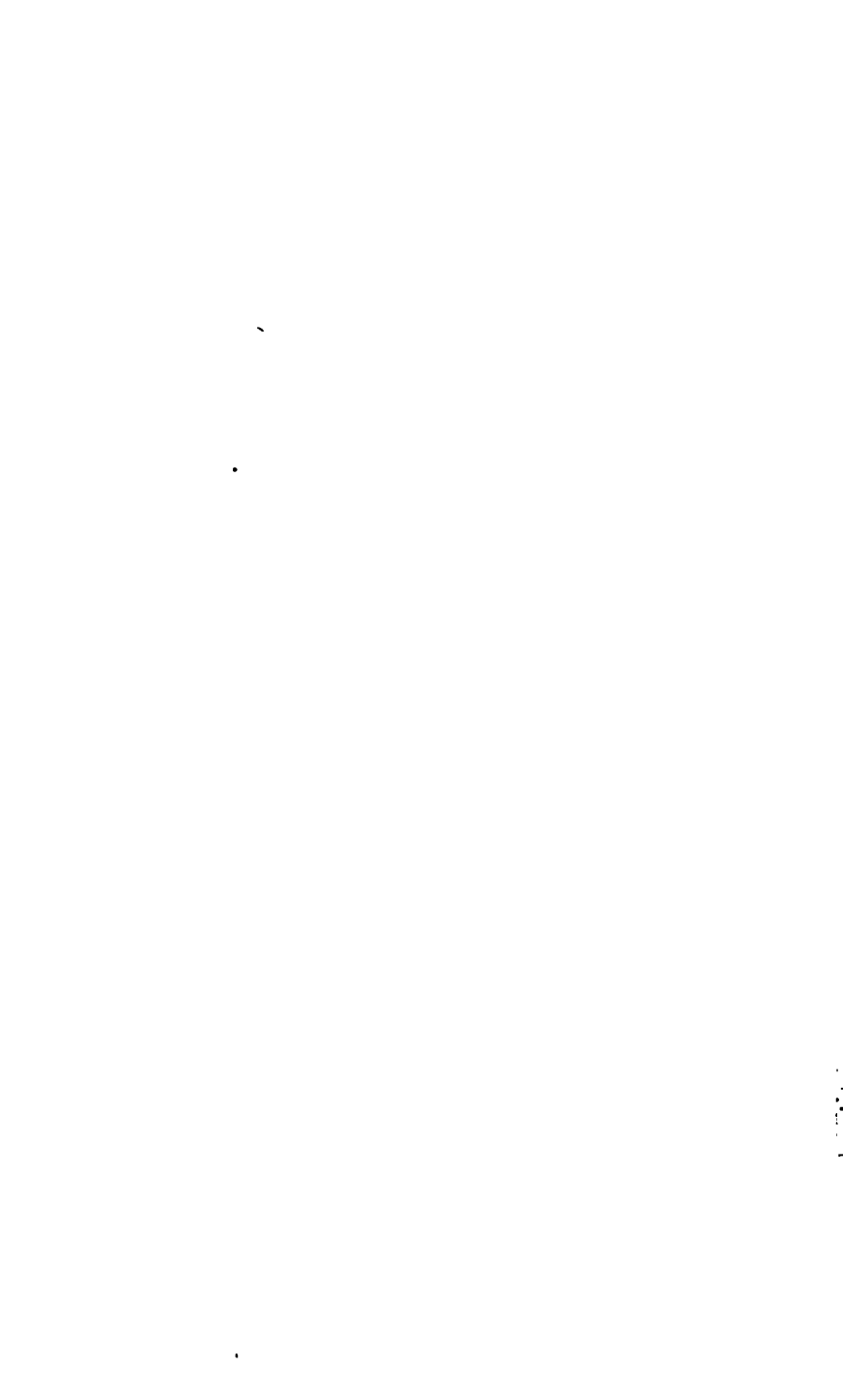
Thi cragtes:

Requirentens Paaftand om Execution vil, efter at de under Forretningen ommeldte Sengklæder ere ham udleverede, være at fremme for det afæftede Velob med Fradrag af 28 Rdl.

D a m m e.

Forligt.

Realregister.

Anger.

- Agerexceptionen antages hverken at kunne standse Fogedforretningen
 eller bevirke, at der bliver at stille Sikkerhed 13
 Paakjendelsen derom er udenfor Fogdens Embedscompetence 70

Accommodationsobligation see Forbud.

Accord.

- Paa Grund af en af Aegbirenten antaget Accordproposition er for-
 langt Sikkerhed for at foretage Arrest efter en Begjærlighed . . 289

Acter see Beskrivelse, Forlig.

Actier.

- Med Hensyn til et Antal Actier, som skulle leveres, er kun det sam-
 lede Beløb og ikke hver enkelt Acties Størrelse tillagt Betydning. 368

Actionsomkostninger.

- Actionsomkostninger antages at kunne inddrives, om end Dommen
 er over Aar og Dag gammel 266
 " antages at maatte i Collision med Erstatnings-
 krav vige for dette 529
 " antages at maatte nyde lige Ret med Erstat-
 ningskrav 476

Udkomst (see Besiddelse, Ubfættelse).

- Kongelig Bevilling til at drive Handel i et omhandlet Locale giver
 ikke Udkomst til Besiddelsen deraf 79
 At have været Ejer af en fast Ejendom giver ikke Udkomst til deri
 at have Skoelse efter at Ejendommen er solgt ved Auction 145, 148, 154
 see ligeledes . . . . . 205 ff
 Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Novbr. 1857 214
 Højesteretsdom af 25de Juni 1860 216

At have tinglæst Skjøde paa en fast Ejendom giver ikke Afkomst til at forbre sig draget ind i de retslige Handlinger, som Creditor foretager mod Udsleberen af en i Ejendommen prioriteret Panteobligation	171, 179
Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1852	180
Højesteretsdom af 25de Januar 1854	182
Afkomst til at beboe en Lejlighed anses ikke givet ved at Reqviritus har Fuldmagt til at bestyre Ejendommen, eller derved, at han som Bestyrer har udlejet en Etage til Trediemand og af denne atter lejet en Deel deraf	230

Administration.

At Reqviriti Ejendele ere under Administration antages ikke at kunne hindre Execution deri	164

Afbredsecontoiret see Privilegier.

Afdrag see Betaling.

Afgift see Udpantning (Skat).

Afhjemling see Skjon.

Afhændelse see Kjøb og Salg.

Afslæder.

Afslæderne af en Ladning antages ved deres Handlinger at forbinde de senere Ladningsmodtagere. Sorettens Dom af 22de Decbr. 1848	125
Højesterets Dom af 6te Novbr. 1849	126

Affbedsbeviis.

Affbedsbeviis fra Borgervæbningen paa Grund af Svagelighed antages ikke at kunne hjemle Fritagelse for personlig Arrest	311

Affætning.

Antaget at en Stævning til Højesteret udtaget mod en Sagsfører, som den ubenrigsboende Reqvirents Mandatarius, er tilstrækkelig til at nægte Udlæg, men bevilget Affætning	73
Affætning er givet og ikke Udlæg efter en appelleret Dom for en Forbring, der ikke specielt er modagt	184
Ligeledes	187
men forandret ved Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. s. U.	188
Affætning er ikke antaget at kunne gives for Capitains og Mandstabs Hyre	82

Uspiidning see Procedure.

Alimentationsfnger see Udpantning.

Alternativ.

- Ved Execution efter en alternativ Dom er Valget overladt Requi-
renten, fordi det ene Alternativ kun ufuldstændigt kunde opfyldes,
men senere er Skjeldelsen forandret, da Gjenstandene forinden de-
creteret Udlæg kom tilstede, og er derpaa Ubleveringen gjort af-
hængig af et Stjøn over beres Værdi 146
- Ved Execution efter en alternativ Dom er Beviiisbyrden for Gjen-
standenes Identitet antaget at paahvile Reqvifitus 169
- Ved Execution efter en alternativ Dom er Execution gjort afhængig
af Sikkerhedsstillelse 297
- Reqvifitus, som alternativt skal ulevere en Sofa, er anset forpligtet
til at henvende sig til Domhaveren derom, og kan derfor ikke fri-
tages for at betale Sagens Omkostninger 31
- Ved Execution efter en alternativ Dom er Valget overladt Requi-
renten, fordi Reqvifitus ikke antages fuldstændigt at kunne opfylde
det ene Alternativ 336
- Ved Execution efter en alternativ Dom er Ubleveringen inbrønnet
Reqvifitus, uagtet han først havde erklæret, at Gjenstandene vare
opslidte, da beres Identitet senere antages godtgjort 514

Anholdelse.

- Anholdelse, foretaget af Fogden efter forudgaaet eventuelt Arrestbeeret,
antages at kunne være Gjenstand for Paaauke, uagtet Intet berom
er optaget i Protocolen 249

Anmeldelse (see Bøxel).

- Anmeldelse i Genhold til Frd. 10de Decbr. 1790 ansees ikke for-
nøden, naar den Paagjelendes Embede er indbraget, om han end
ikke endnu har modtaget sin Afsted 262

Anstaud.

- Anstaud er bevilget Reqvifiti Sagfører til at gjøre sig bekendt med
Sagens Documenter 2, 24
- " " " Reqvifitus for at tilvejebringe Attest om at
Højesteretsstævning er udtaget 22
- " " " og derefter til at tilvejebringe den originale
Højesteretsstævning 24
- " " " til at fremstafte Daabsattek 55
(yderligere Anstaud dertil nægtet).

	Pag.
Anstand er bevilget for at Requisite Søen kan bevise, at han er Lejer af den Lejlighed, hun beboer	85
" " " for at Requirentens Sagsfører kan conferere med sin Mandant om at stille Sikkerhed	109
" " " Requisite til at fremstafte Løgeattest eller tilvejebringe Oplysning om sin Helbredstilstand 155, 155, 165, 167,	506
" " " dog ogsaa saaledes, at han saalænge forbliver under Retteus Bevogtning	152, 550
" " " Requirenten til at bevise, at Proclama i Requisite Boe er udløbet	174
" " " Requirenten under en Udsættelsesforretning imod den nye Lejers Protest	198
" " " for at give Requisite Lejlighed til at komme tilbage fra Sjælland	260
(yderligere Anstand dertil nægtet).	
" " " Requirentens Sagsfører til at conferere med sin Mandant	290
" " " Requisite Hustru, for at hendes Mand eller Søen kan komme tilstede	544
" " " Requisite til at føre Beviis	447
" " " Requisite til at conferere med de Sagsførere, som have ført Domsagen for ham	499
Anstand er nægtet Requisite til at tilkalde en Sagsfører	6, 52, 210, 531
" " " Requisite eller hans Sagsfører til at documentere Noget eller føre Beviis	20, 225, 227, 247, 291, 297, 502, 506, 567, 442
" " " Requisite til at lade afholde Auction over beslaglagte Kvier	90
" " " til at faae en udtagen Højesteretsstævning berigtiget	94
" " " til at appellere Fogdens Kjendelse	94, 98, 207, 225
" " " til at tilvejebringe Appelstævning	112, 205, 451
" " " til at tilvejebringe Gjenstande, som efter en alternativ Dom skulle udleveres	146
" " " for at en Sagsfører kan give personligt Møde	199
" " " for at Requisite kan tilskrive Requirenten	199
" " " for at en ny tilkaldt Sagsfører kan gjøre sig bekendt med Sagens Documenter	206
" " " til at gjennemgaa Sagens Documenter	211
" " " til at faae en Sag ordnet med Hoveddebitor	223

Ansønd er nægtet Reqvifitus til at flaffe Remplet Papir til Trausport af et Document, der flal overbrages ham	225
" " " til at faae en Erklæring fra Reqvirentindens Sagfører om det tidligere Pæferebe	251
" " " til at tilvejebringe et Document	246
(Dog er det antaget at dette ikke kan hindre Reqvifitus i senere under Forretningen at fremlægge Documentet).	
" " " en Intervenients Sagfører til at conferere med fin Mandant	255
" " " Reqvifitus til at tilvejebringe Pæcattest	265
" " " til at tilvejebringe en Tilflaaelfe fra Reqvirenten	308
" " " til at erhverve Stadsphyfici Erklæring om Reqvifiti Helbredstilfland	355
" " " til at afvente Erhvervelsen af en Ejenomsdom, eller ialtfald til Dagen for Executionstiflens Ubløb	490
Ansønd givet i en beflent Tid er antaget at kunne hindre Forretningens Fremme forinden	175
Reqvirenten er antaget at være berettiget til efter Forgøbtbefindende at faae en Forretning udfat	335

Ansvar fee Fogden.

Ansøgning.

Ansøgning med Hensyn til at faae en Dom appelleret antages ikke at kunne hindre dens Execution	45, 07, 185
" om at faae en Auctionshjendelfe appelleret antages ikke at kunne flandbe en Forretningens Fremme	210

Appel (fee Ansøgning).

Appel af Fogdens Forretning eller Hjendelfe antages ikke at kunne hindre Forretningens Fremme	5, 70, 97, 207, 209, 252
fladsfleret ved Hof- og Stadsretlens Dom af 17de Decbr. 1838	5
Appel tilfledes inden 3 Maanedeb efter Ubløbet af fatalia appellationis, naar Sagen tidligere er bleven afviift, dog at dette maa godtgjøres, og tilflige, hvis Appellen angaaer en Underretsdom, være anmærket i Stævningen eller forflyndt Underdommeren	69, 211, 354
Appel til Højfleret imod den udenrigsboende Reqvirents Mandatarus antages at hindre Ublæg, men ikke Affætning, ...	73
men er ikke antaget at hindre Ublæg	94

	Pag.
En Appellstævning, der er fremlagt efter Fogedforretningens Begyndeelse, antages ikke at kunne hindre Udlæg	95, 206, 357
dog er en Højesteretsstævning, fremlagt efterat Forretningen var tillagt Fremme, ifølge Parternes forudgaaede Procedure, antaget at burde tillægges saadan Virkning	451
En Sagførers Erklæring om, at han antager at Appellstævning er udtaget, hindrer ikke Udlæg	112
Appel af en i Udlandet assagt Dom til en fremmed Ret bevirker, at Justificationsagen af en efter Dommen foretagen Arrest afvises. Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juni 1848	119
Appellstævningen antages ikke at skulle være forkyndt for at kunne hindre Udlæg	158
Antaget at Appel af en Underrettsdom, der er paalæjndt ved Overretten, forhindrer Underrettsdommens Execution	172
Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Marts 1851	175
Appel af en Dom, hvornunder Fordringen ikke specielt var medsagt, er antaget at maatte bevirke Afjættning	184, 187
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1851	188
Requisiti Erklæring om at ville appellere hindrer ikke Udlæg, selv om Actobeskrivelse er bestilt, eller Stævning erklæres at være udtaget	207, 410, 451
Appel af Fogdens et Decret forudgaaede Kjendelser er antaget at kunne ske uden at Decretet bliver appelleret. Hof- og Stadsrettens Kjendelser af 23de Juli og 22de October 1855	211, 213
En Anhørdelse af en Gjelbsarrestant, uden Protocolsens Afværgning, er antaget at kunne være Gjenstand for Appel. Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Mai 1854	249
Appel af en Dom, hvornunder Fordringen antages at være nimod-sagt, hindrer ikke Execution	516, 505
Appel af en Underrettsdom, der er afviist ved Overretten, holder denne i Kraft efter Udløbet af fatalia executionis	355
Overrettens Dom af 7de Marts 1859	338
Appel er antaget at kunne ske af en Udpanningsforretning for Stat istæbelfor Regresjugsmaal efter Frd. 2den Juni 1830. Hof- og Stadsrettens Dom af 16de April 1860	364
see dog Højesteretsdom af 30te October 1861	365
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 14de October 1851 er det udtalt, at Enhver (Trediemand), der anseer sig brøstholden ved en Executionforretning, maa kunne paaanke samme	402
Skjønsmænd etc, i Forening med Indstævnte, ansæte berettigede til at appellere en Kjendelse, hvorved det blev dem paalagt at afgive	

en yderligere Erklæring til deres Skjen; Skjendelse afgivet i Hof- og Stadsrettens Vidneklammer af 24de Juni 1861	407
Højesteretsdom af 20de Januar 1865	408
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1862 er en Udpantningsforretning vel som en actus judicialis antaget at kunne være Gjenstand for Paaante, men ikke naar Interne angaae Realiteten af Forbringer; (derfor stadfæstes Udpantningsforretningen)	425

Appertinentier.

For at afgjøre om visse Gjenstande (forarbejdede af Bræder) hørende til en ufuldsført Bygning, ere at betragte som Appertinentis til denne, indmeldes sagkyndige Mænd til paa Stedet at give Erklæring derom	398

Approbatation.

Lovrighedens Approbatation blev ikke anseet nødvendig for at foretage Udpantning efter Havneadministrationens Begjæring	150
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Januar 1851	151
Højesteretsdom af 22de Decbr. f. A.	152
" " blev anseet nødvendig for at foretage Execution efter en Panteobligation til Creditforeningen	255
See derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1854	255
" " behøves ikke for at foretage Udpantning efter Hofstiets Resolutioner	282, 313

Arrest.

Arrest paa Person er antaget at kunne gives uagtet Reqvistis er fraværende	13
" " " er ikke givet paa Grund af Reqvisti Fraværelse	103, 127
Under en Arrest for Huusleje er det forbudt Reqvistis at indgaae Forlig med andre Creditorer til Præjudice for Reqvirenten	51
For personlig Hestelse antages en Regimentschirurg fritaget, ...	55
men ikke en Officeer ved Brandcorpsen	351
Arrest i Gods giver ikke Arrestimpetrauten nogen Fortrinsret, der kan ubelufte en anden Creditor fra Ublæg	77
Arrest i Gods hindrer ikke, at Reqvistis ogiver sit Voer til Skiftebehandling	186, 235, 256

	Pag.
Hof- og Stadsrettens Domme af 5te Septbr. 1855 og 18de April 1854	336, 257
Højesteretsdom af 7de Mai 1855	257
At Requirenten har anlagt Sag med Requisition betræffende den omhandlede Forbring, hindrer ikke at derfor foretages Arrest	128
Arest paa Person er nægtet i Henhold til fremslagt Løgeattest	152, 155
Et eventuelt personligt Arrestbrev kan fuldkbyrdes uden at Protocolen aabnes. Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Mai 1854	219
og uden Hensyn til midlertidig meddeelt Protectorium	313
Arest paa Person kan erhverves samtidig af flere Creditorer	285, 392
" " " kan gives om end Requisition ejer faste Ejendomme under en anden Jurisdiction	330, 356
" " " Dverrettens Dom af 7de Martz 1859	358
Under Arrestforretning er Requisition Hovedbog udleveret til Requirenten	341, 346
Arest paa Person kan Requirenten ikke fordr, naar han har Udlæg i Pølse eller i en fast Ejendoms Leje	344, 384
" " " (undtagen efter Begel).	
" " " kan Requirenten ikke fordr relateret for en Tid	354
Arest der er ankyndt i Rogens Effecter, men paa Tredeemandes Begne, hindrer ikke Ejeren i at disponere over de arresterede Gjenstande. Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Juli 1849	116
Naar Gjeldsarest er udholdt for en Forbring bliver det, naar (atter) gives Dom for Forbringen, udtalt, at Indstævnte ikke kan belægges med personlig Arrest derfor. Hof- og Stadsrettens Dom af 12te August 1861	397

Arv (see Skiftebehandling).

3 Arv der er tilfaldet et Fallitboe foretages ikke Udlæg, nægtet Forbud tidligere er nedlagt og ved Dom stadfæstet	49

Assistent (see Competence).

Assurance (see Forbud).

Auction.

Betingelsen i Auctionsconditioner om, at Gjenstandene sælges i den Stand, hvori de forefindes, antages ikke at angaae det Tilfælde, at de maatte findes at være af et andet Materiale end opgivet	331

Advertisementstidende see Privilegier.

Baukheftelse see Udpantning.

Benævnelſe see Identitet.

Besiddelse (see Afkomst, Ubfættelse).

- Effecter, ſom Trediemand har i Befiddelse, antages ikke at kunne udliveres for Tvangsmiddel er erhvervet over denne . . . 77, 161, 200, 239, 515
- ligeſom de ej heller foranſtaled vurdere 201
- At Requirenten er i Befiddelse af et af Requifitus udfædt Kvevs, antages ikke at indeholde Beviis for, at han har ſamtykket i dets Indhold, da han ikke har underſkrevet det 99
- 3 Effecter, ſom have været paa Requifitu Bopæl, men ſom Trediemand har ſat ſig i Befiddelse af ſom ſin Ejendom, er nægtet at foretage Udlæg 132
- At Trediemand har Ret til ifølge Contract at beſidde endel Effecter er ikke anſeet at være til Hindrer for at beri foretages Arrest . . . 157
- Requirentens Ret til ſom Panthaver at faae en faſt Ejendom overdraget, hjemler ham ikke Ret til ved Fogden at faae udliveret de Ejendommen vedkommande Documenter 208
- Besiddelsen af en faſt Ejendom uden ſærlig Afkomst antages at hjemle Ret til at lade en Lejer udfætte, da denne maa antages vidende om Forholdet 221
- Hof- og Stadsrettens Dom af 4de April 1855 222
- Judſæsvantes Befiddelse af et af ham udfædt Contrabeviis mod en Accomodationsobligation er ikke anſeet ſom Beviis for Gjeldens Virkelighed paa Grund af den Afgang, han har havt til Citantens Huſtues Papirer. Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Novbr. 1854 . . . 234
- At Requirenten er i Befiddelse af et ham fra Lejeren tilſtillet Feugebeſe, er af Fogden ikke anſeet ſom Beviis for, at han har modtaget dette i Betaling 260
- Dette er derimod antaget i Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Novbr. 1854 262
- Requirentens Befiddelse af et Requifitus tilhørende Gjeldsbeviis antages at hjemle ham Ret til at faae Udlæg beri, ſkjønt Befiddelsen paaſtaaes at være uberettiget 273
- Requirenten er ſom Panthaver anſeet berettiget til at faae en Ejendom overdraget til Brugelighed fra Befidderen af Ejendommen, nægtet Skjodehaverens Bæe behandles af Skifteretten 486
- see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juli 1804 . . . 487